JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN INSTITUUTTI

J.V. STALIN

TEOKSET

★

KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
*Petroskoi * 1951*

J. V. STALIN

11 OSA

1928 – MAALISKUU 1929

ESIPUHE

J. V. Stalinin Teosten yhdestoista osa sisältää teokset, jotka on kirjoitettu vuoden 1928 tammikuun ja vuoden 1929 maaliskuun välisenä aikana.

Maan sosialistisessa teollistamisessa saavutettuihin menestyksiin nojautuen bolshevistinen puolue järjesti tuona kautena tarmokkaan toiminnan, jonka tarkoituksena oli valmistella työtätekevien talonpoikaisjoukkojen siirtyminen yksilöllisen talouden tieltä sosialististen kolhoositalouksien tielle. Noudattaen johdonmukaisesti maatalouden kollektivisoimisen suuntaa, jonka NKP(b):n XV edustajakokous oli hyväksynyt, puolue valmisteli kaikki tarvittavat ehdot talonpoikain liittymiselle kolhooseihin joukkomitassa.

Puolueen siirtyessä hyökkäykseen kulakistoa vastaan oikeistolais-antautujien buharinilais-rykovilainen vihollisryhmä riisui naamarinsa ja esiintyi avoimesti puolueen politiikkaa vastaan.

Kirjeessään „Keskuskomitean Politbyroon jäsenille“, puheissaan „Oikeistovaarasta NKP(b):ssa“, „Maan teollistamisesta ja oikeistopoikkeamasta NKP(b):ssa“, „Buharinin ryhmä ja oikeistopoikkeama

puolueessamme", kirjoituksessa „Perille on luisuttu" ja muissa teoksissaan J. V. Stalin paljastaa oikeistopoikkeaman vastavallankumouksellisen kulakkiolemuksen, paljastaa oikeistolaisten antautujain ja trotskilaisen maanalaisen neuvostovastaisen järjestön hajoitustoiminnan ja tähdentää välttämättömyyttä käydä taistelua kahdella rintamalla keskittäen tulen oikeistopoikkeamaa vastaan.

Selostuksissaan „Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun yhdistetyn täysistunnon työstä" ja „NKP(b):n Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon yhteenvedoista", keskustelussaan „Viljarintamalla", puheissaan „Teollistamisesta ja viljaprobleemista", „Työläisten ja talonpoikain liittoyhteydestä ja neuvostotiloista", puheissaan NLKNL:n VIII edustajakokouksessa, „Viljanhankinnoista ja maatalouden kehityksen näköaloista", kirjoituksessaan „Lenin ja kysymys liitosta keskitalonpojan kanssa" sekä muissa teoksissaan J. V. Stalin määrittelee viljaprobleemin ratkaisemisen, kolhoosien ja neuvostotilojen rakentamisen sekä kaupungin ja maaseudun välisen liittoyhteyden lujittamisen perustiet ja keinot. Näissä teoksissaan J. V. Stalin perustelee nopean vauhdin välttämättömyyden teollisuuden kehittämisessä sosialismin ja maan puolustuksen perustana, asettaa tehtäväksi sellaisten uusien, työväenluokasta lähteneiden kaadereiden luomisen, jotka pystyvät omaksumaan tieteen ja tekniikan. J. V. Stalin tähdentää kritiikin ja itsekritiikin kaikinpuolisen kehittämisen erikoista välttämättömyyttä kaaderien kasvatuksen bolshevistisena metodina, neuvostoyhteiskunnan kehityksen liikkeellepanevana voimana.

Marxilais-leniniläisen teorian edelleen kehittämiselle ja bolshevikkipuolueen politiikan perustelulle kansallisuuskysymyksen alalla on omistettu ensi kertaa julkaistu teos „Kansallisuuskysymys ja leninismi", jossa J. V. Stalin esittää teesin uusista, sosialistisista kansakunnista, jotka muodostuivat ensimmäiseksi Neuvostoliitossa, osoittaa periaatteellisen eron porvarillisten kansakuntien ja sosialististen kansakuntien välillä, korostaa sosialististen kansakuntien lujaa yhtenäisyyttä ja elinvoimaisuutta.

Yhdennessätoista osassa on J. V. Stalinin tunnettu puhe „Punaisen Armeijan kolmesta erikoisuudesta", jossa on osoitettu Punaisen Armeijan voiman ja mahdin lähteet sekä viitoitettu tiet sen edelleen lujittamiseksi.

Kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä ja kommunististen veljespuolueiden tehtäviä valaistaan selostuksessa „NKP(b):n Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon yhteenvedoista", puheissa „Kominternin ohjelmasta" ja „Oikeistovaarasta Saksan kommunistisessa puolueessa". J. V. Stalin korostaa Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen ja Neuvostoliitossa käynnissä olevan sosialistisen rakennustyön kansainvälistä merkitystä. J. V. Stalin selittää, että Neuvostovaltion uusi talouspolitiikka (nep) on sosialistisen vallankumouksen väistämätön vaihe kaikissa maissa.

Yhdennessätoista osassa julkaistaan ensi kertaa J. V. Stalinin seuraavat 14 teosta: „Viljanhankinnoista ja maatalouden kehityksen näköaloista"; „Ensimmäiset yhteenvedot hankintakamppailusta ja puolueen tehtävät edelleen"; „Keskuskomitean Politbyroon jäse-

nille"; „Kominternin ohjelmasta"; „Teollistamisesta ja viljaprobleemista"; „Työläisten ja talonpoikain liittoyhteydestä ja neuvostotiloista"; „Kirje toveri Kuibysheville"; „Vastaus tov. Sh—lle"; „Vastaus Kushtyseville"; „Perille on luisuttu"; „Buharinin ryhmä ja oikeistopoikkeama puolueessamme"; „Vastaus Bill-Belotserkovskille"; „Sähkösanoma Proskuroviin"; „Kansallisuuskysymys ja leninismi".

NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti

1928 – MAALISKUU 1929

VILJANHANKINNOISTA JA MAATALOUDEN KEHITYKSEN NÄKÖALOISTA

Siperian eri piireissä vuoden 1928 tammikuussa pidetyistä puheista [1]

(Lyhyt esitys)

Minut on komennettu luoksenne Siperiaan lyhyeksi ajaksi. Tehtäväkseni on annettu auttaa teitä viljanhankintasuunnitelman täyttämisessä. Tehtäväkseni on annettu niin ikään harkita kanssanne kysymystä maatalouden kehityksen näköaloista, kolhoosien ja neuvostotilojen rakentamissuunnitelman kehittämisestä aluepiirissänne.

Te varmaankin tiedätte, että maamme viljataseessa on tänä vuonna yli 100 miljoonan viljapuudan vajaus. Sen yhteydessä Hallituksen ja Keskuskomitean on täytynyt tiukentaa viljanhankintoja kaikilla alueilla ja aluepiireissä, jotta tämä vajaus viljataseessamme saataisiin täytetyksi. Puuttuva osa on saatava ennen kaikkea sellaisilta alueilta ja aluepiireistä, joissa on saatu runsas sato, siten, että ne eivät ainoastaan täyttäisi, vaan myöskin ylittäisivät viljanhankintojen suunnitelman.

Te tiedätte tietysti, mihin vajaus voi johtaa, jos sitä ei poisteta. Se johtaa siihen, että kaupunkimme ja teollisuuskeskuksemme sekä Punainen Armeijamme

joutuvat vaikeaan asemaan, niiden varustelu käy huonoksi, niitä uhkaa nälkä. Ymmärrettävää on, että me emme voi sallia sitä.

Mitä te ajattelette siitä ja mihin toimenpiteisiin aiotte ryhtyä täyttääksenne velvollisuutenne maata kohtaan? Olen kierrellyt aluepiirinne piireissä ja minulla on ollut mahdollisuus vakuuttua, että väkenne ei ole vakavasti huolissaan siitä, miten he voisivat auttaa maatamme selviytymään viljapulasta. Te olette saaneet runsaan sadon, voidaan sanoa, että se on ennenkuulumaton. Viljaylijäämiä teillä on tänä vuonna enemmän kuin milloinkaan ennen, mutta viljanhankintasuunnitelmaa ei täytetä. Minkä tähden, millä perusteella?

Te sanotte, että viljanhankintasuunnitelma on kireä, että sitä on mahdoton täyttää. Minkä tähden mahdoton, mistä te sen olette keksineet? Vai eikö tosiasia ole se, että teillä on tänä vuonna todella ennenkuulumaton sato? Eikö tosiasia ole se, että viljanhankintasuunnitelma Siperiassa on tänä vuonna miltei samanlainen kuin viime vuonnakin? Minkä tähden te pidätte suunnitelman täyttämistä mahdottomana? Katsokaa kulakkitalouksia: niissä ovat aitat ja vajat täynnä viljaa, säilytyspaikkojen riittämättömyyden vuoksi viljaa pidetään katoksien alla, kulakkitalouksissa on viljan ylijäämiä 50—60 tuhatta puutaa joka taloudessa siemenvarastoja, syömä- ja rehuviljaa lukuunottamatta, mutta te sanotte, että viljanhankintasuunnitelmaa on mahdoton täyttää. Mistä teille on ilmaantunut tuollainen pessimismi?

Te sanotte, että kulakit eivät halua luovuttaa viljaa, että he odottavat hintojen kohoamista ja katsovat

paremmaksi harjoittaa hillitöntä keinottelua. Se on totta. Mutta kulakithan eivät odota vain tavallista hintojen kohoamista, vaan he vaativat hintojen korottamista kolminkertaisesti valtionhintoihin verrattuna. Oletteko te sitä mieltä, että kulakkien vaatimukset voidaan tyydyttää? Köyhälistö ja huomattava osa keskitalonpoikia on jo luovuttanut viljan valtiolle valtionhinnoilla. Voidaanko sallia, että valtio maksaisi viljasta kulakeille kolme kertaa kalliimman hinnan kuin köyhille ja keskitalonpojille? Tämän kysymyksen asettaminen on riittävää, jotta ymmärrettäisiin, ettei kulakkien vaatimusten tyydyttämistä voida mitenkään sallia.

Jos kulakit harjoittavat hillitöntä viljanhintakeinottelua, niin miksi te ette aseta heitä syytteeseen keinottelusta? Vai ettekö te tiedä, että on olemassa laki keinottelua vastaan — VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälä, jonka mukaan keinotteluun syyllistyneet asetetaan oikeudelliseen edesvastuuseen ja tavara takavarikoidaan valtion hyväksi? Miksi te ette käytä tätä lakipykälää viljakeinottelijoita vastaan? Vai pelkäättekö te häiritä herrojen kulakkien rauhaa?!

Te sanotte, että 107. pykälän soveltaminen kulakkeihin nähden on erikoistoimenpide, että se ei anna hyviä tuloksia ja että se huonontaa tilannetta maaseudulla. Erikoisesti sitä korostaa tov. Zagumennyi. Olettakaamme, että se tulee olemaan erikoistoimenpide. Mitä siitä seuraa? Minkä tähden 107. pykälän soveltaminen on toisissa aluepiireissä ja alueilla antanut erinomaisia tuloksia, tiivistänyt työtätekevää talonpoikaistoa Neuvostovallan ympärille ja

parantanut tilannetta maaseudulla, mutta teillä, Siperiassa, sen muka pitäisi antaa huonoja tuloksia ja huonontaa tilannetta? Minkä tähden, millä perusteella?

Te sanotte, että teidän prokuraattori- ja oikeusviranomaisenne eivät ole valmiit siihen. Mutta minkä tähden toisissa aluepiireissä ja alueilla prokuraattori- ja oikeusviranomaiset ovat olleet valmiit ja toimivat täydellä menestyksellä, mutta teillä he eivät ole valmiit soveltamaan keinottelijoihin 107. pykälää? Kuka siihen on syyssä? Ilmeistä on, että syyllisiä ovat teidän puoluejärjestönne, jotka, kuten näkyy, työskentelevät huonosti eivätkä pyri siihen, että maamme lakeja täytettäisiin tunnollisesti. Olen tavannut useita kymmeniä prokuraattori- ja oikeusviranomaisianne. Miltei kaikki he asuvat kulakkien luona, ovat heidän ruokamiehinään ja tietysti pyrkivät elämään sovussa kulakkien kanssa. Kysymykseeni he vastasivat, että kulakkien luona asunnot ovat puhtaampia ja ruoka parempaa. On selvää, että sellaisilta prokuraattori- ja oikeusviranomaisilta ei tarvitse odottaa mitään kunnollista ja hyödyllistä toimintaa Neuvostovaltion hyväksi. Käsittämätöntä vain on, miksi noita herroja ei tähän mennessä ole vielä erotettu ja pantu heidän tilalleen toisia, rehellisiä työntekijöitä.

Kehoitan:

a) vaatimaan kulakeilta kaiken viljaylijäämän viipymätöntä luovuttamista valtionhinnoilla;

b) jos kulakit kieltäytyvät alistumasta lakiin, on heidät VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälän nojalla vedettävä oikeudelliseen edesvastuuseen ja takavarikoitava heiltä viljaylijäämät valtion hyväksi

siten, että 25 prosenttia takavarikoidusta viljasta jaetaan köyhille ja vähäväkisille keskitalonpojille alhaisilla valtionhinnoilla tai pitkäaikaisella luotolla. Mitä prokuraattori- ja oikeusviranomaisiinne tulee, niin kaikki kelvottomat on erotettava toimipaikoilta ja asetettava heidän tilalleen rehellisiä ja tunnollisia neuvostoihmisiä.

Te huomaatte pian, että nämä toimenpiteet antavat erinomaisia tuloksia ja teidän onnistuu ei vain täyttää, vaan jopa ylittääkin viljanhankintasuunnitelma.

Mutta asia ei rajoitu siihen. Nämä toimenpiteet ovat riittäviä tilanteen parantamiseksi tänä vuonna. Mutta eihän ole takeita siitä, etteikö viljanhankintojen sabotoiminen kulakkien taholta toistuisi ensi vuonna. Enemmänkin, voidaan varmuudella sanoa, että niin kauan kuin kulakkeja on olemassa, tulee olemaan myöskin sabotaashia viljanhankinnoissa. Viljanhankintojen saattamiseksi enemmän tai vähemmän tyydyttävälle perustalle tarvitaan muita toimenpiteitä. Minkälaisia toimenpiteitä nimenomaan? Minä tarkoitan kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön kehittämistä.

Kolhoosit ja neuvostotilat, kuten tiedätte, ovat suurtalouksia, jotka kykenevät käyttämään traktoreita ja koneita. Ne ovat talouksia, joissa tavaratuotannon osuus on suurempi kuin tilanherra- ja kulakkitalouksissa. On otettava huomioon, että kaupunkimme ja teollisuutemme kasvavat ja tulevat kasvamaan vuosi vuodelta. Se on välttämätöntä maan teollistamista varten. Viljan kysyntä tulee siis kasvamaan vuosi vuodelta ja niin myöskin viljanhankintojen suunni-

telmat tulevat kasvamaan. Me emme voi asettaa teollisuuttamme riippuvaiseksi kulakkien oikutteluista. Tämän vuoksi on päästävä siihen, että lähimpien kolmen—neljän vuoden aikana kolhoosit ja neuvostotilat voisivat viljan luovuttajina antaa valtiolle vaikkapa kolmanneksen koko tarvittavasta viljasta. Tämä tunkisi kulakit taka-alalle ja loisi perustan työläisten ja Punaisen Armeijan enemmän tai vähemmän kunnolliselle varustamiselle viljalla. Mutta tämän saavuttamiseksi on kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyö kehitettävä täyteen vauhtiinsa voimia ja varoja säästämättä. Se voidaan tehdä, ja meidän on se tehtävä.

Mutta ei siinäkään vielä kaikki. Maamme ei voi elää vain tätä päivää varten. Meidän on ajateltava huomistakin päivää, maataloutemme kehityksen näköaloja ja, loppujen lopuksi, — sosialismin kohtaloa maassamme. Viljaprobleemi on osa maatalousprobleemia ja maatalousprobleemi kuuluu kiinteänä osana sosialismin rakentamisen probleemiin maassamme. Maatalouden osittainen kollektivisoiminen, josta juuri puhuin, on kyllä riittävää, jotta työväenluokka ja Punainen Armeija voidaan turvata enemmän tai vähemmän siedettävästi leipäviljalla, mutta se on kerrassaan riittämätöntä sitä varten, että:

a) koko maan täysin riittävä elintarvikevarustelu voitaisiin saada varmalle perustalle ja turvata samalla valtion käsiin välttämättömät elintarvikereservit,

b) voitaisiin viedä voittoon sosialistinen rakennustyö maaseudulla, maanviljelyksessä.

Neuvostojärjestelmä seisoo nykyään kahdella erilaatuisella perustalla: yhdistetyn **sosialisoidun**

teollisuuden perustalla ja yksilöllisen pientalonpoikaistalouden perustalla, joka perustuu tuotantovälineiden yksityisomistukseen. Voiko Neuvostojärjestelmä pysyä kauan pystyssä näillä erilaatuisilla perustoilla? Ei, ei voi.

Lenin sanoo, että niin kauan, kun maassa on vallitsevana kapitalisteja ja kapitalismia synnyttävä yksilöllinen talonpoikaistalous, tulee olemaan kapitalismin palautumisen vaara. On ymmärrettävää, että niin kauan, kun tällainen vaara on olemassa, ei voida puhua vakavasti sosialistisen rakennustyön voitosta maassamme.

Siis Neuvostojärjestelmän lujittamiseksi ja sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi maassamme ei ole lainkaan riittävää yksistään teollisuuden sosialisoiminen. Sitä varten pitää teollisuuden sosialisoimisesta siirtyä välttämättä koko maatalouden sosialisoimiseen.

Mutta mitä se merkitsee?

Ensiksikin se merkitsee sitä, että on vähitellen, mutta hellittämättä, liitettävä yhteen yksilöllisiä talonpoikaistalouksia, joissa tavaratuotannon osuus on pienin — kollektiivisiin talouksiin, kolhooseihin, jotka ovat sellaisia talouksia, joissa tavaratuotannon osuus on suurin.

Toiseksi se merkitsee sitä, että poikkeuksetta kaikkiin maamme piireihin on järjestettävä kauttaaltaan kolhooseja (ja neuvostotiloja), jotka kykenevät korvaamaan viljan valtiolle myyjinä ei ainoastaan kulakit, vaan myöskin yksilötalonpojat.

Kolmanneksi se merkitsee sitä, että on hävitettävä kaikki kapitalisteja ja kapitalismia synnyttävät läh-

teet ja poistettava kapitalismin palautumisen mahdollisuus.

Neljänneksi se merkitsee sitä, että on luotava luja perusta koko maan keskeytymättömälle ja runsaalle varustamiselle ei ainoastaan viljalla, vaan myöskin muilla elintarvikkeilla turvaten samalla välttämättömät reservit valtiota varten.

Viidenneksi se merkitsee sitä, että on luotava yhtäläinen ja vankka sosialistinen perusta Neuvostojärjestelmälle, Neuvostovallalle.

Ja lopuksi se merkitsee sitä, että on turvattava sosialistisen rakennustyön voitto maassamme.

Sellaiset ovat maataloutemme kehityksen näköalat.

Sellainen on sosialismin voitokkaan rakentamisen tehtävä maassamme.

Tehtävä ei ole yksinkertainen, se on vaikea, mutta täysin toteutettavissa oleva, sillä sitä varten vaikeuksia onkin olemassa, että ne voitetaan ja raivataan pois tieltä.

On tehtävä itselle selväksi, että me emme voi menestyä edelleen yksilöllisen talonpoikaistalouden perustalla, että me tarvitsemme maanviljelyksessä suurtalouksia, jotka pystyvät käyttämään koneita ja joilla tavaratuotannon osuus on kaikkein korkein. On olemassa kaksi tietä suurtalouksien luomiseksi maanviljelyksessä: **kapitalistinen** tie, joka käy talonpoikain taloudellisen joukkohävityksen ja työtä riistävien kapitalististen suurtilojen järjestämisen kautta, sekä **sosialistinen** tie, joka käy liittämällä pienet talonpoikaistaloudet suuriksi kollektiivitalouksiksi ilman talonpoikain taloudellista hävitystä ja työn riistoa.

Puolueemme on valinnut sosialistisen tien suurtalouksien luomiseksi maanviljelyksessä.

Lenin asetti jo ennen Lokakuun vallankumouksen voittoa ja sitten välittömästi voiton jälkeen puolueen tehtäväksi pienten talonpoikaistalouksien yhdistämisen suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi maataloutemme kehityksen perspektiivinä ja ratkaisevana keinona sosialismin voittoon viemiseksi maaseudulla, maanviljelyksen alalla.

Lenin sanoi, että:

a) „Pikkutalousjärjestelmä ei kykene tavaratuotannon vallitessa vapauttamaan ihmiskuntaa joukkojen köyhyydestä ja sorronalaisuudesta“ (XX osa, s. 122[2]);

b) „Jos me jäämme istumaan vanhaan tapaan pikkutalouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (XX osa, s. 417[3]);

c) „Vain yhteisen, arttelimaisen, yhteistaloudellisen työn avulla voidaan päästä siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ahdistanut“ (XXIV osa, s. 537).

Lenin sanoo edelleen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä **osoittaa** talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen ja arttelina viljelemisen edut, vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten, arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikia, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpoikaistolle olevansa oikeassa ja todella vetää puolellensa pysyvästi ja oikealla tavalla monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon. Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista, arttelimuotoa edistävillä yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan olevia, syrjäseuduille siroteltuja kyliä, erillisiä talouksia... Vasta sitten, kun **käytännössä**, talonpojille läheisellä **kokemuksella** tulee **todistetuksi**, että siirtyminen osuustoiminnalliseen, artteliviljelykseen on tarpeellinen ja

mahdollinen, meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa äärettömässä talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel eteenpäin sosialistisen maanviljelyksen suuntaan" * (XXIV osa, s. 579—580).

Tällaiset ovat Leninin ohjeet.

Pitäen lähtökohtanaan näitä Leninin ohjeita puolueemme XV edustajakokous[4] päätöslauselmassaan „Työstä maaseudulla" päätti:

„Pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistämis- ja uudestijärjestämistehtävä suuriksi kollektiiveiksi on nykykaudella asetettava puolueen **perustehtäväksi** maaseudulla"[5].

Näin ovat asiat, toverit, kysymyksessä maatalouden sosialisoimisesta maassamme.

Velvollisuutemme on täyttää nämä ohjeet.

Julkaistaan ensi kertaa

* Alleviivaus minun. J. St.

ENSIMMÄISET YHTEENVEDOT HANKINTAKAMPPAILUSTA JA PUOLUEEN TEHTÄVÄT EDELLEEN

NKP(b):n kaikille järjestöille

Noin puolitoista kuukautta sitten, vuoden 1928 tammikuuhun mennessä, meillä oli mitä vakavin pula viljanhankinnoissa. Kun me olimme vuoden 1927 tammikuuhun mennessä onnistuneet hankkimaan jyväviljoja 428 miljoonaa puutaa, niin vuoden 1928 tammikuuhun mennessä hankittu viljamäärä teki tuskin 300 miljoonaa puutaa. Näin ollen vuoden 1928 tammikuussa meillä oli 128 miljoonan puudan vajaus vuoden 1927 tammikuuhun verrattuna. Tämä vajaus muodostaakin viljanhankintapulan likipitäisen määrällisen ilmaisun.

Mitä viljanhankintapula merkitsee, mikä on sen sisältö, minkälaiset ovat sen todennäköiset seuraukset?

Ennen kaikkea se merkitsee pulaa työläispaikkakuntien varustelussa, viljanhintojen nousua näillä paikkakunnilla sekä työläisten realipalkan alenemista.

Toiseksi, se merkitsee pulaa Punaisen Armeijan varustelussa ja tyytymättömyyttä puna-armeijalaisten keskuudessa.

Kolmanneksi, se merkitsee pulaa pellavaa ja puuvillaa viljelevien seutujen varustelussa, viljan keinotte-

luhintoja noilla seuduilla, pellavan- ja puuvillanviljelijäin siirtymistä viljan viljelykseen, — siis puuvillan ja pellavan tuotannon supistumista, mikä puolestaan johtaa tekstiiliteollisuuden vastaavien alojen supistumiseen.

Neljänneksi, se merkitsee viljareservien puuttumista valtiolta niin maan sisäisiä tarpeita varten (kadon varalta), kuin myöskin vientiä varten, mikä viimeksimainittu on välttämätöntä tuotantokaluston ja maatalouskoneiden maahantuontia varten.

Lopuksi, se merkitsee koko hintapolitiikkamme häiriytymistä, viljatuotteiden hintojen vakiinnuttamispolitiikan häiriytymistä, teollisuustavarain hintojen systemaattisen alentamispolitiikan häiriytymistä.

Näistä vaikeuksista selviämiseksi oli ponnisteltava menetetyn korvaamiseksi ja likvidoitava 128 miljoonan puudan viljavajaus hankinnoissa. Ja tämän vajauksen likvidoimiseksi oli pantava liikkeelle puolueen ja hallituksen kaikki voimavivut, tehtävä loppu uneliaisuudesta järjestöissä, siirrettävä puolueen parhaat voimat ylhäältä alas asti hankintarintamalle ja lisättävä hankintoja hinnalla millä hyvänsä käyttäen mahdollisimman hyvin sen lyhyen ajan, joka enää oli jäljellä kelirikon alkuun.

Tässä tarkoituksessa juuri annettiinkin NKP(b):n Keskuskomitean kaksi ensimmäistä ohjetta viljanhankinnoista (ensimmäinen — 14.XII.1927 ja toinen — 24.XII.1927). Koska näillä ohjeilla ei kuitenkaan ollut vaikutusta, oli NKP(b):n Keskuskomitean pakko antaa 6.I.1928 kolmas ohje, joka oli aivan erikoinen niin sävyltään kuin myöskin siinä asetettujen vaatimusten kannalta. Tämä ohje päättyy puolue-

järjestöjen johtajille osoitettuun uhkaukseen siinä tapauksessa, jos he eivät mitä pikimmin saa aikaan ratkaisevaa käännettä viljanhankinnoissa. On ymmärrettävää, että tuollaiseen uhkaukseen voidaan turvautua vain poikkeustapauksissa, semminkin kun puoluejärjestöjen sihteerit eivät tee työtä virkansa vuoksi, vaan vallankumouksen hyväksi. Ja siitä huolimatta Keskuskomitea piti sopivana ottaa tuon askeleen niiden poikkeuksellisten seikkojen vuoksi, joista edellä oli puhe.

Viljanhankintapulan aiheuttaneista useista syistä on välttämätöntä mainita seuraavat.

Ensiksi. Maaseutu kasvaa ja rikastuu. Ennen kaikkea on kasvanut ja rikastunut kulakki. Kolme satovuotta ei ole mennyt hukkaan. Viljan ylijäämiä ei ole tänä vuonna vähemmän kuin viime vuonna, samoin myös teollisuustavaroita ei ole maassa vähemmän, vaan enemmän kuin viime vuonna. Kuitenkin maaseudun varakkaiden kerrosten onnistui tänä vuonna selviytyä raaka-ainekasveilla, lihatuotteilla y.m. ja pidättää viljatuotteet takanaan saadakseen niiden hinnat kohoamaan. Tosin ei kulakkia saa pitää tärkeimpänä viljatuotteiden omistajana, mutta kulakilla on taloudellinen arvovalta maaseudulla, se on liittoyhteydessä kaupunkikeinottelijaan, joka maksaa viljasta kalliimman hinnan, ja sillä on mahdollisuus viedä keskitalonpoika mukanaan viljanhintojen korottamiskysymyksessä, kysymyksessä neuvostohintapolitiikan rikkomisesta, koska se ei kohtaa vastatoimenpiteitä hankintajärjestöjemme taholta.

Toiseksi. Hankintajärjestömme eivät ole olleet tehtäviensä tasolla. Hankintajärjestömme käyttivät

väärin hyvitysjärjestelmää ja kaikenlaisia „laillisia“ hintalisäyksiä, ja sen sijaan, että olisivat hillinneet keinottelua, ne kävivät hurjaa kilpailua keskenään, hajoittivat hankkijain yhteisrintamaa, paisuttivat viljanhintoja ja tahtomattaan auttoivat keinottelijoita ja kulakkeja rikkomaan neuvostohintapolitiikkaa, huonontamaan markkinatilannetta ja heikentämään hankintoja. Totta kyllä, puolue olisi voinut tehdä lopun noista epäkohdista sekaantumalla asiaan. Mutta viimevuotisista hankintamenestyksistä huumaantuneena ja väittelyn[6] vetäessä sen huomion puoleensa se sivuutti nuo epäkohdat toivossa, että kaikki puutteet korjautuvat itsestään. Enemmänkin, suuri osa puoluejärjestöistä suhtautui hankintoihin muodollisesti, aivan kuin niille vieraaseen asiaan, unohtaen, että ennen kaikkea puolue on vastuussa työväenluokan edessä puutteellisuuksista hankinnoissa, samoin kuin puutteellisuuksista kaikkien ja kaikenlaisten taloudellisten ja osuustoiminnallisten järjestöjen työssä.

Kolmanneksi. Työmme linja maaseudulla osoittautui useissa piireissä vääristellyksi. Usein toteutettiin väärin puolueemme perustunnusta „nojaudu maalaisköyhälistöön, tee luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä keskeytä hetkeksikään taistelua kulakistoa vastaan“. Joskin puoluejärjestöt ovat oppineet luomaan liittoa keskitalonpojan kanssa, mikä seikka on puolueemme suurenmoinen voitto, niin ne eivät ole saaneet vielä läheskään kaikkialla järjestetyksi työtä köyhälistön keskuudessa. Mitä tulee kysymykseen taistelusta kulakistoa ja kulakkivaaraa vastaan, niin sillä alalla puoluejärjestömme eivät ole tehneet vielä läheskään kaikkea sitä, mitä niiden olisi pitänyt tehdä. Sillä

muun muassa onkin selitettävissä se tosiasia, että niin puolue- kuin muissakin järjestöissämme on viime aikoina ilmaantunut tunnettuja, puolueelle vieraita aineksia, jotka eivät näe luokkia maaseudulla, jotka eivät ymmärrä luokkapolitiikkamme perusteita ja jotka koettavat tehdä työtä niin, ettei maaseudulla ketään loukattaisi, koettavat elää rauhassa kulakin kanssa ja yleensä pysyä hyvässä maineessa maaseudun „kaikkien kerrosten“ keskuudessa. On ymmärrettävää, ettei tuollaisten „kommunistien“ olemassaolo maaseudulla ole voinut auttaa työmme parantamista maaseudulla, kulakkien riistopyrkimysten rajoittamista eikä köyhälistön liittämistä puolueen ympärille.

Edelleen. Tammikuuhun asti kasvoi maksukykyinen kysyntä talonpoikaiston keskuudessa huomattavasti viime vuoteen verraten, mikä oli seurausta talonpoikaiston tulojen lisääntymisestä ei-viljakasveista, karjanhoidosta ja sivuansiotuloista, minkä yhteydessä, maaseudulle vietyjen teollisuustavaroiden yleisen määrän lisääntymisestä huolimatta oli havaittavissa tavaratarjonnan määrättyä supistumista hinta-arvoltaan, s.o. tavaratarjonnan jälkeenjäämistä maksukykyisen kysynnän kasvusta.

Kaikki tämä yhtyneenä sellaisiin virheisiin työssämme kuin teollisuustavaroiden myöhästynyt kuljetus maaseudulle, maatalousveron vähäisyys, taitamattomuus rahaylijäämien ammentamisessa maaseudulta j.n.e. muodostivatkin ne olosuhteet, jotka johtivat viljanhankintapulaan.

On itsestään selvää, että vastuu näistä virheistä lankeaa ennen kaikkea Keskuskomitealle eikä vain paikallisille puoluejärjestöille.

Pulan likvidoimiseksi oli ennen kaikkea nostettava puoluejärjestöt jalkeille ja osoitettava niille, että hankinnat ovat koko puolueen asia.

Toiseksi, oli hillittävä keinottelua ja parannettava markkinoita antamalla isku keinottelijoille ja kulakiston keinottelija-aineksille käyttäen siinä neuvostolakeja joukkokulutuksen tarvikkeilla keinottelua vastaan.

Kolmanneksi, oli ammennettava rahaylijäämät maaseudulta käyttämällä sitä varten lakeja itseverotuksesta, talonpoikaislainasta ja taistelusta viinan salapolttoa vastaan.

Neljänneksi, hankintajärjestömme oli asetettava puoluejärjestöjen valvonnan alaisiksi, pakoitettava ne lopettamaan keskinäisen kilvoittelun ja velvoitettava ne noudattamaan neuvostollista hintapolitiikkaa.

Lopuksi, oli tehtävä loppu puoluelinjan vääristelystä käytännöllisessä työssä maaseudulla panemalla pääpaino kulakkivaaraa vastaan taistelemisen tehtävään ja velvoitettava puoluejärjestöjämme „kehittämään edelleen hyökkäystä kulakistoa vastaan“ (kts. puolueen XV edustajakokouksen päätöstä „Työstä maaseudulla“) [7].

Keskuskomitean ohjeista tiedetään, että taistelussaan hankintojen tehostamiseksi puolue on turvautunut juuri näihin toimenpiteisiin ja aloittanut vastaavan kamppailun kaikkialla maassa.

Toisenlaisissa oloissa ja toisenlaisessa tilanteessa puolue olisi voinut ottaa käytäntöön muitakin taistelumuotoja, esimerkiksi laskemalla markkinoille kymmeniä miljoonia puutia viljaa ja näännyttämällä siten maaseudun varakkaat kerrokset, jotka eivät

päästäneet viljaa markkinoille. Mutta sitä varten olisi valtion käsissä pitänyt olla joko riittävät viljareservit tai suuret valuuttareservit, jotta olisi voitu tuottaa kymmeniä miljoonia puutia viljaa ulkomailta. Mutta, kuten tiedetään, valtiolla ei sellaisia reservejä ollut. Ja juuri sen tähden, ettei noita reservejä ollut, puolueen eteen asettuivat ajankohdan tehtäviksi ne erikoistoimenpiteet, jotka heijastuivat Keskuskomitean ohjeissa ja jotka ilmenivät sittemmin laajaksi kehitetyssä hankintakamppailussa ja joista suuri osa voi jäädä voimaan vain kuluvan hankintavuoden ajaksi.

Puheet siitä, että me muka lakkautamme uuden talouspolitiikan, otamme käytäntöön elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuuden, kulakkitalouksien lopettamisen j.n.e., ovat vastavallankumouksellista jaarittelua, jota vastaan on käytävä päättäväistä taistelua. Uusi talouspolitiikka on talouspolitiikkamme perusta ja jää siksi pitkän historiallisen kauden ajaksi. Uusi talouspolitiikka merkitsee tavaranvaihtoa ja kapitalismin sallimista ehdolla, että valtio pitää itsellään oikeuden ja mahdollisuuden säännöstellä kaupankäyntiä proletariaatin diktatuurin näkökannalta. Ilman sitä uusi talouspolitiikka merkitsisi yksinkertaista kapitalismin palauttamista, jota eivät halua ymmärtää ne vastavallankumoukselliset jaarittelijat, jotka puhuvat uuden talouspolitiikan lakkauttamisesta.

Nyt me voimme täydellä syyllä todeta, että toteutetut toimenpiteet ja laajasti kehittynyt viljanhankintakamppailu ovat jo tuottaneet puolueelle ensimmäisen ratkaisevan voiton. Hankintojen vauhti on lisääntynyt

jyrkästi ja kaikkialla. Tammikuussa hankinnat olivat kaksi kertaa suuremmat kuin joulukuussa. Helmikuussa hankintojen vauhti lisääntyy edelleen. Hankintakamppailu on ollut kaikkien, niin puolue- kuin neuvosto- ja osuustoimintajärjestöjemmekin tarkastusta, joka auttoi niitä vapautumaan rappeutuneista aineksista ja nostamaan esiin uusia, vallankumouksellisia työntekijöitä. Hankintajärjestöjen työssä ilmenevät puutteellisuudet tulevat esille ja hankintakamppailun kulussa hahmoitellaan niiden poistamisen teitä. Puoluetyö maaseudulla paranee ja virkistyy, puoluelinjan vääristelyjä likvidoidaan. Kulakin vaikutus maaseudulla heikkenee, työ maalaisköyhälistön keskuudessa elävöityy, neuvostolliset yhteiskunnalliset piirit maaseudulla lujittuvat ja Neuvostovallan arvovalta kohoaa talonpoikaiston perusjoukkojen keskuudessa, muun muassa myöskin keskitalonpoikien keskuudessa.

Me olemme aivan selvästi pääsemässä viljanhankintapulasta.

Kuitenkin edellämainittujen menestysten ohella on puolueen ohjeiden käytännöllisessä toteuttamisessa ollut suuri joukko sellaisia vääristelyjä ja ylilyöntejä, jotka voivat johtaa uusiin vaikeuksiin, ellei niistä tehdä loppua. Näihin vääristelyihin ja ylilyönteihin kuuluvat erinäisissä piireissä tehdyt yritykset siirtyä välittömään tavaranvaihtoon, maatalouslainan pakkomyyntiin, sulkupatrulliosastojen korvikkeiden järjestämiseen ja vihdoin vangitsemisia ja viljaylijäämien laitonta takavarikoimista koskevat väärinkäytökset j.n.e.

Kaikki nämä ilmiöt on likvidoitava päättäväisesti.

Sen ohella, että edelleen voimistetaan kaikkien elinten työtä viljanhankintasuunnitelman täyttämiseksi täydellisesti, Keskuskomitea asettaa kaikkien puolue- ja neuvostojärjestöjen tehtäväksi ryhtyä viipymättä työhön sellaisen kevätkylvökamppailun valmistelemiseksi, joka turvaa kevätviljojen kylvöalojen laajenemisen.

Sen agitation vastapainoksi, jota erinäiset keinottelija- ja kulakkiainekset harjoittavat kylvöjen supistamisen puolesta, on asetettava yhtenäinen, yksimielinen ja järjestynyt kamppailu maaseudun köyhälistökerrosten ja keskitalonpoikain kylvöalojen laajentamisen puolesta, tukien siinä erikoisesti kollektiivisia talouksia.

Pitäen lähtökohtanaan edelläsanottua, NKP(b):n Keskuskomitea kehoittaa:

1. Jatkamaan hellittämättä kamppailua viljanhankintojen tehostamiseksi ja saamaan aikaan viljanhankintojen vuosisuunnitelman täyttämisen hinnalla millä hyvänsä.

2. Tehostamaan taistelua kaikenlaisia konventiohintojen suoranaisia ja välillisiä korottamiskeinoja vastaan.

3. Lopettamaan päättäväisesti kilvoittelun valtion ja osuustoiminnallisten hankintajärjestöjen välillä ja turvaamaan käytännössä niiden yhteisrintaman taistelussa jälleenmyyjiä ja kulakkeja vastaan, jotka keinottelevat hintojen korottamisella.

4. Jatkamaan kulakkien painostamista, jotka ovat todellisia tavaraviljan suurten ylijäämien omistajia, harjoittaen tätä painostusta yksinomaan neuvostolakien perusteella (muun muassa soveltamalla käytän-

nössä erinäisiin vilpillisiin aineksiin nähden, niihin ylijäämien omistajiin nähden, joilla on hallussaan tavaraviljaa kaksi tuhatta puutaa ja siitä yli, VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälää ja Ukrainan lakikokoelman vastaavaa pykälää), mutta olemaan missään tapauksessa käyttämättä näitä ja muita samankaltaisia toimenpiteitä talonpoikaiston keskivarakkaan osan suhteen.

5. Antamaan keinottelijoilta ja keinottelevilta kulakkiaineksilta lain nojalla takavarikoidusta viljaylijäämästä 25 prosenttia köyhälistölle pitkäaikaisen luoton ehdoilla sen siemenviljatarpeiden ja — välttämättömissä tapauksissa — myöskin kulutustarpeiden tyydyttämiseksi.

6. Poistamaan päättäväisesti viljanhankintojen tehostamiskamppailusta ylilyönnit ja vääristelyt, jotka erinäisissä tapauksissa muuttuvat elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden menetelmiksi, kuten: viljanluovutustehtävien antaminen talouksittain, sulkupatrullien asettaminen eri piirien välille y.m.

7. Niiden velkojen perimisen yhteydessä, joita talonpoikaisto on jäänyt valtiolle (maatalousvero-, vakuutusmaksu-, laina- y.m. rästit), jatkaen maaseudun varakkaimpien kerrosten, erikoisesti kulakkien, painostamista, soveltamaan helpotuksia ja etuisuuksia köyhälistöön sekä välttämättömissä tapauksissa myöskin vähävaraisiin keskitalonpoikiin nähden.

8. Itseverotuksessa soveltamaan maatalousveroa jyrkemmin asteittaisesti kohoavaa verotusta kulakkien ja maaseudun varakkaimpien kerrosten suhteen. Turvaamaan maaseudun köyhimpien kerrosten vapauttaminen itseverotuksesta sekä helpotusten

myöntäminen vähävaraisille keskitalonpojille ja punaarmeijalaisten perheille. Itseverotuskamppailua kehitettäessä kohottamaan kaikkialla yhteiskunnallista aloitteellisuutta, vetämään siihen laajasti mukaan köyhälistöä, nuorisoliittolaisia, naisdelegaatteja ja maaseudun sivistyneistöä. Käyttämään itseverotuksesta saadut summat tarkasti ennakolta määrättyyn tarkoitukseen, sallimatta niiden käyttämistä virastomenoihin, käsittelemään ja vahvistamaan talonpoikain kokouksissa verotusvarojen konkreettiset käyttökohteet, menoarviot y.m. ja käyttämään noita summia laajan yhteiskunnallisen valvonnan alaisina.

9. Poistamaan päättäväisesti hallinnolliset keinot talonpoikaislainan sijoittamisessa (maksujen suoritus talonpojille viljasta lainaobligatioilla, lainan pakkolevitys talouksittain j.n.e.) keskittäen huomion siihen, että talonpojille selostetaan talonpoikaislainan edullisuutta heille itselleen, ja käyttäen maaseudun yhteiskunnallisten järjestöjen vaikutusta ja voimia talonpoikaislainan obligatioiden sijoittamiseksi myöskin maaseudun rikkaiden kerrosten keskuuteen.

10. Ei saa heikentää huomiota teollisuustavarain kysynnän tyydyttämiseen viljanhankintapiireissä. Poistaen paikoitellen ilmenneet välittömän ja välillisen tavaranvaihdon muodot viljan vaihtamisessa teollisuustavaroihin sallimaan kipeästi puuttuvien teollisuustavarain suhteen osuuskuntien jäsenille kuuluvien etujen ulottamisen poikkeustapauksissa osuuskuntiin kuulumattomiin talonpoikiin niiden myydessä viljaa.

11. Jatkaen hankintakamppailun yhteydessä puolue-, neuvosto- ja osuustoimintajärjestöjen tarkastusta

ja päättäväistä puhdistamista karkoittamaan niistä vieraat ja mukaanlyöttäytyneet ainekset ja ottamaan heidän tilalleen varmoja puolueen jäseniä ja koeteltuja puolueettomia työntekijöitä.

NKP(b):n Keskuskomitean toimeksiannosta *J. Stalin*

Helmikuun 13 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

TERVEHDYS PUNAISEN ARMEIJAN KYMMENVUOTISPÄIVÄKSI

Tervehdys Punaiselle Armeijalle, joka on jättiläistaisteluissa suojannut Lokakuun saavutukset!

Kunnia proletariaatin asian puolesta kaatuneille sotureille!

Kunnia sotureille, jotka seisovat suuren sosialistisen rakennustyön vartiossa!

J. Stalin

„Krasnaja Zvezda“ № 46, helmikuun 23 pnä 1928

PUNAISEN ARMEIJAN KOLMESTA ERIKOISUUDESTA

Puhe Punaisen Armeijan kymmenvuotispäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa helmikuun 25 pnä 1928

Toverit! Sallikaa puolueemme Keskuskomitean nimessä tervehtiä Punaisen Armeijamme sotilaita, Punaisen Laivastomme sotilaita, Punaisten Ilmavoimiemme sotilaita ja vihdoin ennakkokutsuntalaisiamme, Neuvostoliiton aseistettuja työläisiä.

Puolue on ylpeä siitä, että se on onnistunut luomaan työläisten ja talonpoikien avulla maailman ensimmäisen Punaisen Armeijan, joka on valtavissa taisteluissa puolustanut työläisten ja talonpoikien vapautta ja suojannut sen.

Puolue on ylpeä siitä, että Punainen Armeija on pystynyt kulkemaan kunnialla maamme työväenluokan ja talonpoikaiston sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan käytyjen mitä ankarimpien taistelujen vaikean tien, että sen on onnistunut muotoutua valtavaksi vallankumoukselliseksi taisteluvoimaksi työväenluokan vihollisten kauhuksi ja kaikkien sorrettujen ja orjuutettujen iloksi.

Puolue on ylpeä siitä, että Punainen Armeija, kuljettuaan läpi pitkän tien työläisten ja talonpoikien vapauttamiseksi tilanherrojen ja kapitalistien ikeestä,

on vihdoin ansainnut oikeuden viettää juhlapäiväänsä syntymänsä kymmenentenä vuotena.

Toverit, missä on Punaisen Armeijamme voima, missä on sen voiman lähde?

Mitkä ovat ne erikoisuudet, jotka erottavat perinjuurin Punaisen Armeijan kaikista ja kaikenlaisista armeijoista, joita maailmassa on ollut?

Mitkä ovat ne erikoisuudet, jotka muodostavat Punaisen Armeijamme voiman ja mahdin lähteen?

Punaisen Armeijamme ensimmäinen ja peruserikoisuus on se, että se on vapautettujen työläisten ja talonpoikien armeija, että se on Lokakuun vallankumouksen armeija, proletariaatin diktatuurin armeija. Kaikki tähänastiset kapitalismin aikakauden armeijat, olivatpa ne kokoonpanoltaan minkälaisia tahansa, ovat pääoman valtaa varmistavia armeijoita. Ne ovat olleet ja ovat pääoman herruuden armeijoita. Kaikkien maiden porvarit valehtelevat sanoessaan, että armeija on poliittisesti neutraalinen. Se ei ole totta. Porvarillisissa valtioissa armeijalla ei ole poliittisia oikeuksia, se on syrjäytetty poliittiselta areenalta. Se on totta. Mutta tämä ei lainkaan merkitse sitä, että se on poliittisesti neutraalinen. Päinvastoin, armeija on aina ja kaikkialla, kaikissa kapitalistisissa maissa, vedetty ja vedetään edelleenkin poliittiseen taisteluun, sitä käytetään työtätekevien alistamisen aseena. Eikö ole totta, että armeija tukahduttaa siellä työläisiä, että se esiintyy siellä herrojen suojamuurina?

Erotukseksi sellaisista armeijoista meidän Punaisella Armeijallamme on se erikoisuus, että se on ase työläisten ja talonpoikien vallan lujittamiseksi, proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi, se on ase työ-

läisten ja talonpoikien vapauttamiseksi tilanherrojen ja kapitalistien orjuudesta.

Meidän armeijamme on työtätekevien vapauttamisarmeija.

Oletteko, toverit, kiinnittäneet huomiotanne siihen, että entisaikaan, ja kapitalistimaissa vielä nykyäänkin, kansa pelkäsi ja yhä pelkää armeijaa, että kansan ja armeijan välillä on muuri, joka erottaa kansan armeijasta? Entä meillä? Meillä päinvastoin kansa ja armeija muodostavat eheän kokonaisuuden, yhtenäisen perheen. Ei missään maailmassa ole kansan taholta niin hellää ja huolehtivaa suhtautumista armeijaan kuin meillä. Meillä armeijaa rakastetaan, sitä kunnioitetaan, siitä pidetään huolta. Minkä tähden? Sen tähden, että työläiset ja talonpojat ovat ensimmäisen kerran maailmassa luoneet oman armeijansa, joka ei palvele herroja, vaan entisiä orjia, nyt vapautettuja työläisiä ja talonpoikia.

Juuri siinä on Punaisen Armeijamme voiman lähde.

Mutta mitä se merkitsee, että kansa rakastaa armeijaansa? Se merkitsee sitä, että sellaisella armeijalla tulee olemaan mitä lujin selusta, että sellainen armeija on voittamaton.

Mitä on armeija ilman lujaa selustaa? Ei mitään. Kaikkein suurimmatkin armeijat, parhaiten aseistetut armeijat ovat hajonneet ja hävinneet kuin tuhka tuuleen, kun niillä ei ole ollut lujaa selustaa, kun ne eivät ole saaneet tukea ja myötätuntoa selustasta, työtätekevän väestön taholta. Meidän armeijamme on ainoa armeija maailmassa, jolla on puolellaan työläisten ja talonpoikien myötätunto ja tuki. Siinä on sen voima, siinä on sen lujuus.

Juuri siinä, ennen kaikkea, Punainen Armeijamme eroaa kaikista muista armeijoista, joita maailmassa on ollut ja on.

Puolueen toivomuksena, sen tehtävänä on, että tämä Punaisen Armeijan erikoisuus, tämä sen läheisyys, sen veljellinen yhteys työläisiin ja talonpoikiin säilytetään ja lujitetaan.

Punaisen Armeijamme toinen erikoisuus on se, että se, tämä meidän armeijamme, on maamme kansakuntien välisen veljeyden armeija, maamme sorrettujen kansakuntien vapauttamisarmeija, maamme kansakuntien vapautta ja riippumattomuutta suojeleva armeija. Entisaikaan armeijoita kasvatettiin tavallisesti suurvaltalaisuuden hengessä, anastushengessä, siinä hengessä, että heikkoja kansakuntia pitää välttämättä alistaa. Se oikeastaan selittääkin sen, että vanhan tyypin armeijat, kapitalistiset armeijat olivat samalla kansallisuussorron ja siirtomaasorron armeijoita. Siinä oli eräs entisten armeijoiden perusheikkous. Meidän armeijamme eroaa perinjuurin siirtomaasorron armeijoista. Koko olemukseltaan ja rakenteeltaan se perustuu maamme kansakuntien välisten ystävyyssiteiden lujittamiseen, sorrettujen kansojen vapautusaatteeseen, Neuvostoliittoon kuuluvien sosialististen tasavaltojen vapauden ja riippumattomuuden suojaamisen aatteeseen.

Siinä on Punaisen Armeijamme voiman ja mahdin toinen ja peruslähde. Tämä on takeena siitä, että kriitillisellä hetkellä armeijamme saa mitä voimakkainta tukea ja kannatusta valtavan suuressa maassamme asuvien kaikkien kansakuntien ja kansallisuuksien miljoonaisissa joukoissa.

Puolueen toivomuksena ja tehtävänä on, että Punaisen Armeijamme tämäkin erikoisuus säilytetään ja lujitetaan.

Ja vihdoin, Punaisen Armeijan kolmas erikoisuus. Se on internationalismin hengen kasvattaminen ja lujittaminen armeijassamme, se, että koko Punainen Armeijamme on kauttaaltaan internationalismin hengen läpitunkema.

Kapitalistisissa maissa armeijoita kasvatetaan tavallisesti vihamielisyyden hengessä toisten maiden kansoja kohtaan, vihamielisyyden hengessä toisia valtakuntia kohtaan, vihamielisyyden hengessä toisten maiden työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Mitä varten niin menetellään? Sitä varten, että armeijasta voitaisiin tehdä kuuliainen lauma valtioiden välisten, valtakuntien välisten, maiden välisten sotilaallisten selkkausten varalta. Siinä on kaikkien kapitalististen armeijoiden heikkouden lähde.

Meidän armeijamme rakentuu kokonaan toisille perusteille. Meidän Punaisen Armeijamme voima on siinä, että syntymänsä ensi päivästä lähtien sitä on kasvatettu internationalismin hengessä, kunnioituksen hengessä toisten maiden kansoja kohtaan, rakkauden ja kunnioituksen hengessä kaikkien maiden työläisiä kohtaan, maiden välisen rauhan säilyttämisen ja lujittamisen hengessä. Ja juuri siksi, kun armeijaamme kasvatetaan internationalismin hengessä, kaikkien maiden työläisten etujen yhtenäisyyden hengessä, juuri siksi se, meidän armeijamme, on kaikkien maiden työläisten armeija.

Ja sen, että tämä seikka on armeijamme voiman ja mahdin lähde, sen saavat kaikkien maiden porvarit

joskus tuntea, jos he rohkenevat hyökätä maamme kimppuun, sillä silloin he tulevat näkemään, että Punaisella Armeijallamme, joka on kasvatettu internationalismin hengessä, on lukemattoman paljon ystäviä ja liittolaisia kaikissa maanosissa, Shanghaista New Yorkiin ja Lontoosta Kalkuttaan asti.

Tämä, toverit, on kolmas ja peruserikoisuus, jonka läpitunkemaa on koko armeijamme henki ja joka luo sen voiman ja mahdin lähteen.

Puolueen toivomuksena ja tehtävänä on, että armeijamme tämäkin erikoisuus säilytetään ja lujitetaan.

Näitä kolmea erikoisuutta on armeijamme kiittäminen voimastaan ja mahdistaan.

Tämä on selityksenä myöskin sille tosiasialle, että armeijamme tietää, minne se kulkee, sillä se ei muodostu tinasotilaista, vaan tietoisista ihmisistä, jotka ymmärtävät, minne on mentävä ja minkä puolesta taisteltava.

Ja sellainen armeija, toverit, joka tietää, minkä puolesta se taistelee, on voittamaton.

Juuri sen vuoksi Punaisella Armeijallamme on kaikki perusteet olla maailman parhain armeija.

Eläköön Punainen Armeijamme!

Eläköön sen sotilaat!

Eläköön sen johtajat!

Eläköön proletariaatin diktatuuri, joka on synnyttänyt Punaisen Armeijan, antanut sille voiton ja seppelöinyt sen kunniamaineella! (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

„Pravda" № 50,
helmikuun 28 pnä 1928

KESKUSKOMITEAN JA KESKUSKONTROLLIKOMITEAN HUHTIKUUN YHDISTETYN TÄYSISTUNNON TYÖSTÄ

Selostus NKP(b):n Moskovan järjestön aktiivin kokouksessa

huhtikuun 13 pnä 1928 *

Toverit! Äsken päättyneellä Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyllä täysistunnolla [8] on eräs erikoisuus, joka erottaa sen monista kuluneiden kahden vuoden aikana pidetyistä täysistunnoista. Tuo erikoisuus on se, että se oli täysin asiallinen täysistunto, täysistunto, jossa ei ollut sisäistä puoluetappelua, täysistunto ilman tilanteen kärjistymistä puolueen sisällä.

Päiväjärjestyksessä oli kaikkein ajankohtaisimpia kysymyksiä: kysymys viljanhankinnoista, kysymys Shahtyn jutusta [9] sekä, vihdoin, kysymys Politbyroon ja Keskuskomitean täysistunnon työsuunnitelmasta. Kysymykset, kuten huomaatte, ovat sangen vakavia. Ja kuitenkin, siitä huolimatta, keskustelu oli täysistunnossa täysin asiallista ja päätökset hyväksyttiin yksimielisesti.

Tämä on selitettävissä sillä, että täysistunnossa ei ollut oppositiota. Tämä on selitettävissä sillä, että

---

* Selostukseen on otettu uudelleen eräitä kappaleita, joita aikoinaan ei julkaistu lehdistössä. *Toim.*

ihmiset suhtautuivat kysymyksiin aivan asiallisesti, ilman ryhmäkuntalaisia hyökkäilyjä, ilman ryhmäkuntalaista demagogiaa. Tämä on selitettävissä sillä, että vasta XV edustajakokouksen jälkeen, vasta opposition likvidoimisen jälkeen puolue sai mahdollisuuden käydä vakavasti ja välittömästi käsiksi käytännön kysymyksiin.

Tämä onkin se myönteinen puoli ja, jos niin haluatte, sen kehityskauden suunnaton plus, johon me olemme astuneet puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen, opposition likvidoimisen jälkeen.

I
ITSEKRITIIKISTÄ

Luonteenomaisena piirteenä täysistunnon työssä, asiain käsittelyssä täysistunnossa ja täysistunnon päätöslauselmissa on se seikka, että täysistunnon työ alusta loppuun saakka kävi mitä ankarimman itsekritiikin merkeissä. Enemmänkin, täysistunnossa ei ainoakaan kysymys, ei ainoakaan puheenvuoro mennyt ilman työmme puutteellisuuksien arvostelua, ilman järjestöjemme itsekritiikkiä. Epäkohtiemme arvostelu, puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjen rehellinen ja bolshevistinen itsekritiikki, — sellainen oli täysistunnon työn yleinen sävy.

Minä tiedän, että puolueen riveissä on henkilöitä, jotka eivät pidä kritiikistä yleensä ja erikoisesti itsekritiikistä. Nuo henkilöt, joita voisin nimittää „lakeeratuiksi" kommunisteiksi (n a u r u a), tämän tästä äkäilevät itsekritiikkiä vältellen: taaskin tuo lemmon itsekritiikki, taaskin tuo epäkohtiemme pöy-

himinen, — eikö voitaisi antaa meidän elää rauhassa? On selvää, että noilla „lakeeratuilla" kommunisteilla ei ole mitään yhteistä puolueemme hengen kanssa, bolshevismin hengen kanssa. Niinpä siis, koska tällaisia mielialoja on henkilöillä, jotka eivät suhtaudu itsekritiikkiin lainkaan innostuksella, sallittanee kysyä: tarvitsemmeko me itsekritiikkiä, mistä se on tullut ja mitä hyötyä siitä on?

Minun mielestäni, toverit, itsekritiikki on meille tarpeen kuin ilma ja vesi. Käsitykseni on se, että ilman sitä, ilman itsekritiikkiä, puolueemme ei voisi kulkea eteenpäin, se ei voisi paljastaa mätäpaiseitamme, se ei voisi poistaa puutteellisuuksiamme. Ja puutteellisuuksia meillä on paljon. Se on tunnustettava suoraan ja rehellisesti.

Itsekritiikin tunnusta ei voida pitää uutena tunnuksena. Se kuuluu bolshevistisen puolueen perusteisiin. Se kuuluu proletariaatin diktatuurin järjestelmän perustuksiin. Kun kerran maamme on proletariaatin diktatuurin maa ja diktatuuria johtaa yksi puolue, kommunistien puolue, joka ei jaa eikä voi jakaa valtaa muiden puolueiden kanssa, niin eikö ole selvää, että meidän itsemme on paljastettava ja korjattava virheemme, jos me haluamme päästä eteenpäin, eikö ole selvää, että kukaan muu ei voi niitä paljastaa ja korjata. Eikö ole selvää, toverit, että itsekritiikin on oltava eräänä niistä tärkeimmistä voimista, jotka vievät kehitystämme eteenpäin?

Itsekritiikin tunnus on saanut erikoisen laajuuden puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen. Minkä tähden? Sen tähden, että opposition likvidoineen XV edustajakokouksen jälkeen puolueessa muodostui

uusi tilanne, jota me emme voi olla ottamatta varteen.

Missä on tilanteen uutuus? Siinä, että meillä ei enää ole tai ei juuri lainkaan ole oppositiota, siinä, että oppositiosta saadun helpon voiton vuoksi, joka (s.o. voitto) sinänsä jo on mitä suurin plus puolueelle, voi puolueessa syntyä laakereillalepäämisen vaara, rauhaan jättäytymistä ja silmiensä sulkemista näkemästä puutteellisuuksia työssämme.

Helppo voitto oppositiosta on mitä suurin plus puolueellemme. Mutta siinä piilevät myös omat erikoiset miinuksensa, jotka ovat siinä, että puolue voi joutua itsetyytyväisyyden ja omahyväisyyden valtaan ja heittäytyä lepäämään laakereille. Mutta mitä merkitsee laakereilla lepääminen? Se merkitsee sitä, että eteenpäin menomme yli vedetään risti. Jotta niin ei tapahtuisi, sitä varten me tarvitsemme itsekritiikkiä, — ei sellaista vihamielistä ja itseasiassa vastavallankumouksellista kritiikkiä, jota oppositio harjoitti, — vaan rehellistä ja avointa kritiikkiä, bolshevistista itsekritiikkiä.

Puolueemme XV edustajakokous otti huomioon tämän seikan antaessaan itsekritiikin tunnuksen. Siitä lähtien itsekritiikin aalto on paisunut, se on lyönyt leimansa myöskin Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon työhön.

Omituista olisi pelätä sitä, että vihollisemme, sekä sisäiset että ulkoiset, käyttävät puutteittemme kritiikkiä hyväkseen ja nostavat hälinän: katsokaa, heillä, bolshevikeilla, ei kaikki olekaan kunnossa. Omituista olisi, jos me, bolshevikit, pelkäisimme tuota kaikkea. Bolshevismin voima onkin juuri siinä,

että se ei pelkää tunnustaa virheitään. Antaa puolueen, antaa bolshevikkien sekä maamme kaikkien rehellisten työläisten ja työtätekevien ainesten paljastaa työmme puutteellisuuksia, epäkohtia rakennustyössämme, antaa heidän viitoittaa teitä puutteellisuuksiemme likvidoimiseksi, ettei toiminnassamme ja rakennustyössämme olisi lamaannusta, rämettymistä, lahoamista, jotta koko toimintamme, koko rakennustyömme paranisi päivä päivältä ja kulkisi menestyksistä toisiin. Se on nyt tärkeintä. Antaa vihollistemme siellä jaaritella puutteellisuuksistamme, — sellaiset tyhjänpäiväiset seikat eivät voi eivätkä saa hämmentää bolshevikkeja.

Vihdoin on vielä eräs seikka, joka kannustaa meitä itsekritiikkiin. Tarkoitan kysymystä joukoista ja johtajista. Viime aikoina meillä on alkanut muodostua jotenkin omalaatuiset suhteet johtajien ja joukkojen välillä. Toisaalta meillä on noussut ja historiallisesti muodostunut johtajaryhmä, jonka arvovalta kohoaa yhä korkeammalle ja joka on tulemassa joukoille miltei tavoittamattomaksi. Toisaalta taas, ennen kaikkea työväenluokan joukot ja työtätekevät joukot yleensä kohoavat ylös tavattoman hitaasti, ne alkavat katsella johtajiin alhaalta ylös, silmiään siristäen, ja useinkin pelkäävät arvostella johtajiaan.

Tietenkin, se tosiasia, että meillä on muodostunut ryhmä johtajia, jotka ovat kohonneet kovin korkealle ja joilla on suuri arvovalta, — tämä tosiasia sinänsä on puolueemme suuri saavutus. On selvää, että ilman tuollaista arvovaltaista johtajaryhmää ei suuren maan johtaminen olisi mahdollista. Mutta se seikka, että noustessaan johtajat loittonevat joukoista ja joukot

alkavat katsoa heihin alhaalta ylös rohkenematta arvostella heitä, — tämä seikka ei voi olla muodostamatta vissiä vaaraa, että johtajat alkavat irtautua joukoista ja joukot loitota johtajista.

Tämä vaara voi johtaa siihen, että johtajat voivat tulla pöyhkeiksi ja alkavat pitää itseään erehtymättöminä. Mutta mitä hyvää voisi olla siinä, jos johtavat huippukerrokset tulevat pöyhkeiksi ja alkavat suhtautua joukkoihin ylimielisesti? On selvää, ettei siitä voi olla seurauksena muuta kuin puolueen tuhoutuminen. Mutta mehän haluamme kulkea eteenpäin ja parantaa työtämme emmekä saattaa puoluetta turmioon. Ja juuri sitä varten, että voitaisiin kulkea eteenpäin ja parantaa suhteita joukkojen ja johtajien välillä, on itsekritiikkiä pidettävä kaiken aikaa vireillä, on annettava neuvostoihmisille mahdollisuus „peitota“ johtajiaan, arvostella heitä virheistä, että johtajat eivät tulisi pöyhkeiksi ja että joukot eivät loittonisi johtajista.

Kysymys joukoista ja johtajista sekotetaan toisinaan kysymykseen nostokkuudesta. Se on väärin, toverit. Kysymys ei ole uusien johtajien nostamisesta, vaikka se asia ansaitseekin mitä vakavinta huomiota puolueen taholta. Kysymys on siitä, että säilytetään jo nousseet ja mitä arvovaltaisimmat johtajat luomalla vakituinen ja murtumaton yhteys niiden ja joukkojen välille. Kysymys on siitä, että puutteellisuuksiemme kritiikin ja itsekritiikin tietä järjestetään puolueen laaja yleinen mielipide, työväenluokan laaja yleinen mielipide eläväksi ja valppaaksi moraaliseksi valvonnaksi, jonka ääntä arvovaltaisimpienkin johtajien on kuunneltava huomaavai-

sesti, jos he tahtovat säilyttää itsellään puolueen luottamuksen, työväenluokan luottamuksen.

Tässä mielessä lehdistömme, puolue- ja neuvostolehdistömme merkitys on todella arvaamattoman suuri. Tässä mielessä ei voida olla tervehtimättä „Pravdan“ aloitetta „Listok Rabotshe-Krestjanskoi Inspektsii“ lehtisen[10] järjestämisestä, joka arvostelee systemaattisesti työmme puutteellisuuksia. On vain pyrittävä välttämättä siihen, että arvostelu olisi vakavaa ja syvällistä, eikä liukuisi vain pintailmiöissä. Tässä mielessä on tervehdittävä niin ikään „Komsomolskaja Pravdan“[11] aloitetta, joka rynnäköi rajusti ja kiihkeästi työmme puutteellisuuksia vastaan.

Toisinaan arvostelijoita moititaan heidän arvostelunsa puutteellisuudesta, siitä, ettei heidän arvostelunsa pidä aina ihan sataprosenttisesti paikkaansa. Usein vaaditaan, että kritiikin pitää olla oikeaan osuvaa joka kohdaltaan, ja jos se ei pidä joka suhteessa paikkaansa, niin sitä aletaan moittia ja solvata.

Se on väärin, toverit. Se on vaarallinen erehdys. Koettakaapa vain asettaa sellainen vaatimus, ja te tukitte suun sadoilta ja tuhansilta työläisiltä, työläis- ja maaseutu-kirjeenvaihtajilta, jotka haluavat korjata puutteitamme, mutta jotka eivät osaa joskus pukea ajatuksiaan oikeaan muotoon. Se olisi asian hautaamista eikä itsekritiikkiä.

Teidän pitäisi tietää, että työläiset arastelevat toisinaan sanoa totuutta julki työmme puutteellisuuksista. He eivät arastele vain sen tähden, että heitä voidaan „tukistaa“ siitä, vaan myöskin sen tähden, että heidät voidaan saattaa „naurunalaiseksi“ arvos-

telun kömpelyydestä. Mistäpä tavallinen työmies tai tavallinen talonpoika, joka tuntee selkänahassaan työmme ja suunnittelumme puutteellisuudet, mistäpä he osaisivat perustella arvostelunsa taiteen kaikkien sääntöjen mukaan? Jos te vaaditte heiltä, että kritiikin pitää olla sataprosenttisesti oikeata, niin te hävitätte siten kaiken arvostelun mahdollisuuden alhaaltakäsin, kaikkinaisen itsekritiikin mahdollisuuden. Siksipä olenkin sitä mieltä, että jos kritiikissä on totta edes 5—10 prosenttia, niin sellaistakin kritiikkiä on tervehdittävä, kuunneltava sitä huomaavaisesti ja otettava huomioon se, mikä siinä on tervettä. Toistan, että päinvastaisessa tapauksessa teidän olisi tukittava suu kaikilta niiltä sadoilta ja tuhansilta Neuvostojen asialle uskollisilta ihmisiltä, jotka eivät ole vielä kyllin taitavia arvostelutyössään, mutta joiden suulla puhuu itse totuus.

Ja juuri siksi, ettei itsekritiikkiä tukahdutettaisi, vaan kehitettäisiin, juuri siksi on kuunneltava huomaavaisesti neuvostoihmisten kaikkea arvostelua, vaikkapa se ei aina olisikaan aivan täysin ja joka kohdaltaan oikeata. Vain sillä ehdolla voivat joukot vakuuttautua siitä, ettei heitä „tukisteta" taitamattoman arvostelun takia ja ettei heitä saateta „naurunalaiseksi" heidän arvostelussaan olevien joittenkin virheiden takia. Vain tällä ehdolla voi itsekritiikki saada todella joukkoluonteen ja todella joukkomittaista vastakaikua.

On itsestään selvää, ettei tässä ole kysymys „kaikenlaisesta" kritiikistä. Vastavallankumouksellisen harjoittama kritiikki on myöskin kritiikkiä. Mutta se asettaa päämääräkseen Neuvostovallan

mustaamisen, teollisuutemme horjuttamisen, puoluetyömme hajoittamisen. On selvää, että meillä ei ole kysymys sellaisesta kritiikistä. En tarkoita sellaista kritiikkiä, vaan neuvostoihmisten harjoittamaa kritiikkiä, sellaista kritiikkiä, jonka tarkoitusperänä on Neuvostovallan elinten parantaminen, teollisuutemme parantaminen, puolue- ja ammattiliittotyömme parantaminen. Me tarvitsemme kritiikkiä Neuvostovallan lujittamiseksi eikä sen heikentämiseksi. Ja juuri sitä varten, että voisimme lujittaa ja parantaa asiaamme, juuri sitä varten puolue julistaa kritiikin ja itsekritiikin tunnusta.

Mitä me ennen kaikkea odotamme itsekritiikin tunnukselta, minkälaisia tuloksia se voi meille antaa, jos sitä toteutetaan oikein ja tunnollisesti? Sen on annettava ainakin kaksi tulosta. Ensiksikin, sen on kohotettava työväenluokan valppautta, kiinnitettävä sen huomiota puutteellisuuksiimme, autettava näiden puutteellisuuksien korjaamista ja tehtävä kaikenlaiset „yllätykset“ rakennustyössämme mahdottomiksi. Toiseksi, sen on kohotettava työväenluokan poliittista valistuneisuutta, kehitettävä siinä maan isännän tuntoa ja helpotettava työväenluokan kouluttamista maan hallitsemiseen.

Oletteko kiinnittäneet huomiota siihen, ettei ainoastaan Shahtyn juttu, vaan myöskin hankintapula vuoden 1928 tammikuussa tuli monille meistä „yllätyksenä“? Shahtyn juttu on erittäin kuvaava siinä suhteessa. Viisi vuotta toimi porvarillisten spesialistien vastavallankumouksellinen ryhmä saaden ohjeita kansainvälisen pääoman neuvostovastaisilta järjestöiltä. Viisi vuotta meidän järjestömme kirjoit-

telivat ja lähettelivät kaikenlaisia päätöksiä ja päätöslauselmia. Hiiliteollisuus meni meillä tietysti sittenkin eteenpäin, sillä neuvostollinen talousjärjestelmä on niin elinvoimainen ja mahtava, että se on päässyt voitolle meidän töllistelystämme ja virheistämme huolimatta, spesialistien tuhotyöstä huolimatta. Viisi vuotta tuo spesialistien vastavallankumouksellinen ryhmä harjoitti tuhotyötään teollisuudessamme räjäyttäen höyrypannuja, rikkoen turbiineja j.n.e. Ja me istuimme vain kaikessa rauhassa. Ja „yhtäkkiä" ryöpsähti sitten kuin lumi niskaan — Shahtyn juttu.

Onko se normaalista, toverit? Mielestäni se on enemmän kuin epänormaalista. Istua peräsimessä ja katsella mitään näkemättä, kunnes jotkin seikat vievät meidät suin päin johonkin onnettomuuteen, — se ei vielä merkitse johtamista. Bolshevismi ei käsitä johtamista siten. Voidakseen johtaa on nähtävä eteenpäin. Mutta ennakolta näkeminen ei aina ole helppoa, toverit.

Eri asia on, kun muutama kymmen johtavaa toveria valvoo asioita ja huomaa puutteellisuuksia työssämme, mutta työläisjoukot eivät halua tahi eivät voi valvoa eivätkä huomata epäkohtia. Silloin on olemassa kaikki mahdollisuudet, että jotain tulee laiminlyödyksi, että jotain jää huomaamatta. Eri asia taas on, kun sadat tuhannet ja miljoonat työläiset yhdessä joittenkin kymmenien johtavien tovereitten kanssa tarkkailevat ja huomaavat puutteellisuuksia työssämme, paljastavat virheitämme, kun he puuttuvat yhteiseen rakennustyömme asiaan ja viitoittavat teitä asian parantamiseksi. Silloin on enemmän takeita siitä, ettei tule yllätyksiä, että kielteiset ilmiöt huomataan

ajoissa ja ryhdytään ajoissa toimenpiteisiin noiden ilmiöiden likvidoimiseksi.

Meidän on saatava asiat sille tolalle, että työväenluokan valppautta terästettäisiin eikä tylsytettäisi, että sadat tuhannet ja miljoonat työläiset astuisivat viemään eteenpäin sosialistisen rakennustyön yhteistä asiaa, että sadat tuhannet ja miljoonat työläiset ja talonpojat, eivätkä vain kymmenet johtajat, seuraisivat tarkasti rakennustyömme kulkua, panisivat merkille virheemme ja vetäisivät niitä päivänvaloon. Vain sillä ehdolla meillä ei tule olemaan „yllätyksiä". Mutta päästäksemme siihen meidän on kehitettävä epäkohtiemme arvostelua alhaaltakäsin, meidän on saatava kritiikki joukkoluontoiseksi, meidän on omaksuttava itsekritiikin tunnus ja toteutettava sitä elämässä.

Lopuksi työväenluokan kulttuurivoimien noususta, maan hallintotoimien hoitamistottumusten kehittämisestä työväenluokassa itsekritiikin tunnusta toteutettaessa. Lenin sanoi:

„Pääasia, mitä meiltä puuttuu, se on kulttuurisuutta, johtamisen taitoa... Taloudellisesti ja poliittisesti **uusi talouspolitiikka** turvaa meille täyden mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen. Kysymys on „vain" proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista" [12].

Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee sitä, että eräs rakennustyömme perustehtävistä on kasvattaa työväenluokassa tottumuksia ja taitoa maan hallitsemiseen, talouden hallitsemiseen, teollisuuden hallitsemiseen.

Voidaanko työväenluokassa kasvattaa näitä tottumuksia ja tätä taitoa päästämättä valloilleen työläis-

ten voimia ja kykyjä, työväenluokan parhaimpien ihmisten voimia ja kykyjä arvostella virheitämme, osoittaa puutteitamme ja viedä työtämme eteenpäin? On selvää, että ei voida.

Mutta mitä sitä varten tarvitaan, että työväenluokan ja yleensä työtätekevien voimat ja kyvyt voitaisiin päästää valloilleen ja antaa heille mahdollisuus hankkia maan hallitsemisessa tarvittavia tottumuksia? Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea itsekritiikkitunnuksen rehellistä ja bolshevistista toteuttamista, sitä varten on rehellisesti ja bolshevistisesti toteutettava tunnusta työmme puutteellisuuksien ja virheiden arvostelemisesta alhaaltakäsin. Jos työläiset käyttävät hyväkseen mahdollisuutta arvostella työssä ilmeneviä puutteellisuuksia avoimesti ja suoraan, parantaa työtämme ja viedä sitä eteenpäin, niin mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että työläisistä tulee maan, talouden ja teollisuuden johtamisen aktiivisia osanottajia. Ja se ei voi olla herättämättä työläisissä maan isännän tuntoa, kohottamatta heidän aktiivisuuttaan, heidän valppauttaan, heidän kulttuuritasoaan.

Kysymys työväenluokan kulttuurivoimista on eräs ratkaisevia kysymyksiä. Minkä tähden? Sen tähden, että kaikista tähänastisista hallitsevista luokista työväenluokalla on hallitsevana luokkana historiassa jossain määrin erikoinen eikä aivan edullinen asema. Kaikki tähän saakka hallinneet luokat — orjanomistajat, tilanherrat, kapitalistit — ovat samalla olleet rikkaita luokkia. Niillä oli mahdollisuus kouluttaa lapsiaan antaakseen heille hallintotoimissa tarvittavia tietoja ja tottumuksia. Työväenluokka eroaa niistä

muun muassa siinä, että se ei ole rikas luokka, sillä ei ole aikaisemmin ollut mahdollisuutta opettaa lapsilleen hallintotietoja ja tottumuksia ja se on saanut sellaisen mahdollisuuden vasta nyt, valtaantulonsa jälkeen.

Siitä muun muassa johtuukin se, että kysymys kulttuurivallankumouksesta meillä asettuu niin kärkevästi. Tosin Neuvostoliiton työväenluokka on kymmenvuotisen vallassaolonsa aikana ehtinyt tehdä tässä suhteessa paljon enemmän kuin tilanherrat ja kapitalistit sadoissa vuosissa. Mutta kansainvälinen ja sisäinen tilanne on sellainen, että saavutetut tulokset eivät ole lähimainkaan riittäviä. Siksi jokainen keino, joka voi kohottaa työväenluokan kulttuurivoimien kehitystasoa, jokainen keino, joka voi helpottaa maan ja teollisuuden hallintaan tarvittavien tottumusten ja taidon kasvattamista työväenluokassa, jokainen sellainen keino meidän on käytettävä täydellisesti hyväksemme.

Mutta edellä sanotusta seuraa, että itsekritiikin tunnus on eräs tärkeimpiä keinoja proletariaatin kulttuurivoimien kehittämiseksi, hallintotottumusten kehittämiseksi työväenluokassa. Siitä johtuu vielä eräs peruste, joka puhuu sen puolesta, että itsekritiikkitunnuksen toteuttaminen on elintärkeä tehtävämme.

Tällaiset ovat pääpiirteissään ne perusteet, jotka sanelevat meille itsekritiikkitunnuksen hetken tunnukseksi.

Siksi ei olekaan ihme, että Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon työ kävi itsekritiikin merkeissä.

Siirtykäämme nyt kysymykseen viljanhankinnoista.

II

KYSYMYS VILJANHANKINNOISTA

Ennen kaikkea muutama sana meillä tämän vuoden tammikuussa ilmaantuneen viljanhankintapulan olemuksesta. Asian ydin on se, että viime vuoden lokakuusta lähtien alkoivat hankinnat meillä laskea, joulukuussa ne olivat alimmillaan ja tämän vuoden tammikuussa meillä oli 130 miljoonan puudan vajaus viljanhankinnoissa. Sato meillä tänä vuonna ei ollut kai sen huonompi kuin viime vuonnakaan, mahdollisesti se oli vain hiukan pienempi viime vuoden satoa. Varastoja edellisistä sadoista oli tänä vuonna enemmän kuin viime vuonna ja yleensä laskettiin, ettei tavaraviljaa ole maassamme tänä vuonna vähemmän, vaan enemmän kuin viime vuonna.

Sen mukaisesti vuotuinen hankintasuunnitelma olikin laadittu jonkin verran suuremmaksi kuin viime vuoden suunnitelma. Siitä huolimatta hankinnat alkoivat laskea ja vuoden 1928 tammikuuhun mennessä meillä oli 130 miljoonan puudan vajaus. Muodostui „originelli“ tilanne: maassa on paljon viljaa, mutta viljanhankinta laskee aiheuttaen nälän uhkan kaupungeissa ja Punaisessa Armeijassa.

Millä tämä tilanteen „originellisyys“ on selitettävissä? Eihän siinä vain liene jonkinlaista sattumaa? Monet ovat taipuvaisia selittämään sen töllistelyn seuraukseksi, että puuhailimme opposition kimpussa ja meiltä jäi jotain huomaamatta. Että töllistelyä tosiaankin ilmeni, se on tietysti totta. Mutta olisi mitä karkein virhe selittää kaiken johtuneen töllistelystä. Sitä suuremmalla syyllä ei hankintapulaa voida

selittää sattumaksi. Sellaista ei tule sattumalta. Se olisi liian kevyt selitys.

Mitkä sitten siinä tapauksessa olivat hankintapulan aiheuttaneet seikat?

Mielestäni näitä seikkoja oli meillä ainakin kolme.

Ensimmäiseksi. Sosialistisen rakennustyömme vaikeudet kansainvälisen ja sisäisen tilanteemme oloissa. Tarkoitan ennen kaikkea kaupunkiteollisuuden kehityksen vaikeuksia. Maaseudulle pitäisi viedä kaikenlaista tavaraa siinä määrin, jotta maaseudulta voitaisiin ammentaa mahdollisimman paljon maatalouden tuotteita. Sitä varten on välttämätöntä teollisuutemme nopeampi kehitys kuin mitä se nykyään on. Mutta teollisuuden voimakkaampaa kehittämistä varten tarvitaan sosialistisen kasaantumisen nopeampaa vauhtia. Mutta, toverit, ei ole niinkään helppoa saada aikaan sellaista kasaantumisvauhtia. Siitä johtuukin tavaroiden riittämättömyys maaseutua varten.

Tarkoitan edelleen rakennustyömme vaikeuksia maaseudulla. Maatalous kehittyy hitaasti, toverit. Olisi välttämätöntä, että maatalous kehittyisi seitsenpeninkulmaisin askelin, että vilja halpenisi, että satoisuus suurenisi, että lannoitteita käytettäisiin voimaperäisesti, että koneellinen viljantuotanto kehittyisi joudutetulla vauhdilla. Mutta sitä meillä ei ole eikä kohta tulekaan, toverit.

Minkä tähden?

Sen tähden, että maataloutemme on pikkutalonpoikaistaloutta, jossa on vaikea suorittaa vakavia parannuksia. Tilastot osoittavat, että ennen sotaa meillä oli koko maassa noin 16 miljoonaa yksilöllistä talonpoikaistaloutta. Nyt meillä on noin 25 miljoonaa

yksilöllistä talonpoikaistaloutta. Se merkitsee, että me olemme mitä pienimmän talonpoikaistalouden maa. Mutta mitä on pientalonpoikainen talous? Se on kaikkein turvaamattominta, alkeellisinta, kehittymättömintä taloutta, jossa tavaratuotanto on kaikkein alhaisinta. Siinä juuri onkin koko asian ydin, toverit. Lannoitteet, koneet, agronomiatiedot ja muut parannukset ovat keinoja, joita suurtalouksissa voidaan käyttää menestyksellisesti, mutta joita pientalonpoikaisessa taloudessa ei käytetä laisinkaan tai käytetään hyvin vähän. Juuri siinä on pientalouden heikkous ja juuri sen tähden se ei kestä kilpailua suurten kulakkitalouksien kanssa.

Onko meillä yleensä maaseudulla suurtalouksia, joissa käytetään koneita, lannoitteita, agronomiatietoja j.n.e.? On kyllä. Ensiksikin, sellaisia ovat kolhoosit ja neuvostotilat. Mutta, toverit, niitä meillä on vähän. Toiseksi, sellaisia ovat suuret kulakkitaloudet (kapitalistiset taloudet). Sellaisia talouksia on maassamme aika paljon, ja ne näyttelevät yhä vieläkin huomattavaa osaa maataloudessa.

Voimmeko me lähteä yksilöllisten suurten kapitalististen talouksien edistämisen tielle maaseudulla? Selvää on, ettemme voi. Tästä seuraa johtopäätös: on joudutettava täydellä höyryllä kolhoosien ja neuvostotilojen tyyppiä olevien suurten talouksien kehittämistä maaseudulla pyrkien tekemään niistä nykyaikaisen tieteen perustalla järjestettyjä viljatehtaita maata varten. Tällä oikeastaan onkin selitettävissä se, että puolueemme XV edustajakokous antoi tunnuksen kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön kehittämisestä kaikin voimin.

Olisi väärin luulla, että kolhooseja on muodostettava vain köyhälistökerroksista. Se on väärin, toverit. Kolhoosiemme tulee muodostua köyhälistöstä ja keskitalonpojista ja niiden ei pidä yhdistää vain erillisiä ryhmiä ja pikkuryhmiä, vaan myös kokonaisia kyliä. Keskitalonpojalle on annettava perspektiivi ja osoitettava hänelle, että hän voi parhaiten ja nopeimmin kohottaa talouttaan juuri kolhoosien kautta. Kun keskitalonpoika ei voi nousta ylöspäin, kulakkiryhmään, eikä alaspäin meno olisi järkevää, niin hänelle on annettava perspektiivi, että hän voisi parantaa talouttaan kolhoosirakennustyön kautta.

Mutta kolhooseja ja neuvostotiloja meillä on toistaiseksi vielä vähän, sietämättömän vähän. Siitä johtuvat rakennustyömme vaikeudet maaseudulla. Siitä johtuu viljatuotannon riittämättömyys.

Toiseksi. Tästä seuraa, että rakennustyömme vaikeudet kaupungissa ja maaseudulla ovat se perusta, jolta hankintapula saattaa syntyä. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että hankintapulan piti syntyä juuri tänä vuonna. Tiedetäänhän, etteivät nämä vaikeudet olleet olemassa vain tänä vuonna, vaan myöskin viime vuonna, — miksi hankintapula sitten syntyi juuri tänä vuonna? Mistä siinä on kysymys?

Kysymys on siitä, että kulakki sai tänä vuonna tilaisuuden käyttää noita vaikeuksia hyväkseen viljanhintojen paisuttamiseksi, hyökkäyksen aloittamiseksi neuvostollista hintapolitiikkaa vastaan jarruttaakseen siten hankintatyötämme. Ja se onnistui käyttämään näitä vaikeuksia hyväkseen ainakin kahdesta syystä:

ensiksikin siksi, että kolme satovuotta ei mennyt hukkaan, kulakki voimistui tuona aikana, viljavaras-

tot maaseudulla yleensä ja kulakeilla erityisesti lisääntyivät tuona aikana, ja kulakki sai mahdollisuuden yrittää sanella hinnat;

toiseksi siksi, että kulakki sai tukea kaupunkikeinottelijoilta, jotka pelaavat viljanhinnoilla ja paisuttavat siten hintoja.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että kulakki on suurin viljan omistaja. Tärkein ja perusjoukko, jolla on suurin viljamäärä takanaan, on keskitalonpoika. Mutta kulakilla on määrätty taloudellinen arvovalta maaseudulla, ja hintakysymyksessä se voi toisinaan viedä keskitalonpojan mukanaan. Näin saavat maaseudun kulakkiainekset mahdollisuuden käyttää rakennustyömme vaikeuksia hyväkseen paisuttaakseen viljanhintoja keinottelutarkoituksessa.

Mutta mitä merkitsee viljanhintojen korottaminen sanokaamme 40—50 prosentilla, kuten esimerkiksi kulakki- ja keinottelija-ainekset tekivät? Se merkitsee ennen kaikkea työläisten realipalkan horjuttamista. Olettakaamme, että me olisimme silloin korottaneet työläisten palkkoja. Mutta siinä tapauksessa olisi pitänyt korottaa teollisuustavarain hintoja ja siten olisi annettu isku sekä työväenluokan että köyhälistön ja keskitalonpojan aineelliselle asemalle. Entä mitä se merkitsisi? Se merkitsisi koko talouspolitiikkamme suoranaista ja epäilemätöntä järkyttämistä.

Mutta asia ei pääty tähän. Olettakaamme, että me olisimme korottaneet viljanhintoja 40—50 prosentilla tammikuussa tai tämän vuoden keväällä, kylvöihin valmistautumisen edellä. Mihin se olisi johtanut? Me olisimme desorganisoineet siten teollisuutemme

raaka-aineperustan. Puuvillanviljelijät olisivat luopuneet puuvillan viljelemisestä ja siirtyneet viljelemään viljaa, joka on edullisempaa. Pellavanviljelijät olisivat jättäneet pellavan ja siirtyneet samoin viljan viljelykseen. Sokerijuurikkaanviljelijät olisivat tehneet samalla tavalla. Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista. Lyhyesti sanoen: me olisimme murtaneet teollisuutemme raaka-aineperustan maaseudun kapitalististen ainesten keinotteluhalun takia.

Eikä siinäkään ole vielä kaikki. Jos me olisimme korottaneet viljanhintoja sanokaamme vaikkapa tämän vuoden keväällä, niin me olisimme aivan varmasti saattaneet hätään köyhälistön, joka ostaa viljaa keväällä niin syömäviljaksi kuin myöskin peltojensa siemeneksi. Köyhälistöllä ja keskitalonpoikien alemmilla kerroksilla olisi ollut täysi syy sanoa: te petitte meitä, sillä me myimme teille viljan viime syksynä alhaisilla hinnoilla, mutta nyt te pakotatte meidät ostamaan viljaa korkeilla hinnoilla, —ketä te oikein puolustatte, herrat neuvostoihmiset,—köyhiä vaiko kulakkeja?

Juuri sen tähden puolueen oli vastattava kulakkien keinotteluiskuun viljanhintojen korottamisen suuntaan sellaisella vastaiskulla, joka veisi kulakeilta ja keinottelijoilta halun uhkailla työväenluokkaa ja Punaista Armeijaamme nälällä.

Kolmanneksi. Varmaa on, että maaseudun kapitalistiset ainekset eivät olisi voineet käyttää siinä määrin hyväkseen rakennustyömme vaikeuksia, kuin ne itse asiassa niitä käyttivät, eikä hankintapula olisi saanut niin uhkaavaa luonnetta, ellei vielä eräs seikka olisi auttanut niitä siinä suhteessa. Mikä tuo seikka oli?

Se seikka on hankintaelintemme leväperäisyys, yhteisrintaman puuttuminen niiden välillä, niiden keskinäinen kilvoittelu ja haluttomuus käydä päättäväistä taistelua viljanhintojen korottamisella pelaamista vastaan.

Vihdoin sinä seikkana on puoluejärjestöjemme toimettomuus viljanhankintaseuduilla, niiden haluttomuus sekaantua tarvittavalla tavalla viljanhankintakamppailuun, niiden haluttomuus sekaantua asioihin ja tehdä loppu yleisestä leväperäisyydestä hankintarintamalla.

Viime vuoden hankintakamppailussa saatujen menestysten huumaamina ja luullen, että tänä vuonna hankinnat sujuvat itsestään, meidän hankinta- ja puoluejärjestömme heittivät kaiken „herran haltuun“ jättäen toimikentän kulakki- ja keinottelija-aineksille. Juuri sitä kulakit olivat odottaneetkin. Tuskin voitanee epäillä sitä, että ilman tätä seikkaa ei hankintapula olisi voinut saada niin uhkaavaa luonnetta.

Ei pidä unohtaa sitä, että me, s.o. meidän järjestömme, niin hankinta- kuin muutkin järjestömme, pidämme käsissämme miltei 80 prosenttia maaseudun varustamisesta teollisuustavaroilla ja miltei 90 prosenttia kaikista hankinnoista maaseudulla. Sanomattakin on selvää, että jos järjestömme osaavat käyttää hyväkseen tätä edullista asemaansa, niin tämä seikka antaa meille mahdollisuuden sanella ehtomme kulakeille maaseudulla. Mutta sen sijaan, että olisimme käyttäneet hyväksemme tätä edullista asemaa, me jätimme kaiken itsestääntapahtumisen varaan ja helpotimme siten, — tietysti tahtomat-

tamme,— maaseudun kapitalististen ainesten taistelua Neuvostovaltaa vastaan.

Tällaisia ovat ne seikat, toverit, jotka aiheuttivat hankintapulan viime vuoden lopulla.

Täten siis näette, ettei hankintapulaa voida pitää sattumana.

Te näette, että hankintapula ilmaisee maaseudun kapitalististen ainesten ensimmäistä vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa rakennustyömme erään tärkeimmän kysymyksen, viljanhankintakysymyksen alalla.

Juuri siinä, toverit, on viljan alalla muodostuneen hankintapulan luokkaperusta.

Te tiedätte, että hankintapulan likvidoimiseksi ja kulakkien keinotteluhalun lannistamiseksi puolueen ja Neuvostovallan oli pakko ryhtyä eräisiin käytännöllisiin toimenpiteisiin. Näistä toimenpiteistä on lehdistössämme puhuttu aivan riittävästi. Niistä puhutaan kyllin seikkaperäisesti Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päätöksessä. Siksi luulen, ettei tässä ole tarpeellista toistaa niitä.

Tekisi vain mieli mainita eräistä niistä erikoistoimenpiteistä, joihin ryhdyttiin erikoisolojen vuoksi ja jotka käyvät tietysti tarpeettomiksi sikäli kuin noita erikoisoloja ei enää tule olemaan. Tarkoitan keinottelua vastaan tähdätyn 107. lakipykälän soveltamista. Toimeenpaneva Keskuskomitea hyväksyi tuon pykälän vuonna 1926. Tätä pykälää ei meillä viime vuonna sovellettu. Minkä tähden? Sen tähden, että viljanhankinnat sujuivat, kuten sanotaan, normaalisesti eikä ollut perusteita tuon pykälän sovel-

tamiseen. Tuo pykälä muistettiin vasta tänä vuonna, vuoden 1928 alussa. Ja se muistettiin siksi, että meillä muodostui useita erikoislaatuisia seikkoja, joita kulakkien keinottelutemput synnyttivät ja jotka uhkasivat nälällä. Selvää on, että jos tulevana hankintavuotena ei muodostu erikoisseikkoja ja jos hankinnat sujuvat normaalisesti, niin 107. pykälää ei tulla soveltamaan. Ja päinvastoin, jos erikoisseikkoja syntyy ja jos kapitalistiset ainekset alkavat taas „vikuroida“, niin 107. pykälä ilmaantuu uudelleen näyttämölle.

Olisi tyhmää puhua tämän perusteella uuden talouspolitiikan „lakkauttamisesta“, elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuteen „palaamisesta“ j.n.e. Vain Neuvostovallan viholliset voivat nykyään haaveilla uuden talouspolitiikan lakkauttamisesta. Uusi talouspolitiikka ei ole nyt kenellekään niin edullinen kuin Neuvostovallalle. Mutta on ihmisiä, jotka luulevat, ettei uusi talouspolitiikka merkitse taistelun voimistamista kapitalistisia aineksia, niiden joukossa kulakkeja vastaan, niiden voittamiseksi, vaan kulakkeja ja muita kapitalistisia aineksia vastaan käytävän taistelun lopettamista. Sanomattakin on selvää, ettei sellaisilla ihmisillä ole mitään yhteistä leninismin kanssa, sillä sellaisille ihmisille ei ole eikä voi olla tilaa puolueessamme.

Tulokset niistä toimenpiteistä, joihin puolue ja Neuvostovalta ryhtyivät elintarvikepulan likvidoimiseksi, ovat teille niin ikään tunnettuja. Lyhyesti sanoen ne sisältyvät seuraavaan.

Ensiksikin, me saimme korvatuksi menetetyn ja hankimme viljaa saavuttaen ja paikoitellen jopa ylit-

täenkin viimevuotisten hankintojen vauhdin. Tunnettua on, että kolmen kuukauden aikana, tammi—maaliskuun aikana, meidän onnistui hankkia viljaa yli 270 miljoonaa puutaa. Tämä ei tietenkään ole vielä kaikki, mitä me tarvitsemme. Meidän on hankittava vielä yli 100 miljoonaa puutaa. Mutta tämä on kuitenkin se välttämätön voitto, joka teki meille mahdolliseksi hankintapulan **likvidoimisen.** Nyt meillä on täysi oikeus sanoa, että puolue ja Neuvostovalta ovat saavuttaneet tällä rintamalla mitä suurimpia menestyksiä.

Toiseksi, me olemme parantaneet, enemmän tai vähemmän parantaneet hankinta- ja puoluejärjestöjämme paikkakunnilla, tarkastaen teoissa niiden taisteluvalmiuden ja puhdistaen ne ilmeisen rappeutuneista aineksista, jotka eivät tunnusta maaseudulla olevan luokkia ja jotka eivät halua „riitaantua“ kulakin kanssa.

Kolmanneksi, me olemme parantaneet työtämme maaseudulla, vetäneet köyhälistön lähemmäksi itseämme ja saaneet valtavan enemmistön keskitalonpojista pysyvästi puolellemme eristäen kulakit ja loukaten hiukan keskitalonpoikien varakkaimpia huippuja. Täten me olemme toteuttaneet elämässä vanhaa bolshevistista tunnusta, jonka Lenin antoi jo puolueemme VIII edustajakokouksessa[13]: nojaa köyhälistöön, pysty tekemään luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä keskeytä hetkeksikään taistelua kulakkeja vastaan.

Minä tiedän, että eräät toverit eivät oikein mielellään hyväksy tätä tunnusta. Olisi kummallista luulla, että lujittuneen proletariaatin diktatuurin

oloissa työläisten ja talonpoikain liitto merkitsee liittoa koko talonpoikaiston, siis myöskin kulakiston kanssa. Ei, toverit, me emme saarnaa emmekä voi saarnata sellaista liittoa. Proletariaatin diktatuurin oloissa, ehdolla, että työväenluokan valta on lujittunut, työväenluokan liitto talonpoikaiston kanssa merkitsee nojaamista maalaisköyhälistöön, liittoa keskitalonpojan kanssa ja taistelua kulakistoa vastaan. Ken luulee, että liitto talonpoikaiston kanssa merkitsee meidän oloissamme liittoa kulakin kanssa, hänellä ei ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Ken mielii harjoittaa maaseudulla sellaista politiikkaa, mikä miellyttäisi kaikkia, niin rikkaita kuin köyhiäkin, hän ei ole marxilainen, vaan hölmö, sillä sellaista politiikkaa, toverit, ei ole olemassa. (Naurua, suosionosoituksia.) Meidän politiikkamme on luokkapolitiikkaa.

Tällaisia ovat pääpiirteissään tulokset toimenpiteistämme viljanhankintojen tehostamiseksi.

Epäilemättä näiden toimenpiteiden toteuttamisessa meillä on monissa tapauksissa ollut käytännöllisessä työssämme koko joukko ylilyöntejä ja puoluelinjan vääristelyjä. Koko joukko politiikkamme vääristelytapauksia, joista tolkuttomuutemme takia on koitunut vahinkoa ennen kaikkea köyhille ja keskitalonpojille, 107. lakipykälän väärä soveltaminen j.n.e.,— nämä tapaukset ovat kaikille tunnettuja. Me rankaisemme ja tulemme edelleenkin rankaisemaan mitä ankarimmin noihin vääristelyihin syyllistyneitä. Mutta kummallista olisi, ellei noiden vääristelyjen takaa nähtäisi niitä puolueen suorittamien toimenpiteiden antamia hyviä ja todella vakavia tuloksia, joita ilman me

emme olisi kyenneet selviytymään hankintapulasta. Sellainen menettely merkitsisi silmien sulkemista näkemästä pääasiaa ja toisarvoisten ja satunnaisten seikkojen työntämistä etutilalle. Sellainen menettely merkitsisi hankintakamppailun mitä vakavimpien menestysten hämäämistä erinäisillä pienillä puoluelinjan vääristelytapauksilla, jotka eivät lainkaan johdu puolueen suorittamista toimenpiteistä.

Oliko meillä sellaisia seikkoja, jotka helpottivat hankintamenestyksiämme ja taisteluamme maaseudun kapitalististen ainesten hyökkäystä vastaan?

Oli kyllä. Voitaisiin mainita ainakin kaksi tuollaista seikkaa.

Ensiksikin se tosiasia, että me järjestimme puolueen sekaantumisen hankintakamppailuun ja annoimme iskun kulakki- ja keinottelija-aineksille puolueemme XV edustajakokouksen jälkeen, opposition likvidoimisen jälkeen, sen jälkeen, kun puolue, murskattuaan puoluevihollisensa, oli saanut aikaan mitä suurimman yhtenäisyyden. Taistelua kulakistoa vastaan ei saa pitää tyhjänpäiväisenä asiana. Kulakkien ja keinottelijain vehkeilyjen murtamiseksi niin, ettei tilanne maassa mitenkään vaikeutuisi, tarvitaan ehdottoman yhtenäistä puoluetta, ehdottoman lujaa selustaa ja täysin lujaa valtaa. Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö näiden ehtojen olemassaololla ollut suuri merkitys siinä, että kulakiston oli heti pakko peräänt yä.

Toiseksi, se tosiasia, että meidän onnistui sitoa käytännölliset toimenpiteemme kulakki- ja keinottelija-ainesten taltuttamiseksi työväenluokan, Punaisen Armeijan ja maaseudun omistamattomien kerrosten

enemmistön tärkeimpiin elinetuihin. Se seikka, että kulakki- ja keinottelija-ainekset nostivat työtätekevien joukkojen eteen kaupungissa ja maaseudulla nälän uhkan, samalla rikkoen vielä Neuvostovallan lakeja (107. pykälä), tämä seikka ei voinut olla johtamatta siihen, että taistelussa maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan meillä oli puolellamme maaseudun enemmistö. Kulakki keinotteli julkeasti viljalla, se aiheutti siten tavattomia vaikeuksia sekä kaupungissa että maaseudulla, se rikkoi vielä Neuvostovallan lakejakin, s.o. Työväen, talonpoikain ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvostojen Toimeenpanevan Keskuskomitean tahtoa,—eikö ole selvää, että tämä seikka oli helpottava kulakiston eristämistä?

Kävi vississä mielessä samalla tavalla (tietysti vastaavin varauksin) kuin vuonna 1921, jolloin puolue Leninin johdolla asetti maassa vallinneen nälänhädän vuoksi kysymyksen kirkkokalleuksien ottamisesta viljan hankkimiseksi nälkää kärsiville seuduille järjestäen sillä pohjalla mitä laajimman uskonnonvastaisen kamppailun ja jolloin kalleuksista kiinni pitäneet papit esiintyivät itse asiassa nälkää-kärsiviä joukkoja vastaan ja nostattivat siten joukkojen suuttumuksen kirkkoa vastaan yleensä, muun muassa uskonnollisia ennakkoluuloja vastaan ja erityisesti pappeja ja heidän johtajiaan vastaan. Puolueessamme oli silloin sellaisia tyhmeliinejä, jotka luulivat, että Lenin vasta vuonna 1921 käsitti kirkkoa vastaan käytävän taistelun välttämättömyyden (n a u r u a), mutta siihen saakka hän ei muka ollut sitä ymmärtänyt. Se on tietysti typerää, toverit. Lenin ymmärsi tietysti kirkkoa vastaan käytävän taistelun

välttämättömyyden myöskin ennen vuotta 1921. Mutta kysymys ei ollut lainkaan siitä. Kysymys oli siitä, että laaja uskonnonvastainen kamppailu joukkojen keskuudessa olisi voitu yhdistää taisteluun kansanjoukkojen tärkeimpien elinetujen puolesta ja suorittaa se, tuo kamppailu niin, että joukot ymmärtäisivät sen, että joukot kannattaisivat sitä, tuota kamppailua.

Samaa on sanottava siitä puolueen manööveristä, johon se ryhtyi tämän vuoden alussa viljanhankintakamppailun yhteydessä. On ihmisiä, jotka luulevat, että puolue vasta nyt käsitti taistelun välttämättömyyden kulakkivaaraa vastaan. Se on tietysti typerää, toverit. Puolue on aina käsittänyt tämän taistelun välttämättömyyden ja on käynytkin sitä, ei sanoissa, vaan teossa. Erikoista sille manööverille, jonka puolue suoritti tämän vuoden alussa, oli se, että tänä vuonna puolueelle kävi mahdolliseksi yhdistää päättävä taistelu maaseudun kulakki- ja keinottelija-aineksia vastaan siihen taisteluun, jota käydään laajojen työtätekevien joukkojen elinetujen puolesta, ja yhdistettyään ne se sai viedyksi mukanaan maaseudun työtätekevien joukkojen enemmistön ja eristetyksi kulakin.

Bolshevistisen politiikan taito ei merkitse lainkaan sitä, että ammutaan umpimähkään kaikista tykeistä ja kaikilla rintamilla ottamatta huomioon ajan ja paikan ehtoja, ottamatta huomioon joukkojen valmiutta tukea johdon yksiä tai toisia toimenpiteitä. Bolshevistisen politiikan taito on siinä, että osataan valita aika ja paikka ja ottaa huomioon kaikki asianhaarat sitä varten, että voitaisiin keskittää tuli sille

rintamalle, jossa pikimmin voidaan päästä maksimaalisiin tuloksiin.

Tosiaankin, minkälaiset olisivat tuloksemme nyt, jos olisimme antaneet vakavan iskun kulakistolle kolme vuotta sitten, jolloin emme olleet vielä varmistaneet keskitalonpoikia puolellemme, jolloin keskitalonpoika oli vihoissaan ja hyökkäili kiukkuisesti kuntien toimeenpanevien komiteoiden puheenjohtajien kimppuun, jolloin köyhälistö oli ymmällä uuden talouspolitiikan seurausten johdosta, jolloin meillä oli kylvöalaa vain 75 prosenttia sodanedellisestä, jolloin edessämme oli peruskysymyksenä elintarvikkeiden ja raaka-aineiden tuotannon laajentaminen maaseudulla, jolloin meillä ei ollut vielä vakavaa elintarvike- ja raaka-aineperustaa teollisuutta varten?

Olen varma siitä, että me olisimme silloin hävinneet taistelun, emme olisi kyenneet laajentamaan kylvöalaa siihen määrään, johon olemme onnistuneet sen nyt saattamaan, olisimme rikkoneet mahdollisuuden elintarvike- ja raaka-aineperustan muodostamiseen teollisuutta varten, olisimme helpottaneet kulakiston voimistumista, sysänneet keskitalonpojan luotamme ja meillä olisi nyt mahdollisesti mitä vakavimpia poliittisia vaikeuksia maassa.

Mitä meillä oli maaseudulla tämän vuoden alkuun tultaessa? Sodanedelliseen määräänsä asti laajentunut kylvöala, lujittunut raaka-aine- ja elintarvikeperusta teollisuutta varten, Neuvostovallan puolelle varmistettu keskitalonpoikien enemmistö, enemmän tai vähemmän järjestynyt köyhälistö, parantuneet ja lujittuneet puolue- ja neuvostojärjestöt maaseudulla. Eikö ole selvää, että vain näillä ehdoilla voitiin vakavan

menestyksen toivossa järjestää isku kulakki- ja keinottelija-aineksia vastaan? Eikö ole selvää, että vain järkensä menettäneet eivät voi ymmärtää, mikä ero on näiden kahden tilanteen välillä laajan joukkotaistelun järjestämisessä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan?

Tässä on teille esimerkki siitä, miten järjetöntä olisi ampua umpimähkään kaikista tykeistä kaikilla rintamilla ottamatta huomioon ajan ja paikan erikoisuuksia, ottamatta huomioon voimasuhdetta taistelevien välillä.

Näin, toverit, ovat asiat viljanhankintakysymyksessä.

Siirtykäämme nyt kysymykseen Shahtyn jutusta.

III

SHAHTYN JUTTU

Minkälainen on Shahtyn jutun luokkaolemus, missä piilevät Shahtyn jutun juuret ja minkälaisella luokkapohjalla tuo taloudellinen vastavallankumous saattoi syntyä?

On tovereita, jotka pitävät Shahtyn juttua sattumana. Tavallisesti he sanovat: siinä me töllistelimme aika tavalla, emme ottaneet vaarin, mutta jos emme olisi töllistelleet, niin ei meillä olisi ollut mitään Shahtyn juttua. Siitä, että siinä on töllistelty ja töllistelty aika lailla, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. Mutta kun kaikki selitetään johtuvan töllistelystä, niin se merkitsee sitä, ettei ymmärretä asian olemusta.

Mistä Shahtyn jutun tosiasiat ja aineistot puhuvat? Tosiasiat puhuvat siitä, että Shahtyn juttu on taloudellista vastavallankumousta, jonka osa porvarillisia spesialisteja, entisiä kivihiiliteollisuuden omistajia on järjestänyt.

Tosiasiat puhuvat edelleen siitä, että nämä salaiseksi ryhmäksi järjestyneet spesialistit saivat rahaa tuhotyötään varten entisiltä isänniltä, jotka ovat nykyään maanpaossa, sekä Lännen vastavallankumouksellisilta neuvostovastaisilta kapitalistisilta järjestöiltä.

Tosiasiat puhuvat lopuksi siitä, että tuo porvarillisten spesialistien ryhmä toimi ja hävitti teollisuuttamme Lännen kapitalististen järjestöjen antamien ohjeiden mukaan.

Mistä tämä kaikki puhuu?

Siitä, että me olemme tässä tekemisissä taloudellisen intervention kanssa, jonka länsieurooppalaiset neuvostovastaiset kapitalistiset järjestöt ovat järjestäneet teollisuutemme asioihin. Aikoinaan tapahtui sotilaallis-poliittinen interventio, jonka me onnistuimme likvidoimaan voitokkaan kansalaissodan avulla. Nyt meillä on taloudellisen intervention yritys, jonka likvidoimiseksi ei tarvita kansalaissotaa, mutta joka meidän on kuitenkin likvidoitava ja jonka me likvidoimme kaikin käytettävissämme olevin keinoin.

Olisi tyhmää olettaa, että kansainvälinen pääoma jättää meidät rauhaan. Ei, toverit, sellaista ei voida olettaa. On olemassa luokkia, on olemassa kansainvälinen pääoma, ja se ei voi katsella rauhallisesti sosialismia rakentavan maan kehittymistä. Ennen se, kansainvälinen pääoma, aikoi kukistaa Neuvostovallan

suoranaisen sotilaallisen intervention avulla. Yritys ei onnistunut. Nyt se pyrkii ja on edelleenkin pyrkivä heikentämään taloudellista mahtiamme näkymättömän taloudellisen intervention avulla, jota ei aina huomata, mutta joka on verrattain tuntuvaa, se järjestää tuholaisuutta, valmistelee kaikenlaisia „kriisejä" näillä tai noilla teollisuuden aloilla ja helpottaa siten tulevan sotilaallisen intervention mahdollisuutta. Siinä on kaikki sidottu kansainvälisen pääoman luokkataistelun solmuksi Neuvostovaltaa vastaan eikä minkäänlaisista sattumista voi olla puhetta.

Joko tahi:

joko me tulemme edelleenkin harjoittamaan vallankumouksellista politiikkaa liittäen Neuvostoliiton työväenluokan ympärille kaikkien maiden proletaarit ja sorretut, — ja silloin kansainvälinen pääoma tulee kaikin keinoin häiritsemään eteenpäinmenoamme;

tahi me luovumme vallankumouksellisesta politiikastamme, suostumme tekemään joukon periaatteellisia myönnytyksiä kansainväliselle pääomalle, — ja silloin kansainvälinen pääoma tulee ehkäpä „auttamaankin" meitä sosialistisen maamme rappeuttamisessa „kiltiksi" porvarilliseksi tasavallaksi.

On ihmisiä, jotka luulevat, että me voimme harjoittaa vapautuksellista ulkopolitiikkaa ja samalla päästä siihen, että Euroopan ja Amerikan kapitalistit kehuisivat meitä siitä. En ryhdy todistelemaan sitä, että sellaisilla naiiveilla ihmisillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä puolueemme kanssa.

Englanti, esimerkiksi, vaatii meiltä, että me sopisimme sen kanssa anastukseen perustuvista vaikutus-

alueista, jossain, sanokaamme Persiassa, Afganistanissa tai Turkissa, ja se vakuuttaa olevansa valmis „ystävyyteen“ kanssamme, jos me suostumme tähän myönnytykseen. Mitä ajattelette, toverit, ehkä me suostumme tähän myönnytykseen?

Yleinen huudahdus. Emme!

Stalin. Amerikka vaatii, että me luopuisimme periaatteessa muiden maiden työväenluokan vapausliikkeen tukemisesta, että kaikki alkaisi sujua hyvin, jos me suostuisimme tähän myönnytykseen. Mitä ajattelette, toverit, ehkä me suostumme tähän myönnytykseen?

Yleinen huudahdus. Emme!

Stalin. Me voisimme saada aikaan „ystävälliset“ suhteet Japanin kanssa, jos suostuisimme jakamaan sen kanssa Mandzhurian. Voimmeko me suostua tähän myönnytykseen?

Yleinen huudahdus. Emme!

Stalin. Tahi esimerkiksi meiltä vaaditaan, että me „lieventäisimme“ ulkomaankaupan monopolia ja suostuisimme maksamaan kaikki sotavelat ja ennen sotaa otetut velat. Toverit, ehkä suostumme siihen?

Yleinen huudahdus. Emme!

Stalin. Mutta juuri siksi, että jos me haluamme pysyä uskollisina itsellemme, me emme voi suostua näihin ja muihin tämänluontoisiin myönnytyksiin, — juuri sen vuoksi meidän on oltava valmiina siihen, että kansainvälinen pääoma tulee järjestämään meille edelleenkin kaikkia ja kaikenlaisia kolttosia, saman tekevää, onko se sitten Shahtyn juttu tai jokin muu sen tapainen.

Siinä ovat Shahtyn jutun luokkajuuret.

Minkä tähden kansainvälisen pääoman sotilaallinen interventio saattoi meillä onnistua? Sen tähden, että

maassamme oli joukoittain sotilasspesialisteja, kenraaleja ja upseereita, porvariston ja tilanherrain poikia, jotka olivat aina valmiita murtamaan Neuvostovallan perustuksia. Olisivatko nuo upseerit ja kenraalit kyenneet järjestämään vakavaa sotaa Neuvostovaltaa vastaan ilman kansainvälisen pääoman rahallista, sotilaallista ja kaikenlaista muuta tukea? Eivät tietenkään. Olisiko kansainvälinen pääoma kyennyt ilman tuon valkokaartilaisten upseeri- ja kenraaliryhmän apua järjestämään vakavaa interventiota? Luulen, ettei olisi voinut.

Meillä oli silloin tovereita, jotka luulivat, että sotilaallinen interventio oli sattuma, että jos me emme olisi vapauttaneet vankilasta Krasnovia, Mamontovia y.m., niin ei olisi ollut interventiota. Se ei tietenkään ole totta. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteikö Mamontovin, Krasnovin ynnä muiden valkokaartilaiskenraalien vapauttamisella olisi ollut oma osuutensa kansalaissodan kehityksessä. Mutta siitä, että sotilaallisen intervention juuret eivät ole siinä, vaan Neuvostovallan ja toisaalta kansainvälisen pääoman ja sen Venäjällä olleiden kenraalistorippeiden välisissä luokkaristiriidoissa, — siitä ei myöskään voi olla pienintäkään epäilystä.

Olisivatko jotkut porvarilliset spesialistit, entiset kaivostenomistajat, voineet järjestää meillä Shahtyn jutun ilman kansainvälisen pääoman rahallista ja moraalista tukea, ilman sellaista perspektiiviä, että kansainvälinen pääoma voi auttaa heitä Neuvostovallan kukistamisessa? Eivät tietenkään. Olisiko kansainvälinen pääoma kyennyt järjestämään meillä Shahtyn jutun tapaisen taloudellisen intervention,

ellei meillä maassamme olisi ollut porvaristoa, muun muassa eräänlaista porvarillisten spesialistien ryhmää, joka oli valmis hukuttamaan Neuvostovallan lusikalliseen vettä? Selvää on, ettei olisi voinut. Onko meillä yleensä sellaisia porvarillisten spesialistien ryhmiä, jotka ovat valmiit lähtemään taloudelliseen interventioon, Neuvostovallan vaurioittamiseen? Mielestäni on. En luule, että niitä voisi olla paljon. Mutta siitä ei voi olla epäilystä, etteikö meillä olisi olemassa joitakin vähäisiä porvarillisten vastavallankumouksellisten spesialistien ryhmiä, joskin paljon vähälukuisempia kuin sotilaallisen intervention aikana.

Näiden kahden voiman yhtyminen luokin perustan taloudelliselle interventiolle Neuvostoliittoa vastaan.

Siinä juuri onkin Shahtyn jutun luokkaolemus.

Ja nyt niistä käytännöllisistä johtopäätöksistä, jotka Shahtyn jutusta johtuvat.

Haluaisin kosketella neljää käytännöllistä johtopäätöstä, joista Shahtyn juttu meille signalisoi.

Lenin sanoi, että kysymys työntekijäin valinnasta on eräs sosialismin rakentamisen peruskysymyksiä. Shahtyn juttu osoittaa, että me olimme valinneet huonosti talouskaaderimme, emmekä vain huonosti valinneet, vaan olimme panneet nämä kaaderit vielä sellaisiin olosuhteisiin, jotka vaikeuttavat niiden kasvua. Puhutaan päiväkäskystä № 33 ja erikoisesti „Mallisäädöksestä“, joka seurasi tuon päiväkäskyn liitteenä [14]. Tuon mallisäädöksen luonteenomaisena erikoisuutena on se, että se luovuttaa miltei kaikki oikeudet teknilliselle johtajalle jättäen pääjohtajalle oikeuden selvitellä konflikteja, „edustaa“ ja soitella

balalaikkaa. On selvää, että sellaisissa oloissa eivät talouskaaderimme voineet kehittyä riittävässä määrässä.

Aikoinaan tuo päiväkäsky oli ehdottoman välttämätön, sillä se annettiin aikana, jolloin meillä yleensä ei ollut omia talouskaadereita, jolloin me emme osanneet johtaa teollisuutta ja jolloin meidän täytyi pakostakin antaa perusoikeudet teknilliselle johtajalle. Mutta nyt tuo päiväkäsky on muuttunut kahleeksi. Nyt meillä on jo omat talouskaaderimme, joilla on kokemusta ja jotka voivat kehittyä kunnollisiksi teollisuutemme johtajiksi. Ja juuri sen vuoksi on aika kumota tuo vanhentunut mallisäädös ja korvata se uudella.

Sanotaan, että kommunistien, erikoisesti taloustyössä olevien työläiskommunistien on mahdotonta oppia kemiallisia kaavoja ja yleensä teknillisiä tietoja. Toverit, se ei ole totta. Maailmassa ei ole sellaisia linnoituksia, joita työtätekevät, bolshevikit eivät pystyisi valloittamaan. (Suosionosoituksia.) Vaikeampiakin linnoituksia me olemme valloittaneet taistellessamme porvaristoa vastaan. Kysymys on vain siitä, että olisi halua omaksua teknillisiä tietoja, että on varattava sitkeyttä ja bolshevistista kärsivällisyyttä. Mutta jotta talouskaadereittemme työoloja voitaisiin muuttaa ja auttaa heitä tulemaan todellisiksi ja täysiä oikeuksia nauttiviksi isänniksi alallaan, on vanha mallisäädös välttämättä kumottava ja korvattava se uudella. Päinvastaisessa tapauksessa me saatamme turmella väkeämme.

Olivatkohan eräät rappeutuneista talousmiehistämme aikaisemmin sen huonompia kuin kuka tahansa meistä? Miten se on selitettävissä, että sellaiset ja

heidän kaltaisensa toverit alkoivat rappeutua ja rämettyä sulautuen elämäntavoissaan yhteen porvarillisten spesialistien kanssa? Se on selitettävissä sillä, että taloudellinen käytäntömme on ollut väärää, se on selitettävissä niillä taloustyöntekijäimme valintaa ja työtä haittaavilla oloilla, jotka vaikeuttavat heidän kasvuaan ja tekevät heistä porvarillisten spesialistien lisäkkeitä. Toverit, sellaisesta käytännöstä pitää tehdä loppu.

Toinen johtopäätös, josta Shahtyn juttu meille signalisoi, on se, että teknillisissä korkeakouluissamme me kasvatamme kaadereita huonosti, että me koulutamme huonosti punaisia spesialistejamme. Tämä johtopäätös on kiertämätön. Minkä takia, esimerkiksi, monet nuorista spesialisteistamme ovat jääneet käyttämättä, ovat osoittautuneet teollisuuteen kelpaamattomiksi? Sen tähden, että he ovat oppineet vain kirjoista, että he ovat kirjanoppineita, heillä ei ole käytännön kokemusta, he ovat irrallaan tuotannosta, ja he luonnollisesti epäonnistuvat. Mutta tarvitsemmeko me tuollaisia spesialisteja? Ei, me emme tarvitse sellaisia spesialisteja, olkootpa he vaikka kolmesti nuoria spesialisteja. Me tarvitsemme sellaisia spesialisteja, jotka eivät ole vahvoja vain teoreettisesti, vaan myöskin käytännöllisen kokemuksensa kannalta, joilla on luja yhteys tuotantoon, olivatpa he sitten kommunisteja tai ei-kommunisteja.

Nuori spesialisti, joka ei ole nähnytkään kaivosta eikä halua laskeutua kaivokseen, nuori spesialisti, joka ei ole nähnyt tehdasta eikä halua tahria pukuaan tehtaassa, sellainen spesialisti ei pysty milloinkaan voittamaan vanhoja, käytännöllisen koke-

muksen karkaisemia, mutta asiallemme vihamielisiä spesialisteja. Siksi onkin helposti selitettävissä, etteivät vain vanhat spesialistit, eivät vain talousmiehemme, vaan jopa työläisetkin ottavat tuollaiset spesialistit usein karsaasti vastaan. Mutta sitä varten, ettei nuorten spesialistien kanssa sattuisi tuollaisia yllätyksiä, on välttämättä muutettava heidän koulutustaan ja muutettava sitä siten, että teknillisissä korkeakouluissa lukunsa alkaneilla nuorilla spesialisteilla olisi heti ensimmäisestä vuodesta alkaen välitön yhteys tuotantoon, tehtaaseen, kaivokseen j.n e.

Kolmas johtopäätös koskee laajojen työläisjoukkojen saamista mukaan teollisuuden hallintotyöhön. Mitenkä ovat siinä suhteessa asiat Shahtyn aineiston mukaan? Kovin huonosti. Kerrassaan huonosti, toverit. On todistettu, että työlakeja rikotaan, 6-tuntista työpäivää työssä maan alla ei aina noudateta eikä työnsuojelua koskevista säännöistä välitetä. Mutta työläiset sietävät sitä. Ammattiliitot ovat vaiti. Ja puoluejärjestöt eivät tee mitään näiden kelvottomien seikkojen poistamiseksi.

Eräs hiljattain Donin kaivosalueella käynyt toveri kierteli siellä kaivoksissa ja kyseli kaivosmiehiltä heidän työolojaan. On merkillepantavaa, ettei yksikään kaivosmiehistä pitänyt tarpeellisena valittaa olojaan. „Kuinka täällä eletään, toverit?“ — kysyi tämä toveri heiltä. „Siinähän se menee, toveri, hyvin täällä pärjätään“, — vastaavat kaivosmiehet hänelle. „Matkustan Moskovaan, sanokaa, mitä minun olisi keskuksessa puhuttava?“ — kysyy hän. „Sanokaa siellä, että hyvin täällä pärjätään“, — vastaa-

vat kaivosmiehet hänelle. „Kuulkaahan, toverit, enhän minä ole mikään ulkomaalainen, vaan venäläinen ja olen tullut tänne kuullakseni teiltä totuuden“, — sanoo toveri heille. „Meille, toveri, on samantekevää, me puhumme vain totta niin ulkomaalaisille kuin omillekin“, — vastaavat kaivosmiehet hänelle.

Sellaisia ovat kaivosmiehemme. He eivät ole yksinkertaisesti työläisiä, vaan sankareita. Siinä juuri onkin se moraalisen pääoman rikkaus, jonka me olemme ehtineet kasata työläisten sydämiin. Ja ajatelkaahan vain, että me tuhlaamme tätä kallisarvoisinta moraalista pääomaa niin jumalattomasti ja rikollisesti kuin mitkäkin Lokakuun vallankumouksen suurenmoisen perinnön huonot ja mihinkään kelpaamattomat perilliset! Mutta, toverit, ei voida kauan pysyä vanhan moraalisen pääoman varassa ja tuhlata sitä niin ajattelemattomasti. On jo aika tehdä loppu sellaisesta. On jo korkea aika!

Lopuksi neljäs johtopäätös, joka koskee kysymystä toimeenpanon tarkastuksesta. Shahtyn juttu osoitti, että toimeenpanon tarkastuksen suhteen meillä ovat asiat kovin huonolla kannalla hallintotyön kaikilla aloilla, sekä puoluetyön alalla että teollisuuden ja ammattiliittotyön alalla. Päätöslauselmia laaditaan, määräyksiä lähetetään, mutta kukaan ei halua pitää huolta siitä, että kysyisi itseltään: entä miten ovat asiat näiden päätöslauselmien ja määräysten täyttämiseen nähden, täytetäänkö niitä käytännössä vai pannaanko ne veran alle?

Iljitsh puhui, että eräs tärkeimpiä kysymyksiä maan hallitsemisessa on kysymys toimeenpanon tarkastuksesta. Mutta juuri tässä kysymyksessä meillä

ovat asiat erittäin huonosti. Päätöksien kirjoittelu ja määräysten lähettäminen ei vielä merkitse johtamista. Johtaminen merkitsee määräysten toimeenpanon tarkastusta, eikä yksinomaan määräysten toimeenpanon, vaan myöskin itse näiden määräysten, niiden oikeellisuuden tai virheellisyyden tarkastusta elävän käytännöllisen työn kannalta. Olisi naurettavaa luulla, että kaikki määräyksemme ovat 100-prosenttisesti oikeita. Sellaista ei ole eikä voi olla, toverit. Toimeenpanon tarkastus onkin juuri sitä, että työntekijämme tarkastaisivat käytännöllisen kokemuksen tulessa ei vain määräystemme täytäntöön panemista, vaan myöskin itse näiden määräysten oikeellisuutta. Siksi epäkohdat tällä alalla merkitsevät epäkohtia koko johtamistyössämme.

Ottakaamme esimerkiksi toimeenpanon tarkastus puhtaasti puoluelinjalla. Me kutsumme tavallisesti piirikuntakomiteoiden ja läänikomiteoiden sihteereitä Keskuskomiteaan tekemään selkoa asioista ja tarkastamme siten Keskuskomitean ohjeiden toimeenpanoa. Sihteerit selostavat ja tunnustavat puutteellisuudet työssään. Keskuskomitea osoittaa epäkohtia ja tekee kaavanmukaisia päätöslauselmia velvoituksineen — on syvennettävä ja laajennettava työtä, korostettava sitä ja sitä, kiinnitettävä vakavaa huomiota siihen ja siihen j.n.e. Sihteerit matkustavat takaisin paikkakunnille mukanaan nämä päätöslauselmat. Sitten me kutsumme heidät uudelleen, ja taas toistuu sama juttu syventämisestä, laajentamisesta j.n.e., j.n.e. En väitä, että kaikki tämä työ olisi hyödytöntä. Ei, toverit, tällä työllä ovat hyvätkin puolensa järjestöjen kasvatuksen ja kannustamisen kannalta. Mutta

täytyy tunnustaa, että toimeenpanon tämä tarkastusmenetelmä ei nyt enää riitä. On myönnettävä, että tätä menetelmää on täydennettävä toisella menetelmällä, sillä menetelmällä, että puolue- ja neuvostotyömme huippukerroksen työntekijöitä lähetetään työhön paikkakunnille. (Ääni: „Se on hyvä juttu!“) Tarkoitan meidän johtavien tovereittemme lähettämistä väliaikaisesti työhön paikkakunnille ei komentajina, vaan tavallisina työntekijöinä, paikallisten järjestöjen käytettäviksi. Luulen, että tällä toimenpiteellä on oleva suuri tulevaisuus ja se voi parantaa toimeenpanon tarkastusta, jos se toteutetaan rehellisesti ja tunnollisesti.

Jos Keskuskomitean jäsenet, Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön jäsenet, kansankomissaarit ja heidän sijaisensa, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston Puhemiehistön jäsenet sekä eri ammattiliittojen Keskuskomiteoiden puhemiehistöjen jäsenet, jos he alkavat käydä systemaattisesti paikkakunnilla ja tehdä siellä työtä tarkoituksella tutustua työhön, perehtyä kaikkiin vaikeuksiin, tutkia kaikki plussat ja miinukset, — niin vakuutan teille, että se on oleva mitä tehokkainta ja mitä vaikuttavinta toimeenpanon tarkastusta. Se on oleva parhain keino kunnioitettavien johtajiemme kokemusten rikastuttamiseksi. Ja jos tämä muodostuisi systeemiksi, — ja sen täytyy tulla ehdottomasti systeemiksi, — niin vakuutan teille, että lait, joita me täällä kirjoitamme, ja määräykset, joita me laadimme, olisivat huomattavasti elämää vastaavampia ja oikeampia kuin mitä ne nykyään ovat.

Näin on, toverit, Shahtyn jutun laita.

IV

YLEINEN JOHTOPÄÄTÖS

Meillä on sisäisiä vihollisia. Meillä on ulkoisia vihollisia. Sitä ei saa unohtaa hetkeksikään, toverit.

Meillä oli hankintapula, joka on jo likvidoitu. Hankintapula merkitsi maaseudun kapitalististen ainesten ensimmäistä vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa.

Meillä on Shahtyn juttu, jota jo likvidoidaan ja joka saadaan epäilemättä likvidoiduksi. Shahtyn juttu merkitsee kansainvälisen pääoman ja sen maassamme olevien agenttien uutta vakavaa esiintymistä Neuvostovaltaa vastaan. Se on taloudellista interventiota sisäisiin asioihimme.

On sanomattakin selvää, että nämä tällaiset ja näiden kaltaiset esiintymiset niin sisäisellä kuin ulkoisellakin linjalla voivat toistua ja nähtävästi tulevatkin toistumaan. Tehtävämme on osoittaa mahdollisimman suurta valppautta ja olla valmiina. Ja jos me olemme valppaita, toverit, niin me lyömme vihollisemme tulevaisuudessakin aivan varmasti samoin kuin me lyömme niitä nykyään ja olemme lyöneet ennenkin. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 90,
huhtikuun 18 pnä 1928

TERVEHDYS KOSTROMAN TYÖLÄISILLE

Veljellinen tervehdys Kostroman työläisille Toukokuun ensimmäisenä päivänä, päivänä, jolloin Kostromassa paljastetaan muistopatsas Leninille — puolueemme perustajalle!

Eläköön Kostroman työläiset!

Eläköön Toukokuun ensimmäinen päivä!

Eläköön Leninin muisto ikuisesti työväenluokan sydämessä!

J. Stalin

Huhtikuun 30 pnä 1928

„Severnaja Pravda" lehti (Kostroma) № 102, toukokuun 4 pnä 1928

PUHE NLKNL:n VIII EDUSTAJAKOKOUKSESSA[15]

toukokuun 16 pnä 1928

Toverit! Edustajakokouksissa on tapana puhua saavutuksista. Epäilemättä meillä on saavutuksia. Nämä saavutukset eivät tietenkään ole vähäisiä, eikä ole syytä salata niitä. Mutta, toverit, meillä on viime aikoina alettu puhua saavutuksista niin paljon ja toisinaan niin tympäisevästi, että se vie kaiken halun toistaa sitä, mitä on jo sanottu. Sen vuoksi sallikaa minun rikkoa yleistä tapaa ja sanoa teille muutama sana ei saavutuksistamme, vaan heikkouksistamme ja tehtävistämme noiden heikkouksien yhteydessä.

Toverit, tarkoitan tehtäviä, jotka koskevat sisäisen rakennustyömme kysymyksiä.

Nämä tehtävät koskevat kolmea kysymystä: kysymystä poliittisen työmme linjasta, kysymystä laajojen kansanjoukkojen aktiivisuuden kohottamisesta yleensä ja työväenluokan aktiivisuuden kohottamisesta erikoisesti, taistelua byrokratismia vastaan ja vihdoin kysymystä taloudellisen rakennustyömme uusien kaaderien kasvattamisesta.

I

LUJITTAKAA TYÖVÄENLUOKAN TAISTELUVALMIUTTA

Aloitamme ensimmäisestä kysymyksestä. Tämän ajankohdan luonteenomainen piirre on se, että me olemme jo viisi vuotta rakentaneet rauhallisen kehityksen oloissa. En puhu rauhallisesta kehityksestä vain siinä mielessä, ettei ole ollut sotaa ulkoisia vihollisia vastaan, vaan myöskin siinä mielessä, ettei ole ollut kansalaissodan aineksia maan sisällä. Tätä meillä juuri sanotaankin rakennustyömme rauhallisen kehityksen oloiksi.

Te tiedätte, että me taistelimme kolme vuotta koko maailman kapitalisteja vastaan saadaksemme itsellemme nämä rauhallisen kehityksen olot. Te tiedätte, että me olemme taistellen saavuttaneet nämä olot, ja me pidämme sitä mitä suurimpana saavutuksenamme. Mutta, toverit, kuten jokaisella voitolla, niin tälläkin voitolla ovat myös omat kielteiset puolensa. Rauhallisen rakennustyön olosuhteet eivät ole menneet jälkeä jättämättä. Ne ovat lyöneet leimansa työhömme, työntekijöihimme ja heidän psykologiaansa. Nämä viisi vuotta me olemme menneet eteenpäin tasaisesti kuin raiteilla. Tämän yhteydessä monilla työntekijöillämme on muodostunut sellainen käsitys, että kaikki käy kuin rasvattu, että me istumme miltei pikajunassa ja ajamme kiskoja pitkin suoraan ilman junanvaihtoa sosialismiin.

Tällä pohjalla on syntynyt „itsestäänsujumisen" teoria, „jotenkuten" teoria, teoria siitä, että „kaikki järjestyy" itsestään, että meillä ei ole luokkia, että vihollisemme ovat rauhoittuneet ja että meillä käy kaikki kuin nuottien mukaan. Siitä johtuu vissinlainen viettymys toimettomuuteen, uneliaisuuteen. Juuri tämä uneliaisuuden psykologia, tämä „itsestäänsujumisen" psykologia työssä,—se onkin rauhallisen kehityskauden kielteinen puoli.

Missä on tällaisten mielialojen vaarallisuus? Siinä, että ne sumuttavat työväenluokan silmiä, estävät sitä näkemästä vihollisiaan, tuuditteleva t sitä kerskuvilla puheilla vihollistemme heikkoudesta ja heikentävät sen taisteluvalmiutta.

Ei saa lohdutella itseään sillä, että meillä on puolueessa miljoona jäsentä, nuorisoliitossa kaksi miljoonaa, ammattiliitoissa kymmenen miljoonaa, että kaikki tämä takaa lopullisen voiton vihollisista. Se on väärin, toverit. Historia todistaa, että suurimmatkin armeijat ovat tuhoutuneet siitä syystä, että ne kävivät pöyhkeiksi, luottivat liiaksi voimiinsa, väheksyivät vihollisen voimia, antautuivat uneliaisuuteen, kadottivat taisteluvalmiutensa ja tulivat kriitillisellä hetkellä yllätetyiksi.

Suurinkin puolue voi tulla yllätetyksi, suurinkin puolue voi tuhoutua, jos se ei ota huomioon historian opetuksia, jos se ei päivä päivältä kehitä luokkansa taisteluvalmiutta. Toverit, on mitä vaarallisinta joutua yllätetyksi. Yllätetyksi joutuminen merkitsee joutumista „odottamattomuuksien" uhriksi, pakokauhun uhriksi vihollisen edessä. Ja pakokauhu vie hajaannukseen, tappioon, tuhoon.

Voisin kertoa teille lukuisia esimerkkejä armeijoittemme elämästä kansalaissodan aikana, jolloin pienet joukko-osastot löivät täydellisesti hajalle suuria sotajoukkomuodostelmia, kun noilla sotajoukkomuodostelmilla ei ollut riittävää taisteluvalmiutta. Voisin kertoa teille siitä, miten vuonna 1920 yksi jalkaväkipataljoona sai murskatuksi ja ajetuksi sekasortoiseen pakoon kolme ratsuväkidivisioonaa, joissa oli yhteensä vähintään 5 tuhatta ratsumiestä, vain siksi, että ratsuväkidivisioonat joutuivat pakokauhun valtaan yllättäen hyökänneen vihollisen edessä, jota ne eivät tunteneet, joka oli äärimmäisen vähälukuinen ja jonka ne olisivat voineet höyhentää yhdellä iskulla, jos nuo divisioonat eivät olisi olleet uneliaisuuden ja sittemmin — pakokauhun ja hämmingin vallassa.

Samaa on sanottava puolueestamme, nuorisoliitostamme, ammattiliitoistamme, yleensä meidän voimistamme. Se ei ole totta, että meillä ei enää ole luokkavihollisia, että ne on lyöty ja likvidoitu. Ei, toverit, luokkavihollisemme ovat olemassa. Eivätkä vain ole olemassa, vaan ne kasvavat ja yrittävät esiintyä Neuvostovaltaa vastaan.

Siitä puhuvat hankintavaikeutemme tämän vuoden talvella, jolloin maaseudun kapitalistiset ainekset yrittivät järkyttää Neuvostovallan politiikkaa.

Siitä puhuu Shahtyn juttu, joka oli ilmaus kansainvälisen pääoman ja porvariston yhteisestä esiintymisestä maassamme Neuvostovaltaa vastaan.

Siitä puhuvat lukuisat tosiasiat sisä- ja ulkopolitiikan alalta, jotka tosiasiat ovat teille tunnettuja ja joista ei kannata tässä laajemmin puhua.

Emme saa olla vaiti noista työväenluokan vihollisista. Olisi rikollista väheksyä työväenluokan luokkavihollisten voimia. Kaikesta tästä ei saa vaieta varsinkaan nyt, rauhallisen kehityksemme kaudella, jolloin työväenluokan taisteluvalmiutta murtavalla uneliaisuuden ja „itsestäänsujumisen“ teorialla on allaan eräänlainen suotuisa maaperä.

Hankintapulan ja Shahtyn jutun suunnaton kasvattava merkitys on se, että ne ravistivat hereille kaikki järjestömme, mursivat „itsestäänsujumisen“ teorian ja korostivat vielä kerran luokkavihollisten olemassaoloa, jotka ovat olemassa, jotka eivät torku ja joita vastaan on välttämättömästi lujitettava työväenluokan voimia, sen valppautta, sen vallankumouksellisuutta, sen taisteluvalmiutta.

Tästä johtuu puolueen lähin tehtävä, sen jokapäiväisen työn poliittinen linja: **on kohotettava työväenluokan taisteluvalmiutta sen luokkavihollisia vastaan.**

Ei voida olla mainitsematta, että tämä nuorisoliiton edustajakokous ja erikoisesti „Komsomolskaja Pravda“ ovat nyt tulleet lähemmäksi tätä tehtävää kuin milloinkaan ennen. Te tiedätte, että puhujien puheissa sekä „Komsomolskaja Pravdan“ kirjoituksissa todetaan tämän tehtävän tärkeys. Se on erittäin hyvä, toverit. On vain välttämätöntä, ettei tätä tehtävää pidettäisi väliaikaisena ja pian ohimenevänä tehtävänä, sillä proletariaatin taisteluvalmiuden tehostaminen on tehtävä, jonka pitää näkyä kaikessa työssämme niin kauan kuin maassamme on olemassa luokkia ja niin kauan kuin me olemme kapitalistisen maailman ympäröiminä.

II

JÄRJESTÄKÄÄ JOUKKOARVOSTELU ALHAALTAKÄSIN

Toinen kysymys koskee byrokratisminvastaista taistelua, puutteittemme joukkoarvostelun järjestämistä, laajan valvonnan järjestämistä alhaaltakäsin. Eräs eteenpäinmenomme pahimpia vihollisia on byrokratismi. Se asustaa kaikissa järjestöissämme — niin puoluejärjestöissä kuin nuorisoliitto-, ammattiliitto- ja talousjärjestöissäkin. Byrokraateista puhuttaessa osoitetaan sormella tavallisesti vanhoja puolueeseen kuulumattomia virkamiehiä, joita meillä kuvataan pilakuvissa tavallisesti miehinä, joilla on rillit silmillä. (Naurua.) Toverit, se ei ole ihan oikein. Jos kysymys olisi vain vanhoista byrokraateista, niin taistelu byrokratismia vastaan olisi mitä helpoin asia. Onnettomuus on siinä, ettei kysymys ole vanhoista byrokraateista. Kysymys on uusista byrokraateista, toverit, Neuvostovallalle myötämielisistä byrokraateista, kysymys on vihdoin kommunistibyrokraateista. Kommunisti-byrokraatti on kaikkein vaarallisin byrokraatin tyyppi. Miksi? Siksi, että hän naamioi byrokratismiaan puolueen jäsenen nimellä. Ja sellaisia kommunisti-byrokraatteja meillä, ikävä kyllä, on paljonkin.

Katsokaa puoluejärjestöjämme. Te olette varmaankin lukeneet Smolenskin jutusta, Artjomovskin jutusta j.n.e. Ovatko ne sattumia? Millä ne ovat selitettävissä, nämä rappeutumisen ja elintapojen turmeltumisen häpeälliset tosiasiat puoluejärjestöjemme eräissä renkaissa? Sillä, että puolueen mono-

poli on paisutettu mahdottomuuksiin saakka, on tukahdutettu alhaalta tulevat äänet, hävitetty puolueen sisäinen demokratia ja juurrutettu byrokratismia. Miten tuota pahaa vastaan on taisteltava? Olen sitä mieltä, ettei ole eikä voi olla muita taistelukeinoja tuota pahaa vastaan kuin valvonnan järjestäminen alhaalta puoluejoukkojen taholta, kuin puolueen sisäisen demokratian juurruttaminen. Mitä sanomista voisi olla sitä vastaan, että nostetaan puoluejoukkojen suuttumus noita rappeutuneita aineksia vastaan ja annetaan niille tilaisuus potkia pois nuo tuollaiset ainekset? Tuskinpa sitä vastaan voi olla mitään sanomista.

Tai ottakaamme esimerkiksi nuorisoliitto. Te ette tietenkään kiellä sitä, että siellä täällä nuorisoliitossa on aivan rappeutuneita aineksia, joita vastaan on aivan välttämättä käytävä säälimätöntä taistelua. Mutta jättäkäämme sivuun rappeutuneet. Ottakaamme esimerkiksi viimeinen periaatteeton ryhmätaistelu eri henkilöiden ympärillä nuorisoliitossa, taistelu, joka myrkyttää ilmapiiriä nuorisoliitossa. Miten on selitettävissä, että nuorisoliitossa on kuinka paljon tahansa „kosarevilaisia“ ja „sobolevilaisia“, mutta marxilaisia saa etsiä kynttilän kanssa? (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Mitä tämä tosiasia osoittaa, ellei sitä, että eräissä nuorisoliiton huippukerroksissa on käynnissä byrokraattimaisen luutumisen prosessi?

Entä ammattiliitot? Kukapa kieltäisi sitä, että ammattiliitoissa on byrokratismia kuinka paljon tahansa? Meillä pidetään tuotantolaitoksissa tuotannollisia neuvotteluja. Meillä on ammattiliittojen yhteydessä väliaikaisia valvontakomissioita. Näiden

järjestöjen tehtävänä on herättää joukkoja, paljastaa puutteitamme ja viitoittaa rakennustyömme parantamisen teitä. Miksi nämä järjestöt eivät meillä kehity? Miksi elämä ei niissä pulppua? Eikö ole selvää, että byrokratismi ammattiliitoissa ynnä byrokratismi puoluejärjestöissä eivät anna kehitysmahdollisuuksia näille mitä tärkeimmille työväenluokan järjestöille? Ja vihdoin meidän talousjärjestömme. Kukapa ryhtyisi väittämään, että talousjärjestömme kärsivät byrokratismin puutetta? Ottakaa vaikka Shahtyn juttu. Eikö Shahtyn juttu puhu siitä, että talousjärjestömme eivät kulje eteenpäin, vaan konttaavat, laahustavat?

Miten näissä kaikissa järjestöissä voidaan tehdä loppu byrokratismista?

Siihen on olemassa vain yksi ainoa keino — valvonnan järjestäminen alhaaltakäsin, työväenluokan miljoonaisten joukkojen kritiikin järjestäminen virastojemme byrokratismia vastaan, niiden puutteita vastaan, niiden virheitä vastaan.

Minä tiedän, että, nostettaessa työtätekevien joukkojen suuttumusta järjestöjemme byrokraattisia vääristelyjä vastaan, täytyy joskus kolhaista eräitä tovereitamme, joilla on menneisyydessä ansioita, mutta jotka sairastavat nyt byrokratismin tautia. Mutta voisiko se pysäyttää työtämme valvonnan järjestämiseksi alhaaltakäsin? Mielestäni se ei voi eikä saa pysäyttää sitä. Vanhoista ansioista pitää heille tehdä syvä kumarrus, mutta uusista virheistä ja byrokratismista heille voitaisiin antaa selkään. (N a u r u a, s u o s i o n o s o i t u k s i a.) Kuinkas muuten? Miksi sitä ei tehtäisi, jos asian edut niin vaativat?

Puhutaan arvostelusta ylhäältäkäsin, arvostelusta Työläis- ja talonpoikaisinspektion taholta, puolueemme Keskuskomitean taholta j.n.e. Se kaikki on tietysti hyvä asia. Mutta se ei ole vielä lähimainkaan riittävää. Enemmänkin, pääasia ei ole nyt lainkaan siinä. Pääasia on nyt se, että saadaan nostetuksi mitä laajin arvosteluaalto alhaaltakäsin byrokratismia vastaan yleensä ja työmme puutteita vastaan erikoisesti. Vain järjestämällä painostuksen molemmilta puolin — sekä ylhäältä että alhaalta, vain siirtämällä painopiste alhaaltakäsin tulevaan kritiikkiin voidaan luottaa taistelun menestymiseen ja byrokratismin hävittämiseen juurineen.

Olisi virheellistä luulla, että rakennustyön kokemusta on vain johtajilla. Se ei ole totta, toverit. Teollisuuttamme rakentavat miljoonaiset työläisjoukot saavat päivästä toiseen suunnatonta rakennustyön kokemusta, jonka arvo ei ole meille yhtään vähäisempi kuin johtajien kokemus. Me tarvitsemme joukkoarvostelua alhaaltakäsin, valvontaa alhaaltakäsin muun muassa siksi, ettei tämä miljoonaisten joukkojen kokemus menisi hukkaan, että se otettaisiin huomioon ja käytettäisiin elämässä.

Siitä johtuu puolueen lähin tehtävä: **armoton taistelu byrokratismia vastaan, laajan arvostelutoiminnan järjestäminen alhaaltakäsin, tuon kritiikin huomioon ottaminen käytännöllisissä päätöksissä puutteellisuuksiemme likvidoimisesta.**

Ei voida sanoa, etteivätkö nuorisoliitto ja erikoisesti „Komsomolskaja Pravda“ olisi ottaneet huomioon tämän tehtävän tärkeyttä. Puutteellisuutena tässä on se, että usein tämän tehtävän täyttämistä ei viedä

loppuun asti. Sen viemiseksi loppuun asti ei ole huomioitava ainoastaan kritiikkiä, vaan myöskin kritiikin tulokset sekä ne parannukset, joita kritiikin tuloksena sovelletaan käytännössä.

III

NUORISON ON OMAKSUTTAVA TIEDE

Kolmas tehtävä koskee kysymystä sosialistisen rakennustyön uusien kaaderien kasvattamisesta.

Toverit, edessämme ovat koko kansantaloutemme uudestijärjestämisen valtavat tehtävät. Maatalouden alalla meidän on laskettava suuren yhdistetyn yhteiskunnallisen talouden perusta. Toveri Molotovin tämänpäiväisestä vetoomuksesta[16] teille on varmaankin tunnettua, että Neuvostovalta asettaa mitä vaikeimman tehtävän — pienten ja hajallaan olevien talonpoikaistilojen yhdistämisen kollektiiveiksi ja uusien suurten viljaneuvostotilojen muodostamisen. Nämä ovat sellaisia tehtäviä, joita ratkaisematta ei vakava ja nopea eteenpäinmeno ole mahdollista.

Kun teollisuudessa Neuvostovalta nojautuu kaikkein suurimpaan ja keskittyneimpään tuotantoon, niin maataloudessa se nojaa kaikkein pirstoutuneimpaan talonpoikaiseen pikkutalouteen, joka on puoleksi tavarataloutta ja joka antaa paljon vähemmän tavaraviljaa kuin sodanedellinen talous, siitä huolimatta, vaikka kylvöalojen sodanedellinen taso on saavutettu. Siinä on perusta kaikille mahdollisille vaikeuksille viljanhankintojen alalla tulevaisuudessakin. Päästäksemme tällaisesta tilanteesta on ryhdyttävä järjestämään välittömästi suurta yhteiskunnallista tuotantoa.

maataloudessa. Mutta suurtalouden järjestämiseksi on tunnettava maataloustiede. Ja sen tuntemiseksi on opiskeltava. Maataloustiedettä tuntevia henkilöitä meillä taas on kerrassaan vähän. Siitä johtuu tehtäväksi uuden, yhteiskunnallisen maatalouden uusien, nuorten rakentajakaaderien luominen.

Teollisuudessa meillä ovat asiat paljon paremmin. Mutta uusien rakentajakaaderien puute hidastaa eteenpäin menoamme tälläkin alalla. Riittää, kun palautamme mieleen Shahtyn jutun, ymmärtääksemme sosialistisen teollisuuden uusia rakentajakaadereita koskevan kysymyksen koko kärkevyyden. Meillä on tietysti vanhoja teollisuuden rakentajaspesialisteja. Mutta, ensiksikin, niitä on meillä vähän, toiseksi, eivät kaikki heistä halua rakentaa uutta teollisuutta, kolmanneksi, monet heistä eivät käsitä rakennustyön uusia tehtäviä, neljänneksi, huomattava osa heistä on jo vanhoja ja jää vähitellen syrjään. Asian viemiseksi eteenpäin on muodostettava nopeassa tahdissa uusia spesialistikaadereita työväenluokkaan kuuluvista ihmisistä, kommunisteista ja nuorisoliittolaisista.

Halukkaita rakentamaan ja johtamaan rakennustyötä meillä on paljonkin niin maatalouden kuin teollisuudenkin alalla. Mutta henkilöitä, jotka osaavat rakentaa ja johtaa, meillä on kerrassaan vähän. Ja päinvastoin, sivistymättömyyttä meillä on tällä alalla suunnaton määrä. Enemmänkin, meillä on henkilöitä, jotka ovat valmiita ylistämään kulttuurittomuuttamme. Jos olet lukutaidoton tai kirjoitat virheellisesti ja ylpeilet tietämättömyydelläsi, niin olet „rasvanahkainen“ työläinen, olet maineessa ja kunniassa. Jos olet päässyt nousemaan kulttuurittomuu-

desta, jos olet oppinut ja perehtynyt tieteisiin,— niin olet vieras, olet „eronnut“ joukoista, lakannut olemasta työläinen.

Olen sitä mieltä, että me emme pääse askeltakaan eteenpäin, ellemme juuri pois tuota raakalaisuutta ja villiyttä, tuota raakalaismaista suhtautumista tieteeseen ja kulttuurisiin ihmisiin. Työväenluokka ei voi tulla todelliseksi maan isännäksi, jos se ei pysty nousemaan kulttuurittomuudesta, jos se ei kykene luomaan omaa sivistyneistöään, jos se ei omaksu tiedettä eikä kykene hoitamaan taloutta tieteen perusteella.

Pitää ymmärtää, toverit, että taistelun olosuhteet ovat nyt toisenlaiset kuin kansalaissodan kaudella. Kansalaissodan kaudella voitiin valloittaa vihollisen asemia sisulla, rohkeudella, uljuudella, äkkirynnäköillä. Nyt, rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön oloissa, äkkirynnäköllä voidaan vain pilata asia. Rohkeutta ja uljuutta tarvitaan nyt niinkuin ennenkin. Mutta yksistään rohkeudella ja uljuudella ei pitkälle päästä. Vihollisen voittamiseksi on nyt osattava rakentaa teollisuutta, maataloutta, kulkulaitosta, kauppaa, on luovuttava herraskaisesta ja ylimielisestä suhtautumisesta kaupankäyntiin.

Voidaksemme rakentaa on omattava tietoja, on omaksuttava tiede. Mutta omataksemme tietoja on opiskeltava. On opiskeltava sitkeästi ja kärsivällisesti. On otettava oppia kaikilta — sekä vihollisilta että ystäviltä, erikoisesti vihollisilta. On opiskeltava hammasta purren, pelkäämättä sitä, että viholliset nauravat meille, meidän sivistymättömyydellemme, takapajuisuudellemme.

Edessämme on linnoitus. Tuota linnoitusta sanotaan tieteeksi sen lukuisine tiedonaloineen. Tämä linnoitus meidän on valloitettava hinnalla millä hyvänsä. Nuorison on vallattava tuo linnoitus, jos se haluaa olla uuden elämän rakentaja, jos se haluaa tulla vanhan kaartin todelliseksi seuraajaksi.

Me emme saa rajoittua nyt luomaan kommunistisia kaadereita **yleensä**, bolshevistisia kaadereita **yleensä**, sellaisia kaadereita, jotka osaavat jaaritella vähän kaikesta. Diletanttisuus ja kaikkitietäväisyys ovat nyt meillä kahleina. Me tarvitsemme nyt bolshevikki-**spesialisteja** metallin, tekstiilin, polttoaineen, kemian, maatalouden, kulkulaitoksen, kaupan, kirjanpidon y.m., y.m. aloille. Me tarvitsemme nyt kokonaisia ryhmiä, sadoittain ja tuhansittain uusia kaadereita bolshevikeista, jotka pystyvät hoitamaan asioita mitä moninaisimmilla tiedon aloilla. Ilman sitä ei voida puhuakaan nopeasta vauhdista maamme sosialistisessa rakennustyössä. Ilman sitä ei voida puhuakaan siitä, että me pystymme saavuttamaan ja sivuuttamaan edistyneimmät kapitalistiset maat.

On omaksuttava tiede, on kasvatettava uusia bolshevikkispesialistien kaadereita kaikille tiedon aloille, on opiskeltava, opiskeltava, opiskeltava mitä sitkeimmin,— sellainen on nyt tehtävä.

Vallankumouksellisen nuorison joukkorynnäkköä tieteen valloittamiseksi,— sitä me nyt tarvitsemme, toverit. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Huutoja: „Hurraa!“, „Bravo!“. Kaikki nousevat seisomaan.)

„Pravda“ № 113,
toukokuun 17 pnä 1928

„KOMSOMOLSKAJA PRAVDALLE“

Kolmivuotispäiväksi

Ystävällinen tervehdys „Komsomolskaja Pravdalle“, työläis- ja talonpoikaisnuorisomme taisteluhenkiselle lehdelle!

Toivotan sille menestystä vaikealla työvainiolla nuorison kasvattamisessa leppymättömän taistelun hengessä työväenluokan vihollisia vastaan, taistelun hengessä kommunismin täydellisen voiton puolesta koko maailmassa!

Tulkoon „Komsomolskaja Pravdasta“ kutsukello, joka herättää nukkuvia, rohkaisee väsyneitä, kannustaa eteenpäin jälkeenjääviä, ruoskii laitoksissamme ilmenevää byrokratismia, paljastaa työmme puutteita, tuo esiin rakennustyömme menestyksiä ja joka helpottaa siten uusien ihmisten, uusien sosialismin rakentajien kasvattamista, auttaa kasvattamaan uuden sukupolven nuorukaisia ja neitosia, ihmisiä, jotka pystyvät astumaan bolshevikkien vanhan kaartin tilalle!

Vallankumouksemme voima on siinä, että meillä ei ole kahtiajakaantumista vallankumouksellisten vanhan ja uuden polven välillä. Me voitamme siksi, että

vanha ja nuori kaarti kulkevat meillä yhdessä, yhteisrintamassa, samassa rivissä sekä sisäisiä että ulkoisia vihollisia vastaan.

Tehtävämme on säilyttää tämä yhtenäisyys ja lujittaa sitä.

Tulkoon „Komsomolskaja Pravdasta" bolshevikkien vanhan ja nuoren kaartin välisen yhtenäisyyden aatteiden väsymätön julistaja!

J. Stalin

Toukokuun 26 pnä 1928

„Komsomolskaja Pravda" № 122,
toukokuun 27 pnä 1928

SVERDLOVIN YLIOPISTOLLE

Kymmenvuotispäiväksi

Sverdlovin yliopiston kymmenvuotispäivä [17] on puolueelle mitä valtavin saavutus uusien leniniläisten kaaderien kasvattamiseksi käytävän taistelun rintamalla. Kymmenen vuoden aikana Sverdlovin yliopisto on antanut puolueelle satoja ja tuhansia kommunismin asialle uskollisia nuoria työntekijöitä, joista on tullut bolshevikkien vanhan kaartin seuraajia.

Kymmenvuotisen olemassaolonsa aikana yliopisto on todistanut täydellisesti tarpeellisuutensa osoittaen, ettei se suotta kanna perustajansa, kommunismin eturivin taistelijan, J. M. Sverdlovin nimeä.

Työläis-puoluemiesten opettaminen omaksumaan Marxin ja Leninin tieteellistä metodia ja soveltamaan sitä oikein sosialistisessa rakennustyössä,— sellainen on se tehtävä, jota Sverdlovin yliopisto on täyttänyt, täyttää ja tulee edelleenkin kunnialla täyttämään.

Tervehdys entisille ja nykyisille sverdlovilaisille J. M. Sverdlovin Kommunistisen yliopiston kymmenvuotispäivänä!

Tervehdys sverdlovilaisten juhlapäästölle — sosialismin rakentajain uudelle joukko-osastolle!

J. Stalin

„Pravda“ № 122,
toukokuun 27 pnä 1928

VILJARINTAMALLA

Keskustelusta Punaisten professorien instituutin, Kommunistisen Akatemian ja Sverdlovin yliopiston oppilaiden kanssa toukokuun 28 pnä 1928

Kysymys. Mitä on pidettävä perusseikkana vaikeuksissamme viljakysymyksessä? Miten näistä vaikeuksista voidaan selviytyä? Mitä johtopäätöksiä on tehtävä näiden vaikeuksien johdosta teollisuutemme kehitysvauhtiin nähden yleensä ja varsinkin kevyen ja raskaan teollisuuden välisen suhteen kannalta?

Vastaus. Ensi näkemältä voisi näyttää siltä, että viljavaikeutemme ovat satunnaisia, ainoastaan huonon suunnittelun tulos, ainoastaan tulos useista talouslaskelmissa tehdyistä virheistä.

Mutta niin voi tuntua vain ensi näkemältä. Itse asiassa vaikeuksien syyt ovat tässä paljon syvemmällä. Siitä ei voi olla epäilystäkään, etteivätkö huono suunnittelu ja talouslaskelmissa tehdyt virheet olisi tässä huomattavana tekijänä. Mutta kaiken selittäminen huonosta suunnittelusta ja satunnaisista virheistä johtuvaksi merkitsee lankeamista mitä karkeimpaan virheeseen. Olisi virhe väheksyä suunnittelun osaa ja merkitystä. Mutta vieläkin suurempi virhe olisi liioitella suunnitelmallisuuden merkitystä ja luulla, että olemme jo päässeet sille kehitysasteelle, jolloin on mahdollista suunnitella ja säännöstellä kaikkea.

Ei pidä unohtaa sitä, että niiden ainesten ohella, joihin suunnittelumme vaikutus ulottuu, on kansantaloudessamme vielä muita aineksia, joihin ei suunnittelu vielä toistaiseksi tehoa, ja vihdoin on meille vihamielisiä luokkia, joista ei voida selviytyä pelkästään valtion suunnittelun avulla.

Tämän vuoksi olen sitä mieltä, että ei saa käsittää kaikkea pelkäksi sattumaksi, suunnitteluvirheeksi j.n.e.

Missä siis on vaikeuksiemme pohja viljarintamalla?

Viljavaikeuksiemme pohja on siinä, että tavaraviljan tuotannon lisääntyminen tapahtuu meillä hitaammin kuin viljan tarpeen lisääntyminen.

Teollisuus kasvaa. Työläisten lukumäärä kasvaa. Kasvavat kaupungit. Ja vihdoin kasvavat myöskin teknillisen raaka-aineen (puuvillan, pellavan, sokerijuurikkaan y.m.) tuotantoalueet, jotka vaativat tavaraviljaa. Kaikki tämä johtaa viljan, tavaraviljan kysynnän nopeaan lisääntymiseen. Mutta tavaraviljan tuotanto kasvaa hirveän hitaasti.

Ei voida sanoa, että valtion hallussa olevaa hankinnoilla saatua viljaa olisi meillä tänä vuonna vähemmän kuin viime tai toissa vuonna. Päinvastoin, meillä on tänä vuonna ollut viljaa valtion käsissä paljon enemmän kuin viime vuosina. Ja kuitenkin meillä on edessämme viljavaikeuksia.

Tässä muutamia numeroita. Vuonna 1925/26 me kykenimme huhtikuun 1 päivään mennessä saamaan hankinnoilla 434 miljoonaa puutaa viljaa. Siitä vietiin ulkomaille 123 miljoonaa puutaa. Maahan jäi siis 311 miljoonaa puutaa hankinnoilla saatua viljaa. Vuonna 1926/27 oli meillä huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa 596 miljoonaa puutaa. Siitä

vietiin ulkomaille 153 miljoonaa puutaa. Maahan jäi hankinnoilla saatua viljaa 443 miljoonaa puutaa. Vuonna 1927/28 oli meillä huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa 576 miljoonaa puutaa. Siitä vietiin ulkomaille 27 miljoonaa puutaa. Maahan jäi hankinnoilla saatua viljaa 549 miljoonaa puutaa. Toisin sanoen meillä oli kuluvan vuoden huhtikuun 1 päivään mennessä hankinnoilla saatua viljaa maan tarpeita varten 100 miljoonaa puutaa enemmän kuin viime vuonna ja 230 miljoonaa puutaa enemmän kuin toissa vuonna. Ja kuitenkin on meillä tänä vuonna vaikeuksia viljarintamalla.

Olen jo sanonut eräässä selostuksessani, että maaseudun kapitalistiset ainekset ja ennen kaikkea kulakit käyttivät näitä vaikeuksia hyväkseen yrittäen tehdä tyhjäksi Neuvostovallan talouspolitiikan. Te tiedätte, että Neuvostovalta on ryhtynyt useihin toimenpiteisiin, jotka on tähdätty kulakiston neuvostovastaisten esiintymisten lopettamiseen. Sen vuoksi en nyt puutu laajemmin siihen puoleen. Tällä kertaa minua kiinnostaa toinen kysymys. Tarkoitan kysymystä tavaraviljan tuotannon hitaan kasvun syistä, kysymystä siitä, miksi tavaraviljan tuotanto meillä lisääntyy hitaammin kuin viljan tarpeen kasvu, huolimatta siitä, että kylvöaloissa ja viljan kokonaistuotannossa olemme jo päässeet ennen sotaa olleisiin määriin.

Todellakin, eikö ole tosiasia, että me olemme jo päässeet sotaa edeltäneen ajan kylvöalamääriin? On, se on tosiasia. Eikö ole tosiasia, että jo viime vuonna viljan kokonaistuotanto oli sodanedellisen tuotannon tasolla, s.o. nousi 5 miljardiin puutaan viljaa? On, se on tosiasia. Miten siinä tapauksessa on selitettävissä,

että näistä seikoista huolimatta me tuotamme tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän ja viemme viljaa ulkomaille noin 20 kertaa vähemmän kuin ennen sotaa? Sen selittää ennen kaikkea ja pääasiassa maataloutemme rakenteen muuttuminen Lokakuun vallankumouksen seurauksena, siirtyminen suuresta tilanherrojen ja suuresta kulakkien taloudesta, joka tuotti suurimman määrän tavaraviljaa, pieneen ja keskikokoiseen talonpoikaistalouteen, joka tuottaa vähimmän määrän tavaraviljaa. Jo yksin se seikka, että meillä oli ennen sotaa 15—16 miljoonaa yksilöllistä talonpoikaistaloutta ja nyt meillä on 24—25 miljoonaa talonpoikaistaloutta,— yksin se jo osoittaa, että maataloutemme pääasiallinen perusta on nykyään talonpoikainen pikkutalous, joka tuottaa vähimmin tavaraviljaa.

Suurtalouden voima maataloudessa, olkoon se tilanherra-, kulakki- tai kollektiivitaloutta, on siinä, että suurtaloudella on mahdollisuus käyttää koneita, käyttää tieteen saavutuksia, käyttää lannoitteita, kohottaa työn tuottavaisuutta ja tuottaa siten suurimman määrän tavaraviljaa. Ja päinvastoin, pienen talonpoikaistalouden heikkous on siinä, että sillä ei näitä mahdollisuuksia ole joko ollenkaan tai on vain mitättömässä määrin, jonka vuoksi se onkin puolittain kuluttavaa, alhaisen tavaratuotannon taloutta.

Ottakaamme esimerkiksi kolhoosit ja neuvostotilat. Ne tuottavat meillä tavaraviljaa 47,2 prosenttia koko niiden kokonaistuotannosta. Toisin sanoen ne tuottavat tavaraviljaa suhteellisesti enemmän kuin tilanherrojen taloudet sodanedellisenä aikana. Entä pienet ja keskikokoiset talonpoikaistaloudet? Ne tuottavat

meillä tavaraviljaa kaikkiaan vain 11,2 prosenttia koko tuotantomäärästään. Kuten näette, erotus on paljonpuhuva.

Seuraavassa muutamia numeroita, jotka antavat kuvan viljatuotannon rakenteesta aikaisemmin, sotaa edeltäneellä kaudella, ja nykyisin, Lokakuun jälkeisellä kaudella. Nämä numerot on antanut Tilastollisen Keskushallinnon kollegion jäsen tov. Nemtshinov. Näitä numeroita ei voida pitää täysin täsmällisinä, kuten tov. Nemtshinov kirjelmässään huomauttaa,— ne antavat mahdollisuuden tehdä vain likimääräisiä laskelmia. Mutta nämä numerot ovat täysin riittäviä ymmärtääksemme erotuksen sotaa edeltäneen kauden ja Lokakuun jälkeisen kauden välillä yleensä viljatuotannon ja erikoisesti tavaraviljatuotannon rakenteen kannalta.

	Viljan kokonaistuotanto		*Tavaravilja (maaseudun ulkopuolelle viety)*		Tavaratuotannon %
	milj. puut.	%	milj. puut.	%	
Ennen sotaa:					
1. Tilanherrat	600	12,0	281,6	21,6	47,0
2. Kulakit	1.900	38,0	650,0	50,0	34,0
3. Keskitalonpojat ja köyhät	2.500	50,0	369,0	28,4	14,7
Yhteensä . .	5.000	100	1.300,6	100	26,0
Sodan jälkeen (v. 1926/27):					
1. Neuvostotilat ja kolhoosit	80,0	1,7	37,8	6,0	47,2
2. Kulakit	617,0	13,0	126,0	20,0	20,0
3. Keskitalonpojat ja köyhät	4.052,0	85,3	466,2	74,0	11,2
Yhteensä . .	4.749,0	100	630,0	100	13,3

Mitä tämä taulukko osoittaa?

Se osoittaa ensiksikin, että viljatuotteiden tuotanto on valtaosaltaan siirtynyt tilanherroilta ja kulakeilta pikku- ja keskitalonpojille. Se merkitsee, että pikku- ja keskitalonpojat, vapauduttuaan kokonaan tilanherrojen sorrosta ja murrettuaan suurin piirtein kulakkien voiman, ovat saaneet mahdollisuuden parantaa aineellista asemaansa mitä tehokkaimmin. Se on Lokakuun vallankumouksen tulos. Tässä ilmenee ennen kaikkea se ratkaiseva hyöty, minkä talonpoikaiston perusjoukot ovat saaneet Lokakuun vallankumouksesta.

Toiseksi se osoittaa, että tavaravilja on meillä pääasiassa pientalonpoikien ja ennen kaikkea keskitalonpoikien hallussa. Se merkitsee, että Neuvostoliitto on Lokakuun vallankumouksen tuloksena tullut ei vain viljan kokonaistuotannon kannalta, vaan myöskin tavaraviljan tuotannon kannalta pientalonpoikaistalouden maaksi ja keskitalonpojasta on tullut maanviljelyksen „keskeinen tekijä“.

Kolmanneksi se osoittaa, että tilanherratalouden (suurtalouden) lopettaminen, kulakkitalouden (suurtalouden) supistuminen enemmän kuin kolminkertaisesti ja siirtyminen talonpoikaiseen pientalouteen, jonka tavaratuotanto on vain 11 prosenttia, samalla kun viljatuotannon alalta puuttuu vähänkään kehittynyttä yhteiskunnallista suurtaloutta (kolhoosit ja neuvostotilat), täytyi johtaa ja se todella johti tavaraviljan tuotannon jyrkkään supistumiseen sodanedelliseen aikaan verraten. Tosiasia on, että meillä on nyt tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän, siitä huolimatta, vaikka viljan kokonaistuotanto on sodanedellisellä tasolla.

Siinä on vaikeuksiemme pohja viljarintamalla.

Sen vuoksi vaikeuksiamme viljanhankinnan alalla ei saa pitää pelkkänä sattumana.

Epäilemätöntä on, että jonkinlaista kielteistä osaa on tässä esittänyt sekin seikka, että kauppajärjestömme ovat tarpeettomasti ottaneet huolekseen hankkia viljaa useille pienille ja keskisuurille kaupungeille, mikä ei ole voinut olla jossain määrin vähentämättä valtion viljavarastoja. Mutta ei ole mitään syytä epäillä, että viljarintamalla ilmenevien vaikeuksiemme pohjana ei ole tämä seikka, vaan se tosiasia, että maataloutemme tavaratuotanto kehittyy hitaasti tavaraviljan tarpeen voimakkaasti kasvaessa.

Missä on ulospääsy tästä tilanteesta?

On henkilöitä, jotka näkevät ulospääsyn tästä tilanteesta kulakkitalouteen palaamisessa, kulakkitalouden kehittämisessä ja laajentamisessa. Nämä henkilöt eivät rohkene puhua palaamisesta tilanherratalouteen, käsittäen nähtävästi, että meidän aikanamme on vaarallista lörpötellä sellaisista asioista. Mutta sitä halukkaammin he puhuvat siitä, että on kaikin keinoin kehitettävä kulakkitaloutta... Neuvostovallan etujen hyväksi. Nämä henkilöt olettavat Neuvostovallan voivan nojautua samanaikaisesti kahteen vastakkaiseen luokkaan — kulakkiluokkaan, jonka taloudellisena periaatteena on työväenluokan riisto, ja työläisluokkaan, jonka taloudellisena periaatteena on kaiken riiston hävittäminen. Se on taantumuksellisille sopiva silmänkääntötemppu.

Ei ole tarpeen todistella, että näillä taantumuksellisilla „suunnitelmilla" ei ole mitään yhteistä työväenluokan etujen kanssa, marxilaisuuden periaatteiden

kanssa, leninismin tehtävien kanssa. Sellaiset jutut, että kulakki „ei ole sen huonompi“ kuin kaupunkikapitalistikaan, että kulakki ei ole yhtään suurempi vaara kuin kaupunkinepmannikaan, ja että meidän ei sen vuoksi tarvitse nyt lainkaan „pelätä“ kulakistoa, — sellaiset jutut ovat joutavaa liberaalista jaarittelua, joka tuudittelee uneen työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen valppautta. Ei pidä unohtaa sitä, että kun me voimme teollisuuden alalla asettaa kaupungin pikkukapitalistia vastaan sosialistisen suurteollisuuden, joka tuottaa $^{9}/_{10}$ koko teollisuustavarain määrästä, niin maaseudulla voimme kulakkien suurtuotantoa vastaan asettaa tuotannon alalla ainoastaan vielä voimistumattomat kolhoosit ja neuvostotilat, jotka tuottavat viljaa 8 kertaa vähemmän kuin kulakkitaloudet. Kun ei ymmärretä kulakkien suurtalouden merkitystä maaseudulla, kun ei ymmärretä sitä, että kulakiston ominaispaino maaseudulla on sata kertaa suurempi kuin pienkapitalistien ominaispaino kaupunkiteollisuudessa, — niin se merkitsee järkensä menettämistä, luopumista leninismistä, menemistä työväenluokan vihollisten puolelle.

Missä siis on ulospääsy tilanteesta?

1) Siitä päästään ennen kaikkea siten, että pienistä, takapajuisista ja hajallaan olevista talonpoikaistalouksista siirrytään yhdistettyihin, suuriin, yhteistalouksiin, jotka on varustettu koneilla, aseistettu tieteen saavutuksilla ja jotka kykenevät tuottamaan suurimman määrän tavaraviljaa. Siitä päästään siirtymällä yksilöllisestä talonpoikaistaloudesta kollektiiviseen talouteen, yhteistalouteen maanviljelyksessä.

Lenin kutsui puoluetta järjestämään kolhooseja jo Lokakuun vallankumouksen ensi päivistä saakka. Siitä saakka meillä on herkeämättä harjoitettu kolhoosiaatteen propagandaa puolueessa. Mutta kehoitus kolhoosien perustamiseen on vasta viime aikoina saanut osakseen joukkokannatusta. Tämä on selitettävissä ennen kaikkea sillä, että osuustoiminnallisten yhteiskuntapiirien laaja leviäminen maaseudulla on valmistellut käännettä talonpoikaiston mielialoissa kolhoosien hyväksi, ja se seikka, että on olemassa monia kolhooseja, jotka jo nyt saavat 150—200 puudan satoja desjatiinalta ja joissa tavaratuotanto on 30—40 prosenttia, on maalaisköyhälistölle ja keskitalonpoikaiston alemmille kerroksille tehokkaana vetovoimana kolhooseihin. Melko suuri merkitys tässä on myöskin sillä seikalla, että valtio on vasta viime aikoina saanut mahdollisuuden rahoittaa tehokkaasti kolhoosiliikettä. Tunnettua on, että valtio on tänä vuonna myöntänyt kolhoosien avustamiseen kaksi kertaa enemmän rahaa kuin viime vuonna (yli 60 miljoonaa ruplaa). Puolueen XV edustajakokous oli aivan oikeassa todetessaan, että laajan kolhoosiliikkeen edellytykset ovat jo kypsyneet, että kolhoosiliikkeen voimistuminen on yksi tehokkaimpia keinoja tavaraosan suurentamiseksi maan viljatuotannossa.

Viljan kokonaistuotanto kolhooseissa vuonna 1927 oli Tilastollisen Keskushallinnon tietojen mukaan ainakin 55 miljoonaa puutaa, tavaratuotannon yleisen tason ollessa keskimäärin 30 prosenttia. Uusien kolhoosien perustamisen laaja aalto ja entisten laajentaminen tämän vuoden alussa tuottaa varmasti viljatuotannon huomattavan lisäyksen kolhooseissa vuoden loppuun

mennessä. Tehtävänä on säilyttää kolhoosiliikkeen nykyinen kehitysvauhti, suurentaa kolhooseja, hylätä näennäiset kolhoosit ja korvata ne todellisilla kolhooseilla ja saada aikaan sellainen järjestys, että kolhoosit luovuttavat valtiolle ja osuustoimintajärjestöille koko tavaraviljansa sillä uhalla, että muutoin niiltä kielletään valtion apurahat ja lainat. Olen sitä mieltä, että näitä ehtoja noudattaen voisimme päästä siihen, että 3—4 vuoden kuluttua kolhooseista saataisiin satakunta miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

Kolhoosiliike asetetaan toisinaan osuustoimintaliikkeen vastakohdaksi, edellyttäen ilmeisesti, että kolhoosit ja osuustoiminta ovat eri asioita. Se ei tietenkään ole oikein. Jotkut menevät niinkin pitkälle, että asettavat kolhoosit Leninin osuustoimintasuunnitelman vastakohdaksi. Ilman muuta on selvää, että sellaisella vastakkain asettamisella ei ole mitään yhteistä totuuden kanssa. Itse asiassa kolhoosit ovat osuustoiminnan laji, tuotanto-osuuskunnan kaikkein selvin laji. On olemassa kulutus-, varustelu- ja tuotanto-osuuskuntia. Kolhoosit ovat erottamaton, oleellinen osa osuustoimintaliikkeessä yleensä ja varsinkin Leninin osuustoimintasuunnitelmassa. Leninin osuustoimintasuunnitelman toteuttaminen merkitsee talonpoikaiston kohottamista kulutus- ja varusteluosuuskunnista tuotanto-osuuskuntiin, niin sanoaksemme kolhoosiosuuskuntiin. Tämä muun muassa selittääkin sen tosiasian, että kolhoosit alkoivat meillä muodostua ja kehittyä vasta kulutus- ja varusteluosuuskuntien kehityksen ja voimistumisen tuloksena.

2) Toiseksi, ulospääsy on siinä, että laajennetaan ja lujitetaan entisiä neuvostotiloja, järjestetään ja

kehitetään uusia suuria neuvostotiloja. Viljan kokonaistuotanto nykyisillä neuvostotiloilla oli Tilastollisen Keskushallinnon tietojen mukaan vuonna 1927 vähintään 45 miljoonaa puutaa tavaratuotannon ollessa 65 prosenttia. Epäilemättä neuvostotilat voisivat valtion niitä vississä määrin kannattaessa kohottaa huomattavasti viljan tuotantoa.

Mutta tehtävä ei rajoitu siihen. On olemassa Neuvostovallan päätös, jonka mukaan alueilla, joilla ei ole talonpoikien maaosuuksia, perustetaan uusia suuria neuvostotiloja (kukin suuruudeltaan 10—30 tuhatta desjatiinaa), joiden on 5—6 vuoden kuluttua tuotettava noin 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Näitä neuvostotiloja on jo ryhdytty perustamaan. Tehtävänä on täyttää tämä Neuvostovallan päätös hinnalla millä hyvänsä. Luulen, että kun nämä tehtävät toteutetaan, niin voisimme päästä siihen, että 3—4 vuoden kuluttua saisimme vanhoilta ja uusilta neuvostotiloilta noin 80—100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

3) Ulospääsy on vihdoin siinä, että järjestelmällisesti kohotetaan pienten ja keskisuurten yksilöllisten talonpoikaistalouksien satoisuutta. Me emme voi eikä meidän pidä tukea suuria yksilöllisiä kulakkitalouksia. Mutta me voimme ja meidän täytyy tukea yksilöllisiä pieniä ja keskisuuria talonpoikaistalouksia, kohottaen niiden satoisuutta ja vetäen niitä osuustoiminnallisen järjestyneisyyden uomaan. Tämä on vanha tehtävä, joka meillä asetettiin erikoisella voimalla jo vuonna 1921 sen yhteydessä, kun elintarvikeylijäämien luovutusvelvollisuuden tilalle otettiin elintarvikevero. Tämän tehtävän on puolueemme vahvistanut XIV [18] ja XV edustajakokouksessaan. Tämän tehtävän tärkeyttä

korostavat nyt vaikeudet viljarintamalla. Sen vuoksi tätä tehtävää on toteutettava samalla järkähtämättömyydellä, millä tullaan toteuttamaan kahta edellistä tehtävää, kolhooseja ja neuvostotiloja koskevaa tehtävää.

Kaikki tosiasiat osoittavat, että talonpoikaistalouden satoisuutta voitaisiin muutamassa vuodessa kohottaa 15—20 prosentilla. Nykyään meillä on käytännössä ainakin 5 miljoonaa sahraa. Yksistään niiden vaihtaminen auroihin voisi saada aikaan mitä tuntuvimman viljatuotannon lisäyksen maassamme. Minä en edes puhukaan talonpoikaistalouksien varustamisesta vissillä vähimmäismäärällä lannoitteita, puhdistetuilla siemenillä, pienityyppisillä koneilla j.n.e. Kontrahoimismenetelmä, sopimusten solmiaminen kokonaisten kylien kanssa siementen y.m. hankkimisesta niille, sillä nimenomaisella ehdolla, että niiltä saadaan vastaava määrä viljatuotteita, — tämä menetelmä on parhain keino satoisuuden kohottamiseksi talonpoikaistalouksissa ja talonpoikain saamiseksi mukaan osuustoimintaan. Olen sitä mieltä, että kun toimitaan tarmokkaasti tähän suuntaan, niin voisimme 3—4 vuoden kuluttua saada ainakin 100 miljoonaa puutaa uutta tavaraviljaa pieniltä ja keskisuurilta yksilöllisiltä talonpoikaistalouksilta.

Siis toteuttamalla kaikki nämä tehtävät me voisimme 3—4 vuoden kuluttua saada valtion käytettäväksi 250—300 miljoonaa puutaa lisää tavaraviljaa, mikä olisi enemmän tai vähemmän riittävä voidaksemme tarpeen mukaan manöveerata sekä maassamme että sen ulkopuolella.

Sellaiset ovat pääasiassa ne toimenpiteet, jotka ovat välttämättömät päästäksemme viljarintaman vaikeuksista.

Näiden tärkeimpien toimenpiteiden yhdistäminen jokseviin tehtäviin suunnittelun parantamiseksi tavaranhankinnan alalla maaseutua varten ja kauppajärjestömme vapauttaminen velvollisuudesta varustaa viljalla monia pieniä ja keskisuuria kaupunkeja, — se on nyt tehtävämme.

Eikö näiden toimenpiteiden ohella pitäisi ryhtyä vielä moniin muihin toimenpiteisiin, esimerkiksi toimenpiteisiin teollisuutemme kehitysvauhdin hidastuttamiseksi, koska teollisuuden kasvu aiheuttaa viljan tarpeen yhä lisääntyvän kasvun, joka on toistaiseksi sivuuttanut tavaraviljan tuotannon kasvun? Ei, ei pidä. Ei missään tapauksessa! Teollisuuden kehitysvauhdin hidastuttaminen merkitsisi työväenluokan heikentämistä, sillä jokainen askel eteenpäin teollisuuden kehityksessä, jokainen uusi tehdas on Leninin sanojen mukaan työväenluokan „uusi linnoitus", joka lujittaa sen asemia taistelussa pikkuporvarillista luonnonvoimaisuutta vastaan, taistelussa taloutemme kapitalistisia aineksia vastaan. Päinvastoin meidän on pidettävä yllä teollisuuden nykyistä kehitysvauhtia, meidän on ensimmäisen mahdollisuuden tullen kehitettävä sitä eteenpäin, voidaksemme viedä maaseudulle kylliksi tavaroita ja saadaksemme sieltä enemmän viljaa, varustaaksemme maatalouden ja ennen kaikkea kolhoosit ja neuvostotilat koneilla, teollistaaksemme maatalouden ja kohottaaksemme sen tavaratuotantoa.

Ehkäpä pitäisi suuremman „varovaisuuden" vuoksi hidastuttaa raskaan teollisuuden kehitystä asettaak-

semme teollisuutemme pohjaksi pääasiassa talonpoikaismarkkinoita varten työskentelevän kevyen teollisuuden? Ei missään tapauksessa! Se merkitsisi itsemurhaa, koko teollisuutemme, sen mukana kevyenkin teollisuuden murtamista. Se merkitsisi luopumista maamme teollistamisen tunnuksesta, maamme muuttamista maailman kapitalistisen talousjärjestelmän lisäkkeeksi.

Me pidämme tässä lähtökohtinamme Leninin tunnettuja johtavia ajatuksia, jotka hän esitti Kommunistisen Internationalen IV kongressissa[19] ja jotka ovat ehdottomasti velvoittavia koko puolueellemme. Näin Lenin sanoi tästä asiasta Kommunistisen Internationalen IV kongressissa:

„Venäjän pelastus ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa, — se ei vielä riitä, — eikä ainoastaan se, että talonpoikaistolle kulutustarvikkeita tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa, — sekään ei vielä riitä, — meille on välttämätöntä myös raskas teollisuus“.

Ja edelleen:

„Me säästämme kaikessa, jopa koulujenkin kustannuksella. Näin on tehtävä, koska tiedämme, että pelastamatta raskasta teollisuutta, palauttamatta sitä kuntoon me emme kykene rakentamaan minkäänlaista teollisuutta, ja että ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana“ (XXVII osa, s. 349).

Näitä Leninin ohjeita ei saa unohtaa.

Miten on oleva työläisten ja talonpoikien liiton laita näiden suunniteltujen toimenpiteiden yhteydessä? Mielestäni nuo toimenpiteet voivat vain edistää työläisten ja talonpoikain liiton lujittamista.

Tosiaankin, jos kolhoosit ja neuvostotilat tulevat kehittymään entistä nopeampaa vauhtia; jos pien- ja

keskitalonpoikien suoranaisen avustuksen tuloksena satoisuus heidän talouksissaan kohoaa ja osuustoiminta tulee käsittämään yhä laajempia talonpoikaisjoukkoja; jos valtio saa satoja miljoonia puutia lisää uutta tavaraviljaa, joka on välttämätöntä manöveerausta varten; jos näiden ja muiden senkaltaisten toimenpiteiden tuloksena kulakisto saadaan taltutetuksi ja vähitellen voitetaan, — niin eikö ole selvää, että työväenluokan ja talonpoikaiston väliset ristiriidat työläisten ja talonpoikien liiton sisällä tulevat tällöin yhä enemmän tasoittumaan, että erikoistoimenpiteet viljanhankinnassa tulevat tarpeettomiksi, että talonpoikaiston laajat joukot tulevat yhä enemmän siirtymään kollektiivisten talousmuotojen kannalle ja taistelu kapitalististen ainesten voittamiseksi maaseudulla saa yhä laajemman ja yhä järjestyneemmän luonteen? Eikö ole selvää, että työläisten ja talonpoikien liiton asia voi vain voittaa sellaisista toimenpiteistä? On vain otettava huomioon, että työläisten ja talonpoikien liittoa proletariaatin diktatuurin oloissa ei ole pidettävä yksinkertaisena liittona. Tämä liitto on työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen luokkaliiton erikoinen muoto, joka asettaa päämääräkseen: a) työväenluokan asemien lujittamisen, b) työväenluokan johtavan aseman turvaamisen tämän liiton sisällä, c) luokkien ja luokkayhteiskunnan hävittämisen. Työläisten ja talonpoikien liiton kaikenlainen muulla tavalla käsittäminen on opportunismia, menshevismiä, eserräläisyyttä, — mitä muuta tahansa, mutta ei marxilaisuutta, ei leninismiä.

Miten työläisten ja talonpoikien liiton ajatus on yhdistettävissä siihen Leninin tunnettuun väittä-

mään, että talonpoikaisto on „viimeinen kapitalistinen luokka“? Eikö siinä ole ristiriitaa? Siinä on vain näennäinen ristiriita. Itse asiassa siinä ei ole mitään ristiriitaa. Samassa selostuksessaan Kommunistisen Internationalen III kongressissa[20], missä Lenin luonnehtii talonpoikaiston „viimeiseksi kapitalistiseksi luokaksi“, samassa selostuksessaan Lenin vieläkin kerran perustelee työläisten ja talonpoikien liiton välttämättömyyden selittäen, että „diktatuurin korkein periaate on proletariaatin ja talonpoikaiston liiton ylläpitäminen, jotta proletariaatti voisi säilyttää johtoaseman ja valtiovallan“. On selvää, ettei Lenin ainakaan näe siinä mitään ristiriitaa.

Miten on käsitettävä se Leninin väittämä, että talonpoikaisto on „viimeinen kapitalistinen luokka“? Eikö se merkitse, että talonpoikaisto muodostuu kapitalisteista? Ei, ei merkitse.

Se merkitsee ensiksikin sitä, että yksilöllinen talonpoikaisto on erikoinen luokka, joka rakentaa taloutta työ- ja tuotantovälineiden yksityisomistuksen pohjalla ja joka eroaa sen vuoksi proletaarien luokasta, joka rakentaa taloutta työ- ja tuotantovälineiden yhteisomistuksen pohjalla.

Se merkitsee toiseksi sitä, että yksilöllinen talonpoikaisto on sellainen luokka, joka nostaa keskuudestaan, joka synnyttää ja pitää yllä kapitalisteja, kulakkeja ja yleensä kaikenlaisia riistäjiä.

Eikö tämä seikka ole voittamaton este työläisten ja talonpoikain liiton järjestämiselle? Ei, ei ole. Proletariaatin liittoa talonpoikaiston kanssa proletariaatin diktatuurin oloissa ei saa pitää liittona koko talonpoikaiston kanssa. Proletariaatin liitto talonpoikaiston

kanssa on työväenluokan liitto talonpoikaiston työtätekevien joukkojen kanssa. Sellainen liitto ei ole toteutettavissa ilman taistelua talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan, ilman taistelua kulakistoa vastaan. Sellainen liitto ei voi olla luja ilman maalaisköyhälistön järjestämistä, joka on työväenluokan tuki maaseudulla. Sen vuoksi työläisten ja talonpoikien liitto nykyisissä proletariaatin diktatuurin oloissa voidaan toteuttaa vain Leninin tunnetulla tunnuksella: nojaudu maalaisköyhälistöön, tee luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä hetkeksikään keskeytä taistelua kulakistoa vastaan. Sillä vain tätä tunnusta toteuttamalla voidaan talonpoikaiston perusjoukot saada mukaan sosialistisen rakennustyön uomaan.

Näette siis, että ristiriita Leninin kahden määritelmän välillä on vain luuloteltu, näennäinen. Itse asiassa ei niiden välillä ole mitään ristiriitaa.

„Pravda" № 127,
kesäkuun 2 pnä 1928

KIRJE KOMMUNISTISEN AKATEMIAN PUOLUERAKENNUSTYÖN KERHON JÄSENILLE

Sain tänään Slepkovin teesit itsekritiikistä. Näitä teesejä on kuulemma käsitelty teidän kerhossanne. Kerhon jäsenet ovat minulle kertoneet, että nämä teesit on laskettu liikkeelle asiakirjana, jonka tarkoituksena ei ole Keskuskomitean linjan arvostelu, vaan sen perustelu.

Olisi väärin kieltää puolueen jäseniltä oikeutta arvostella Keskuskomitean linjaa. Enemmänkin: pidän sallittavana, että kerhonne jäsenillä on oikeus omassa suljetussa piirissään vieläpä asettaa omat erikoiset teesinsä Keskuskomitean kantaa vastaankin. Ilmeistä kuitenkin on, että Slepkovin teesien tarkoituksena ei ole arvostella Keskuskomitean linjaa tai asettaa sen vastapainoksi jotain uutta, vaan niiden tarkoituksena on selittää ja perustella Keskuskomitean kantaa. Tällä nähtävästi onkin selitettävissä se, että Slepkovin teesit ovat levinneet jossain määrin Moskovan puoluepiireissä.

Siitä huolimatta, taikka juuri siksi, katson velvollisuudekseni sanoa, että Slepkovin teesit:

a) eivät käy yhteen Keskuskomitean kannan kanssa kysymyksessä itsekritiikkitunnuksesta,

b) ne „oikovat“, „täydentävät“ ja, luonnollisesti, huonontavat sitä virastojemme ja järjestöjemme byrokraattisten ainesten mieliksi.

1) Ennen kaikkea, Slepkovin teesien asettamus ei ole oikea. Slepkovin teesit muistuttavat vain ulkonaisesti teeseja itsekritiikkitunnuksesta. Itse asiassa ne ovat teesit itsekritiikkitunnuksessa piilevistä **vaaroista.** Sanomattakin on selvää, että jokaisessa vallankumouksellisessa tunnuksessa piilee vissejä mahdollisuuksia sen vääristelyyn käytännössä. Sellaiset mahdollisuudet ovat tietysti sovellettavissa myöskin itsekritiikkitunnukseen. Mutta kun nuo mahdollisuudet asetetaan kysymyksen keskiöksi, pohjaksi teeseille itsekritiikistä, niin se merkitsee kaiken kääntämistä ylösalaisin, itsekritiikin vallankumouksellisen merkityksen murtamista ja sellaisten byrokraattien auttamista, jotka yrittävät hylkiä itsekritiikkiä muka siihen liittyvien „vaarojen“ vuoksi. En epäile sitä, etteivätkö puolue- ja neuvostojärjestöjemme byrokraattiset ainekset lukisi Slepkovin teesejä tyydytyksen tuntein.

Onko tuollaisella kannalla jotain yhteistä Keskuskomitean kannan kanssa itsekritiikkikysymyksessä, Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon päätöslauselman kanssa Shahtyn jutusta tai sen vetoomuksen kanssa, jonka Keskuskomitea antoi kesäkuussa itsekritiikkikysymyksestä [21]?

Mielestäni ei ole.

2) Slepkovin teesit ovat väärässä myöskin sisäiseltä olemukseltaan. Eräs vakavimpia tekijöitä, joka tekee itsekritiikin kiertämättömäksi, ja samalla

eräs tärkeimpiä itsekritiikin kohteita on järjestöissämme esiintyvä byrokratismi.

Voidaanko kulkea eteenpäin taistelematta puolue- ja neuvostokoneistojemme byrokratismia vastaan?

Ei voida!

Voidaanko järjestää joukkoja valvontatyöhön, kohottaa joukkojen aloitteellisuutta ja omatoiminnallisuutta, saada miljoonajoukot mukaan sosialistiseen rakennustyöhön käymättä päättäväistä taistelua järjestöjemme byrokratismia vastaan?

Ei voida!

Voidaanko byrokratismi hävittää, heikentää, saattaa huonoon huutoon toteuttamatta käytännössä itsekritiikkitunnusta?

Ei voida!

Voidaanko itsekritiikkitunnusta käsittelevissä teeseissä olla valaisematta kysymystä byrokratismista sosialistisen rakennustyömme kielteisenä tekijänä ja eräänä itsekritiikin tärkeimpänä kohteena?

On selvää, että ei voida!

Miten siinä tapauksessa on selitettävissä, että Slepkov saattoi teeseissään sivuuttaa vaikenemalla tämän päivänpolttavan kysymyksen? Miten itsekritiikkiä koskevissa teeseissä, joiden tarkoituksena on Keskuskomitean kannan perusteleminen, voidaan unohtaa itsekritiikin tärkein tehtävä, taistelu byrokratismia vastaan? Ja sehän on tosiasia, ettei Slepkovin teeseissä ole sanaakaan (kirjaimellisesti yhtään sanaa!) järjestöissämme esiintyvästä byrokratismista, byrokraattisista aineksista näiden järjestöjen sisällä eikä byrokraattisista vääristelyistä puolue- ja neuvostokoneistomme työssä.

Voidaanko tuollainen enemmän kuin kevytmielinen suhtautuminen mitä tärkeimpään kysymykseen taistelusta byrokratismia vastaan sovittaa yhteen Keskuskomitean kannan kanssa itsekritiikkikysymyksessä, sellaisten puolueen asiakirjain kanssa kuin Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon päätöslauselma Shahtyn jutusta tai Keskuskomitean kesäkuun vetoomus itsekritiikistä?

Mielestäni ei voida.

Kommunistisin tervehdyksin

J. Stalin

Kesäkuun 8 pnä 1928.

„Komsomolskaja Pravda“ № 90, huhtikuun 19 pnä 1929

LENIN JA KYSYMYS LIITOSTA KESKITALONPOJAN KANSSA*

Vastaus tov. S:lle

Toveri S.!

Ei ole totta, että Leninin tunnus: „on osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälistöön", jonka hän esitti tunnetussa kirjoituksessaan Pitirim Sorokinista[22], — on muka „köyhälistökomiteain kauden" tunnus, tunnus „keskitalonpoikaiston niin sanotun neutralisoimiskauden loppuvaiheelta". **Se ei ole ollenkaan totta.**

Köyhälistökomiteat muodostettiin vuoden 1918 kesäkuussa. Vuoden 1918 lokakuun lopulla meillä oli jo ylivoima kulakkeja vastaan maaseudulla ja keskitalonpoika oli **kääntynyt** Neuvostovallan puolelle. Tämän käänteen pohjalla syntyikin Keskuskomitean päätös Neuvostojen ja köyhälistökomiteain kaksoisvallan lopettamisesta, kunta- ja kyläneuvostojen uusintavaaleista, köyhälistökomiteain sulattamisesta uudestaan valittuihin Neuvostoihin ja siis köyhälistökomiteain lakkauttamisesta. Kuten tunnettua, tämä päätös sai Neuvostovallan asetuksen muodon Neuvostojen VI

* Julkaistaan jonkin verran supistettuna. J. St.

edustajakokouksessa marraskuun 9 pnä 1918. Tarkoitan Neuvostojen VI edustajakokouksen päätöstä marraskuun 9 pltä 1918 kylä- ja kuntaneuvostojen uusintavaaleista ja köyhälistökomiteain sulattamisesta Neuvostoihin.

Entä milloin julkaistiin Leninin kirjoitus „Pitirim Sorokinin arvokkaita tunnustuksia", jossa hän esittää keskitalonpojan neutralisoimis-tunnuksen asemesta tunnuksen sopimuksen teosta keskitalonpojan kanssa? Se julkaistiin marraskuun 21 pnä 1918, s.o. lähes kaksi viikkoa tämän Neuvostojen VI edustajakokouksen päätöksen **jälkeen.** Tässä kirjoituksessa Lenin sanoo suoraan, että sopimuspolitiikan keskitalonpojan kanssa sanelee keskitalonpojan **kääntyminen** meidän puolellemme.

Leninin sanat olivat seuraavat:

„Maaseudulla on tehtävänämme tuhota tilanherra, murtaa riistäjä- ja keinottelijakulakin vastarinta; sitä varten me voimme nojautua lujasti **ainoastaan** puoliproletaareihin, „maalaisköyhälistöön". Mutta keskitalonpoika ei ole vihollisemme. Hän on horjunut, horjuu ja tulee horjumaan: horjuviin vaikuttaminen **ei ole samanlainen** tehtävä kuin riistäjän kukistamistehtävä ja aktiivisen vihollisen voittaminen. On osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa — luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälistöön — se on tämän hetken tehtävä, sillä juuri nyt **on keskitalonpoikaistossa tapahtuva käänne meidän puolellemme** * yllämainituista syistä **kiertämätön**" * (XXIII osa, s. 294).

Mitä tästä seuraa?

Siitä seuraa, että Leninin tunnus ei koske **vanhaa** kautta, se ei koske köyhälistökomiteain ja keskitalonpojan neutralisoimisen kautta, vaan se kuuluu **uuteen**

* Alleviivaus minun. **J. St.**

kauteen, sopimuskauteen keskitalonpojan kanssa. Se ei siis kuvasta vanhan kauden **loppua**, vaan uuden kauden **alkua**.

Mutta Teidän väitteenne Leninin tunnuksesta ei ole väärä ainoastaan muodollisesti, ei ainoastaan niin sanoakseni kronologisessa suhteessa, — se on väärä myöskin asiallisesti.

Tunnettua on, että Leninin tunnus sopimuksesta keskitalonpojan kanssa tuli uutena tunnuksena yleisesti julistetuksi puolueessa puolueemme VIII edustajakokouksessa (vuoden 1919 maaliskuussa). Tunnettua on, että puolueen VIII edustajakokous on juuri se edustajakokous, joka laski perusteet politiikallemme lujan liiton aikaansaamiseksi keskitalonpojan kanssa. Tunnettua on, että ohjelmamme, Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) ohjelma, on niin ikään hyväksytty puolueen VIII edustajakokouksessa. Tunnettua on, että tässä ohjelmassa on erikoiset kohdat puolueen suhtautumisesta eri ryhmiin maaseudulla: maalaisköyhälistöön, keskitalonpoikiin, kulakistoon. Mitä näissä NKP(b):n ohjelman kohdissa on sanottu eri yhteiskuntaryhmistä maaseudulla ja puolueen suhtautumisesta niihin? Kuulkaa:

„Kaikessa työssään maaseudulla Venäjän Kommunistinen Puolue **nojautuu** edelleenkin **maaseudun proletaarisiin ja puoliproletaarisiin kerroksiin**, ennen kaikkea järjestää ne itsenäiseksi voimaksi perustaen puoluesoluja maaseudulle, maalaisköyhälistön järjestöjä, maaseudun proletaarien ja puoliproletaarien erikoistyyppisiä ammattiliittoja j.n.e., lähentäen niitä kaikin tavoin kaupunkiproletariaattiin ja irroittaen ne maalaisporvariston ja pikkuomistajaharrastusten vaikutuksesta.

Kulakistoon, maaseutuporvaristoon nähden Venäjän Kommunistisen Puolueen politiikka on **päättävää taistelua niiden riisto-**

pyyteitä vastaan, niiden neuvostopolitiikkaa vastaan tekemän vastarinnan tukahduttamista.

Keskitalonpoikaistoon nähden Venäjän Kommunistisen Puolueen politiikka on keskitalonpoikaiston vähitellen tapahtuvaa ja suunnitelmallista vetämistä sosialistiseen rakennustyöhön. Puolue asettaa tehtäväkseen keskitalonpoikaiston irroittamisen kulakeista, sen vetämisen työväenluokan puolelle suhtautumalla huomaavaisesti sen tarpeisiin, taistellen sen takapajuisuutta vastaan aatteellisilla vaikutuskeinoilla eikä suinkaan pakkokeinoilla, pyrkien kaikissa niissä tapauksissa, joissa on kysymys keskitalonpoikaiston elineduista, **käytännöllisiin sopimuksiin sen kanssa** tehden sille myönnytyksiä niitä keinoja määrättäessä, joilla sosialistiset uudistukset suoritetaan" * („VKP(b):n VIII edustajakokous", pikakirjoituspöytäkirja, s. 351 [23]).

Koettakaapa löytää pienintäkään eroavaisuutta, edes eroavaisuutta sanoissa, näiden ohjelmakohtien ja Leninin tunnuksen välillä! Te ette löydä sellaista eroavaisuutta, sillä sitä ei ole olemassa. Enemmänkin. Ei voi olla mitään epäilystä sen suhteen, että Leninin tunnus ei suinkaan ole ristiriidassa puolueen VIII edustajakokouksen päätösten kanssa keskitalonpojasta, vaan että siinä päinvastoin on annettu näille päätöksille kaikkein täsmällisin ja kaikkein onnistunein sanamuoto. Ja onhan tosiasia, että NKP(b):n ohjelma on hyväksytty vuoden 1919 maaliskuussa puolueen VIII edustajakokouksessa, joka käsitteli erikoisesti kysymystä keskitalonpojasta, ja Leninin kirjoitus Pitirim Sorokinia vastaan, jossa kirjoituksessa esitettiin tunnus sopimuksesta keskitalonpojan kanssa, ilmestyi lehdistössä vuoden 1918 marraskuussa, neljä kuukautta ennen puolueen VIII edustajakokousta.

---

* Alleviivaus kaikkialla minun. **J. St.**

Eikö ole selvää, että puolueen VIII edustajakokous **vahvisti kokonaan ja täydellisesti** Leninin tunnuksen, jonka hän esitti kirjoituksessaan Pitirim Sorokinia vastaan, tunnukseksi, jota puolue on velvollinen **pitämään ohjeenaan** työssään maaseudulla **sosialistisen rakennustyön koko nykyisen kauden aikana?**

Mikä on Leninin tunnuksen ydinajatus?

Leninin tunnuksen ydinajatus on se, että se käsittää erinomaisen osuvasti puoluetyön **kolminaisen** tehtävän maaseudulla, mikä ilmaistaan yhtenä suppeana määritelmänä: a) **nojaudu** maalaisköyhälistöön, b) tee **sopimus** keskitalonpojan kanssa, c) älä lakkaa hetkeksikään **taistelemasta** kulakkia vastaan. Yrittäkääpä ottaa tästä määritelmästä jokin yksi osa perustaksi työllenne maaseudulla tällä hetkellä unohtaen sen muut osat,— niin te jouduttte ehdottomasti umpikujaan.

Voidaanko sosialistisen rakennustyön nykyisessä vaiheessa järjestää todellinen ja kestävä sopimus keskitalonpojan kanssa nojautumatta maalaisköyhälistöön ja käymättä taistelua kulakkia vastaan?

Ei voida.

Voidaanko kehityksen nykyisissä oloissa käydä menestyksellä taistelua kulakkia vastaan nojautumatta maalaisköyhälistöön ja ilman sopimusta keskitalonpojan kanssa?

Ei voida.

Miten voitaisiin kaikkein onnistuneimmin yhdellä yleistävällä tunnuksella ilmaista tämä puoluetyön kolminainen tehtävä maaseudulla? Mielestäni Leninin tunnus on tämän tehtävän kaikkein onnistunein ilmaisu. On myönnettävä, että Leniniä paremmin ei enää voida sanoa...

Miksi on välttämätöntä korostaa Leninin tunnuksen tarkoituksenmukaisuutta **juuri nyt**, juuri toiminnan **nykyisissä oloissa** maaseudulla?

Siksi, että juuri nyt on huomattavissa eräiden toverien pyrkivän repimään tämä puoluetyön **kolminainen** tehtävä maaseudulla eri osiinsa ja irroittaa nämä osat toisistaan. Sen vahvistaa täydellisesti viljanhankintakamppailustamme kuluvan vuoden tammi- ja helmikuussa saatu kokemus.

Että keskitalonpojan kanssa on päästävä sopimukseen — sen tietävät kaikki bolshevikit. Mutta sitä eivät kaikki käsitä, miten tämä sopimus voidaan tehdä. Jotkut luulevat pääsevänsä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumalla taistelusta kulakistoa vastaan tai heikentämällä tätä taistelua: taistelu kulakistoa vastaan voi muka pelästyttää osan keskitalonpoikaistosta, sen varakkaan osan.

Toiset luulevat voivansa päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumalla maalaisköyhälistön järjestämistyöstä tai heikentämällä tätä työtä: maalaisköyhälistön järjestäminen muka johtaa maalaisköyhälistön eristymiseen ja se voi pelästyttää keskitalonpoikia loittonemaan meistä.

Näiden oikealta linjalta poikkeamisten tuloksena on sen marxilaisen toteaman unohtaminen, että keskitalonpoika on horjuva luokka, että sopimus keskitalonpojan kanssa voidaan tehdä lujaksi vain taistelemalla päättäväisesti kulakistoa vastaan ja tekemällä entistä voimakkaammin työtä maalaisköyhälistön keskuudessa, että ilman näitä ehtoja keskitalonpoika voi horjahtaa kulakkien puoleen pitäen sitä voimana.

Muistakaapa Leninin sanoja, jotka hän lausui puolueen VIII edustajakokouksessa:

„On määrättävä suhtautuminen luokkaan, jolla **ei ole *määrättyä kiinteää asemaa*** *. Proletariaatti joukkona kannattaa sosialismia, porvaristo joukkona vastustaa sosialismia: näiden kahden luokan väliset suhteet on helppo määrätä. Mutta kun siirrymme sellaiseen väestökerrokseen kuin keskitalonpoikaistoon, niin osoittautuukin, että se **on horjuva luokka.** Se on osittain omistaja, osittain uurastaja. Se ei riistä työtätekevien muita edustajia. Sen on täytynyt vuosikymmeniä mitä suurimmalla vaivalla puolustaa asemaansa, se on saanut tuntea nahassaan tilanherrojen ja kapitalistien riiston, se on kärsinyt kaikkea, ja samaan aikaan se on omistaja. Siksi suhtautumisemme tähän horjuvaan luokkaan on suunnattoman vaikeata" („VKP(b):n VIII edustajakokous", pikakirjoituspöytäkirja, s. 300 [24]).

Mutta sattuu muitakin poikkeamisia oikealta linjalta, yhtä vaarallisia kuin edellämainitutkin. Sattuu niin, että käydään taistelua kulakistoa vastaan, mutta sitä käydään niin taitamattomasti ja tolkuttomasti, että iskut sattuvat keskitalonpoikaan ja maalaisköyhälistöön. Tuloksena on, että kulakki säilyy ehjin nahoin, liitto keskitalonpojan kanssa alkaa rakoilla ja osa maalaisköyhälistöä joutuu tilapäisesti kulakin kynsiin, joka käy salakähmäistä taistelua neuvostopolitiikkaa vastaan.

On sellaisiakin tapauksia, että taistelu kulakistoa vastaan koetetaan muuttaa kulakkitalouksien lopettamiseksi ja viljanhankintatyö viljan pakko-otoksi, unohtaen sen, että kulakkitalouksien lopettaminen nykyisissä olosuhteissa on typeryyttä ja että viljan pakko-otto ei merkitse liittoa keskitalonpojan kanssa, vaan taistelua häntä vastaan.

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Mistä nämä puolueen linjalta poikkeamiset johtuvat?

Siitä, ettei käsitetä sitä, että puoluetyön kolminainen tehtävä maaseudulla on **yhtenäinen** ja **jakamaton** tehtävä. Siitä, ettei käsitetä sitä, että kulakistoa vastaan taistelemista **ei saa irroittaa** sopimuksenteosta keskitalonpojan kanssa, ja että näitä molempia tehtäviä ei saa irroittaa maalaisköyhälistön muuttamisesta puolueemme tueksi maaseudulla*.

Mitä on tehtävä, jotta näitä tehtäviä ei irroitettaisi toisistaan jokapäiväisessä työssämme maaseudulla?

Sitä varten on vähintäänkin annettava sellainen johtava tunnus, joka yhdistäisi kaikki nämä tehtävät yhdeksi yleiseksi määritelmäksi ja joka ei siis sallisi näiden tehtävien eroittamista toisistaan.

---

* Tästä seuraa, että poikkeamiset oikealta linjalta luovat työläisten ja talonpoikien liiton asialle kahdenlaisen vaaran: vaaran niiden taholta, jotka esimerkiksi aikovat väliaikaiset erikoistoimenpiteet viljanhankintojen alalla tehdä vakinaiseksi tai pitkälliseksi puolueen suunnaksi, ja vaaran niiden taholta, jotka aikovat käyttää erikoistoimenpiteiden lopettamista päästäkseen kulakin valloilleen, täyden kauppavapauden julistamiseksi, ilman, että valtion elimet säännöstelisivät kaupankäyntiä. Siksi oikean suunnan turvaamiseksi on käytävä taistelua kahdella rintamalla.

Käytän tilaisuutta huomauttaakseni, että sanomalehdistömme ei aina noudata tätä sääntöä ja että siinä ilmenee toisinaan eräänlaista yksipuolisuutta. Sattuu esimerkiksi sellaista, että paljastetaan niitä, jotka tahtovat viljanhankintojen alalla käytetyistä erikoistoimenpiteistä, joilla on väliaikainen luonne, tehdä politiikkamme vakinaisen suunnan asettaen siten työväen ja talonpoikain liittoyhteyden uhatuksi. Se on varsin hyvä. Mutta pahaa ja väärin on se, ettei samalla kiinnitetä riittävää huomiota eikä asian vaatimalla tavalla paljasteta niitä, jotka uhkaavat tätä

Onko meillä puolueen asevarastossa sellainen määritelmä, sellainen tunnus?

On kyllä. Sellainen määritelmä on Leninin tunnus: „on osattava päästä sopimukseen keskitalonpojan kanssa luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti vain maalaisköyhälistöön".

Siksipä arvelenkin, että tämä tunnus on tarkoituksenmukaisin ja kaikkikäsittävin tunnus ja että se on asetettava etualalle **juuri nyt, juuri nykyisten työehtojen vallitessa** maaseudulla.

Te pidätte Leninin tunnusta „oppositiolaisena" tunnuksena ja kysytte kirjeessänne: „**Miten saattoi käydä niin, että... tämä oppositiolainen tunnus julkaistiin vuoden 1928 toukokuun 1 päiväksi „Pravdassa"... miten on selitettävissä tämän tunnuksen**

---

liittoyhteyttä toiselta sivulta, ei paljasteta niitä, jotka antautuvat pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden valtaan, vaativat heikentämään taistelua maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan ja säätämään täyden kauppavapauden ilman valtion harjoittamaa säännöstelyä murtaen siten liittoyhteyttä toisesta päästä. Se on jo paha. Se on yksipuolisuutta.

Sattuu niinkin, että paljastetaan niitä, jotka esimerkiksi pitävät mahdottomana ja tarpeettomana edistää pieniä ja keskisuuria yksilöllisiä talonpoikaistalouksia, jotka ovat nykyvaiheessa maatalouden perustana. Se on varsin hyvä. Mutta pahaa ja väärin on se, että samalla ei paljasteta niitä, jotka väheksyvät kolhoosien ja neuvostotilojen merkitystä eivätkä näe sitä, että pienen ja keskisuuren yksilöllisen talonpoikaistalouden edistämistehtävää on käytännössä täydennettävä kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyön edistämisellä. Se on jo yksipuolisuutta.

Oikean linjan turvaamiseksi on käytävä taistelua **kahdella rintamalla** ja hyljättävä kaikenlainen yksipuolisuus.

ilmestyminen NKP:n Keskuskomitean äänenkannattajan „Pravdan“ palstoilla, onko se vain teknillinen virhe vai onko se kompromissi opposition kanssa keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä?“

Jyrisevästi sanottu, — se on myönnettävä! Mutta kuitenkin, ajakaahan varovaisemmin „käänteissä“, toveri S.: kunpa Te ette vain intoilussanne päätyisi sellaiseen johtopäätökseen, että on **kiellettävä** painamasta meidän ohjelmaamme, joka vahvistaa täydellisesti Leninin tunnuksen (tosiasia!), joka ohjelma on pääpiirteissään Leninin laatima (ei suinkaan oppositiolainen!) ja jonka on hyväksynyt puolueen VIII edustajakokous (ei myöskään mikään oppositiokokous!). Enemmän arvonantoa tunnetuille ohjelmamme kohdille yhteiskunnallisista ryhmityksistä maaseudulla! Enemmän arvonantoa puolueen VIII edustajakokouksen päätöksille keskitalonpoikaistosta!..

Mitä tulee Teidän lauseeseenne „kompromissista opposition kanssa keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä“, niin tämä lause ei nähdäkseni ole sen arvoinen, että sitä kannattaisi ryhtyä kumoamaan: ilmeisestikin Te olette sanonut sen kiivastuneena.

Teidät saattaa nähtävästi ymmälle se seikka, että Leninin tunnuksessa ja puolueen VIII edustajakokouksessa hyväksytyssä NKP(b):n ohjelmassa puhutaan **sopimuksesta** keskitalonpojan kanssa, kun taas Lenin puolueen VIII edustajakokouksen avauspuheessaan puhui **lujasta liitosta** keskitalonpojan kanssa. Te kai näette siinä jotakin ristiriidan tapaista. Olette mahdollisesti taipuvainen olettamaan sellaistakin, että **sopimuspolitiikka**

keskitalonpojan kanssa on tavallaan luopumista **liitto**politiikasta sen kanssa. Se on väärin, tov. S. Se on suuri erehdys. Niin voivat ajatella vain henkilöt, jotka osaavat lukea tunnuksen kirjaimet, mutta eivät pysty syventymään tunnuksen ajatukseen. Niin voivat ajatella henkilöt, jotka eivät tunne liittoa, sopimusta keskitalonpojan kanssa koskevan tunnuksen historiaa. Niin voivat ajatella vain henkilöt, jotka saattavat olettaa, että Lenin, joka avauspuheessaan puolueen VIII edustajakokouksessa puhui „lujan liiton“ politiikasta keskitalonpojan kanssa, **luopui** muka omasta kannastaan, kun hän **samassa** edustajakokouksessa pitämässään toisessa puheessa ja VIII edustajakokouksessa hyväksytyssä puolueohjelmassa sanoi, että me tarvitsemme nyt „sopimus“-politiikkaa keskitalonpojan kanssa.

Mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että Lenin ja puolue VIII edustajakokouksen ominaisuudessa eivät nähneet **mitään eroa** „sopimus“-käsitteen ja „liitto“-käsitteen välillä. Kysymys on siitä, että kaikkialla, kaikissa puheissaan VIII edustajakokouksessa Lenin asettaa **yhtäläisyysmerkin** „liitto“-käsitteen ja „sopimus“-käsitteen välille. Samaa on sanottava VIII edustajakokouksen päätöslauselmasta „Suhtautumisesta keskitalonpoikaistoon“, missä „sopimus“-käsitteen ja „liitto“-käsitteen välille asetetaan **yhtäläisyysmerkki.** Ja kun Lenin ja puolue eivät pidä sopimuspolitiikkaa keskitalonpojan kanssa minään tilapäisenä eikä pian ohimenevänä, vaan **pitkäaikaisena** politiikkana, niin niillä on ollut ja on täysi syy nimittää sopimuspolitiikkaa keskitalonpojan kanssa lujan liiton politiikaksi sen kanssa, ja päinvastoin,

lujan liiton politiikkaa keskitalonpojan kanssa — sopimuspolitiikaksi sen kanssa. Vakuuttuakseen siitä tarvitsee vain tutustua puolueen VIII edustajakokouksen pikakirjoituspöytäkirjaan ja saman edustajakokouksen päätöslauselmaan keskitalonpojasta.

Seuraavassa ote Leninin puheesta VIII edustajakokouksessa:

„Neuvostotoimitsijain kokemattomuuden takia, kysymyksen vaikeuden takia ovat kulakkeihin tarkoitetut iskut tämän tästä sattuneet keskitalonpoikaistoon. Siinä me olemme tehneet erittäin paljon syntiä. Tässä suhteessa kertynyt kokemus auttaa meitä tekemään kaikkemme, jotta voitaisiin välttää sellaista vastaisuudessa. Siinä tehtävä, joka ei ole edessämme teoreettisesti, vaan käytännöllisesti. Te tiedätte mainiosti, että tämä tehtävä on vaikea. Meillä ei ole sellaisia hyödykkeitä, joita voisimme antaa keskitalonpojalle, mutta hän on materialisti, käytännön mies ja vaatii konkreettisia aineellisia hyödykkeitä, joita emme voi heti antaa ja joita ilman maamme täytyy tulla toimeen ehkäpä vielä kuukausia käyden raskasta taistelua, joka lupaa nyt täyden voiton. Mutta me voimme tehdä paljon hallinnollisen käytäntömme alalla: parantaa koneistoamme ja korjata suuren joukon väärinkäytöksiä. Me voimme ja meidän täytyy ojentaa ja oikaista puolueemme linjaa, joka linja ei ole käynyt riittävässä määrässä **blokkiin, liittoon, sopimukseen** * keskitalonpoikaiston kanssa" („VKP(b):n VIII edustajakokous", pikakirjoituspöytäkirja, s. 20[25]).

Kuten näette, Lenin ei tee eroa „sopimuksen" ja „liiton" välillä.

Ja tässä otteita VIII edustajakokouksen päätöslauselmasta „Suhtautumisesta keskitalonpoikaistoon":

„Keskitalonpoikien sekottaminen kulakistoon, kulakistoa vastaan tähdättyjen toimenpiteiden ulottaminen suuremmassa tai pienemmässä määrässä heihin merkitsee sitä, että mitä karkeim-

* Alleviivaus minun. J. St.

malla tavalla rikotaan ei ainoastaan kaikkia Neuvostovallan dekreettejä ja sen koko politiikkaa, vaan myöskin kaikkia kommunismin johtavia periaatteita, jotka osoittavat, että proletariaatin **sopimus** keskitalonpoikaiston kanssa kaudella, jolloin proletariaatti käy ratkaisevaa taistelua porvariston kukistamiseksi, on yksi ehto kivuttomalle siirtymiselle kaikkinaisen riiston poistamiseen.

Keskitalonpoikaisto, jolla on verrattain lujat taloudelliset juuret, tulee maataloustekniikan takapajuisuuden vuoksi teollisuustekniikkaan verrattuna edistyneimmissäkin kapitalistisissa maissa, Venäjästä puhumattakaan, säilymään verrattain pitkän ajan proletaarisen vallankumouksen alkamisen jälkeen. Siksi maaseudun neuvostotoimitsijain samoin kuin puolueenkin toimihenkilöiden taktiikan pitää olla suunnattu **pitkällisen yhteistoiminnan kauteen** keskitalonpoikaiston kanssa...

...Neuvostovallan aivan oikea politiikka maaseudulla turvaa niin muodoin voittoisan proletariaatin **liiton ja sopimuksen** keskitalonpoikaiston kanssa...

...Työläis- ja talonpoikaishallituksen ja kommunistisen puolueen politiikkaa on harjoitettava vastedeskin tässä proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston sekä keskitalonpoikaiston välisen **sopimuksen hengessä**" *. („VKP(b):n VIII edustajakokous", *pikakirjoituspöytäkirja*, s. 370—372 [26]).

Kuten näette, ei päätöslauselmakaan tee eroa „sopimuksen" ja „liiton" välillä.

Ei liene haitaksi mainita, ettei tässä VIII edustajakokouksen päätöslauselmassa ole sanaakaan „lujasta liitosta" keskitalonpojan kanssa. Mutta merkitseekö se sitä, että päätöslauselma siten **luopuu** „lujan liiton" politiikasta keskitalonpojan kanssa? Ei, ei merkitse. Se merkitsee vain sitä, että päätöslauselma asettaa yhtäläisyysmerkin „sopimus"- ja „yhteistoiminta"-käsitteen sekä „luja liitto"-käsitteen välille.

---

* Alleviivaukset kaikkialla minun. **J. St.**

Se onkin ymmärrettävää: ei voi olla „liittoa“ keskitalonpojan kanssa, ellei ole „sopimusta“ hänen kanssaan, ja liitto keskitalonpojan kanssa ei voi olla „luja“, ellei ole „pitkällistä“ sopimusta ja yhteistoimintaa hänen kanssaan.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Joko — tahi: **joko** Lenin ja puolueen VIII edustajakokous **ovat luopuneet** Leninin lausunnosta „lujan liiton“ suhteen keskitalonpojan kanssa, **tahi** täytyy tämä kestämätön olettamus hylätä ja myöntää, että Lenin ja puolueen VIII edustajakokous eivät tee **mitään** eroa „sopimus“-käsitteen ja „luja liitto“-käsitteen välillä.

Siis ken ei halua olla tyhjän **sanasaivartelun** uhri, vaan haluaa syventyä Leninin tunnuksen **ajatukseen**, tunnuksen, jossa puhutaan nojautumisesta maalaisköyhälistöön, sopimuksesta keskitalonpojan kanssa ja taistelusta kulakistoa vastaan, hän ei voi olla käsittämättä sitä, että **sopimuspolitiikka** keskitalonpojan kanssa on **lujan liiton** politiikkaa hänen kanssaan.

Teidän virheenne on siinä, että Te ette ole käsittänyt opposition veijarimaista juonta ja olette antautunut sen provokation uhriksi mennen vastustajan Teille virittämään ansaan. Oppositiolaiset veijarit huutavat ja meluavat vakuutellen, että he kannattavat Leninin tunnusta sopimuksesta keskitalonpojan kanssa ja tekevät samalla provokatoorisia vihjailuja, että „sopimus“ keskitalonpojan kanssa on muka jotakin toista kuin „luja liitto“ hänen kanssaan. He haluavat siten tappaa kaksi kärpästä yhdellä iskulla: ensiksi — salata todellisen kantansa suhteessa keskitalonpoikais-

toon, mikä kanta ei merkitse sopimusta keskitalonpojan kanssa, vaan „**epäsopua** keskitalonpojan kanssa“ (kts. oppositiolaisen Smirnovin tunnettua puhetta, josta esitin otteita Moskovan läänin XVI puoluekonferenssissa[27]); toiseksi — **luulotellulla** eroavaisuudella „sopimuksen“ ja „liiton“ välillä pyydystää yksinkertaisia ihmisiä bolshevikkien joukosta ja panna heidät kokonaan sekaisin, sysäten heidät pois Leninin kannalta.

Mutta mitä eräät toverimme tekevät vastaukseksi siihen? Sen sijaan, että repäisisivät pois naamiot oppositiolaisveijarien kasvoilta, sen sijaan, että osoittaisivat näiden pettävän puoluetta todelliseen kantaansa nähden, — he tarttuvat onkeen, menevät ansaan ja antavat sysätä itsensä pois Leninin kannalta. Oppositio pitää melua Leninin tunnuksesta, oppositiolaiset tekeytyvät Leninin tunnuksen kannattajiksi, — siis minun täytyy sanoutua irti tuosta tunnuksesta, jotta minua ei sekoitettaisi oppositioon, muuten minua voidaan syyttää „kompromissista opposition kanssa“, — sellaista on näiden toverien logiikka!

Eikä se ole ainoa esimerkki opposition veijarimaisista otteista. Ottakaapa esimerkiksi itsekritiikkitunnus. Bolshevikit eivät voi olla tietämättä sitä, että itsekritiikkitunnus on puoluetoimintamme perusta, proletariaatin diktatuurin lujittamiskeino, kaaderien bolshevistisen kasvatusmenetelmän sielu. Oppositio nostaa melun väittäen, että itsekritiikkitunnus on sen, opposition keksimä, että puolue on siepannut tämän tunnuksen oppositiolta ja antautunut siten opposition edessä. Näin menetellen oppositio haluaa saavuttaa ainakin kaksi tulosta:

ensinnäkin — salata työväenluokalta ja pettää sitä sen suhteen, että toisaalta opposition itsekritiikin välillä, jonka päämääränä on puoluekantaisuuden **hajoittaminen**, ja toisaalta bolshevistisen itsekritiikin välillä, jonka päämääränä on puoluekannan **lujittaminen**, on kuilu;

toiseksi — saada joitakin yksinkertaisia ihmisiä tarttumaan onkeen ja pakottaa heidät sanoutumaan irti puolueen itsekritiikkitunnuksesta.

Mutta miten eräät toverimme reagoivat siihen? Sen sijaan, että repisivät pois naamiot oppositioon kuuluvien veijarien kasvoilta ja puolustaisivat bolshevistisen itsekritiikin tunnusta, he menevät ansaan, vetäytyvät eroon itsekritiikkitunnuksesta, tanssivat opposition pillin mukaan ja ...antautuvat sen edessä otaksuen erheellisesti sanoutuvansa irti oppositiosta.

Tällaisia esimerkkejä voisi esittää koko joukon.

Mutta me emme voi tanssia työssämme kenenkään pillin mukaan. Sitä vähemmän voimme pitää työssämme ohjeena sitä, mitä oppositiolaiset meistä sanovat. Meidän täytyy kulkea omaa tietämme lakaisten pois sekä opposition veijaritemput että oppositiolaisten provokation uhreiksi joutuneiden eräiden bolshevikkiemme virheet. Muistakaa Marxin sanoja: „Kulje tietäsi, puhukoot ihmiset mitä tahansa!“ [28]

Kirjoitettu kesäkuun 12 pnä 1928

Julkaistu „Pravda“ lehdessä № 152, heinäkuun 3 pnä 1928

Allekirjoitus: J. Stalin

KESKUSKOMITEAN POLITBYROON JÄSENILLE

VASTAUS FRUMKINILLE

(Frumkinin kirjeen johdosta kesäkuun 15 päivältä 1928)

Frumkinin kirje kesäkuun 15 päivältä 1928 on sen arvoinen, että siihen kannattaa suhtautua huomiolla.

Käsitelkäämme sitä kohdittain.

1. Frumkinilla on ennen kaikkea väärä tilannearvio Neuvostoliiton kansainvälisestä asemasta. Puolueessa vallitsee se yleisesti tunnustettu mielipide, että syynä Neuvostoliiton ja sitä ympäröivän kapitalistisen maailman välisten ristiriitojen kasvuun, syynä kapitalististen valtioiden hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan on sosialististen ainesten kasvu Neuvostoliitossa, Neuvostoliiton vaikutuksen voimistuminen kaikkien maiden työväenluokkaan, siis vaara, minkä kasvava Neuvostoliitto muodostaa kapitalismille. Juuri niin asian käsittääkin puolueemme XV edustajakokous, kun se Keskuskomitean toimintakertomuksen johdosta hyväksymässään päätöslauselmassa sanoo: „Porvarillisen ympäristön maiden ja Neuvostoliiton, joka voittoisalla kehityksellään horjuttaa maailman kapitalismin perustuksia, väliset ristiriidat ovat kärjistyneet.

Sosialististen ainesten **kasvu** Neuvostoliitossa, **porvariston toiveiden romahtaminen proletariaatin diktatuurin rappeutumisesta** samalla, kun Neuvostoliiton kansainvälinen vallankumouksellinen vaikutus on **voimistunut**, ovat tuon kärjistymisen päätekijöitä"* [29].

Tunnettua on, ettei puolue ole kehittänyt tätä kantaansa ohimennen eikä sattumalta, vaan vimmatussa taistelussa oppositiota vastaan, joka väitti avoimesti, että syynä imperialismin hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan on Neuvostoliiton **heikkeneminen**, mikä saa selityksensä sen **rappeutumisprosessista.**

Mutta Frumkin on kokonaan eri mieltä tuon puolueen kannan kanssa. Frumkin vakuuttaa päinvastoin, että „kapitalistisen maailman Neuvostoliittoa vastaan kohdistaman hyökkäyksen perustavana ja ratkaisevana tekijänä on voimiemme poliittinen ja taloudellinen **heikentyminen**".

Mitä yhteistä voi olla näiden kahden toisilleen vastakkaisen arvion välillä, joista toinen arvio on lähtöisin Frumkinilta, mutta toinen puolueemme XV edustajakokoukselta?

2. Sitäkin virheellisempi on Frumkinilla Neuvostoliiton sisäisen tilanteen arvio. Frumkinin kirjettä lukiessa voisi luulla, että Neuvostovalta elää viimeisiä päiviään, että maa on kuilun partaalla ja että Neuvostoliiton tuhoutuminen on joidenkin kuukausien ellei joidenkin päivien asia. Puuttuu vain sitä, että lisättäisiin: „käki on jo kukkunut".

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Me olemme tottuneet kuulemaan oppositiolaisten suusta intelligenttimäisiä voivotteluja Neuvostoliiton „tuhoutumisesta“. Mutta onko Frumkinille soveliasta ottaa esimerkkiä oppositiosta?

Olisi tietenkin väärin väheksyä vaikeuksiemme merkitystä. Mutta vieläkin virheellisempää olisi liioitella niiden merkitystä, kadottaa tasapainonsa ja antautua pakokauhun valtaan. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö kulakki olisi katkeroitunut Neuvostovaltaa kohtaan: olisi kummallista vaatia kulakilta ystävällistä suhtautumista Neuvostovaltaan. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö kulakilla olisi vaikutusta maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikain erään osan keskuudessa. Mutta kun sen perusteella tehdään sellainen johtopäätös, että köyhälistön ja keskitalonpoikain enemmistö on mielialaltaan Neuvostovaltaa **vastaan**, että „nämä mielialat alkavat jo tulvehtia **työläiskeskuksiin**“, niin se merkitsee sekaisin menemistä ja pakokauhun valtaan joutumista. Eihän suotta sanota, että „pelolla on suuret silmät“.

Voidaan kuvitella, miten Frumkinille kävisi, jos meillä olisi nykyisten vaikeuksien asemesta vakavampia vaikeuksia, sanokaamme esimerkiksi sota, jolloin kaikenlaiselle horjunnalle avautuu laaja „toimikenttä“.

3. Frumkin on kokonaan väärässä sanoessaan, että „taloudellisen tilanteemme huononeminen **kärjistyi** XV edustajakokouksen jälkeen maaseudun suhteen otetun uuden poliittisen suuntauksen takia“. Tässä on nähtävästi puhe niistä toimenpiteistä, joihin puolue ryhtyi kuluvan vuoden alussa viljanhankintojen parantamiseksi. Frumkin pitää näitä toimen-

piteitä **vahingollisina,** tilannettamme „huonontavina".

Sen mukaan siis Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunto oli **väärässä** päättäessään, että

a) „viljanhankintavaikeudet johtuvat maan **teollistamisen nopean vauhdin vaikeuksista,** jonka vauhdin koko kansainvälinen ja sisäinen tilanne sanelee proletaariselle valtiolle, ja **talouden suunnittelujohdon tekemistä virheistä**", että

b) „epäsuhteen **kärjistyminen** markkinasuhteissa (maksukykyinen kysyntä maaseudulla toisaalta ja teollisuustavaroiden tarjonta toisaalta) johtuu maaseudun, erikoisesti sen **varakkaimpien ja kulakkikerrosten tulojen kasvusta**" (eikä puolueen toimenpiteistä. **J. St.**), että

c) „vaikeuksia **syvensi** ja **kärjisti** se, että maaseudun **kulakkiosa ja keinottelijat** pyrkivät käyttämään niitä hyväkseen, paisuttamaan viljan hintoja ja rikkomaan neuvostollista hintapolitiikkaa"* (eikä puolueen toimenpiteet. **J. St.**).

Siis Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunto oli **väärässä** lausuessaan viljanhankinnoista tekemässään päätöksessä, että „mainitut **puolueen toimenpiteet,** joilla oli vississä määrin **erikoistoimenpiteiden** luonne, **turvasivat mitä suurimpia menestyksiä** viljanhankintojen tehostamisessa"*[30].

Näin ollen siis Frumkin on **oikeassa,** mutta Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunto on **väärässä!**

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Kuka tässä loppujen lopuksi on oikeassa, Frumkin vaiko Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto?

Tarkastelkaamme tosiasioita.

Mitä meillä oli tämän vuoden tammikuun alussa? Meillä oli 128 miljoonan viljapuudan vajaus viime vuoteen verraten.

Miten silloin hankintoja suoritettiin? Itsestäänsujumisen tietä, ilman minkäänlaisia erikoistoimenpiteitä puolueen taholta, ilman puolueen aktiivista sekaantumista hankintoihin.

Mitä itsestäänsujuminen ja kaikenlaisen painostuksen puuttuminen meille silloin antoivat? 128 miljoonan viljapuudan vajauksen.

Minkälaiset tulokset meillä olisi nyt, jos puolue olisi noudattanut Frumkinin neuvoa eikä olisi silloin sekaantunut asiaan, jos 128 miljoonan viljapuudan vajausta ei olisi likvidoitu jo kevääseen **mennessä, ennen kevätkylvöjä**? Meillä olisi nyt nälänhätä työläisten keskuudessa, nähtäisiin nälkää teollisuuskeskuksissa, rakennustyömme olisi häiriintynyt, Punainen Armeija näkisi nälkää.

Saattoiko puolue olla sekaantumatta asiaan kaihtamatta erikoistoimenpiteiden soveltamistakaan? Selvää on, että se ei voinut toisin menetellä?

Entä mitä siitä seuraa? Siitä seuraa, että meillä olisi nyt koko kansantaloutemme mitä vaarallisin kriisi, jos emme olisi **ajoissa** sekaantuneet viljanhankintojen kulkuun.

Johtopäätös on vain tämä: Frumkin on **kerrassaan väärässä** esiintyessään Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon

päätöksiä **vastaan** ja vaatiessaan niiden **revisioimista.**

4. Frumkin on kerrassaan väärässä sanoessaan: „On **palattava takaisin** XIV ja XV puoluekokoukseen". Meillä ei ole mitään syytä palata XV puoluekokouksen kantaan, sillä puolue on kokonaan ja täydellisesti XV edustajakokouksen päätösten kannalla. Mutta Frumkin vaatii palaamista XIV edustajakokoukseen. Mitä se merkitsee? Eiköhän se merkitse koko kuljetun tien **poispyyhkimistä ja takaisin** palaamista eikä eteenpäinmenoa?

Päätöslauselmassaan „Työstä maaseudulla" puolueen XV edustajakokous sanoo, että maaseudun sosialistisen kehityksen etujen mukaisesti on välttämätöntä käydä **„päättäväisempää hyökkäystä kulakkia vastaan"** [31]. Puolueen XIV edustajakokous ei sanonut eikä voinut sanoa sitä silloisissa oloissa. Mitä siis tämän yhteydessä voi merkitä tuo Frumkinin vaatimus, että „on palattava takaisin XIV edustajakokoukseen"? Se voi merkitä vain yhtä: kieltäytymistä politiikasta, joka vaatii „päättäväisempää hyökkäystä kulakkia vastaan".

Siis Frumkinin vaatimus palaamisesta takaisin XIV edustajakokoukseen johtaa puolueen XV edustajakokouksen päätöksistä **kieltäytymiseen.**

Päätöslauselmassaan „Työstä maaseudulla" puolueen XV edustajakokous sanoo, että „nykykaudella on pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien suuriksi kollektiiveiksi yhdistämisen ja uudestijärjestämisen tehtävä asetettava puolueen **perustehtäväksi** maaseudulla" [32]. Puolueen XIV edustajakokous ei sanonut eikä voinut sanoa sitä silloisissa oloissa. Tästä voitiin

puhua vasta XV edustajakokouksen aikaan tultaessa, jolloin yksilöllisen pien- ja keskitalonpojan talouden kehittämisen vanhan ja meille ehdottoman välttämättömän tehtävän ohella eteemme nousi uusi **käytännöllinen** tehtävä — **kolhoosien** kehittäminen suurina tavaratalouksina.

Mitä tuo Frumkinin vaatimus „on palattava XIV edustajakokoukseen" voi tämän yhteydessä merkitä? Se voi merkitä vain yhtä: kieltäytymistä kolhoosien kehittämisen uudesta **käytännöllisestä** tehtävästä. Siten oikeastaan onkin selitettävissä se tosiasia, että kollektiivien kehittämisen **käytännöllisen** tehtävän tilalle Frumkin asettaa **konstikkaan** tehtävän „antaa mahdollisimman suurta apua kollektiiveihin liittyvälle köyhälistölle".

Näin siis osoittautuu, että Frumkinin vaatimus XIV edustajakokoukseen palaamisesta johtaa XV edustajakokouksen päätöksistä **kieltäytymiseen.**

Päätöslauselmassaan „Ohjeista kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimiseksi" puolueen XV edustajakokous sanoo, että „nykyään on välttämätöntä antaa suurempaa tukea **tuotannollisen** osuustoiminnan kaikille elinvoimaisille muodoille (kommuunat, kolhoosit, arttelit, tuotanto-osuuskunnat, osuuskuntien tehtaat j.n.e.) sekä **neuvostotiloille, jotka on kohotettava korkeammalle asteelle**"* [33]. XIV edustajakokous ei sanonut sitä eikä voinut sanoa silloisissa oloissa. Siitä voitiin puhua vasta XV edustajakokoukseen tultaessa, jolloin yksilöllisen pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden kehittämisen ohella toisaalta

* Alleviivaus minun. J. St.

sekä kolhoosien kehittämistehtävän ohella toisaalta eteemme nousi vielä yksi uusi **käytännöllinen** tehtävä — **neuvostotilojen** kehittäminen talousyksikköinä, joilla tavaratuotannon osuus on suurin.

Mitä tuo Frumkinin vaatimus „on palattava XIV edustajakokoukseen“ voi tämän yhteydessä merkitä? Se voi merkitä vain yhtä: kieltäytymistä „neuvostotilojen korkeammalle tasolle kohottamisen“ politiikasta. Täten oikeastaan onkin selitettävissä se, että XV edustajakokouksen asettaman neuvostotilojen kehittämisen **myönteisen** tehtävän tilalle Frumkin asettaa **kielteisen** tehtävän „olla suorittamatta neuvostotilojen laajentamista isku- ja pikajärjestyksessä“, vaikka Frumkin ei voi olla tietämättä sitä, että puolueella ei tässä ole eikä voi olla „pika“-tehtävää, sillä me **alamme** vasta **käydä** vakavasti **käsiksi** uusien neuvostotilojen järjestämiskysymykseen.

Siis taaskin osoittautuu, että Frumkinin vaatimus XIV edustajakokoukseen palaamisesta johtaa XV edustajakokouksen päätöksistä **kieltäytymiseen.**

Mitä arvoa voi kaiken tämän jälkeen olla sillä Frumkinin väitteellä, että Keskuskomitea on „luopunut“ XV edustajakokouksen päätöksistä? Eiköhän ole oikeammin sanoa, että koko Frumkinin kirje on huonosti naamioitu yritys **tehdä nollan arvoiseksi** XV edustajakokouksen päätökset monista mitä tärkeimmistä kysymyksistä?

Eiköhän juuri siten olekin selitettävissä Frumkinin väite siitä, että Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnon päätös viljanhankinnoista on muka **„puolinainen ja kaksinainen“?** Eiköhän ole oikeammin sanoa, että täysistunnon

päätös on oikea, mutta että Frumkinilla alkavat silmät todella „kahdentaa“ hänen kantansa eräänlaisen „puolinaisuuden“ takia?

Frumkinin perusvirhe on se, että hän näkee edessään vain **yhden** tehtävän, yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottamistehtävän, luullen, että siihen pääpiirteissään **rajoittuukin** suhteemme maatalouteen.

Hänen virheensä on siinä, että hän ei ymmärrä sitä **uutta**, minkä puolue antoi meille XV edustajakokouksessaan, hän ei ymmärrä sitä, että kysymys ei nyt voi **rajoittua** vain yksistään yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottamistehtävään, että tähän tehtävään on välttämättä **lisättävä** kaksi uutta **käytännöllistä** tehtävää: neuvostotilojen kehittämistehtävä ja kolhoosien kehittämistehtävä.

Frumkin ei ymmärrä, että ilman ensimmäisen tehtävän yhdistämistä kahden viimeksimainitun tehtävän kanssa me emme voi selviytyä tilanteesta enempää valtion varustamisessa tavaraviljalla kuin myöskään koko kansantalouden järjestämisessä sosialismin perusteilla.

Merkitseekö tämä sitä, että me siirrämme painopisteen jo nyt neuvostotiloihin ja kolhooseihin? Ei, ei merkitse. Painopiste jää tässä vaiheessa yksilöllisen pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden edelleen kehittämisen alalle. Mutta se merkitsee, että yksistään tämä tehtävä **ei nyt enää ole riittävä**. Se merkitsee, että on tullut aika, jolloin meidän on **täydennettävä** tuota tehtävää **käytännöllisesti** kahdella uudella tehtävällä — kolhoosien kehittämisellä ja neuvostotilojen kehittämisellä.

5. Kerrassaan väärä on se Frumkinin huomautus, että „kulakin julistaminen lainsuojattomaksi on johtanut laittomuuksiin koko talonpoikaistoa kohtaan“. Ensinnäkään ei ole totta, että kulakki on julistettu „lainsuojattomaksi“.

Toiseksi, jos näissä Frumkinin sanoissa on jotain sisältöä, niin se voi olla vain siinä, että Frumkin vaatii puoluetta palauttamaan kulakille „kansalaisoikeudet“, palauttamaan kulakille poliittiset oikeudet (sanokaamme, oikeuden osallistua Neuvostojen vaaleihin j.n.e.).

Onko Frumkin sitä mieltä, että puolue ja Neuvostovalta voittaisivat jotakin poistamalla vissit rajoitukset kulakkien suhteen? Mitenkä tämä Frumkinin „älynvälähdys“ voidaan soveltaa yhteen XV edustajakokouksen päätöksen kanssa „päättäväisemmästä hyökkäyksestä kulakkia vastaan“?

Luuleeko Frumkin, että taistelun heikentäminen kulakistoa vastaan lujittaa liittoamme keskitalonpojan kanssa? Eikö Frumkin huomaa sitä, että oikeuksien palauttaminen kulakistolle voi vain helpottaa kulakiston työtä keskitalonpojan eristämiseksi meistä?

Mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen Frumkinin puheilla liitosta keskitalonpojan kanssa?

Olisi tietysti väärin kieltää sitä, että työntekijäimme määrätyn osan taholta on tapahtunut laittomuuksia maaseudulla. Vieläkin virheellisempää olisi kieltää sitä tosiasiaa, että työntekijäimme määrätyn osan taitamattomuuden vuoksi kulakkeja vastaan käytävässä taistelussa kulakille tarkoitetut iskut osuvat toisinaan keskitalonpoikiin ja jopa köyhiinkin. Epäilemätöntä on, että tuollaisia puolueen linjan

vääristelyjä vastaan tarvitaan mitä päättäväisintä taistelua. Mutta kuinka tämän perusteella voidaan tehdä sellainen johtopäätös, että on heikennettävä taistelua kulakistoa vastaan, kieltäydyttävä kulakiston poliittisten oikeuksien rajoittamisesta j.n.e.?

6. Frumkin on oikeassa väittäessään, että kulakistoa vastaan ei saa taistella kulakkitalouksien lopettamisen tietä, kuten eräät työntekijöistämme paikkakunnilla toisinaan tekevät. Mutta hän erehtyy luullessaan, että hän on siten sanonut jotakin uutta. Kun noista vääristelyistä syytetään tov. Molotovia tai tov. Kubjakia, kuten Frumkin tekee, ja väitetään sellaista, että puolue ei taistele tuollaisia vääristelyjä vastaan,— niin se merkitsee mitä suurinta epäoikeudenmukaisuutta ja lankeamista anteeksiantamattomaan äkkipikaisuuteen.

7. Frumkin on oikeassa sanoessaan, että on avattava kauppatorit ja viljamarkkinat. Mutta hän erehtyy, jos hän luulee sanoneensa siten jotain uutta. Ensinnäkään puolue ei ole ollut koskaan kauppatorien sulkemisen kannalla. Toiseksi, Frumkin ei voi olla tietämättä sitä, että mikäli eräillä seuduilla suljettiin kauppatoreja, keskus antoi heti paikallisille järjestöille määräyksen avata viipymättä kauppatorit ja lopettaa moiset vääristelyt. Tunnettua on, että tämä keskuksen päätös lähetettiin paikkakunnille jo toukokuun lopulla (toukokuun 26 pnä), s.o. kaksi viikkoa ennen Frumkinin kirjeen ilmestymistä. Frumkin ei voinut olla tietämättä sitä. Kannattiko tämän jälkeen ryhtyä lörpöttelemään turhia?

8. Frumkin on oikeassa sanoessaan, että on korotettava viljan hintoja ja tehostettava taistelua

viinan salapolttoa vastaan. Mutta taaskin olisi kuitenkin kummallista luulla, että Frumkin on siten löytänyt Amerikan. Meillä käydään taistelua salapolttoa vastaan kuluvan vuoden tammikuusta lähtien. Taistelua täytyy voimistaa, ja sitä voimistetaan, vaikka Frumkin ei voi olla tietämättä, että maaseutu ei ole mielissään siitä. Mitä tulee kysymykseen viljan hintojen korottamisesta, niin Frumkin ei voi olla tietämättä, että viljan hintojen korottaminen uuden hankintavuoden alkua varten on meillä jo päätetty etukäteen Politbyroossa kuluvan vuoden helmikuussa, s.o. neljä kuukautta ennen Frumkinin kirjeen ilmestymistä. Vielä kerran: kannattiko ryhtyä lörpöttelemään turhia hintojen korottamisesta?

9. Ensi näkemältä saattaa näyttää siltä, että Frumkinin kirje on kirjoitettu keskitalonpojan kanssa olevan liiton puolustamisen merkeissä. Mutta se vain näyttää siltä. Itse asiassa Frumkinin kirje on **helpotuksien** anomista kulakille, anomus **rajoitusten poistamiseksi** kulakin suhteen. Ken haluaa lujittaa liittoa keskitalonpojan kanssa, hän ei voi vaatia taistelun heikentämistä kulakistoa vastaan.

Lujan liiton turvaaminen keskitalonpojan kanssa on puolueemme tärkeimpiä tehtäviä. Mutta tällaisen liiton turvaaminen on mahdollista vain ehdolla, että taistellaan päättäväisesti kulakistoa vastaan, että köyhälistö saadaan proletariaatin tueksi maaseudulla ja, vihdoin, että meidän puoleltamme ollaan valmiita tekemään ja osataan tehdä pitkällinen sopimus keskitalonpojan kanssa, joka sopimus on omiaan lujittamaan liittoa sen kanssa ja lujittamaan proletariaatin asemia taistelussa sosialistisen rakennustyön puolesta.

Politiikkaamme ei ole rakennettava tällä alalla taistelun heikentämiseen maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, vaan „proletariaatin **sopimukseen** keskitalonpojan kanssa“, „**pitkällisen yhteistoiminnan kauteen** keskitalonpojan kanssa“, „voittoisan proletariaatin **liittoon ja sopimukseen** keskitalonpojan kanssa“ (kts. puolueen VIII edustajakokouksen päätöstä „Suhteesta keskitalonpoikaan“)[34].

J. Stalin

Kesäkuun 20 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

ITSEKRITIIKKITUNNUKSEN MATALOITTAMISTA VASTAAN

Itsekritiikkitunnusta ei saa pitää minään tilapäisenä eikä ohimenevänä tunnuksena. Itsekritiikki on erikoinen metodi, bolshevistinen metodi puoluekaaderien ja koko työväenluokan kasvattamisessa vallankumouksellisen kehityksen hengessä. Jo Marx puhui itsekritiikistä proletaarisen vallankumouksen lujittamisen metodina[35]. Mitä tulee itsekritiikkiin meidän puolueessamme, niin itsekritiikin alku ulottuu bolshevismin ilmaantumisen alkuun maassamme, sen syntymisen ensimmäisiin päiviin työväenliikkeen erikoisena vallankumouksellisena virtauksena.

Tunnettua on, että Lenin jo keväällä 1904, jolloin bolshevismi ei ollut vielä itsenäinen poliittinen puolue, vaan toimi yhdessä menshevikkien kanssa saman sosialidemokraattisen puolueen puitteissa,— tunnettua on, että Lenin jo silloin kehoitti puoluetta „itsekritiikkiin ja omien vajavaisuuksien säälimättömään paljastamiseen". Lenin kirjoitti silloin kirjasessaan „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin" seuraavaa:

„He (s.o. marxilaisten vastustajat. J. St.) ovat vahingoniloisia ja virnistelevät tarkkaillessaan kiistojamme; he koettavat tietysti poimia omia tarkoitusperiään varten erinäisiä kohtia kirjasestani, jossa käsitellään puolueemme puutteellisuuksia ja vajavaisuuksia. Venäläiset sosialidemokraatit ovat riittävästi tottuneet taisteluiden tuleen ollakseen välittämättä noista näykkimisistä, jatkaakseen niiden uhallakin työtään **itsekritiikissä ja säälimättömässä omien vajavaisuuksiensa paljastamisessa** *, jotka ehdottomasti ja välttämättä tulevat voitetuiksi työväenliikkeen kasvaessa. Mutta koettakootpa herrat vastustajat esittää meille kuvan **todellisesta** asiaintilasta heidän „puolueissaan", kuvan, joka edes osapuilleenkaan lähentelisi sitä kuvaa, jonka meidän toisen edustajakokouksemme pöytäkirjat antavat!" (VI osa, s. 161 [36]).

Sen vuoksi ne toverit, jotka luulevat, että itsekritiikki on tilapäinen ilmiö, muoti, joka on pian joutuva pois käytännöstä samoin kuin jokainen muukin muoti joutuu tavallisesti pois käytännöstä, ovat aivan väärässä. Todellisuudessa itsekritiikki on bolshevismin asevarastossa erottamaton ja aina toimiva ase, joka liittyy erottamattomasti itse bolshevismin olemukseen, sen vallankumoukselliseen henkeen.

Joskus sanotaan, että itsekritiikki on hyvä asia sellaiselle puolueelle, joka ei vielä ole tullut valtaan ja jolla „ei ole mitään menetettävää", mutta että itsekritiikki on vaarallista ja vahingollista sellaiselle puolueelle, joka on jo tullut valtaan, joka on vihollisvoimien ympäröimä ja jota vastaan viholliset voivat käyttää hyväkseen sen heikkouksien paljastamista.

Se on väärin. Se on kerrassaan väärin! Päinvastoin, juuri sen tähden, että bolshevismi on tullut

---

* Alleviivaus minun. J. St.

valtaan, juuri sen tähden, että bolshevikit voivat alkaa pöyhkeillä rakennustyömme menestysten johdosta, juuri sen tähden, että bolshevikit saattavat olla huomaamatta heikkouksiaan ja siten helpottaa vihollistensa asiaa, juuri sen tähden on itsekritiikki tarpeen varsinkin nyt, varsinkin vallan valtaamisen jälkeen.

Itsekritiikin tarkoitus on paljastaa ja likvidoida virheemme, heikkoutemme, — eikö ole selvää, että proletariaatin diktatuurin oloissa itsekritiikki voi vain helpottaa bolshevismin taistelua työväenluokan vihollisia vastaan? Lenin otti huomioon nämä tilanteen erikoisuudet vallan valtaamisen jälkeen bolshevikkien käsiin, kun hän kirjoitti huhti—toukokuussa 1920 kirjasessaan „„Vasemmistolaisuus" lastentautina kommunismissa":

„Poliittisen puolueen suhtautuminen virheisiinsä on eräs tärkein ja varmin mittapuu, jonka mukaan arvioidaan puolueen vakavuutta ja sitä, kuinka se tosiasiassa täyttää velvollisuuttaan **luokkaansa** kohtaan ja työtätekevien **joukkoja** kohtaan. **Virheen avoin tunnustaminen** *, sen syiden paljastaminen, sen aiheuttaneen tilanteen erittely, virheen korjaamiseksi välttämättömien keinojen huolellinen harkitseminen,— se on vakavan puolueen tunnusmerkki, se on puolueelta velvollisuuksiensa täyttämistä, se on **luokan** ja sitten myös **joukkojen** kasvattamista ja opettamista" (XXV osa, s. 200).

Lenin oli tuhat kertaa oikeassa sanoessaan puolueen XI edustajakokouksessa maaliskuussa 1922:

„Proletariaatti ei pelkää tunnustaa, että vallankumouksessa se ja se onnistui siltä mainiosti, mutta se ja se epäonnistui. Kaikki tähän mennessä tuhoutuneet vallankumoukselliset puolueet ovat tuhoutuneet siksi, että ne **tulivat pöyhkeiksi** eivätkä nähneet, missä on niiden voima, ja **pelkäsivät puhua heikkouk-**

* Alleviivaus minun. **J. St.**

sistaan *. Mutta me emme tuhoudu, sillä me emme pelkää puhua heikkouksistamme ja opimme voittamaan nuo heikkoudet" (XXVII osa, s. 260—261).

On vain yksi johtopäätös: ilman itsekritiikkiä ei ole puolueen, luokan, joukkojen oikeaa kasvatusta; ilman puolueen, luokan, joukkojen oikeaa kasvatusta ei ole bolshevismia.

Minkä tähden juuri nyt, juuri tällä historiallisella hetkellä, juuri vuonna 1928 on itsekritiikkitunnus saanut erikoisen ajankohtaisen merkityksen?

Sen tähden, että nyt on selvemmin kuin vuosi tai kaksi vuotta sitten tullut selville luokkasuhteiden kärjistyminen sekä sisäisellä että ulkoisella linjalla.

Sen tähden, että nyt on selvemmin kuin vuosi tai kaksi vuotta sitten paljastunut Neuvostovallan luokkavihollisten myyräntyö, luokkavihollisten, jotka käyttävät heikkouksiamme ja virheitämme hyväkseen maamme työväenluokkaa vastaan.

Sen tähden, että Shahtyn jutun ja maaseudun kapitalististen ainesten „hankintamanööverien" opetukset sekä lisäksi virheemme suunnittelun alalla eivät voi eivätkä saa mennä meiltä ohi niin, ettemme ottaisi niitä opiksi.

Jos me haluamme lujittaa vallankumousta ja kohdata vihollisen täysissä aseissa, niin meidän on **vapauduttava mahdollisimman nopeasti** Shahtyn jutun ja viljanhankintavaikeuksien paljastamista virheistämme ja heikkouksistamme.

Ellemme me halua tulla kaikenlaisten „odottamattomien seikkojen" ja „sattumien" yllättämiksi työ-

---

* Alleviivaus minun. J. St.

väenluokan vihollisten iloksi, niin meidän on **paljastettava mahdollisimman nopeasti** heikkoutemme ja virheemme, joita **ei vielä ole paljastettu,** mutta joita epäilemättä on olemassa.

Hidasteleminen siinä merkitsee vihollistemme toiminnan helpottamista, heikkouksiemme ja virheittemme syventämistä. Mutta sitä kaikkea on mahdoton tehdä ilman itsekritiikin kehittämistä, ilman itsekritiikin voimistamista, ilman työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen saamista mukaan heikkouksiemme ja virheittemme selvillesaamisen ja likvidoimisen asiaan.

Senpä vuoksi Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunto oli aivan oikeassa sanoessaan päätöslauselmassaan Shahtyn jutusta, että:

„**Tärkeimpänä ehtona** kaikkien suunniteltujen toimenpiteiden menestyksellistä toteuttamista varten tulee olla XV edustajakokouksen antaman itsekritiikkitunnuksen **todellinen toteuttaminen käytännössä**"* [37].

Mutta itsekritiikin kehittämiseksi on ennen kaikkea voitettava kokonainen joukko puolueen edessä olevia esteitä. Niihin kuuluvat joukkojen kulttuurin takapajuisuus, proletaarisen etujoukon kulttuurivoimien riittämättömyys, luutuneisuutemme, „kommunistinen pöyhkeilymme" y.m.s. Eräs vakavimmista esteistä, ellei kaikkein vakavin este on kuitenkin koneistojemme **byrokratismi.** Kysymys on siitä, että puolue-, valtio-, ammattiliitto-, osuustoiminta- ja kaikenlaisissa muissa järjestöissämme on olemassa byrokraattisia aineksia. Kysymys on niistä byrokraat-

* Alleviivaus minun. **J. St.**

tisista aineksista, jotka elävät heikkouksiemme ja virheittemme ansiosta, jotka pelkäävät joukkojen kritiikkiä, joukkojen toteuttamaa valvontaa kuin tulta ja jotka häiritsevät meitä itsekritiikin kehittämisessä, häiritsevät meitä heikkouksistamme ja virheistämme vapautumisessa. Byrokratismia järjestöissämme ei saa pitää vain virastohitautena ja kansliavitkutuksena. Byrokratismi ilmentää porvarillista vaikutusta järjestöihimme. Lenin oli oikeassa sanoessaan:

„...on tarpeen, että me käsittäisimme, että taistelu byrokratismia vastaan on **ehdottoman välttämätöntä** ja että se on yhtä monimutkaista kuin taistelutehtävä pikkuporvarillista luonnonvoimaisuutta vastaan. Byrokratismi valtiojärjestelmässämme on saanut sellaisen paiseen merkityksen, että siitä puhutaan puolueohjelmassamme, ja tämä sen vuoksi, että **se liittyy tuohon pikkuporvarilliseen luonnonvoimaisuuteen ja sen pirstoutuneisuuteen**"* (XXVI osa, s. 220).

Jos me todellakin haluamme kehittää itsekritiikkiä ja vapautua rakennustyömme paiseista, niin sitä sitkeämmin on käytävä taistelua järjestöissämme olevaa byrokratismia vastaan.

Sitä sitkeämmin on meidän nostettava työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkoja kritiikkiin **alhaalta**, valvontaan **alhaalta** tärkeimpänä vastamyrkkynä byrokratismia vastaan.

Lenin oli oikeassa sanoessaan:

„Jos me haluamme taistella byrokratismia vastaan, niin meidän on **saatava tähän taisteluun laajat joukot mukaan**"... sillä „millä muulla tavalla voidaan lopettaa byrokratismi, ellei **työläisten ja talonpoikain mukaan saamisella?**"* (XXV osa, s. 496, 495).

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Mutta miljoonaisten joukkojen „mukaan saamiseksi“ on kehitettävä proletaarista demokratiaa työväenluokan kaikissa joukkojärjestöissä ja ennen kaikkea itse puolueen sisällä. Ilman sitä itsekritiikki on nolla, tyhjänpäiväisyys, fraasi.

Me emme tarvitse **kaikenmoista** itsekritiikkiä. Me tarvitsemme sellaista itsekritiikkiä, joka kohottaa työväenluokan kulttuuritasoa, kehittää sen taisteluhenkeä, lujittaa sen uskoa voittoon, kartuttaa sen voimia ja auttaa sitä tulemaan maan todelliseksi isännäksi.

Eräät puhuvat, että kun kerran on olemassa itsekritiikki, niin **työkuria** ei tarvita, voidaan lopettaa työ ja ryhtyä jaarittelemaan vähän kaikesta. Se ei ole itsekritiikkiä, vaan työväenluokan pilkkaamista. Itsekritiikkiä ei tarvita työkurin hajoittamiseen, vaan sen **lujittamiseen**, siihen, että työkuri tulisi olemaan **tietoista**, sellaista, että se kykenee pitämään puolensa pikkuporvarillista leväperäisyyttä vastaan.

Toiset puhuvat, että kun kerran on olemassa itsekritiikki, niin ei enää tarvita **johtoa**, vaan voidaan lähteä pois peräsimestä ja uskoa kaikki „tapausten luonnollisen kulun“ varaan. Se ei ole itsekritiikkiä, vaan häpeää. Itsekritiikkiä ei tarvita johdon heikentämiseen, vaan sen **voimistamiseen**, siihen, että se voitaisiin muuttaa paperilla johtamisesta ja vähän arvovaltaisesta johtamisesta **elinvoimaiseksi** ja todella **arvovaltaiseksi** johtamiseksi.

Mutta on olemassa toisenkinlaista „itsekritiikkiä“, joka johtaa puoluekantaisuuden **hävittämiseen**, Neuvostovallan **halventamiseen**, rakennustyömme **heikentämiseen**, talousalan kaaderien **rappeutumiseen**,

työväenluokan **aseistariisumiseen** ja jaaritteluun **rappeutumisesta.** Trotskilainen oppositio kehoitti meitä eilen käymään nimenomaan sellaista „itsekritiikkiä“. Sanomattakin on selvää, että puolueella ei ole mitään yhteistä sellaisen „itsekritiikin“ kanssa. Sanomattakin on selvää, että puolue tulee taistelemaan sellaista „itsekritiikkiä“ vastaan kaikin voimin, kaikin keinoin.

On tehtävä selvästi ero tuon meille **vieraan,** hajoittavan, bolshevisminvastaisen „itsekritiikin“ ja **meidän,** bolshevistisen itsekritiikkimme välillä, jonka tarkoituksena on puoluekantaisuuden **juurruttaminen,** Neuvostovallan **lujittaminen,** rakennustyömme **parantaminen,** talouskaaderiemme **lujittaminen** ja työväenluokan **aseistaminen.**

Itsekritiikin tehostamiskamppailu alkoi meillä vasta muutama kuukausi sitten. Meillä ei ole vielä tietoja, jotka olisivat tarpeellisia ensimmäisten yhteenvetojen tekemiseen tuosta kamppailusta. Mutta jo nyt voidaan sanoa, että kamppailu alkaa antaa hyviä tuloksia.

Ei voida kieltää, etteikö itsekritiikin aalto alkaisi kasvaa ja laajeta, käsittäen yhä laajempia työväenluokan kerroksia ja vetäen niitä mukaan sosialistisen rakennustyön tehtävään. Siitä puhuvat jo sellaisetkin tosiasiat kuin tuotannollisten neuvottelukokousten ja väliaikaisten valvontavaliokuntien työn elävöityminen.

Tosin yhä vieläkin yritellään panna veran alle tuotannollisten neuvottelukokousten ja väliaikaisten valvontavaliokuntien perusteltuja ja tarkistettuja ohjeita, jota vastaan on välttämätöntä mitä päättäväisin taistelu, sillä sellaisten yritysten tarkoituksena on

viedä työläisiltä itsekritiikin halu. Mutta tuskin on syytä epäillä, etteikö kasvava itsekritiikin aalto pyyhkäisisi jäljettömiin tuollaiset byrokraattiset yritykset.

Ei voida kieltää sitäkään, että itsekritiikin tuloksena ovat talouskaaderimme alkaneet ryhdistyä, tulla valppaammiksi, ovat alkaneet käydä yhä vakavammin käsiksi talouden johdon kysymyksiin, ja puolue-, neuvosto-, ammattiliitto- ja kaikki muut kaaderit ovat tulleet huomaavaisemmiksi ja huolehtivaisemmiksi joukkojen tarpeita kohtaan.

Tosin ei voida olla sitä mieltä, että puolueen sisäinen ja yleensä työväen demokratia olisi jo toteutettu täydellisesti työväenluokan joukkojärjestöissä. Mutta ei ole syytä epäillä, etteikö tätä asiaa vietäisi eteenpäin kamppailun kehittyessä edelleen.

Ei voida kieltää myöskään sitä, että itsekritiikin tuloksena lehdistömme on tullut vilkkaammaksi ja elämää vastaavammaksi, ja että sellaisista lehtityöntekijöittemme joukko-osastoista kuin työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajien järjestöistä alkaa jo tulla vakava poliittinen voima.

Tosin lehdistömme yhä vieläkin käsittelee asioita ajoittain pintapuolisesti, se ei ole vielä oppinut siirtymään erillisistä kriitillisistä huomautuksista syvällisempään kritiikkiin ja syvällisestä kritiikistä kritiikin tulosten yleistämiseen, sen selvittämiseen, minkälaisiin **saavutuksiin** on kritiikin tuloksena päästy rakennustyömme alalla. Mutta tuskin voidaan epäillä, etteikö tätä asiaa vietäisi eteenpäin kamppailun kehittyessä edelleen.

Näiden myönteisten seikkojen ohella on kuitenkin välttämätöntä mainita kamppailumme vajavaisuuk-

sista. Kysymys on niistä itsekritiikkitunnuksen vääristelyistä, joita meillä jo nyt, kamppailun alussa, on olemassa ja jotka muodostavat itsekritiikin mataloittamisen vaaran, ellei niille anneta vastaiskua jo nyt.

1) Ennen kaikkea on pantava merkille, että eräissä lehdissä on ilmaantunut sellainen tendenssi, että pyritään siirtämään kamppailu **sosialistisen rakennustyömme** puutteellisuuksien asiallisen kritiikin pohjalta **henkilökohtaisessa** elämässä havaittavia äärimmäisyyksiä vastaan suunnattujen reklaamihuutojen pohjalle. Se voi tuntua uskomattomalta. Mutta valitettavasti se on totta.

Ottakaa esimerkiksi Irkutskin piirikuntakomitean ja piirikunnan toimeenpanevan komitean äänenkannattaja „Vlastj Truda" (№ 128). Te löydätte sieltä kokonaisen sivun, joka on täynnä reklaami-„tunnuksia": „Hillittömyys sukupuolielämässä on porvarillista", „Ryyppy vaatii toista", „Oma talo tarvitsee myös oman lehmän", „Kahdenmaattavan sängyn bandiitteja", „Laukaus, joka jäi ampumatta" j.n.e. y.m.s. Herää kysymys, mitä yhteistä näillä „Birzhovkan"[38] arvolle sopivilla „arvostelevilla" reklaamihuudoilla voi olla bolshevistisen itsekritiikin kanssa, jonka tarkoituksena on **sosialistisen rakennustyömme** parantaminen? On hyvin mahdollista, että näiden reklaamijuttujen tekijä on kommunisti. On mahdollista, että hän hehkuu vihan tulta Neuvostovallan „luokkavihollisia" kohtaan. Mutta että hän on tässä joutunut pois oikealta tieltä, että hän mataloittaa itsekritiikkitunnusta eikä puhu meidän luokkamme äänellä, — siitä ei voi olla epäilystä.

2) Edelleen on pantava merkille, että jopa nekin lehdet, joilta yleensä puhuen ei puutu kykyä arvostella oikein, — jopa nekin hairahtuvat joskus arvosteluun **arvostelun vuoksi**, muuttaen arvostelun **urheiluksi**, joka tavoittelee **sensatiota**. Ottakaamme esimerkiksi „Komsomolskaja Pravda". Kaikillehan ovat tunnettuja „Komsomolskaja Pravdan" ansiot itsekritiikin kehittämisessä. Mutta ottakaa tuon lehden viimeiset numerot ja katselkaa niistä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston johtajain „kritiikkiä", sallimattomien pilakuvien sarjaa tästä aiheesta. Herää kysymys, kuka tarvitsee tuollaista „kritiikkiä" ja mitä muuta, paitsi itsekritiikkitunnuksen häpäisemistä, se voi tarjota? Mitä varten tarvittiin tuollaista „kritiikkiä", tietenkin, jos otetaan huomioon sosialistisen rakennustyömme edut eikä halpaa sensatiota, jonka tarkoituksena on antaa poroporvarille aihetta hihitykseen? Itsekritiikissä tarvitaan tietysti kaikkia aselajeja, mukaanluettuna myös „kevyttä ratsuväkeä". Mutta ei kai siitä seuraa, että kevyen ratsuväen pitää muuttua **kevytmieliseksi** ratsuväeksi?

3) Lopuksi on pantava merkille, että lukuisilla järjestöillämme on vissi taipumus muuttaa itsekritiikki taloustoimitsijoittemme **jahtaamiseksi**, heidän **halventamiseksi** työväenluokan silmissä. Tosiasiahan on, että eräät paikalliset järjestöt Ukrainassa ja Keski-Venäjällä ovat nostaneet suoranaisen **ajojahdin parhaita** taloustoimitsijoitamme vastaan, joiden koko syy on se, että he eivät ole täysin 100-prosenttisesti taattuja virheiltä. Kuinka muuten voitaisiin ymmärtää paikallisten järjestöjen päätökset näiden taloustoimitsijain

erottamisesta tehtävistään, päätökset, joilla ei ole minkäänlaista velvoittavaa voimaa, mutta jotka on selvästi tarkoitettu halventamaan heitä? Miten muuten voidaan ymmärtää se, että arvostelijat kyllä arvostelevat, mutta taloustoimitsijain ei anneta vastata arvosteluun? Mistä asti meillä on „Shemjakan oikeutta" alettu pitää itsekritiikkinä?

Me emme tietysti voi vaatia, että kritiikin täytyy olla 100-prosenttisesti oikeaa. Jos kritiikki tulee alhaalta, niin meidän ei pidä ylenkatsoa sellaistakaan kritiikkiä, jossa on oikeaan osuvaa vain 5—10 prosenttia. Kaikki se on totta. Mutta seuraako siitä, että meidän on vaadittava taloustoimitsijoiltamme, että he olisivat 100-prosenttisesti taattuja virheiltä? Onko maailmassa sellaisia ihmisiä, jotka olisivat 100-prosenttisesti taattuja virheiltä? Eihän liene vaikea käsittää, että talouskaaderien kasvattamiseen tarvitaan monia vuosia ja että meidän on suhtauduttava taloustoimitsijoihin mitä varjelevaisimmin ja huolehtivaisimmin. Eihän liene vaikeaa ymmärtää, että me emme tarvitse itsekritiikkiä talouskaaderien jahtaamista varten, vaan niiden parantamista ja lujittamista varten.

Arvostelkaa rakennustyömme puutteellisuuksia, mutta älkää mataloittako itsekritiikkitunnusta älkääkä tehkö siitä reklaamiharjoitusten asetta aiheesta: „Kahdenmaattavan sängyn bandiitteja", „Laukaus, joka jäi ampumatta" y.m.s.

Arvostelkaa rakennustyömme puutteellisuuksia, mutta älkää halventako itsekritiikkitunnusta älkääkä tehkö siitä keittiötä halpojen sensatioiden valmistusta varten.

Arvostelkaa rakennustyömme puutteellisuuksia, mutta älkää vääristelkö itsekritiikkitunnusta älkääkä tehkö siitä taloustoimitsijoittemme ja muiden työntekijöittemme jahtaamisen asetta.

Ja mikä tärkeintä: älkää vaihtako alhaalta tulevaa joukkojen kritiikkiä „kritiikki"-rätinään ylhäältä, antakaa työväenluokan joukkojen käydä käsiksi asioihin ja tuoda esiin luovaa aloitekykyään puutteellisuuksiemme korjaamisessa, rakennustyömme parantamisessa.

„Pravda" № 146,
kesäkuun 26 pnä 1928
Allekirjoitus: J. Stalin

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN TÄYSISTUNTO[39]

heinäkuun 4—12 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

KOMINTERNIN OHJELMASTA

Puhe heinäkuun 5 pnä 1928

Toverit, ennen kaikkea on käsiteltävä kysymys Kominternin ohjelmaluonnoksen **koosta**[40].

Sanotaan, että ohjelmaluonnos on liian suuri, liian raskastekoinen. Vaaditaan sen supistamista puoleen tai kolmannekseen. Vaaditaan, että ohjelmassa olisi muutamia yleisiä formuloita ja rajoituttaisiin siihen, nimittäen noita formuloita ohjelmaksi.

Olen sitä mieltä, että nuo vaatimukset ovat perusteettomia. Ne, jotka vaativat ohjelman supistamista puoleen tai kolmannekseen, eivät ymmärrä ohjelmaluonnoksen laatijain edessä olleita tehtäviä. Kysymys on siitä, että Kominternin ohjelma ei voi olla jonkin yhden kansallisen puolueen ohjelma tai, sanokaamme, ohjelma vain „sivistys"-kansakuntia varten. Ohjelman pitää käsittää maailman kaikki kommunistiset puolueet, kaikki kansakunnat, kaikki kansat, sekä valko- että tummaihoiset. Siinä on ohjelmaluonnoksen peruspiirre, sen luonteenomaisin piirre. Mutta miten voitaisiin ottaa huomioon Kominternin kaikkien jaostojen, itäisten ja läntisten, tärkeimmät tarpeet ja työn peruslinjat, jos ohjelma

supistetaan puoleen tai kolmannekseen? Antaa tovereiden koettaa ratkaista tuo tehtävä, joka on mahdoton ratkaista. Juuri siksi olenkin sitä mieltä, että ohjelman supistaminen puoleen tai kolmannekseen merkitsee, että siitä tehdään sellaisten abstraktisten formuloiden tyhjä luettelo, jotka eivät anna Kominternin jaostoille mitään.

Ohjelman laatijain edessä oli kaksinainen tehtävä: toisaalta — ottaa huomioon tärkein ja perustava maailman kaikissa kommunistisissa puolueissa ja toisaalta — ottaa tämä tärkein ja perustava siten, että ohjelman erilliset toteamat eivät olisi tyhjiä formuloita, vaan että ne antaisivat käytännöllisiä ohjaavia periaatteita mitä erilaisimmille maille ja kansoille, mitä erilaisimmille kommunistisille puolueille ja kommunistisille ryhmille. Täytyy myöntää, että tämän kaksinaisen tehtävän ratkaiseminen lyhyessä ja suppeassa ohjelmaluonnoksessa on kerrassaan mahdotonta.

Kaikkein kummallisinta on se, että ne samat toverit, jotka ehdottavat ohjelman supistamista puoleen tai jopa kolmannekseen, tekevät sellaisia ehdotuksia, joiden suuntana on laajentaa nykyistä ohjelmaluonnosta kaksin- ellei kolminkertaisesti. Tosiaankin, jos ohjelmaluonnoksessa annetaan laajoja määritelmiä ammattiliitoista, osuustoiminnasta, kulttuurista, vähemmistökansallisuuksista Euroopassa j.n.e., niin eikö ole selvää, että siitä ei voi syntyä mitään ohjelman supistamista? Nykyistä ohjelmaluonnosta pitäisi laajentaa kaksin- ellei kolminkertaisesti.

Samaa on sanottava niistä tovereista, jotka vaativat joko sitä, että ohjelma olisi konkreettinen ohje

kommunistisia puolueita varten, tai sitä, että ohjelma selittäisi kaikki aina sen erillisiin väittämiin asti. Ensinnäkään, ei saa sanoa, että ohjelman pitää olla vain ohje tai pääasiassa ohje. Se ei ole oikein. Sellaista vaatimusta ohjelmalle ei saa asettaa, puhumattakaan siitä, että sellaisen vaatimuksen täyttäminen laajentaisi tavattomasti ohjelman kokoa. Toiseksi, ohjelma ei voi selittää kaikkea, sen erillisiin deklaratiivisiin tai teoreettisiin väittämiin asti. Sitä varten ovat olemassa ohjelman kommentaariot. Ei saa sekoittaa ohjelmaa kommentaarioihin.

Toinen kysymys koskee **ohjelman rakennetta ja** eri lukujen **sijoitusjärjestystä** ohjelmaluonnoksessa. Eräät toverit vaativat, että liikkeen lopullista päämäärää, kommunismia, koskeva luku siirrettäisiin ohjelman loppuun. Olen sitä mieltä, että tämä vaatimus on niin ikään vailla perustaa. Kapitalismin pulaa ja ylimenokautta koskevien lukujen välillä ohjelmaluonnoksessa on luku kommunismista, kommunistisesta talousjärjestelmästä. Onko tällainen lukujen sijoittelu oikea? Olen sitä mieltä, että se on aivan oikea. Eihän voida puhua siirtymiskaudesta puhumatta ensin siitä talousjärjestelmästä, tässä tapauksessa kommunistisesta talousjärjestelmästä, johon **siirtyminen** ohjelmassa edellytetään. Puhutaan siirtymiskaudesta, kapitalismista toiseen talousjärjestelmään siirtymisestä. Mutta siirtyminen mihin, nimenomaan minkälaiseen talousjärjestelmään, — siitä on puhuttava ennen sitä kuin luonnehditaan itse siirtymiskausi. Ohjelman tulee johdattaa tuntemattomasta tunnettuun, vähemmän tunnetusta enemmän tunnettuun. Kapitalismin pulasta ja sitten siirtymiskaudesta kertominen

puhumatta ensin siitä, minkälaiseen järjestelmään täytyy siirtyä, — merkitsee lukijan sotkemista ja pedagogiikan alkeellisimman vaatimuksen rikkomista, vaatimuksen, joka on samalla ohjelman rakennetta koskeva vaatimus. Mutta ohjelmanhan pitää helpottaa lukijan asemaa hänen siirtyessä vähemmän tunnetusta enemmän tunnettuun eikä vaikeuttaa häntä.

Toiset toverit ovat sitä mieltä, että kappaleen sosialidemokratiasta ei pidä kuulua ohjelmaluonnoksen toiseen lukuun, jossa puhutaan proletaarisen vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta ja kapitalismin osittaisesta vakaantumisesta. He luulevat siten asettavansa kysymyksen ohjelman rakenteesta. Se on väärin, toverit. Itse asiassa me olemme tässä tekemisissä poliittisen kysymyksen kanssa. Sosialidemokratiaa koskevan kappaleen poistaminen toisesta luvusta merkitsee poliittisen virheen tekemistä eräässä peruskysymyksessä kapitalismin osittaisen vakaantumisen syistä. Tässä ei ole kysymys ohjelman rakenteesta, vaan poliittisen tilanteen arvioinnista osittaisen vakaantumisen kaudella, sosialidemokratian vastavallankumouksellisen osuuden arvioinnista tuon vakaantumisen eräänä tekijänä. Nämä toverit eivät voi olla tietämättä, että me emme voi tulla toimeen ilman sosialidemokratiaa koskevaa kappaletta luvussa, jossa käsitellään kapitalismin osittaista vakaantumista, sillä itse tuota vakaantumista ei voida selittää ilman sosialidemokratian osuuden luonnehtimista vakaantumisen eräänä tärkeimpänä tekijänä. Päinvastaisessa tapauksessa pitäisi tuosta luvusta heittää pois myöskin fasismia koskeva kappale ja siirtää tuo kappale, samoin kuin sosialidemokratiaakin koskeva kappale, lukuun, jossa käsitellään puolueita.

Mutta näiden kahden kappaleen, fasismia ja sosialidemokratiaa koskevan kappaleen pois heittäminen luvusta, jossa luonnehditaan kapitalismin osittaista vakaantumista, merkitsee itsensä aseistariisumista ja sitä, että riistetään itseltään kapitalistisen vakaantumisen selittämismahdollisuus kokonaan. Selvää on, että me emme voi suostua siihen.

Kysymys **uudesta talouspolitiikasta ja sotakommunismista.** Uusi talouspolitiikka on proletariaatin diktatuurin politiikkaa, joka on suunnattu kapitalististen ainesten voittamiseen ja sosialistisen talouden rakentamiseen markkinoita käyttämällä, markkinain kautta, mutta ei suoran tuotteiden vaihdon kautta ilman markkinoita ja markkinain ohi. Voivatko kapitalistiset maat, edes kehittyneimmätkään niistä, kapitalismista sosialismiin siirtyessään tulla toimeen ilman uutta talouspolitiikkaa? Olen sitä mieltä, että ne eivät voi. Uusi talouspolitiikka markkinayhteyksineen ja näiden markkinayhteyksien hyväksikäyttämisineen on suuremmassa tai pienemmässä määrässä ehdottoman välttämätöntä jokaiselle kapitalistiselle maalle proletariaatin diktatuurin kaudella.

Meillä on tovereita, jotka kieltävät tämän väittämän. Mutta mitä merkitsee tämän väittämän kieltäminen?

Ensinnäkin, se merkitsee lähtemistä siitä, että heti proletariaatin tultua valtaan meillä on jo sataprosenttisesti valmiit jakelu- ja varustelukoneistot kaupungin ja maaseudun välillä, teollisuuden ja pientuotannon välillä, koneistot, jotka tekevät mahdolliseksi tuotteiden välittömän vaihdon järjestämisen heti ilman markkinoita, ilman tavarankiertokulkua, ilman rahataloutta.

Tämän kysymyksen asettaminen on jo riittävää ymmärtääkseen tuollaisen olettamuksen koko järjettömyyden.

Toiseksi, se merkitsee lähtemistä siitä, että proletaarisen vallankumouksen pitää sen jälkeen, kun proletariaatti on vallannut vallan, asettua keski- ja pikkuporvariston pakkoluovutuksen kannalle ja ottaa hartioilleen suunnaton taakka — keinotekoisesti aikaansaatujen miljoonien uusien työttömien työhön järjestäminen ja toimeentulon turvaaminen. Tämän kysymyksen asettaminen on jo riittävää ymmärtääkseen proletariaatin diktatuurin tuollaisen politiikan koko mielettömyyden ja typeryyden. Uusi talouspolitiikka on hyvä muun muassa juuri siksi, että se vapauttaa proletariaatin diktatuurin tuollaisista ja muista samankaltaisista vaikeuksista.

Mutta siitä johtuu, että uusi talouspolitiikka on sosialistisen vallankumouksen kiertämätön vaihe kaikissa maissa.

Voidaanko sotakommunismista sanoa samaa? Voidaanko sanoa, että se, sotakommunismi, on proletaarisen vallankumouksen kiertämätön vaihe? Ei, ei voida. Sotakommunismi on sotatilanteen ja intervention aiheuttamaa proletariaatin diktatuurin politiikkaa, jonka tarkoituksena on saada aikaan välitön tuotteiden vaihto kaupungin ja maaseudun välillä ei markkinoiden kautta, vaan markkinoiden ohi, pääasiassa ei-taloudellista laatua olevilla ja osittain sotilaallista laatua olevilla toimenpiteillä, ja jonka tarkoitus on järjestää sellainen tuotteiden jakelu, joka turvaisi vallankumouksellisten armeijain varustelun rintamalla ja työläisten varustelun selustassa. Selvää on, että ellei

olisi ollut sotatilannetta eikä interventiota, niin ei olisi ollut sotakommunismiakaan. Sen vuoksi ei voida väittää, että sotakommunismi on taloudellisesti kiertämätön proletaarisen vallankumouksen kehityksen vaihe.

Olisi väärin luulla, että proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa aloitti taloudellisen toimintansa sotakommunismista. Eräät toverit luisuvat sille kannalle. Mutta se on väärä kanta. Päinvastoin, proletariaatin diktatuuri ei aloittanut meillä rakennustyötään sotakommunismista, vaan niin sanotun uuden talouspolitiikan perusteiden julistamisesta. Kaikkihan tuntevat Leninin kirjasen „Neuvostovallan lähimmistä tehtävistä“ [41], joka ilmestyi vuoden 1918 alussa ja jossa Lenin antoi uuden talouspolitiikan periaatteiden ensimmäisen perustelun. Tosin interventiotilanne keskeytti väliaikaisesti tämän politiikan ja siihen voitiin palata vasta kolmen vuoden kuluttua, sodan ja intervention likvidoimisen jälkeen. Mutta se, että proletariaatin diktatuurin Neuvostoliitossa täytyi palata jo vuoden 1918 alussa julistettuihin uuden talouspolitiikan periaatteisiin, — se tosiasia puhuu aivan selvästi siitä, mistä proletariaatin diktatuurin on aloitettava rakennustyönsä seuraavana päivänä vallankumouksen jälkeen ja minkä varaan sen pitää perustaa rakennustyönsä, tietenkin, jos lähdetään **taloudellista** laatua olevista näkökohdista.

Joskus sotakommunismi sekoitetaan kansalaissodan kanssa, samaistetaan ensinmainittu jälkimmäisen kanssa. Se tietysti ei ole oikein. Proletariaatin suorittama vallan valtaaminen lokakuussa 1917 oli ehdottomasti kansalaissodan muoto. Mutta olisi kuitenkin

väärin sanoa, että sotakommunismin soveltaminen alkoi meillä lokakuussa 1917. Voidaan täydellisesti olettaa kansalaissodan tilanne ilman sotakommunismin menetelmien soveltamista, ilman luopumista uuden talouspolitiikan perusteista, kuten meillä tapahtui vuoden 1918 alussa, ennen interventiota.

Sanotaan, että proletaariset vallankumoukset tulevat tapahtumaan eristetyssä tilanteessa, jonka vuoksi yksikään proletaarinen vallankumous ei voi välttää interventiota eikä siis myöskään sotakommunismia. Se ei ole totta. Sen jälkeen, kun me olemme saaneet aikaan sen, että Neuvostovalta on Neuvostoliitossa lujitettu, kommunistiset puolueet kapitalismin perusmaissa ovat kasvaneet ja Komintern lujittunut, ei eristettyjä proletaarisia vallankumouksia enää voi eikä saa olla. Ei saa jättää huomioimatta sellaisia tekijöitä kuin maailman kapitalismin kärjistyvä pula, Neuvostoliiton olemassaolo ja kommunismin kasvu kaikissa maissa. (Ääni: „Unkarin vallankumous oli kuitenkin eristetty".) Se tapahtui vuonna 1919[42]. Mutta nyt meillä on vuosi 1928. Ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä Saksan vallankumous vuonna 1923[43], jolloin Neuvostoliiton proletariaatin diktatuuri valmistautui antamaan suoranaista apua Saksan vallankumoukselle, ymmärtääkseen eräiden tovereiden perustelun suhteellisuuden ja ehdollisuuden. (Ääni: „Eristetty vallankumous Saksassa, Ranskan ja Saksan välinen eristyneisyys".) Te sekoitatte alue-etäisyyden poliittisen eristyneisyyden kanssa. Alueellisella etäisyydellä on tietysti merkityksensä. Mutta sittenkään sitä ei saa sekoittaa poliittiseen eristyneisyyteen.

Entä työläiset interventtien maissa, — luuletteko te, että he tulevat olemaan vaiti intervention aikana, sanokaamme, Saksan vallankumousta vastaan, eivätkä iske interventtien selustaan?

Entä Neuvostoliitto ja sen proletariaatti, — luuletteko te, että Neuvostoliiton proletaarinen vallankumous tulee katselemaan rauhallisesti interventtien mellastusta?

Vahingon aiheuttamiseksi interventeille ei lainkaan ole välttämätöntä ottaa alueellista yhteyttä sen maan kanssa, jossa vallankumous tapahtuu. Sitä varten on riittävää, kun isketään interventtejä niiden omalla alueella kohdissa, jotka ovat iskuille kaikkein alttiimpia, jotta interventit vainuaisivat vaaran ja ymmärtäisivät proletaarisen solidarisuuden koko realisuuden. Olettakaamme, että me olemme loukanneet porvarillista Englantia Leningradin seudulla ja aiheuttaneet sille vakavaa vahinkoa. Seuraako siitä, että Englannin on kostettava se meille välttämättä Leningradissa? Ei, ei seuraa. Se voisi kostaa meille jossain Batumissa, Odessassa, Bakussa tai, sanokaamme, Vladivostokissa. Samaa on sanottava myös sen avun ja tuen muodoista, jota proletariaatin diktatuurin maa antaa proletaariselle vallankumoukselle jossain, sanokaamme, Euroopan maassa imperialistisia interventtejä vastaan.

Mutta jos interventiota ja siis myöskään sotakommunismia ei voida pitää **välttämättöminä** ilmiöinä kaikkia maita varten, niin niitä kuitenkin voidaan ja täytyy pitää enemmän tai vähemmän todennäköisinä. Siksi, ollen hyväksymättä näiden tovereiden perusteluja, minä olen samaa mieltä heidän johtopäätöksensä kanssa siitä, että ohjelmaluonnoksessa voitaisiin muut-

taa formula sotakommunismin **mahdollisuudesta** proletaarisen vallankumouksen maissa määrätyssä kansainvälisessä tilanteessa formulaksi intervention ja sotakommunismin suuremmasta tai pienemmästä **todennäköisyydestä.**

Kysymys **maan kansallistamisesta.** Minä en ole samaa mieltä niiden tovereiden kanssa, jotka ehdottavat muutettavaksi formulan maan kansallistamisesta kapitalistisesti kehittyneissä maissa ja vaativat julistamaan sellaisissa maissa **kaiken** maan kansallistamisen proletaarisen vallankumouksen ensimmäisestä päivästä alkaen.

Minä en ole samaa mieltä myöskään niiden tovereiden kanssa, jotka ehdottavat olemaan kokonaan vaiti **kaiken** maan kansallistamisesta kapitalistisesti kehittyneissä maissa. Mielestäni olisi parempi puhua **kaiken** maan myöhemmästä kansallistamisesta, kuten se on ohjelmaluonnoksessa sanottukin, tekemällä siihen lisäyksen pienten ja keskitalonpoikien maankäyttöoikeuden turvaamisesta.

Väärässä ovat ne toverit, jotka luulevat, että mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä helpompaa siinä on **kaiken** maan kansallistamisen toimeenpano. Päinvastoin, mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä vaikeampaa siinä on **kaiken** maan kansallistamisen toimeenpano, sillä sitä voimakkaampia ovat siinä maan yksityisomistuksen perinteet ja sitä vaikeampaa siis on taistella noita perinteitä vastaan.

Lukekaa Leninin teesit agraarikysymyksestä, jotka hän esitti Kominternin II kongressissa[44], teesit, joissa hän suoraan varoittaa ottamasta ajattelemattomia ja

varomattomia askeleita siihen suuntaan, — ja te käsitätte näiden tovereiden väitteiden koko virheellisyyden. Kapitalistisesti kehittyneissä maissa on maan yksityisomistus ollut olemassa satoja vuosia, jota ei voida sanoa kapitalistisesti vähemmän kehittyneistä maista, joissa maan yksityisomistuksen periaate ei ole vielä ehtinyt juurtua talonpoikaiston olemukseen. Meillä, Venäjällä, talonpojat puhuivat yhteen aikaan sellaistakin, että maa ei kuulu kenellekään, että maa kuuluu jumalalle. Siitä oikeastaan johtuukin, että Lenin jo vuonna 1906, porvarillis-demokraattista vallankumousta odotettaessa, esitti meillä tunnuksen **kaiken** maan kansallistamisesta turvaamalla maankäytön pienille ja keskitalonpojille ollen sitä mieltä, että talonpoikaisto ymmärtää sen ja suostuu siihen.

Eikö ole kuvaavaa, että sama Lenin vuonna 1919 Kominternin II kongressissa varoitti kapitalistisesti kehittyneiden maiden kommunistisia puolueita, ettei pidä esittää heti tunnusta **kaiken** maan kansallistamisesta, koska noiden maiden talonpoikaisto omistusvaistojen läpitunkemana ei sulattaisi heti tuota tunnusta. Voimmeko me olla ottamatta huomioon tätä eroa sekä Leninin neuvoja? On selvää, ettemme voi.

Kysymys ohjelmaluonnoksen **sisäisestä olemuksesta.** Osoittautuu, että eräiden toverien mielestä ohjelmaluonnos ei ole sisäisen olemuksensa puolesta täysin internationalinen sen vuoksi, että se, kuten sanotaan, on luonteeltaan „liian venäläinen“. Täällä minä en ole kuullut sellaisia vastaväitteitä. Mutta eräissä Kominternia lähellä olevissa piireissä sellaisia vastaväitteitä osoittautuu olevan.

Mikä on saattanut antaa aihetta sellaisiin puheisiin?

Mahdollisesti se seikka, että ohjelmaluonnoksessa on erikoinen luku Neuvostoliitosta? Mitä pahaa siinä voisi olla? Vai onko meidän vallankumouksemme **luonteeltaan** kansallinen ja vain kansallinen vallankumous eikä pääasiassa internationalinen vallankumous? Minkä tähden me siinä tapauksessa sanomme sitä maailman vallankumouksellisen liikkeen **tukikohdaksi**, kaikkien maiden vallankumouksellisen kehityksen **vipusimeksi**, maailman proletariaatin **isänmaaksi**?

Meillä on ollut sellaisia henkilöitä, esimerkiksi oppositiolaisemme, jotka pitivät vallankumousta Neuvostoliitossa yksinomaan tai pääasiassa kansallisena vallankumouksena. He taittoivat siinä niskansa. On omituista, että Kominternin lähellä osoittautuu olevan henkilöitä, jotka ovat valmiita kulkemaan oppositiolaisten jälkiä.

Ehkä meidän vallankumouksemme on **tyypiltään** kansallinen ja vain kansallinen vallankumous? Mutta meidän vallankumouksemme on neuvosto-vallankumous, ja proletaarisen valtion neuvostomuoto on enemmän tai vähemmän välttämätön proletariaatin diktatuurin muoto muissa maissa. Lenin ei suotta sanonut, että vallankumous Neuvostoliitossa avasi uuden aikakauden kehityksen historiassa, Neuvostojen aikakauden. Eikö tästä seuraa, että ei ainoastaan luonteensa puolesta, vaan myöskin vallankumouksen tyypin puolesta vallankumouksemme on pääasiassa internationalinen vallankumous, joka antaa kuvan siitä, minkälaisen proletaarisen vallankumouksen tulee pääpiirteissään olla missä maassa tahansa?

Epäilemätöntä on, että vallankumouksemme internationalinen luonne asettaa proletariaatin diktatuurille Neuvostoliitossa määrättyjä velvollisuuksia koko maailman proletaarien ja sorrettujen joukkojen suhteen. Lenin lähti tästä asettamuksesta puhuessaan, että proletariaatin diktatuurin olemassaolon tarkoitus Neuvostoliitossa on se, että tehdään kaikki mahdollinen proletaarisen vallankumouksen kehittämiseksi ja voittoon viemiseksi toisissa maissa. Mutta mitä tästä seuraa? Tästä seuraa ainakin se, että vallankumouksemme on osa maailman vallankumousta, maailman vallankumouksellisen liikkeen tukikohta ja ase.

Epäilemätöntä niin ikään on, että ei ainoastaan Neuvostoliiton vallankumouksella ole velvollisuuksia eikä ainoastaan se täytä näitä velvollisuuksiaan kaikkien maiden proletaarien suhteen, vaan että myöskin kaikkien maiden proletaareilla on eräitä aika vakavia velvollisuuksia Neuvostoliiton proletaarista diktatuuria kohtaan. Näitä velvollisuuksia ovat Neuvostoliiton proletariaatin tukeminen sen taistelussa sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan, sodassa sitä sotaa vastaan, joka on suunnattu proletariaatin diktatuurin tukahduttamiseen Neuvostoliitossa, imperialismin armeijoiden suoranainen kehoittaminen siirtymään Neuvostoliiton proletaarisen diktatuurin puolelle siinä tapauksessa, että Neuvostoliiton kimppuun hyökätään. Eikö tästä seuraa, että Neuvostoliiton vallankumousta ei voida erottaa muiden maiden vallankumouksellisesta liikkeestä, että vallankumouksen voitto Neuvostoliitossa merkitsee vallankumouksen voittoa koko maailmassa?

Voidaanko kaiken tämän jälkeen puhua Neuvostoliiton vallankumouksesta vain kansallisena, eristettynä

vallankumouksena ottamalla se ilman yhteyttä koko maailman vallankumoukselliseen liikkeeseen?

Ja päinvastoin, voidaanko kaiken tämän jälkeen käsittää jotain maailman vallankumouksellisesta liikkeestä ilman sen yhteyttä proletaariseen vallankumoukseen Neuvostoliitossa?

Mitä arvoa olisi maailman proletaarisesta vallankumouksesta puhuvalla Kominternin ohjelmalla, jos se **kiertäisi** peruskysymyksen Neuvostoliiton proletaarisen vallankumouksen **luonteesta ja tehtävistä, sen velvollisuuksista** kaikkien maiden proletaareja kohtaan, **kaikkien maiden proletaarien velvollisuuksista** proletariaatin diktatuuria kohtaan Neuvostoliitossa?

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että vastaväitteillä Kominternin ohjelmaluonnoksen „venäläisen luonteen" suhteen on, kuinka sen nyt lievemmin sanoisi..., huono, epämiellyttävä sivumaku.

Siirtykäämme erillisiin huomautuksiin.

Olen sitä mieltä, että oikeassa ovat ne toverit, jotka ehdottavat muutettavaksi ohjelmaluonnoksen 55. sivulla olevan lauseen maaseudun työtätekevistä kerroksista, „jotka kulkevat proletariaatin diktatuurin mukana". Tämä lause on ilmeinen väärinkäsitys tai, mahdollisesti, oikolukuvirhe. Se on muutettava.

Mutta nämä toverit ovat kerrassaan väärässä ehdottaessaan, että ohjelmaluonnokseen otettaisiin kaikki Leninin antamat proletariaatin diktatuurin määritelmät. (Naurua.) 52. sivulla on seuraavanlainen proletariaatin diktatuurin määritelmä, joka on pääpiirteissään otettu Leniniltä:

„Proletariaatin diktatuuri on sen luokkataistelun jatkumista uusissa oloissa. Proletariaatin diktatuuri on sitkeää taistelua, veristä ja veretöntä, väkivaltaista ja rauhallista, sotilaallista ja taloudellista, kasvatuksellista ja hallinnollista, vanhan yhteiskunnan voimia ja perinteitä vastaan, ulkoisia kapitalistisia vihollisia vastaan, riistäjäluokkien jätteitä vastaan maan sisällä, uuden porvariston ituja vastaan, jotka nousevat tavaratuotannon perusteella, jota ei vielä ole voitettu“ [45].

Ohjelmaluonnoksessa on lisäksi suuri joukko muita diktatuurin määritelmiä diktatuurin niitä tai näitä tehtäviä vastaavasti proletaarisen vallankumouksen eri asteilla. Olen sitä mieltä, että se on kyllin riittävää. (Ääni: „Eräs Leninin määritelmä on jäänyt pois“.) Leninillä on sivumäärin proletariaatin diktatuurista. Jos se kaikki otetaan ohjelmaluonnokseen, niin pelkään, että sen koko suurenee ainakin kolminkertaisesti.

Vääriä ovat niin ikään muutamien toverien vastaväitteet keskitalonpoikaiston neutralisoimista koskevan teesin suhteen. Teeseissään Kominternin II kongressissa Lenin sanoo suoraan, että vallanoton edellä ja proletariaatin diktatuurin ensimmäisessä vaiheessa kapitalistisissa maissa kommunistiset puolueet eivät voi ottaa laskuihinsa enempää kuin keskitalonpoikaiston neutralisoimisen. Lenin sanoo suoraan, että vasta proletariaatin diktatuurin lujittamisen jälkeen kommunistiset puolueet voivat perustaa laskelmansa lujan liiton järjestämiseen keskitalonpojan kanssa. Selvää on, että ohjelmaluonnosta laatiessamme me emme voineet olla ottamatta huomioon tätä Leninin ohjetta, puhumattakaan siitä, että tämä ohje vastaa täsmällisesti vallankumouksemme kokemusta.

Eräiden tovereiden huomautus kansallisuuskysymyksen suhteen on niin ikään väärä. Näillä tovereilla ei ole perustetta väittää, että ohjelmaluonnos ei ota huomioon vallankumouksellisen liikkeen kansallisia seikkoja. Kysymys siirtomaista on pääasiassa kansallisuuskysymys. Ohjelmaluonnoksessa puhutaan kyllin selvästi imperialistisesta sorrosta, sorrosta siirtomaissa, kansallisesta itsemääräämisoikeudesta, kansakuntien ja siirtomaiden eroamisoikeudesta j.n.e.

Jos nämä toverit tarkoittavat Keski-Euroopan vähemmistökansallisuuksia, niin siitä voidaan ohjelmaluonnoksessa mainita, mutta minä vastustan sitä, että ohjelmaluonnoksessa annettaisiin erikoinen Keski-Euroopan kansallisuuskysymyksen esitys.

Lopuksi eräiden tovereiden huomautuksista Puolan suhteen maana, joka on toisen tyypin maa kehityksessään proletariaatin diktatuuriin. Nämä toverit ovat sitä mieltä, että maiden luokittelu kolmeen tyyppiin, korkealle kehittyneen kapitalismin maihin (Amerikka, Saksa, Englanti), keskitasolle kehittyneen kapitalismin maihin (Puola, Venäjä helmikuun vallankumoukseen asti j.n.e.) ja siirtomaihin,— on väärä. He väittävät, että Puolan on katsottava kuuluvan ensimmäisen tyypin maihin, että voidaan puhua vain kahdentyyppisistä maista — kapitalistisista ja siirtomaista.

Toverit, se ei ole oikein. Paitsi kapitalistisesti kehittyneitä maita, joissa vallankumouksen voitto johtaa heti proletariaatin diktatuuriin, on vielä sellaisiakin kapitalistisessa suhteessa vähän kehittyneitä maita, joissa on feodalismin jätteitä, joissa on erikoinen, luonteeltaan feodalisminvastainen agraarikysymys (Puola, Romania j.n.e.), joissa pikkuporvaristo, var-

sinkin talonpoikaisto, sanoo ehdottomasti painavan sanansa vallankumouksellisen purkauksen tapauksessa ja joissa vallankumouksen voitto proletariaatin diktatuuriin johtaakseen voi vaatia ja varmasti vaatiikin eräitä väliasteita, sanokaamme, proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin muodossa.

Meillä myöskin oli sellaisia Trotskin tapaisia henkilöitä, jotka helmikuun vallankumouksen edellä puhuivat, että talonpoikaistolla ei ole vakavaa merkitystä, että päivän tunnuksena on tunnus „ilman tsaaria, mutta työväen hallitus". Te tiedätte, että Lenin teki päättäväisesti eron tuollaisesta tunnuksesta vastustaen pikkuporvariston, varsinkin talonpoikaiston, osuuden ja ominaispainon väheksymistä. Meillä olivat eräät silloin sitä mieltä, että tsarismin kukistamisen jälkeen proletariaatti ottaa viipymättä valta-aseman. Mutta mitä tapahtui todellisuudessa? Tapahtui niin, että kohta helmikuun vallankumouksen jälkeen näyttämölle astuivat miljoonaiset pikkuporvarilliset joukot, jotka antoivat yliotteen pikkuporvarillisille puolueille, eserrille ja menshevikeille. Eserristä ja menshevikeistä, jotka olivat siihen saakka olleet mitättömiä puolueita, tuli „yhtäkkiä" vallitseva voima maassa. Minkä ansiosta? Sen ansiosta, että pikkuporvariston miljoonajoukot ensialussa tukivat eserriä ja menshevikkejä. Siitä muuten johtuukin se tosiasia, että proletariaatin diktatuuri pystytettiin meillä sen tuloksena, että porvarillis-demokraattinen vallankumous kasvoi enemmän tai vähemmän nopeasti sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Tuskinpa lienee syytä epäillä sitä, etteivätkö Puola ja Romania kuuluisi sellaisiin maihin, joiden on kul-

jettava enemmän tai vähemmän nopeasti eräät väliasteet proletariaatin diktatuuriin johtavalla tiellä.

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että nämä toverit ovat väärässä kieltäessään vallankumouksellisen liikkeen kolmen tyypin olemassaolon proletariaatin diktatuuriin kuljettaessa. Puola ja Romania ovat toiseen tyyppiin kuuluvia.

Tällaiset ovat minun huomautukseni, toverit, Kominternin ohjelmaluonnosta koskevasta kysymyksestä.

Mitä tulee ohjelmaluonnoksen tyyliin tai eräisiin sanamuotoihin, niin en voi väittää, että siinä suhteessa ohjelmaluonnos olisi täydellinen. Täytyy olettaa, että siinä suhteessa on tehtävä parannuksia, täsmennyksiä, mahdollisesti yksinkertaistettava tyyliä j.n.e. Mutta se on Kominternin VI kongressin ohjelmavaliokunnan asia[46].

TEOLLISTAMISESTA JA VILJAPROBLEEMISTA

Puhe heinäkuun 9 pnä 1928

Toverit! Ennen kuin siirryn konkreettiseen kysymykseen vaikeuksistamme viljarintamalla, sallikaa minun kosketella eräitä yleisiä kysymyksiä, joilla on teoreettista mielenkiintoa ja jotka ovat tulleet esiin täällä täysistunnossa käydyn keskustelun aikana.

Ennen kaikkea yleinen kysymys **teollisuutemme kehityksen peruslähteistä,** teollistamisen nykyisen vauhdin turvaamisen teistä.

Tätä kysymystä koskettelivat Osinski ja hänen jälkeensä Sokolnikov mahdollisesti itsekään tajuamatta sitä. Tämä kysymys on erittäin tärkeä.

Olen sitä mieltä, että meillä on kaksi teollisuuttamme ylläpitävää peruslähdettä: ensiksi — työväenluokka ja toiseksi — talonpoikaisto.

Kapitalistisissa maissa teollistaminen on tavallisesti tapahtunut pääasiassa toisten maiden ryöstämisen kustannuksella, siirtomaiden tai voitettujen maiden ryöstämisen kustannuksella tahi sitten ulkoapäin saatujen enemmän tai vähemmän orjuuttavien ja huomattavien lainojen kustannuksella.

Te tiedätte, että Englanti keräsi satojen vuosien ajan pääomia kaikista siirtomaista, kaikista maanosista ja teki siten lisäpääomasijoituksia teollisuuteensa. Siitä muuten johtuukin, että Englannista tuli yhteen aikaan „maailmantehdas".

Te tiedätte myöskin, että Saksa kehitti teollisuuttaan muun muassa sen viisimiljardisen sotakorvauksen avulla, jonka se otti ranskalais-preussilaisen sodan jälkeen Ranskalta.

Maamme eroaakin kapitalistisista maista muun muassa siinä, että se ei voi eikä se saa harjoittaa siirtomaiden ja yleensä vieraiden maiden ryöstöä. Tämä tie on siis meiltä suljettu.

Mutta maallamme ei ole myöskään orjuuttavia ulkoisia lainoja eikä se halua sellaisia ottaa. Siis tämäkin tie on meiltä suljettu.

Mitä meille siinä tapauksessa jää? Jää yksi mahdollisuus: kehittää teollisuutta, teollistaa maata sisäisen kasaantumisen perustalla.

Porvarillisen järjestelmän aikana teollisuus, liikenne j.n.e. kehittyivät maassamme tavallisesti lainojen avulla. Olipa kysymys uusien tehtaiden rakentamisesta tai vanhojen uudestikalustamisesta, olipa kysymys uusien rautateiden tai suurien sähköasemien rakentamisesta, niin ei ainuttakaan näistä tuotantolaitoksista voitu rakentaa ilman ulkomaisia lainoja. Mutta nuo lainat olivat orjuuttavia.

Kokonaan toisin ovat asiat meillä neuvostojärjestelmän aikana. Me rakennamme 1.400 virstan pituista Turkestanin rautatietä, mikä vaatii satoja miljoonia ruplia. Me rakennamme Dneprin voimalaitosta, joka vaatii niin ikään satoja miljoonia. Onko meillä tässä

jonkinlainen orjuuttava laina? Ei, ei ole. Kaikki tämä tapahtuu meillä sisäisen kasaantumisen kustannuksella.

Entä missä ovat tuon kasaantumisen tärkeimmät lähteet? Kuten jo sanoin, näitä lähteitä on kaksi: ensiksikin työväenluokka, joka luo arvoja ja vie teollisuutta eteenpäin; toiseksi — talonpoikaisto.

Talonpoikaiston osalta asiamme ovat tässä suhteessa seuraavasti: ensiksikin, se maksaa valtiolle paitsi tavallisia, välittömiä ja välillisiä veroja myöskin **liikamaksua** verrattain korkeina teollisuustavarain hintoina, ja toiseksi, maataloustuotteiden hinnoissa siltä **jää saamatta** enemmän tai vähemmän.

Se on lisäveroa talonpoikaistolle koko maatamme, muun muassa talonpoikaistoa palvelevan teollisuuden etuja silmällä pitäen. Se on vissinlaisen „pakkoveron" maksua, vissinlainen ylivero, joka meidän täytyy väliaikaisesti periä säilyttääksemme teollisuuden nykyisen kehitysvauhdin ja kiihdyttääksemme sitä edelleen, turvataksemme teollisuuden koko maata varten, kohottaaksemme edelleen maaseudun hyvinvointia ja hävittääksemme sittemmin kokonaan tämän lisäveron, nämä „sakset" kaupungin ja maaseudun väliltä.

Sanomattakin on selvää, että tämä on epämiellyttävä juttu. Mutta me emme olisi bolshevikkeja, jos hämäisimme tämän tosiasian ja sulkisimme silmämme siltä, että ilman tätä talonpoikaiston kannettavaksi sälytettyä lisäveroa, ikävä kyllä, ei teollisuutemme eikä maamme voisi **toistaiseksi** tulla toimeen.

Miksi minä tästä puhun? Siksi, että eräät toverit eivät todennäköisesti ymmärrä tätä kiistämätöntä seikkaa. He rakensivat puheensa sille perustalle, että talonpoikaisto maksaa liikaa tavaroista, mikä on

ehdottomasti totta, ja että talonpoikaistolle ei makseta täyttä hintaa maataloustuotteista, mikä myöskin on totta. Mitä he vaativat? He vaativat, että otettaisiin käytäntöön entiselleen palautettavat viljanhinnat, että nämä „sakset", nämä alihinnat ja ylihinnat lakkautettaisiin viipymättä. Mutta mitä merkitsee „saksien" hävittäminen sanokaamme tänä tai ensi vuonna? Se merkitsee maan teollistamisen hidastamista, muun muassa maatalouden teollistamisen hidastamista, nuoren ja vielä lujittumattoman teollisuutemme horjuttamista ja siis iskun antamista koko kansantaloudelle. Voimmeko me tehdä niin? Selvää on, että emme voi. Pitääkö kaupungin ja maaseudun väliset „sakset", kaikki nuo alihinnat ja ylihinnat poistaa? Kyllä, ne on ehdottomasti poistettava. Voimmeko me poistaa ne nyt heti heikentämättä teollisuuttamme ja siis koko kansantalouttamme? Ei, emme voi.

Minkälaisen pitää siinä tapauksessa politiikkamme olla? Sen pitää olla sellaisen, että näitä „saksia" heikennetään vähitellen, lähentäen niitä vuosi vuodelta alentamalla teollisuustavaroiden hintoja ja parantamalla maanviljelystekniikkaa, mikä ei voi olla johtamatta viljan tuotannon halpenemiseen siten, että myöhemmin, joidenkin vuosien kuluttua, tämä talonpoikaistolta perittävä lisävero poistettaisiin kokonaan.

Kestääkö talonpoikaisto tämän painon? Kestää ehdottomasti: ensiksikin siksi, että tämä paino tulee kevenemään vuosi vuodelta, ja toiseksi siksi, että tämän lisäveron periminen ei tapahdu kapitalistisen kehityksen oloissa, missä talonpoikaisjoukkojen osana on köyhtyminen ja riistonalaisuus, vaan neuvostojärjestelmän oloissa, joissa talonpoikaiston riisto

sosialistisen valtion taholta on suljettu pois ja tämän lisäveron maksaminen tapahtuu talonpoikaiston aineellisen aseman jatkuvan paranemisen oloissa.

Täten on nykyään asianlaita maamme teollistamisen kehittämisen peruslähteitä koskevassa kysymyksessä.

Toinen kysymys koskee probleemia **liittoyhteydestä keskitalonpojan kanssa**, tämän liittoyhteyden tarkoitusperien ja keinojen probleemia.

Eräiden tovereiden mielipiteen mukaan liittoyhteys kaupungin ja maaseudun välillä, työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen välillä tapahtuu **yksinomaan** tekstiilin linjaa, talonpoikaiston **henkilökohtaisten** tarpeiden tyydyttämisen linjaa. Onko se totta? Se ei ole lainkaan totta, toverit. Talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisellä tekstiilituotteiden linjaa on tietysti suunnaton merkitys. Siitähän me aloitimmekin liittoyhteyden rakentamisen talonpoikaiston kanssa uusissa oloissa. Mutta jos tämän perusteella sanotaan, että koko asia rajoittuu liittoyhteyteen tekstiilituotteiden linjaa, että liittoyhteys talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa on työväenluokan ja talonpoikaiston välisen taloudellisen liiton tyhjentävä tai tärkein perusta, niin se merkitsee vakavaan virheeseen lankeamista. Kaupungin ja maaseudun välinen liittoyhteys ei tapahdu todellisuudessa ainoastaan talonpoikaiston **henkilökohtaisten** tarpeiden tyydyttämisen linjaa, ei ainoastaan tekstiilituotteiden linjaa, vaan myöskin maataloustuotteiden **tuottajana** esiintyvän talonpoikaiston **taloudellisten** tarpeiden tyydyttämisen linjaa.

Me annamme talonpoikaistolle muutakin kuin karttuunia. Me annamme sille lisäksi kaikenlaisia koneita, siemeniä, auroja, lannoitteita j.n.e., joilla on mitä tärkein merkitys talonpoikaistalouden kohottamisessa ja sosialistisessa uudestijärjestämisessä.

Näin ollen liittoyhteyden perustana eivät ole ainoastaan tekstiilituotteet, vaan myöskin metalli. Ilman sitä ei liittoyhteys talonpoikaiston kanssa olisi kestävä.

Miten tekstiilialan liittoyhteys eroaa metallialan liittoyhteydestä? Ennen kaikkea siten, että tekstiilialan liittoyhteys koskee pääasiassa talonpoikaiston henkilökohtaisia tarpeita, koskematta tai koskien verrattain vähän talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, kun taas metallialan liittoyhteys sen sijaan koskee pääasiassa talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, parantaa tätä taloutta, koneistaa sitä, kohottaa sen kannattavuutta ja valmistaa maaperää hajallaan olevien ja pienten talonpoikaistalouksien yhdistämiselle suuriksi yhteiskunnallisiksi talouksiksi.

Olisi virheellistä luulla, että liittoyhteyden tarkoitusperänä on luokkien, muun muassa talonpoikaisluokan säilyttäminen. Se ei ole totta, toverit. Liittoyhteyden tarkoitusperä ei ole lainkaan sellainen. Liittoyhteyden tarkoitusperänä on lähentää talonpoikaistoa työväenluokkaan, koko kehityksemme johtajaan, lujittaa talonpoikaiston liittoa työväenluokan kanssa, tämän liiton johtavan voiman kanssa, **uudestimuokata** vähitellen talonpoikaisto, sen psykologia ja sen tuotanto **kollektivismin hengessä** sekä valmistella siten ehtoja luokkien hävittämiselle.

Liittoyhteyden tarkoitus ei ole luokkien säilyttäminen, vaan niiden hävittäminen. Kun tekstiilialan

liittoyhteys koskee talonpoikaistalouden tuotannollista puolta vähäisessä määrässä ja sen vuoksi yleensä puhuen sen tuloksena ei voi olla talonpoikaiston uudestimuokkaaminen kollektivismin hengessä ja luokkien häviäminen, niin metallialan liittoyhteys sen sijaan koskee ennen kaikkea talonpoikaistalouden tuotannollista puolta, sen koneistamista, sen kollektivisointia, ja juuri siksi sen tuloksena täytyy olla talonpoikaiston vähitellen tapahtuva uudestimuokkaaminen, luokkien, muun muassa myöskin talonpoikaisluokan, vähitellen tapahtuva likvidoiminen.

Miten ylipäänsä voidaan uudestimuokata, uudistaa talonpoika, hänen psykologiansa ja hänen tuotantonsa työväenluokan psykologiaan lähentymisen hengessä, tuotannon sosialistisen periaatteen hengessä? Mitä siihen tarvitaan?

Siihen tarvitaan ennen kaikkea mitä laajakantoisinta agitatiotyötä talonpoikaisjoukkojen keskuudessa kollektivismin hengessä.

Siihen tarvitaan, toiseksi, osuustoiminnallisten järjestöjen juurruttamista ja sitä, että osuustoiminnalliset varustelu- ja myyntijärjestömme käsittäisivät yhäti laajenevassa mitassa miljoonia talonpoikaistalouksia. Ei ole epäilystäkään siitä, että ilman osuustoimintamme laajaa kehitystä meillä ei olisi sitä käännettä talonpoikaiston keskuudessa kolhoosiliikkeen hyväksi, jonka me nykyään havaitsemme, sillä varustelu- ja myyntiosuustoiminnan kehitys meidän oloissamme on valmistautumista talonpoikaiston siirtymiselle kollektivismiin.

Mutta tämä kaikki ei ole vielä likimainkaan riittävää talonpoikaiston uudestimuokkaamiseksi. Perus-

voimana talonpojan uudestimuokkaamisessa sosialismin hengessä on uusi tekniikka maanviljelyksessä, maanviljelyksen koneellistaminen, talonpoikaiston kollektiivinen työ ja maan sähköistäminen.

Tässä viitataan Leniniin, lainataan Leninin teoksista tunnettu kohta liittoyhteydestä talonpoikaistalouden kanssa. Mutta se, että otetaan Leniniltä yksi kohta eikä haluta ottaa hänen mielipidettään kokonaisuutena, merkitsee Leninin väärentämistä. Lenin käsitti mainiosti, että liittoyhteys talonpoikaiston kanssa kangastavarain linjaa on erittäin tärkeää. Mutta hän ei pysähtynyt siihen, sillä sen ohella hän korosti sitä, että liittoyhteyttä talonpoikaistoon toteutettaisiin myös metallin linjaa, talonpoikaiston koneilla varustamisen linjaa, maan sähköistämisen linjaa, t.s. kaikkia niitä linjoja, jotka edistävät talonpoikaistalouden uudistamista ja sen uudestimuokkaamista kollektivismin hengessä.

Ehkä haluatte kuulla esimerkiksi seuraavan lainauksen Leniniltä:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on asia, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen pohja, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa, voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijän suhteen, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa. Juuri se uudestimuokkaisi pienviljelijän perinpohjin ja tavattoman nopeasti“ (XXVI osa, s. 239).

Asia on selvä: työväenluokan ja talonpoikaiston liitto ei voi olla vankka ja pysyvä, liittoyhteys ei voi olla vankka ja pysyvä eikä se voi saavuttaa tarkoitustaan vähitellen tapahtuvassa talonpoikaiston uudestimuokkaamisessa, sen lähentämisessä työväen-

luokkaan ja sen siirtämisessä kollektivismin raiteille, ellei tekstiilialan liittoyhteyttä täydennetä metallialan liittoyhteydellä.

Näin toveri Lenin käsitti liittoyhteyden.

Kolmas kysymys koskee kysymystä **uudesta talouspolitiikasta (NEP) ja luokkataistelusta uuden talouspolitiikan oloissa.**

Ennen kaikkea on välttämätöntä todeta, että puolueemme ei antanut uuden talouspolitiikan perusteita sotakommunismin jälkeen, kuten eräät toverit joskus väittävät, vaan ennen sitä, jo vuoden 1918 alussa, jolloin me saimme ensimmäisen kerran mahdollisuuden aloittaa uuden, sosialistisen talouden rakentamisen. Minä voisin vedota Iljitshin tunnettuun kirjaseen „Neuvostovallan lähimmistä tehtävistä", joka julkaistiin vuoden 1918 alussa ja jossa on esitetty uuden talouspolitiikan perustat. Ottaessaan intervention päätyttyä käytäntöön uuden talouspolitiikan puolue määritteli sen uudeksi talouspolitiikaksi siksi, että tämän saman politiikan oli interventio keskeyttänyt ja me saimme mahdollisuuden toteuttaa sitä vasta intervention jälkeen, sotakommunismin jälkeen, johon verrattuna nep oli todellakin uutta talouspolitiikkaa. Tämän vakuudeksi pidän tarpeellisena viitata Neuvostojen IX edustajakokouksen hyväksymään tunnettuun päätöslauselmaan, jossa on mustalla valkealle kirjoitettu, että uuden talouspolitiikan perustat oli esitetty jo ennen sotakommunismia. Tässä päätöslauselmassa „Uuden talouspolitiikan ennakkoyhteenvedoista" sanotaan seuraavaa:

„Niin sanottu uusi talouspolitiikka, jonka tärkeimmät periaatteet oli täsmällisesti määritelty **jo ensimmäisen hengähdyshetken**

aikana, keväällä 1918*, perustuu Neuvosto-Venäjän taloudellisten voimien tarkkaan huomioonottamiseen. Tämän politiikan toteuttaminen, jonka Venäjän tilanherrojen ja porvariston sekä Euroopan imperialismin vastavallankumouksellisten voimien yhdistetty hyökkäys työläis-talonpoikaisen valtion kimppuun keskeytti, kävi mahdolliseksi vasta sen jälkeen, kun vastavallankumouksen hankkeista oli sotilaallisella voimalla tehty loppu, vuoden 1921 alkuun tultaessa" (kts. „Neuvostojen IX Yleisvenäläisen edustajakokouksen päätökset", s. 16[47]).

Te huomaatte siis, kuinka väärässä ovat eräät toverit, jotka väittävät puolueen käsittäneen sosialismin rakentamisen välttämättömyyden markkina- ja rahatalouden oloissa, siis myös uuden talouspolitiikan oloissa, muka vasta sotakommunismin jälkeen.

Entä mitä tästä seuraa?

Tästä seuraa ennen kaikkea se, että uutta talouspolitiikkaa ei saa pitää vain pelkkänä peräätymisenä.

Tästä seuraa edelleen, että uusi talouspolitiikka edellyttää sosialismin voitokasta ja järjestelmällistä hyökkäystä taloutemme kapitalistisia aineksia vastaan.

Oppositio Trotskin persoonassa on sitä mieltä, että kun kerran on otettu käytäntöön uusi talouspolitiikka, niin meidän ainoaksi tehtäväksemme jää peräänt yä askel askeleelta, kuten me peräännyimme uuden talouspolitiikan alussa, „laajentaa" uutta talouspolitiikkaa ja luopua asemista. Trotskin väite siitä, että salliessaan maan vuokrauksen ja palkkatyövoiman käytön maaseudulla puolue on muka „laajentanut" uutta talouspolitiikkaa ja luopunut Leninin kannasta, perustuu tähän uuden talouspolitiikan väärin ymmärtämiseen. Ehkä haluatte kuulla Trotskin sanoja:

* Alleviivaus minun. J. St.

„Entä mitä ovat neuvostovallan viimeiset toimenpiteet maaseudulla — maanvuokrauksen ja työvoiman palkkauksen salliminen,— kaikki se, jota me sanomme maaseudun uuden talouspolitiikan **laajentamiseksi**... Mutta olisiko voitu **olla laajentamatta** uutta talouspolitiikkaa maaseudulla? Ei, sillä silloin olisi talonpoikaistalous riutunut, markkinat supistuneet, teollisuuden kehitys tyrehtynyt“ (Trotski. „8 vuotta“, s. 16—17).

Näin pitkälle saatetaan mennä, jos päntätään päähän sellainen väärä ajatus, että uusi talouspolitiikka on perääntymistä ja vain perääntymistä.

Voidaanko sanoa, että salliessaan palkkatyövoiman käytön ja maanvuokrauksen maaseudulla puolue „laajensi“ uutta talouspolitiikkaa, „luopui“ Leninistä j.n.e.? Ei tietenkään. Ihmisillä, jotka puhuvat moista typeryyttä, ei ole mitään yhteistä Leninin ja leninismin kanssa.

Minä voisin vedota tässä tunnettuun Leninin kirjeeseen Osinskille huhtikuun 1 päivältä 1922. Tässä kirjeessään Lenin puhuu suoraan palkkatyövoiman käytön ja maanvuokrauksen välttämättömyydestä maaseudulla. Se oli puolueen XI edustajakokouksen lopulla, jossa edustajakokouksessa edustajien keskuudessa pohdittiin laajasti kysymystä työstä maaseudulla, uudesta talouspolitiikasta ja sen seurauksista.

Tässä on lainaus tuosta kirjeestä, joka on päätöslauselmaluonnos puolueen edustajakokouksen edustajille:

„Kysymyksessä palkkatyövoiman käytön ehdoista maataloudessa ja maanvuokrauksen ehdoista puolueen edustajakokous kehoittaa kaikkia työntekijöitä tällä alalla olemaan ahdistamatta liiallisilla muodollisuuksilla kumpaakaan ilmiötä ja rajoittumaan Neuvostojen viimeisen edustajakokouksen päätösten toteuttamiseen sekä tutkimaan sitä, nimenomaan minkälaiset käytännölliset

toimenpiteet olisivat tarkoituksenmukaisia rajoittamaan äärimmäisyyksiä ja vahingollisia liiallisuuksia mainituissa suhteissa" (kts. Lenin-kokoelma IV, s. 396[48]).

Te huomaatte, miten typeriä ja sisällyksettömiä ovat jutut uuden talouspolitiikan „laajentamisesta" ja Leninistä „luopumisesta", kun otettiin käytäntöön maanvuokraus ja palkkatyövoima maaseudulla j.n.e.

Minkä tähden minä puhun tästä?

Sen tähden, että ihmiset, jotka jaarittelevat uuden talouspolitiikan „laajentamisesta", etsivät tästä jaarittelusta itselleen puolusteluja perääntymiselle maaseudun kapitalististen ainesten edessä.

Sen tähden, että meillä on ilmaantunut puolueeseen ja puolueen lähelle ihmisiä, jotka näkevät uuden talouspolitiikan „laajentamisessa" työläisten ja talonpoikain liittoyhteyden „pelastuksen" ja jotka sen vuoksi, että erikoistoimenpiteet on lakkautettu, vaativat luopumaan kulakiston rajoittamisesta, vaativat kapitalististen ainesten valloilleen laskemista maaseudulla... liittoyhteyden etujen hyväksi.

Sen tähden, että puolue on kaikin voimin ja kaikin keinoin suojeltava tuollaisilta proletariaatinvastaisilta mielialoilta.

Kauemmaksi menemättä viittaan erään toverin, „Bednota" lehden[49] työntekijän Osip Tshernovin kirjelmään, jossa hän vaatii kulakistolle useita helpotuksia, jotka eivät merkitse mitään muuta kuin todellista ja kaunistelematonta uuden talouspolitiikan „laajentamista". Minä en tiedä, onko hän kommunisti vaiko puolueeton. Ja tämä toveri, Osip Tshernov, joka on Neuvostovallan sekä työläisten ja talonpoikaiston liiton kannalla, on siinä määrin sotkeutunut

talonpoikaiskysymyksessä, että häntä on vaikea erottaa maalaisporvariston ideologista. Mitkä hänen mielestään ovat viljarintamalla olevien vaikeuksiemme syyt? „Ensimmäinen syy“, sanoo hän, „on epäilemättä progressiivisesti kohoava tuloverojärjestelmä... Toinen syy — oikeudelliset muutokset vaaliohjeissa, ohjeiden epäselvyys siinä suhteessa, ketä on pidettävä kulakkina“.

Mitä on tehtävä vaikeuksien voittamiseksi? „On välttämätöntä“, sanoo hän, „ennen kaikkea **lakkauttaa progressiivisesti kohoava tuloverojärjestelmä** sellaisena kuin se nykyään on voimassa ja korvata se maan määrään perustuvalla verojärjestelmällä, verottaa jossain määrin työkarjaa ja suuria maatalouskoneita... Toinen toimenpide, joka on yhtä tärkeä, on **vaaliohjeiden tarkistaminen**, niiden tunnusmerkkien selventäminen, jotka osoittavat, mistä alkaa riistäjätalous, kulakkitalous“.

Siinä se on, tuo uuden talouspolitiikan „laajentaminen“. Kuten huomaatte, ei Trotskin heittämä siemen ole joutunut hukkaan. Uuden talouspolitiikan väärin ymmärtäminen synnyttää jaarittelua uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“ ja jaarittelu uuden talouspolitiikan „laajentamisesta“ saa aikaan kaikenlaisia kirjelmiä, kirjoituksia, kirjeitä ja ehdotuksia siitä, että kulakille annettaisiin vapautta, vapautettaisiin se rajoituksista ja annettaisiin sille mahdollisuus rikastua vapaasti.

Tältä alalta, uutta talouspolitiikkaa ja luokkataistelua uuden talouspolitiikan oloissa koskevasta kysymyksestä haluaisin panna merkille vielä erään seikan. Tarkoitan erään toverin lausuntoa siitä, että

luokkataistelulla uuden talouspolitiikan oloissa viljanhankintojen yhteydessä on muka vain kolmasarvoinen merkitys, että sillä, tuolla luokkataistelulla ei ole eikä voi olla muka vähänkään vakavaa merkitystä viljanhankintavaikeuksissamme.

Toverit, minun on sanottava, etten mitenkään voi hyväksyä tätä lausuntoa. Olen sitä mieltä, että proletariaatin diktatuurin oloissa meillä ei ole eikä voi olla yhtään edes jossain määrin vakavaa poliittista tai taloudellista seikkaa, joka ei heijastaisi luokkataistelun olemassaoloa kaupungissa tai maaseudulla. Vai lakkauttaako uusi talouspolitiikka proletariaatin diktatuurin? Ei tietenkään! Päinvastoin, uusi talouspolitiikka on proletariaatin diktatuurin omalaatuinen ilmenemismuoto ja ase. Eikö sitten proletariaatin diktatuuri ole luokkataistelun jatkumista? (Ääniä: „Oikein!".) Miten tämän jälkeen voidaan sanoa, että luokkataistelulla on kolmasarvoinen merkitys sellaisissa tärkeissä poliittisissa ja taloudellisissa tosiasioissa, kuin kulakiston esiintyminen neuvostopolitiikkaa vastaan viljanhankintojen aikana, Neuvostovallan vastatoimenpiteet ja hyökkäystoimenpiteet kulakkeja ja keinottelijoita vastaan viljanhankintojen yhteydessä?

Eikö se ole tosiasia, että viljanhankintapulan aikana meillä oli uuden talouspolitiikan oloissa ensimmäinen vakava maaseudun kapitalististen ainesten esiintyminen neuvostopolitiikkaa vastaan?

Eikö maaseudulla sitten ole enää luokkia ja luokkataistelua?

Eikö ole totta, että Leninin tunnus **nojaamisesta** maalaisköyhälistöön, **liitosta** keskitalonpojan kanssa ja

taistelusta kulakkeja vastaan on nykyisissä oloissa työmme perustunnus maaseudulla? Mitä tämä tunnus on, ellei luokkataistelun ilmausta maaseudulla? Politiikkaamme ei tietysti mitenkään voida katsoa luokkataistelun lietsomisen politiikaksi. Miksi? Siksi, että luokkataistelun lietsominen johtaa kansalaissotaan. Siksi, että koska me olemme vallassa, koska me olemme lujittaneet tämän vallan ja hallitsevat kukkulat on keskitetty työväenluokan käsiin, niin meille ei ole edullista se, että luokkataistelu saisi kansalaissodan muodon. Mutta se ei merkitse sitä, että luokkataistelu olisi siten kumottu tai että se, tuo luokkataistelu, ei tulisi kärjistymään. Vielä vähemmän se merkitsee sitä, ettei luokkataistelu muka olisi meidän eteenpäinmenomme ratkaiseva voima. Ei, se ei merkitse sitä.

Me puhumme usein siitä, että me kehitämme talouden sosialistisia muotoja kaupan alalla. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me siten ahdistamme pois kaupan alalta monia tuhansia pieniä ja keskisuuria kauppiaita. Voidaanko ajatella, että nämä tavarankiertokulun piiristä pois ahdistetut kauppiaat tulevat istumaan vaieten eivätkä yritä järjestää vastarintaa? Selvää on, ettei voida.

Me puhumme usein siitä, että me kehitämme talouden sosialistisia muotoja teollisuuden alalla. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että kulkiessamme eteenpäin sosialismia kohti me ahdistamme pois ja saatamme taloudelliseen häviöön, mahdollisesti itsekään sitä huomaamatta, monia tuhansia pieniä ja keskisuuria teollisuuskapitalisteja. Voidaanko ajatella, että nämä taloudelliseen häviöön saatetut ihmiset tule-

vat istumaan vaieten eivätkä yritä järjestää vastarintaa? Ei tietenkään.

Me puhumme usein siitä, että on välttämätöntä rajoittaa kulakiston riistopyrkimyksiä maaseudulla, että kulakistolle on asetettava suuret verot, että on rajoitettava vuokraoikeutta eikä ole sallittava oikeutta kulakkien valitsemiseen Neuvostoihin j.n.e., y.m.s. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että me kiristämme ja ahdistamme vähitellen maaseudun kapitalistisia aineksia, saattaen ne joskus taloudelliseen häviöön. Voidaanko olettaa, että kulakit tulevat olemaan siitä meille kiitollisia eivätkä yritä järjestää osaa köyhälistöstä tai keskitalonpojista Neuvostovallan politiikkaa vastaan? Ei tietenkään.

Eikö ole selvää, että koko eteenpäinmenomme, jokainen edes jossain määrin vakava menestyksemme sosialistisen rakennustyön alalla ilmaisee luokkataistelua maassamme ja on sen tulos?

Mutta tästä kaikesta seuraa, että sitä mukaa kuin me tulemme kulkemaan eteenpäin, tulee kapitalististen ainesten vastarinta kasvamaan, luokkataistelu kärjistymään, mutta Neuvostovalta, jonka voimat tulevat kasvamaan yhä enemmän ja enemmän, tulee toteuttamaan näiden ainesten eristämisen politiikkaa, työväenluokan vihollisten hajoittamisen politiikkaa ja vihdoin riistäjien vastarinnan tukahduttamisen politiikkaa, luoden perustan työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen eteenpäinmenolle vastaisuudessa.

Asiaa ei saa käsittää siten, että sosialistiset muodot tulevat kehittymään ja työntämään syrjään työväenluokan vihollisia, mutta viholliset tulevat vaieten peräätymään ja antamaan tietä meidän eteenpäin-

menollemme, että me sitten taas tulemme kulkemaan eteenpäin ja he taas perääntymään taaksepäin, kunnes sitten „odottamatta“ poikkeuksetta kaikki yhteiskuntaryhmät, sekä kulakit että köyhälistö, sekä työläiset että kapitalistit osoittautuvat „yhtäkkiä“, „huomaamatta“, ilman taistelua ja levottomuutta joutuneensa sosialistisen yhteiskunnan helmaan. Sellaisia satuja ei ole eikä voi olla yleensäkään ja semminkään proletariaatin diktatuurin oloissa.

Ei ole ollut eikä tule olemaan sellaista, että kuolevat luokat luopuisivat vapaaehtoisesti asemistaan yrittämättä järjestää vastarintaa. Ei ole ollut eikä tule olemaan sellaista, että työväenluokan kulku sosialismia kohti luokkayhteiskunnassa voisi tapahtua ilman taistelua ja levottomuutta. Päinvastoin, sosialismiin kulku ei voi olla aiheuttamatta riistäjäainesten vastarintaa tätä eteenpäinmenoa kohtaan, ja riistäjien vastarinta ei voi olla johtamatta luokkataistelun kiertämättömään kärjistymiseen.

Siksi työväenluokkaa ei saa tuuditella jutuilla luokkataistelun toisarvoisesta osuudesta.

Neljäs kysymys koskee kulakkien ja keinottelijain suhteen toimeenpantavien **erikoistoimenpiteiden** probleemia.

Erikoistoimenpiteitä ei saa pitää minään ehdottomina ja kertakaikkiaan määrättyinä. Erikoistoimenpiteet ovat välttämättömiä ja tarkoituksenmukaisia määrätyissä, erikoisissa oloissa, jolloin meillä ei ole käytettävissä muita keinoja manöveerausta varten. Erikoistoimenpiteet ovat tarpeettomia ja vahingollisia toisissa olosuhteissa, jolloin meillä on käytettävissämme toisia, joustavia toimenpiteitä manöveerausta varten

markkinoilla. Ne, jotka luulevat, että erikoistoimenpiteet ovat huonoja kaikenlaisissa olosuhteissa, ovat väärässä. Sellaisia henkilöitä vastaan on käytävä järjestelmällistä taistelua. Mutta väärässä ovat myöskin ne, jotka luulevat, että erikoistoimenpiteet ovat aina välttämättömiä ja tarkoituksenmukaisia. Sellaisia henkilöitä vastaan on käytävä päättäväistä taistelua.

Oliko erikoistoimenpiteiden käyttäminen viljanhankintapulan oloissa virhe? Nykyään kaikki tunnustavat, että se ei ollut virhe, että päinvastoin erikoistoimenpiteet pelastivat maan yleiseltä taloudelliselta kriisiltä. Mikä pakotti meidät käyttämään näitä toimenpiteitä? Tämän vuoden tammikuuhun mennessä syntynyt 128 miljoonan viljapuudan vajaus, joka meidän oli täytettävä kelirikkoon mennessä ja samalla saatava aikaan normaalivauhti viljanhankinnoissa. Olisimmeko me voineet olla turvautumatta erikoistoimenpiteisiin silloin, kun meiltä puuttui satakunta miljoonaa puutaa viljareservejä, jotka olivat välttämättömiä odottamista ja markkinasuhteisiin sekaantumista varten viljanhintojen alentamiseksi, tai silloin, kun meiltä puuttui riittäviä valuuttareservejä suuren viljamäärän tuomista varten ulkomailta? Selvää on, että emme voineet. Mutta miten olisi käynyt, ellemme olisi täyttäneet tätä vajausta? Meillä olisi nyt mitä vakavin kriisi koko kansantaloudessa, nälkä kaupungeissa ja nälkä armeijassa.

Jos meillä olisi ollut satakunta miljoonaa puutaa käsittävä viljareservi sitä varten, että olisimme voineet odottaa ja alistaa kulakin uuvuttamalla, sekaantumalla markkinoihin viljanhintojen alentamiseksi, niin

me tietysti emme olisi turvautuneet erikoistoimenpiteisiin. Mutta te tiedätte hyvin, että meillä ei ollut sellaista reserviä.

Jos meillä olisi silloin ollut 100—150 miljoonan ruplan valuuttareservi viljan ulkomailta tuontia varten, niin me emme ehkä olisi turvautuneet erikoistoimenpiteisiin. Mutta te tiedätte hyvin, ettei meillä ollut sellaista reserviä.

Merkitseekö tämä sitä, että meidän on edelleenkin jäätävä ilman reserviä ja turvauduttava uudelleen erikoistoimenpiteisiin? Ei, ei merkitse. Päinvastoin, meidän on ryhdyttävä kaikkiin käytettävissämme oleviin toimenpiteisiin kootaksemme reservejä ja sulkeaksemme pois kaikenlaisten erikoistoimenpiteiden käyttämisen tarpeellisuuden. Henkilöt, jotka aikovat muuttaa erikoistoimenpiteet puolueemme vakituiseksi tai pitkäaikaiseksi suunnaksi, ovat vaarallisia henkilöitä, sillä he leikkivät tulella ja vaarantavat liittoyhteyttä.

Eikö tästä johdu, että meidän on kieltäydyttävä ainiaaksi erikoistoimenpiteiden käyttämisestä? Ei, ei johdu. Meillä ei ole perusteita väittää, etteivät erikoistoimenpiteiden käyttöä vaativat erikoisolot voisi jolloinkin uusiintua. Sellainen väitös olisi tyhjänpäiväinen poppaukon väite.

Lenin, joka antoi uuden talouspolitiikan perustelun, ei kuitenkaan pitänyt mahdollisena vannoa, ettei uuden talouspolitiikan oloissa voitaisi käyttää jopa köyhälistökomiteain menetelmiäkin visseillä ehdoilla ja vississä tilanteessa. Sitä suuremmalla syyllä me emme voi vannoa olevamme kerta kaikkiaan käyttämättä erikoistoimenpiteitä, joita ei voida verrata niin

kärkevään keinoon taistelussa kulakistoa vastaan, kuin köyhälistökomiteain menetelmät.

Ei ole ehkä haitaksi palauttaa muistiin eräs Preobrazhenskin kanssa puolueemme XI edustajakokouksessa sattunut tapaus, jolla on välitön yhteys tähän kysymykseen. On tunnettua, että Preobrazhenski teeseissään työstä maaseudulla XI edustajakokouksessa yritti „kerta kaikkiaan" hyljätä köyhälistökomiteain taistelumenetelmät kulakistoa vastaan uuden talouspolitiikan oloissa. Preobrazhenski kirjoitti teeseissään: „Tämän kerroksen (kulakiston ja varakkaan talonpoikaiston) hylkäämisen ja sen räikeän eitaloudellisen lannistamisen politiikka vuoden 1918 köyhälistökomiteain keinojen avulla olisi mitä vahingollisin virhe" (§ 2).

On tunnettua, että Lenin vastasi tähän seuraavalla tavalla:

„Toisen pykälän toinen lause („köyhälistökomiteain keinoja" vastaan) on vahingollinen ja virheellinen, sillä esimerkiksi sota voi **pakottaa köyhälistökomiteain keinoihin.** Siitä on sanottava vallan toisin, esimerkiksi näin: maatalouden kohottamisen ja sen tuotemäärän lisäämisen määräävän tärkeyden vuoksi tulee proletariaatin politiikan kulakiston ja talonpoikaiston varakkaan osan suhteen olla **tällä hetkellä** * suunnattu pääasiassa sen riistopyrkimysten **rajoittamiseen** j.n.e. Miten valtiomme voi rajoittaa näitä pyrkimyksiä, miten sen pitää ja miten se voi puolustaa talonpoikaisköyhälistöä — siinä on kysymyksen ydin. Sitä on tutkittava ja pakotettava tutkimaan käytännöllisesti, sillä yleiset fraasit ovat **tyhjiä**" (kts. Lenin-kokoelma IV, s. 391 [50]).

On selvää, että erikoistoimenpiteitä pitää tarkastella dialektisesti, sillä kaikki riippuu ajan ja paikan ehdoista.

* Alleviivaus minun. J. St.

Näin, toverit, on niiden yleisluontoisten kysymysten laita, jotka ovat heränneet keskustelun aikana.

Sallikaa nyt siirtyä kysymykseen **viljaprobleemista ja vaikeuksiemme perustoista viljarintamalla.**

Olen sitä mieltä, että useat toverit ovat hairahtaneet siinä mielessä, että he ovat sekottaneet yhteen viljarintamallamme olevien vaikeuksien monenlaiset syyt, sekottaneet väliaikaiset ja konjunktuurisyyt (erikoisluontoiset syyt) pitempiaikaisiin ja perussyihin. On olemassa kahdenlaisia viljavaikeuksien syitä: pitempiaikaisia eli perussyitä, joiden poistamiseen tarvitaan useita vuosia, ja erikoisia eli konjunktuurisyitä, jotka voidaan poistaa viipymättä, jos ryhdytään välttämättömiin toimenpiteisiin ja toteutetaan ne. Kaikkien näiden syiden sekottaminen yhteen merkitsee koko kysymyksen sotkemista.

Mikä on viljarintamalla olevien vaikeuksiemme perussisältö ja -merkitys? Se, että ne asettavat eteemme kaikessa laajuudessaan viljaprobleemin, viljan tuotannon probleemin, maatalouden probleemin yleensä ja viljatuotannon probleemin erikoisesti.

Onko meillä yleensä viljaprobleemi ajankohtaisena kysymyksenä? On ehdottomasti. Vain sokeat voivat epäillä sitä, etteikö viljaprobleemi vaikuttaisi nykyään neuvostoyhteiskunnan kaikkiin huokosiin. Me emme voi elää kuin mustalaiset ilman viljareservejä, ilman määrättyjä reservejä kadon varalta, ilman reservejä markkinoilla käytävää manöveerausta varten, ilman reservejä sodan varalta ja vihdoin ilman vissejä reservejä maastavientiä varten. Ei edes pientalonpoikakaan taloutensa pienuudesta huolimatta voi tulla

toimeen ilman reservejä, ilman jonkinlaisia varastoja. Eikö ole selvää, että suuri valtakunta, joka käsittää kuudennen osan maapallon maista, ei voi tulla toimeen ilman viljareservejä sisäisiä ja ulkoisia tarpeita varten?

Olettakaamme, että meillä ei olisi sattunut syysviljojen katoa Ukrainassa ja että olisimme päättäneet viljanhankintavuoden „juuri ja juuri“, niin olisiko sitä voitu pitää meille riittävänä? Ei, ei olisi voitu. Me emme voi enää tulla toimeen siten, että meillä on viljaa „juuri ja juuri“. Meillä pitää olla käytettävissämme vissi vähimmäismäärä reservejä, jos haluamme säilyttää Neuvostovallan asemat niin sisäisessä kuin myöskin ulkoisessa suhteessa.

Ensinnäkään me emme ole taattuja sotilaalliselta hyökkäykseltä. Luuletteko te, että maata voidaan puolustaa ilman minkäänlaisia viljareservejä armeijaa varten? Puheita pitäneet toverit olivat aivan oikeassa sanoessaan, että nykyinen talonpoika ei ole enää sellainen, jollainen se oli kuutisen vuotta sitten, jolloin se pelkäsi menettävänsä maan tilanherralle. Talonpoika on alkanut jo unohtaa tilanherran. Se vaatii nyt uusia, parempia elinoloja. Voimmeko me vihollisen hyökkäyksen sattuessa käydä sotaa sekä ulkoista vihollista vastaan rintamalla että maamiestä vastaan selustassa saadaksemme nopeasti viljaa armeijaa varten? Ei, me emme voi emmekä saa niin tehdä. Maanpuolustusta varten on meillä oltava armeijan varustamiseksi määrätyt varastot, vaikkapa vain ensimmäisiksi kuudeksi kuukaudeksi. Mitä varten tarvitaan tämä kuuden kuukauden hengähdysaika? Antaaksemme talonpojalle mahdollisuuden tointua,

päästä käsitykseen sodan vaarallisuudesta, päästä selville tapahtumista ja ryhdistymään maan puolustuksen yhteisen asian hyväksi. Jos me tyydymme siihen, että selviydymme „juuri ja juuri", niin meillä ei milloinkaan tule olemaan mitään reservejä sodan varalta.

Toiseksi, me emme ole taattuja vaikeuksilta viljamarkkinoilla. Me tarvitsemme välttämättä vissejä reservejä sekaantumista varten viljamarkkina-asioihin toteuttaaksemme omaa hintapolitiikkaamme. Sillä me emme voi eikä meidän pidä joka kerta turvautua erikoistoimenpiteisiin. Mutta meillä ei milloinkaan tule olemaan näitä reservejä, jos me aina rupeamme kulkemaan rotkon partaalla tyytyen siihen, että meillä on mahdollisuus päättää hankintavuosi „juuri ja juuri".

Kolmanneksi, me emme ole taattuja kadolta. Me tarvitsemme aivan välttämättä vissin viljareservin sitä varten, että kadon sattuessa saisimme turvatuiksi nälänhädässä olevat seudut edes jossain määrin ja joksikin ajaksi. Mutta meillä ei tule olemaan sellaista reserviä, ellemme lisää tavaraviljan tuotantoa ja kieltäydy jyrkästi ja päättäväisesti vanhasta tavasta elää ilman varastoja.

Vihdoin meillä pitää aivan välttämättä olla reservi viljan maastavientiä varten. Meidän on tuotava maahan tehdaskalustoa teollisuutta varten. Meidän on tuotava maahan maatalouskoneita, traktoreita ja niiden varaosia. Mutta sitä on mahdotonta tehdä, ellei viedä maasta viljaa, ellei kerätä määrättyjä valuuttareservejä viemällä maasta viljaa. Ennen sotaa maasta vietiin viljaa joka vuosi 500—600 miljoonaa puutaa. Näin paljon voitiin viedä siksi, että itse kärsittiin

puutetta. Se on totta. Mutta on käsitettävä, että sittenkin meillä oli ennen sotaa tavaraviljaa kaksi kertaa enemmän kuin nyt. Ja juuri siksi, että meillä on nyt tavaraviljaa kaksi kertaa vähemmän, juuri siksi vilja puuttuukin vientitavaroistamme. Mutta mitä merkitsee viljan puuttuminen viennistä? Se merkitsee sen mahdollisuuden menettämistä, jonka avulla me toimme maahan ja jonka avulla meidän on tuotava edelleenkin tehdaskalustoa teollisuutta varten, traktoreita ja koneita maataloutta varten. Voidaanko näin elää edelleen ja olla kokoamatta viljareservejä ulosvientiä varten? Ei, ei voida.

Siinä määrin turvaamaton ja epävarma on viljareserviemme tila.

Puhumattakaan siitä, että meiltä puuttuu viljareservejä kaikilla näillä neljällä alalla, meillä ei riitä myöskään määrättyjä vähimmäisvarastoja sitä varten, että voitaisiin siirtyä kivuttomasti toisesta hankintavuodesta toiseen ja varustaa keskeytyksittä kaupunkejamme sellaisina vaikeina kuukausina kuin kesä- ja heinäkuu ovat.

Voidaanko tämän jälkeen kieltää viljaprobleemin kärkevyys ja viljarintamalla olevien vaikeuksiemme vakavuus?

Mutta viljavaikeuksien yhteydessä meillä on syntynyt myös poliittista luonnetta olevia vaikeuksia. Sitä ei missään tapauksessa saa unohtaa, toverit. Tarkoitan sitä tyytymättömyyttä talonpoikaiston vissin osan keskuudessa, talonpoikaisköyhälistön samoin kuin keskitalonpoikaistonkin vissin osan keskuudessa, jota tyytymättömyyttä meillä on ollut havaittavissa ja joka vissillä tavalla vaaransi liittoyhteyttä.

Olisi tietysti aivan väärin sanoa, että meillä olisi liittoyhteyden purkautuminen, kuten Frumkin puhuu siitä kirjelmässään. Se ei ole totta, toverit. Liittoyhteyden purkautuminen on vakava asia. Liittoyhteyden purkautuminen merkitsee kansalaissodan alkua, ellei itse kansalaissotaa. Ei pidä pelotella itseään „hirmu"-sanoilla. Ei pidä antautua paniikin valtaan. Se ei sovi bolshevikeille. Liittoyhteyden purkautuminen merkitsee sitä, että talonpoikaisto on katkaissut välinsä Neuvostovaltaan. Mutta jos talonpoika on todella katkaissut välinsä Neuvostovaltaan, **joka on talonpojan viljan perusostaja,** niin se ei enää laajenna teille kylvöalaa. Mutta sen sijaan me näemme, että kevätviljojen kylvöala on laajentunut tänä vuonna **poikkeuksetta kaikilla** viljaseuduilla. Mitä liittoyhteyden purkautumista se on? Miten tällaista tilannetta voidaan sanoa „perspektiivien puuttumiseksi" talonpoikaistaloudelta, kuten siitä esimerkiksi Frumkin puhuu? Mitä „perspektiivien puuttumista" se on?

Missä on meidän viljavaikeuksiemme **perusta,** jos otetaan huomioon vaikeuksien **pitkäaikaiset** ja **perussyyt** eikä väliaikaisia, konjunktuurisyitä?

Viljavaikeuksiemme pohjana on maatalouden suureneva hajanaisuus ja pirstoutuneisuus. Onhan tosiasia, että maatalous pirstoutuu yhä enemmän, varsinkin viljatalouden alalla, käyden yhä vähemmän kannattavaksi ja vähemmän tavaraviljaa tuottavaksi. Kun meillä ennen vallankumousta oli 15—16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, niin nyt meillä on niitä 24—25 miljoonaa, ja pirstoutumisprosessi on yhä voimistumassa.

On totta, että kylvöalamme eivät nyt ole sanottavastikaan pienemmät kuin ennen sotaa olleet kylvö-

alat, ja viljan **kokonaistuotanto** on kaikkiaan vain viitisen prosenttia pienempi kuin ennen sotaa. Mutta onnettomuus on siinä, että tästä kaikesta huolimatta **tavara**viljan tuotanto jää jälkeen sodanedellisestä tuotannosta **puolella**, s.o. noin 50 prosentilla. Siinä on kysymyksen ydin.

Mistä sitten on kysymys? Siitä, että pientalous ei ole niin kannattavaa, se tuottaa vähemmän tavaraviljaa eikä se ole niin vankkaa kuin suurtalous. Marxilaisuuden tunnettu toteama siitä, että pientuotanto on epäedullisempaa kuin suurtuotanto, pitää täydellisesti paikkansa maataloudessakin. Sen tähden pieni talonpoikaistalous tuottaa samalla maa-alalla paljon vähemmän tavaraviljaa kuin suurtalous.

Missä on ulospääsy?

Meillä on kolme ulospääsyä, kuten Politbyroon päätöslauselmassa sanotaan.

1. Ulospääsy on siinä, että kohotetaan mahdollisuuden mukaan pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden tuotantoa, otetaan sahran tilalle aura, annetaan pieniä ja keskisuuria koneita, annetaan lannoitteita, turvataan siemenillä, annetaan agronoomista apua, vedetään talonpoikaisto osuustoimintaan, tehdään kontrahteja kokonaisten kylien kanssa antaen niille lainaksi parhaita siemeniä ja turvaten täten talonpoikaisto kollektiivisella luotolla ja vihdoin annetaan niille vuokralle suuria koneita vuokra-asemien kautta.

Ne toverit, jotka väittävät, että pientalonpoikaistalous on käyttänyt loppuun kehitysmahdollisuutensa, joten sitä ei siis kannata enää pitemmälle auttaa, ovat väärässä. Se on aivan väärä mielipide. Yksilöl-

lisellä talonpoikaistaloudella on vielä paljon kehitysmahdollisuuksia. Sitä on vain osattava auttaa näiden mahdollisuuksien realisoimisessa.

Väärässä on myöskin „Krasnaja Gazeta“ [51] väittäessään, että yksilöllisten talonpoikaistalouksien osuustoiminnallistamisen politiikka myynnin ja varustelun alalla ei ole osoittautunut tarkoituksenmukaiseksi. Se on kerrassaan väärin, toverit. Päinvastoin, osuustoiminnallistamisen politiikka varustelun ja myynnin linjaa on osoittautunut täysin tarkoituksenmukaiseksi, sillä se on luonut realisen perustan käänteelle talonpoikaiston keskuudessa kolhoosiliikkeen suuntaan. On epäilemätöntä, että ilman varustelu- ja myyntiosuustoiminnan kehittämistä meillä ei olisi sitä käännettä talonpoikaiston suhteissa kolhooseihin, joka meillä on nykyään ja joka auttaa meitä kehittämään edelleen kolhoosirakennustyötä.

2. Ulospääsy on edelleen siinä, että köyhiä ja keskitalonpoikia autetaan vähitellen yhdistämään hajallaan olevat pienet taloutensa uuden tekniikan ja kollektiivisen työn pohjalla toimiviksi kollektiivisiksi suurtalouksiksi, jotka ovat edullisempia ja joilla tavaratuotannon osuus on suurempi. Tarkoitan kaikkia pientalouksien yhteenliittämisen muotoja suuriksi, yhteiskunnallisiksi talouksiksi, yksinkertaisista osuuskunnista artteleihin asti, joilla tavaratuotannon osuus ja työn tuottavaisuus on verrattomasti suurempi kuin hajallaan olevilla pienillä talonpoikaistalouksilla.

Siinä on probleemin ratkaisun perusta.

Väärässä ovat ne toverit, jotka kolhoosien puolesta esiintyessään syyttävät meitä pientalonpoikaistalouden „rehabilitoinnista“. He ovat nähtävästi sitä

mieltä, että suhteitten yksilölliseen talonpoikaistalouteen pitää olla taistelun ja hävityksen suhteita, mutta ei avun ja puoleensavetämisen suhteita. Se on kerrassaan väärin, toverit. Yksilöllinen talonpoikaistalous ei lainkaan tarvitse „rehabilitointia“. Sen kannattavaisuus on vähäistä, se on totta. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että se on kokonaan epäedullista taloutta. Me rikkoisimme liittoyhteyden, jos asettuisimme taistelun ja hävittämisen kannalle yksilöllisen talonpoikaistalouden suhteen ja poikkeaisimme pois siltä leniniläiseltä kannalta, että kolhoosien on annettava yksilöllisille talonpoikaistalouksille jokapäiväistä apua ja tukea.

Vieläkin enemmän väärässä ovat ne, jotka ylistäessään kolhooseja julistavat yksilöllisen talonpoikaistalouden „kiroukseksemme“. Se haiskahtaa jo suoranaiselta sodalta talonpoikaistaloutta vastaan. Mistä sellainen on otettu? Jos talonpoikaistalous on „kirous“, niin miten voidaan selittää työväenluokan liitto talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa? Työväenluokan liitto „kirouksen“ kanssa, — voiko maailmassa olla sellaisia mahdottomuuksia? Miten voidaan puhua tuollaista ja julistaa samalla liittoyhteyttä? Muistellaan Leninin sanoja siitä, että on siirryttävä vähitellen talonpojan hevoskaakin selästä teollisuuden teräksisen hevosen selkään. Se on oikein hyvä asia. Mutta sillä tavallako siirrytään toisen hevosen selästä toisen selkään? Eikö talonpoikaistalouden julistaminen „kiroukseksi“ silloin, kun ei ole vielä luotu laajaa ja voimakasta perustaa laajaksi kehittyneen kolhoosiverkon muodossa, merkitse sitä, että jäädään ilman minkäänlaista hevosta, ilman minkäänlaista perustaa?

(Ääniä: „Oikein, oikein!".) Näiden tovereiden virhe on siinä, että he asettavat kolhoosit yksilöllisten talonpoikaistalouksien **vastakohdaksi.** Mutta me haluamme, että näitä talouden kahta muotoa ei asetettaisi toistensa vastakohdaksi, vaan että ne **liittyisivät** läheisesti toisiinsa, että tässä liittoyhteydessä kolhoosi antaisi apua yksilötalonpojalle ja auttaisi sitä siirtymään vähitellen kollektivismin raiteille. Niin, me haluamme, ettei talonpoikaisto pitäisi kolhooseja vihollisinaan, vaan ystävinään, jotka auttavat sitä, auttavat vapautumaan köyhyydestä. (Ääniä: „Oikein!".) Jos tämä on oikein, niin silloin ei pidä puhua yksilöllisen talonpoikaistalouden „rehabilitoinnista" tai siitä, että talonpoikaistalous on meidän „kirouksemme".

Olisi pitänyt sanoa, että pientalonpoikaistalous on epäedullisempi tai jopa kaikkein epäedullisin suureen kollektiiviseen talouteen verrattuna, mutta se ei kuitenkaan ole vailla määrättyä verrattain tärkeää etuisuutta. Mutta teidän mukaan asia on siten, että pientalonpoikaistalous on ylipäänsä epäedullista ja ehkäpä vielä vahingollistakin.

Lenin ei pitänyt pientalonpoikaistaloutta sellaisena. Hän sanoi tästä asiasta puheessaan „Elintarvikeverosta" näin:

„Jos talonpoikaistalous voi kehittyä edelleen, niin on sille turvattava varmasti myöskin siirtyminen eteenpäin, ja eteenpäin siirtyminen on väistämättä siinä, että vähimmän edullinen ja eniten jälkeenjäänyt pieni, eristäytynyt talonpoikaistalous järjestäisi vähitellen yhteenliittymällä yhteiskunnallisen suuren maanviljelystalouden. Siten ovat sosialistit aina tämän kaiken käsittäneet. Juuri niin ajattelee kommunistinen puolueemmekin" (XXVI osa, s. 299).

Siis yksilöllisellä talonpoikaistaloudella on sittenkin vissejä etuisuuksia.

Eri asia on, kun korkeampi talousmuoto, suurtalous, taistelee alempaa vastaan, saattaa sen taloudelliseen häviöön ja tuhoaa sen. Siten käy kapitalismin oloissa. Mutta aivan eri asia on, kun korkeampi talousmuoto ei saata alempaa talousmuotoa taloudelliseen häviöön, vaan auttaa sitä nousemaan, siirtymään kollektivismin raiteille. Siten käy Neuvostojärjestelmän oloissa.

Lenin sanoo kolhoosien ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien välisistä suhteista näin:

„Erikoisesti on pyrittävä siihen, että todella ja täydellisesti toteutettaisiin käytännössä sitä Neuvostovallan lakia (kolhooseista ja neuvostotiloista. **J. St.**), joka vaatii neuvostotiloilta, maatalouskommuunoilta ja kaikilta samantapaisilta yhtymiltä **viipymätöntä ja kaikinpuolista avunantoa ympäristöseudun keskitalonpojille**. Vain sellaisen **todellisen avunannon** perusteella **voidaan toteuttaa sopimusta keskitalonpojan kanssa** *. Vain siten voidaan ja täytyy voittaa sen luottamus" (XXIV osa, s. 175).

Asia on siis niin, että kolhoosien ja neuvostotilojen on autettava talonpoikaistalouksia nimenomaan yksilöllisinä talouksina.

Ja vihdoin kolmas lainaus Leniniltä:

„Vain siinä tapauksessa, jos onnistutaan teossa osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuuskunnallisen, arttelimaisen maanviljelyksen etuisuudet, ainoastaan, jos onnistutaan auttamaan talonpoikaa yhteistalouden, arttelitalouden avulla, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka todella todistaa talonpojalle olevansa oikeassa, vetää lujasti ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon" (XXIV osa, s. 579).

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Näin suureksi Lenin arvioi kolhoosiliikkeen merkityksen maamme sosialistisessa uudestijärjestämisessä.

On sangen kummallista, että eräät toverit keskittivät pitkissä puheissaan huomionsa kysymykseen yksilöllisistä talonpoikaistalouksista mainitsematta sanallakaan, kirjaimellisesti sanallakaan kolhoosien kohottamistehtävästä puolueemme ajankohtaisena ja ratkaisevana tehtävänä.

3. Ulospääsy on vihdoin siinä, että lujitetaan entisiä neuvostotiloja ja kohotetaan uusia, suuria neuvostotiloja, jotka ovat kaikkein kannattavimpia taloudellisia yksikköjä ja joissa tavaratuotannon osuus on korkein.

Tällaiset ovat ne kolme perustehtävää, joiden täyttäminen antaa meille mahdollisuuden ratkaista viljaprobleemin ja siis siten likvidoida viljarintamalla olevien vaikeuksiemme varsinaisen perustan.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että ensimmäinen tehtävä — yksilöllisen talonpoikaistalouden kohottaminen, joka on vieläkin työmme päätehtävä, **on tullut jo riittämättömäksi** viljaprobleemin ratkaisemista varten.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että ensimmäistä tehtävää **täydennetään** käytännöllisesti kahdella uudella tehtävällä — kolhoosien ja neuvostotilojen kohottamisella.

Ilman näiden tehtävien yhteensovittamista, ilman sitkeää työtä näillä kaikilla kolmella linjalla on mahdotonta ratkaista viljaprobleemia enempää maan tavaraviljalla varustamisen kuin myöskään koko kansantaloutemme sosialismin perusteille uudestijärjestämisen mielessä.

Mitä Lenin ajatteli tästä asiasta? Meillä on tunnettu asiakirja, joka puhuu siitä, että täysistunnolle ehdotettu Politbyroon päätöslauselma sattuu täydellisesti yhteen sen käytännöllisen suunnitelman kanssa maatalouden kehittämisestä, jonka Lenin on tuossa asiakirjassa hahmoitellut. Tarkoitan Leninin kirjoittamaa „STO:n (Työ- ja Puolustusneuvoston) evästystä“. Se on julkaistu toukokuussa 1921. Tässä asiakirjassa Lenin käsittelee kolmea käytännöllisten kysymysten ryhmää: ensimmäinen ryhmä koskee tavarankiertokulun ja teollisuuden kysymyksiä, toinen ryhmä — maatalouden kohottamisen kysymyksiä ja kolmas ryhmä — kaikenlaisia ekosoja[52] ja alueneuvottelukuntia talouden säännöstelyn alalla.

Mitä siinä, tässä asiakirjassa, on sanottu maataloudesta? Esitän lainauksen „Työ- ja Puolustusneuvoston evästyksestä“:

„Toinen kysymysryhmä. Maatalouden kohottaminen: a) talonpoikaistalous, b) neuvostotilat, c) kommuunat, d) arttelit, e) osuuskunnat, f) yhteiskunnallisen talouden muut muodot“ (kts. XXVI osa, s. 374).

Te huomaatte, että Politbyroon päätöslauselman käytännölliset johtopäätökset viljaprobleemin ja yleensä maatalousprobleemin ratkaisemisessa sattuvat täydellisesti yhteen Leninin suunnitelman kanssa, joka on esitetty „Työ- ja Puolustusneuvoston evästyksessä“ vuonna 1921.

On erittäin mielenkiintoista panna merkille se suorastaan nuorukaisen ilo, jolla Lenin, tuo jättiläinen, joka siirteli vuoria ja työnsi niitä vastakkain, otti vastaan jokaisen tiedon yhden tai kahden kolhoo-

sin perustamisesta tai traktorien lähettämisestä jollekin neuvostotilalle. Tässä esimerkiksi lainaus kirjeestä „Neuvosto-Venäjän teknillisen avun yhdistykselle“:

„Hyvät toverit! Sanomalehdissämme on erittäin myönteisiä tietoja yhdistyksenne jäsenten työstä Tambovin läänin Kirsanovin kihlakunnan neuvostotiloilla, Odessan läänin Mitinon asemalla ja myöskin Donetsin kivihiilialueen kaivosmiesten ryhmän työstä... Teen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistölle esityksen parhaimpien talouksien tunnustamisesta mallitalouksiksi sekä erikoislaatuisen ja poikkeuksellisen avun antamisesta niille, joka apu on välttämätöntä niiden työn suotuisaa kehittämistä varten. Vielä kerran lausun tasavaltamme nimessä teille syvän kiitollisuuteni ja pyydän ottamaan huomioon, että apunne maanmuokkaamisessa traktoreilla on meille erittäin ajankohtaista ja tärkeää. Erikoista mielihyvää tuottaa minulle mahdollisuus onnitella teitä sen johdosta, että te aiotte järjestää 200 maatalouskommuunaa“ (XXVII osa, s. 309).

Ja vielä lainaus kirjeestä „Neuvosto-Venäjän ystävien yhdistykselle“ Amerikkaan:

„Hyvät toverit! Permin läänin toimeenpanevalle komitealle tekemäni erikoisen kyselyn kautta olen juuri tarkistanut ne lehdissämme julkaistut erikoisen suotuisat tiedot sen työn suhteen, jota yhdistyksenne jäsenet Harold Ware'in johdolla ovat suorittaneet traktoriryhmineen Permin läänin „Toikinon“ **neuvostotilalla** *... Teen Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistölle esityksen tämän neuvostotilan tunnustamisesta mallitilaksi sekä erikoislaatuisen ja poikkeuksellisen avun antamisesta sille niin rakennustöiden suhteen kuin myöskin bensiinillä, metallilla ja muilla materiaaleilla varustamisessa, jotka ovat välttämättömiä remonttiverstaan järjestämistä varten. Vielä kerran lausun tasavaltamme nimessä syvän kiitollisuuteni ja pyydän ottamaan huomioon, ettei mikään muu apu ole meille niin ajankohtaista ja niin tärkeää kuin teidän antamanne“ (XXVII osa, s. 308).

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Sellaisella ilolla Lenin otti vastaan jokaisen pienimmänkin tiedon kolhoosien ja neuvostotilojen kehityksestä.

Olkoon tämä opetukseksi niille, jotka aikovat pettää historiaa ja tulla toimeen ilman kolhooseja ja neuvostotiloja sosialismin voitokkaassa rakentamisessa maassamme.

Minä lopetan, toverit. Olen sitä mieltä, että viljavaikeudet eivät mene meille hyödyttömästi. Puolueemme on oppinut ja kulkenut eteenpäin vaikeuksia ja kaikenlaisia kriisejä voittaen. Olen sitä mieltä, että nykyiset vaikeudet karaisevat bolshevistisia rivejämme ja pakottavat ne käymään välittömästi käsiksi viljaprobleemin ratkaisemiseen. Ja tämän probleemin ratkaiseminen merkitsee, että saadaan raivatuksi pois eräs suurimmista maamme sosialistisen uudestijärjestämisen tiellä olevista vaikeuksista.

TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN LIITTOYHTEYDESTÄ JA NEUVOSTOTILOISTA

Puheesta heinäkuun 11 pnä 1928

Eräät toverit palasivat neuvostotiloja koskevissa puheissaan eilisiin kiistoihin viljanhankintakysymyksestä. Mitäpä siinä, palatkaamme eilisiin kiistoihin.

Mistä meillä eilen kiisteltiin? Ennen kaikkea „saksista" kaupungin ja maaseudun välillä. Puhe oli siitä, että talonpojat maksavat yhä vielä liikamaksua teollisuustavaroista eivätkä saa täyttä maksua maatalouden tuotteista. Puhe oli siitä, että nämä yli- ja alimaksut ovat talonpoikaistolle yliveroa, jotain „pakkoveron" tapaista, teollistamisen hyväksi perittävää lisäveroa, joka meidän on välttämättä poistettava, mutta jota me emme voi poistaa **nyt heti**, ellemme halua horjuttaa teollisuutta, horjuttaa koko maata varten työskentelevän ja kansantalouttamme sosialismiin kuljettavan teollisuutemme määrättyä kehitysvauhtia.

Eräitä se ei miellyttänyt. Nämä toverit nähtävästi pelkäävät tunnustaa totuutta. Mitäpä siinä, se on makuasia. Eräät ovat sitä mieltä, ettei Keskuskomitean täysistunnossa pidä puhua koko totuutta. Mutta

minä olen sitä mieltä, että oman puolueemme Keskuskomitean täysistunnossa me olemme velvolliset puhumaan koko totuuden. Ei pidä unohtaa, että Keskuskomitean täysistuntoa ei saa pitää joukkokokouksena. Sellaiset sanat kuin „ylivero“ ja „lisävero“ ovat tietysti epämiellyttäviä sanoja, sillä ne iskevät nenälle. Mutta kysymys ei ensinnäkään ole sanoista. Toiseksi, nuo sanat vastaavat täydellisesti todellisuutta. Kolmanneksi, nuo epämiellyttävät sanat on tarkoitettukin juuri sitä varten, että ne iskisivät nenälle ja pakoittaisivat bolshevikit tarttumaan vakavasti työhön tuon „yliveron“ **likvidoimiseksi**, „saksien“ **likvidoimiseksi.**

Mutta miten voidaan likvidoida nämä epämiellyttävät seikat? Rationalisoimalla järjestelmällisesti teollisuuttamme ja alentamalla teollisuustavarain hintoja. Parantamalla järjestelmällisesti maatalouden tekniikkaa ja satoisuutta sekä halventamalla vähitellen maataloustuotteita. Rationalisoimalla järjestelmällisesti kauppa- ja hankintakoneistojamme. J.n.e., j.m.s.

Kaikkea tätä ei tietysti voida tehdä vuodessa tai kahdessa. Mutta meidän on se ehdottomasti tehtävä muutamien vuosien kuluessa, jos haluamme vapautua kaikenlaisista epämiellyttävistä seikoista ja nenälle iskevistä ilmiöistä.

Osa tovereista kallistui eilen sille kannalle, että „sakset“ olisi hävitettävä **nyt heti** ja vaati itse asiassa **entiselleen palautettavien hintojen** käytäntöönottamista maataloustuotteille. Yhdessä toisten toverien kanssa minä vastustin sitä ja sanoin, että tämä vaatimus on **tällä hetkellä** ristiriidassa maan teol-

listamisen etujen kanssa, siis ristiriidassa myöskin valtiomme etujen kanssa.

Juuri tästä me eilen kiistelimme, toverit.

Tänään nämä toverit myöntävät, että he luopuvat entiselleen palautettavien hintojen politiikasta. Mitäpä siinä, se on erittäin hyvä. Eilinen kritiikki ei siis ole mennyt hukkaan näiltä tovereilta.

Toinen kysymys koskee kolhooseja ja neuvostotiloja. Mainitsin puheessani siitä luonnottomasta ja kummallisesta seikasta, että osa tovereista puheissaan maatalouden kohottamisen toimenpiteistä viljanhankintojen yhteydessä ei maininnut sanaakaan niin vakavasta toimenpiteestä kuin kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisestä. Miten voidaan „unohtaa" niin vakavat seikat kuin kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisen tehtävä maataloudessa? Eikö ole tunnettua, että yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittämisen tehtävä, niin tärkeää kuin se tällä hetkellä onkin, on jo käynyt **riittämättömäksi**, että **ellemme täydennä** käytännöllisesti tätä tehtävää kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisen uusilla tehtävillä, niin me **emme saa ratkaistuksi** viljatalouden probleemia **emmekä selviydy** vaikeuksista enempää kansantaloutemme (siis myöskään talonpoikaistalouden) sosialistisen uudestijärjestämisen kuin myöskään maan määrätyillä tavaraviljareserveillä turvaamisen mielessä.

Miten kaiken tämän jälkeen voidaan „unohtaa", sivuuttaa kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämistä koskeva kysymys, vaieta siitä?

Siirtykäämme nyt suuria neuvostotiloja koskevaan kysymykseen. Ne toverit, jotka väittävät, ettei Pohjois-Amerikassa ole suuria viljatalouksia, ovat

väärässä. Itse asiassa sellaisia talouksia on olemassa sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa. Voisin vedota vaikkapa sellaiseen todistajaan kuin professori Tulaikoviin, joka on julkaissut Amerikan maataloutta koskevien tutkimustensa tulokset aikakauslehdessä „Nizhneje Povolzhje“ [53] (№ 9).

Sallikaa esittää lainaus Tulaikovin kirjoituksesta.

„Vehnätalous Montanassa kuuluu „Campbell Farming Corporation“ yhtiölle. Sillä on maata 95.000 acrea eli noin 32.000 desjatiinaa. Talous muodostaa yhtenäisen alueen ja se on jaettu viljelystä varten 4 lohkoon, joita meillä nimitettäisiin huuttoreiksi, joilla ovat omat johtajansa, mutta taloutta kokonaisuudessaan hoitaa yksi henkilö — tämän korporation johtaja Thomas Campbell.

Lehtiuutisen mukaan, joka on tietysti saatu tästä samasta taloudesta, on tänä vuonna viljelyksessä noin puolet koko maa-alasta ja satoa odotetaan saatavan noin 410.000 bushelia (noin 800.000 puutaa) vehnää, 20.000 bushelia kauraa ja 70.000 bushelia pellavansiemeniä. Tilan kokonaistulojen arvellaan tekevän 500.000 dollaria.

Hevosten ja muulien tilalla on tässä taloudessa miltei täydellisesti traktorit sekä kuorma- ja henkilöautot. Kyntöjä, kylvöjä ja yleensä kaikkia peltotöitä ja varsinkin elonkorjuuta suoritetaan päivällä sekä yöllä; yöllä koneet työskentelevät pellolla valonheittäjien valossa. Äärettömät kylvöalat sallivat koneiden työskennellä hyvin pitkällä matkalla ilman käännöksiä. Niinpä 24 jalan leveydeltä leikkaavat leikkuu- ja puimakoneet, jos niitä kasvien tilan vuoksi voidaan käyttää, kulkevat 20 mailia, s.o. vähän yli 30 virstaa. Ennen tähän työhön tarvittiin 40 hevosta ja miestä. Traktorin perään on kytketty yhteen 4 lyhteensidontakonetta, jotka sitovat lyhteet 40 jalan levyiseltä kaistalta, jonka pituus on 28 mailia, s.o. noin 42 virstaa. Lyhteensidontakoneita käytetään elonkorjuussa siinä tapauksessa, jos vilja ei ole riittävän kuivaa sitä varten, että se voitaisiin myös puida samanaikaisesti leikkuun kanssa. Silloin lyhteensidontakoneesta poistetaan sitojalaite ja leikattu vilja levitetään erikoisen konveijerin avulla

riveihin. Täten levitetty vilja on pellolla 24 ja 48 tuntia, jona aikana se kuivaa ja samanaikaisesti niitetyn rikkaruohon siemenet varisevat maahan. Sitten pannaan käyntiin leikkuu- ja puimakone, jossa terän asemesta on syöttölaite, joka syöttää kuivaneen viljan maasta suoraan puimakoneen rumpuun. Koneessa on tällöin vain traktorinkuljettaja ja puimakoneenhoitaja. Koneessa ei ole ketään muita. Jyvät valuvat puimakoneesta suoraan 6 tonnin kantoisiin vaunuihin, ja traktorit vetävät ne 10 vaunua käsittävinä junina varastoille. Kirjoituksessa mainitaan, että täten työskennellen puidaan päivittäin 16—20 tuhatta bushelia viljakasvien jyviä" (kts. „Nizhneje Povolzhje" № 9, syyskuu 1927, s. 38—39).

Siinä on teille kuvaus eräästä vehnätalousjättiläisen kapitalistisesta tyypistä. Sellaisia jättiläistalouksia on sekä Pohjois- että Etelä-Amerikassa.

Eräät toverit puhuivat täällä siitä, että tällaisten jättiläistalouksien kehitykselle ei kapitalistisissa maissa ole aina suotuisia tai ei kyllin suotuisia ehtoja, jonka vuoksi tällaiset taloudet jakaantuvat joskus pienemmiksi yksiköiksi käsittäen kukin niistä 1—5 tuhatta desjatiinaa. Se on aivan totta.

Sen vuoksi nämä toverit ovat sitä mieltä, että suurilla viljatalouksilla ei ole tulevaisuutta myöskään neuvosto-oloissa. Mutta se nyt ei ole lainkaan totta.

Nämä toverit eivät todennäköisesti ymmärrä tai eivät näe eroa kapitalistisen järjestelmän ja neuvostojärjestelmän olojen välillä. Kapitalismin oloissa vallitsee maan yksityisomistus ja siis on olemassa absoluuttinen maakorkokin, mikä kallistaa maataloustuotannon tuotantokustannuksia ja asettaa ylipääsemättömiä esteitä sen tuntuvalle edistykselle. Neuvosto-oloissa sen sijaan ei ole maan yksityisomistusta eikä absoluuttista maakorkoa, ja se seikka ei voi olla

tekemättä halvemmaksi maataloustuotteiden tuotantoa eikä siis voi olla helpottamatta suurennetun maatalouden kiihtyvää liikettä teknillisen ja kaiken muun edistyksen tietä.

Edelleen, kapitalismin oloissa on suurten viljatalouksien tarkoituksena tuottaa pääomalle mahdollisimman suuri voitto tahi joka tapauksessa sellainen voitto, joka vastaisi niin sanottua keskimääräisen voiton suhdelukua, jota ilman ne yleensä puhuen eivät voi säilyä ja olla olemassa. Tämä seikka ei voi olla tekemättä tuotantoa kalliimmaksi luoden siten mitä vakavimpia esteitä suurten viljatalouksien kehityksen tielle. Neuvosto-oloissa sen sijaan suuret viljataloudet, jotka sitä paitsi ovat valtion talouksia, eivät kehittyäkseen laisinkaan tarvitse enempää enimmäisvoittoa kuin keskimääräistäkään voittoa, vaan voivat rajoittua vain vähimmäisvoittoon (ja joskus voivat väliaikaisesti tulla toimeen ilman minkäänlaista voittoa), mikä samalla, kun absoluuttista maakorkoa ei ole olemassa, luo harvinaisen suotuisat ehdot suurten viljatalouksien kehitykselle.

Ja lopuksi, kapitalismin oloissa ei suuria viljatalouksia varten ole olemassa edullista luottoa eikä verohuojennuksia, kun taas neuvosto-oloissa, joiden tarkoituksena on sosialistisen talouden kaikinpuolinen tukeminen, tällaiset etuisuudet ovat olemassa ja tulevat olemaan.

Kaikki nämä ja näiden kaltaiset ehdot luovat neuvosto-oloissa (toisin kuin kapitalismin oloissa) sangen suotuisan tilanteen, joka on välttämätön sitä varten, että neuvostotilojen kehitystä suurina viljatalouksina voitaisiin viedä eteenpäin.

Lopuksi kysymys neuvostotiloista ja kolhooseista liittoyhteyden lujittamisen tukikohtina, työväenluokan johtavan osuuden turvaamisen tukikohtina. Me emme tarvitse kolhooseja ja neuvostotiloja vain sitä varten, että voisimme turvata perspektiivipäämäärämme maaseudun sosialistisessa uudestijärjestämisessä. Me tarvitsemme kolhooseja ja neuvostotiloja myöskin sitä varten, että meillä olisi maaseudulla **jo nyt** sosialistiset taloudelliset tukikohdat, jotka ovat välttämättömiä liittoyhteyden lujittamista varten, välttämättömiä työväenluokan johtavan osuuden turvaamista varten liittoyhteydessä. Voimmeko me jo nyt perustaa laskelmamme tällaisten tukikohtien luomiseen ja kehittämiseen? En epäile, ettemmekö voisi ja etteikö meidän pitäisi perustaa laskelmiamme siihen. Viljakeskus[54] tiedoittaa, että se on solminut kolhoosien, arttelien ja osuuskuntien kanssa sopimuksia, joiden perusteella se on saava niiltä noin 40—50 miljoonaa puutaa viljaa. Mitä tulee neuvostotiloihin, niin tiedot osoittavat, että vanhojen ja uusien neuvostotilojemme on annettava tänä vuonna niin ikään noin 25—30 miljoonaa puutaa tavaraviljaa.

Kun tähän lisätään ne 30—35 miljoonaa puutaa, jotka maatalousosuuskuntien on saatava yksilöllisiltä talonpoikaistalouksilta, jotka ovat yhteydessä sen kanssa kontrahoinnin linjaa, niin meillä tulee varmasti taatuksi yli 100 miljoonaa puutaa viljaa, mikä voi olla määrätynlaisena reservinä ainakin sisäisillä markkinoilla. Onhan se kuitenkin jotain.

Siinä te näette **ensimmäisiä tuloksia** maaseudulla olevista sosialistisista taloudellisista tukikohdistamme.

Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ne toverit ovat väärässä, jotka luulevat, että työväenluokka on avuton maaseudulla sosialististen asemiensa puolustamisessa, että sille on jäänyt vain yksi mahdollisuus: perääntyä loppumattomasti ja luovuttaa yhtä mittaa asemiaan kapitalistisille aineksille. Ei, toverit, asia ei ole niin. Työväenluokka ei ole niin heikko maaseudulla kuin pintapuolisesta havainnoitsijasta voisi näyttää. Tuolla lohduttomalla filosofialla ei ole mitään yhteistä bolshevismin kanssa. Työväenluokalla on maaseudulla suuri joukko **talouden** tukikohtia neuvostotilojen, kolhoosien sekä varustelu- ja myyntiosuuskuntien muodossa, joihin nojaten se voi lujittaa liittoyhteyttä maaseutuun, eristää kulakin ja turvata johtoasemansa. Työväenluokalla on vihdoin suuri joukko **poliittisia** tukikohtia maaseudulla Neuvostojen muodossa, järjestyneen köyhälistön muodossa j.n.e., joihin nojaten se voi lujittaa asemiaan maaseudulla.

Näihin maaseudulla oleviin taloudellisiin ja poliittisiin tukiasemiin nojaten ja käyttäen hyväkseen kaikkia proletariaatin diktatuurin käytettävissä olevia keinoja ja voimia (hallitsevat kukkulat j.n.e.), puolue ja Neuvostovalta voivat varmoina suorittaa maaseudun sosialistista uudestijärjestämistä, lujittaa askel askeleelta työväenluokan ja talonpoikaiston välistä liittoa ja lujittaa askel askeleelta työväenluokan johtoa tässä liitossa.

Erikoista huomiota on tässä kiinnitettävä maalaisköyhälistön keskuudessa tehtävään työhön. On pidettävä sääntönä, että mitä paremmin ja menestyksellisemmin sujuu työmme köyhälistön kes-

kuudessa, sitä korkeammalla on Neuvostovallan auktoriteetti maaseudulla, ja päinvastoin, mitä huonommin ovat asiamme köyhälistön suhteen, sitä alempana on Neuvostovallan auktoriteetti.

Me puhumme usein liitosta keskitalonpojan kanssa. Mutta tämän liiton lujittamiseksi nykyisissä oloissamme on käytävä päättäväistä taistelua kulakistoa ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan. Sen tähden puolueemme XV edustajakokous oli aivan oikeassa antaessaan tunnuksen hyökkäyksen voimistamisesta kulakistoa vastaan. Mutta voidaanko kulakistoa vastaan käydä menestyksellistä taistelua tekemättä tehokkaasti työtä köyhälistön keskuudessa, nostamatta köyhälistöä kulakistoa vastaan ja antamatta järjestelmällistä apua köyhälistölle? Selvää on, että ei voida! Keskitalonpoika on horjuva luokka. Jos asiamme köyhälistön suhteen ovat huonosti, ellei köyhälistö ole vielä Neuvostovallan järjestynyt tuki, niin kulakki tuntee olevansa voimakas ja keskitalonpoika horjahtelee kulakin puoleen. Ja päinvastoin: jos asiamme köyhälistön suhteen ovat hyvin, jos köyhälistö on Neuvostovallan järjestynyt tuki, niin kulakki tuntee olevansa piirityksessä ja keskitalonpoika horjahtelee työväenluokan puoleen.

Senpä vuoksi olenkin sitä mieltä, että työn voimistaminen talonpoikaisköyhälistön keskuudessa, systemaattisen avun järjestäminen köyhälistölle sekä vihdoin itse köyhälistön muuttaminen työväenluokan järjestyneeksi tueksi maaseudulla, — on eräs mitä oleellisin puolueemme päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

NKP(b):n KESKUSKOMITEAN HEINÄKUUN TÄYSISTUNNON YHTEENVEDOISTA

Selostus NKP(b):n Leningradin järjestön aktiivin kokouksessa heinäkuun 13 pnä 1928

Toverit! Juuri päättynyt Keskuskomitean täysistunto työskenteli kahden kysymysryhmän alalla.

Ensimmäisen kysymysryhmän muodostavat ne kysymykset, jotka koskevat Kommunistisen Internationalen perusprobleemeja piakkoin kokoontuvan VI kongressin yhteydessä.

Toisen kysymysryhmän muodostavat ne kysymykset, jotka koskevat rakennustyötämme Neuvostoliitossa maatalouden alalla — viljaprobleemia ja viljanhankintoja — sekä teollisuutemme turvaamista teknillisellä intelligenssillä, työväenluokasta lähtöisin olevilla intelligenttikaadereilla.

Aloittakaamme ensimmäisestä kysymysryhmästä.

I

KOMINTERNIN KYSYMYKSET

1. KOMINTERNIN VI KONGRESSIN PERUSPROBLEEMIT

Mitkä perusprobleemit ovat tällä kertaa Kominternin VI kongressin edessä?

Kun otetaan huomioon viidennen kongressin ja kuudennen kongressin välinen kausi, niin on ennen

kaikkea pysähdyttävä niihin ristiriitoihin, jotka ovat tänä aikana kypsyneet imperialistien leirissä.

Mitä nuo ristiriidat ovat?

Silloin, viidennen kongressin kynnyksellä, meillä puhuttiin vielä vähän Englannin ja Amerikan ristiriidoista perusristiriitoina. Silloin oli tapana puhua jopa englantilais-amerikkalaisesta liitosta. Mutta sitäkin mieluummin puhuttiin ristiriidoista Englannin ja Ranskan välillä, Amerikan ja Japanin välillä, voittajien ja voitettujen välillä. Ero silloisen kauden ja nykyisen kauden välillä on siinä, että useista kapitalistien leirissä olevista ristiriidoista on perusristiriidaksi tullut ristiriita amerikkalaisen kapitalismin ja englantilaisen kapitalismin välillä. Jos otatte kysymyksen naftasta, jolla on ratkaiseva merkitys niin kapitalistisen talouden rakentamiselle kuin myöskin sodassa; jos otatte kysymyksen tavarain menekkimarkkinoista, joilla on mitä vakavin merkitys maailman kapitalismin elämälle ja kehitykselle, sillä ei voida tuottaa tavaroita, ellei näillä tavaroilla ole turvattua menekkiä; jos otatte kysymyksen pääomien vientimarkkinoista, jotka ovat imperialistisen kauden luonteenomainen piirre; jos otatte vihdoin kysymyksen menekki- ja raaka-ainemarkkinoille johtavista teistä, — niin kaikki nämä peruskysymykset johtavat samaan perusprobleemiin, Englannin ja Amerikan välillä maailmanherruudesta käynnissä olevan taistelun probleemiin. Tunkeutuipa Amerikka, tämä jättiläismäisesti kehittyvän kapitalismin maa, mihin tahansa, Kiinaan, siirtomaihin, Etelä-Amerikkaan tai Afrikkaan, niin kaikkialla se kohtaa suunnattomia esteitä Englannin jo aikaisemmin lujitettujen asemien muodossa.

Tämä tietysti ei sulje pois muita kapitalismin leirissä olevia ristiriitoja: Amerikan ja Japanin, Englannin ja Ranskan, Ranskan ja Italian, Saksan ja Ranskan välillä j.n.e. Mutta se merkitsee, että nämä ristiriidat nojaavat joltakin osaltaan siihen perusristiriitaan, mikä on olemassa kapitalistisen Englannin, jonka tähti on laskemassa, ja kapitalistisen Amerikan, jonka tähti on nousemassa, välillä.

Mitä tämä perusristiriita kantaa kohdussaan? Nähtävästi se kantaa kohdussaan sotaa. Kun kaksi jättiläistä törmää vastakkain, kun niiden on ahdasta maapallolla, niin ne pyrkivät mittelemään voimiaan ratkaistakseen sodan avulla riitakysymyksen maailmanherruudesta.

Tämä on ensimmäinen seikka, mikä pitää ottaa huomioon.

Toinen ristiriita on ristiriita imperialismin ja siirtomaiden välillä. Tämä ristiriita oli olemassa myöskin V kongressin aikana. Mutta vasta nyt se on saanut kärkevän luonteen. Silloin meillä ei ollut niin voimakasta Kiinan vallankumousliikkeen kasvua, niin mahtavaa Kiinan työläisten ja talonpoikain miljoonaisten joukkojen liikehtimistä, kuin oli vuosi sitten ja on nyt. Mutta siinä ei ole kaikki. Silloin, Kominternin V kongressin aikana, meillä ei ollut myöskään sitä Intian työväenliikkeen ja kansallisen vapaustaistelun voimakasta elpymistä, mikä meillä on nyt. Nämä kaksi perustosiasiaa asettavat siirto- ja puolisiirtomaakysymyksen väistämättömänä kysymyksenä.

Mitä tämä ristiriita kantaa kohdussaan? Se kantaa kohdussaan kansallisia vapaussotia siirtomaissa ja interventiota imperialismin taholta.

Tämäkin seikka on otettava huomioon.

Vihdoin kolmas ristiriita — ristiriita kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä, ristiriita, joka ei heikkene, vaan voimistuu. Kun Kominternin V kongressin aikana voitiin puhua, että on muodostunut vissinlainen, tosin epävarma, mutta enemmän tai vähemmän pitkäaikainen tasapainotila kahden maailman välillä, kahden vastakohdan, Neuvostojen maailman ja kapitalismin maailman välillä, niin nyt meillä on täysi syy väittää, että tämän tasapainotilan aika lähenee loppuaan.

Sanomattakin on selvää, että tämän ristiriidan kasvussa ei voi olla piilemättä sotilaallisen intervention vaara.

On syytä otaksua, että VI kongressi ottaa huomioon myöskin tämän seikan.

Näin ollen kaikki nämä ristiriidat johtavat kiertämättömästi samaan perusvaaraan — uusien imperialististen sotien ja interventioiden vaaraan.

Sen vuoksi uusien imperialististen sotien ja interventioiden vaara on nykyajan tärkein kysymys.

Nykyinen porvarillinen pasifismi Kansainliittoineen, „rauhan" saarnaamisineen, sodan „kieltämisineen", jaaritteluineen „aseistariisumisesta" j.n.e. on laajimmin levinnyt keino, jolla työväenluokkaa tuuditetaan uneen ja käännetään sen huomio pois taistelusta sodanvaaraa vastaan.

Monet luulevat, että imperialistinen pasifismi on rauhan välikappale. Se on kerrassaan väärä luulo. Imperialistinen pasifismi on sodan valmistelun välikappale ja tämän valmistelun peittämistä farisealaisilla fraaseilla rauhasta. Ilman tätä pasifismia ja sen

välikappaletta, Kansainliittoa, on sotien valmistelu nykyisissä oloissa mahdotonta.

On naiiveja ihmisiä, jotka luulevat, että kun kerran on olemassa imperialistista pasifismia, niin se merkitsee sitä, että sotaa ei tule. Se on kerrassaan väärä luulo. Päinvastoin, sen, joka tahtoo päästä totuuteen käsiksi, on käännettävä tämä asettamus ylösalaisin ja sanottava: kun kerran imperialistinen pasifismi Kansainliittoineen on päässyt rehoittamaan, niin uusia imperialistisia sotia ja interventioita tulee varmasti.

Kaikkein tärkeintä tässä kaikessa on se, että sosialidemokratia on päätekijä, joka levittää imperialistista pasifismia työväenluokkaan, — siis se on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa uusia sotia ja interventioita valmisteltaessa.

Mutta uusien sotien valmistelemiseksi on pelkkä pasifismi riittämätön, vaikka tuota pasifismia tukeekin niin vakava voima kuin sosialidemokratia. Siihen tarvitaan vielä eräitä keinoja joukkojen nujertamiseksi imperialismin keskuksissa. Imperialismin hyväksi ei voida sotia lujittamatta imperialismin selustaa. Imperialismin selustaa ei voida lujittaa nujertamatta työläisiä. Sitä varten onkin olemassa fasismi.

Siitä johtuu sisäisten ristiriitojen, työn ja pääoman välisten ristiriitojen kärjistyminen kapitalismin maissa.

Toisaalta pasifismin saarnaaminen sosialidemokratian avulla, jotta voitaisiin sitä menestyksellisemmin valmistautua uusiin sotiin; toisaalta fasististen menetelmien käyttäminen työväenluokan nujertamiseksi selustassa, kommunististen puolueiden nujertamiseksi

selustassa, jotta sitten voitaisiin sitä menestyksellisemmin käydä sotaa, interventiota, — sellainen on uusien sotien valmistelun tie.

Tästä johtuvat kommunististen puolueiden tehtävät:

Ensiksikin, väsymätön taistelu sosialidemokratismia vastaan kaikilla aloilla, sekä taloudellisella että poliittisella alalla, sisällyttäen siihen porvarillisen pasifismin paljastamisen ja työväenluokan enemmistön voittamisen kommunismin puolelle.

Toiseksi, edistyneimpien maiden työläisten ja siirtomaiden työtätekevien joukkojen yhteisrintaman luominen sodanvaaran torjumiseksi tai, kun sota on syttynyt, imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, fasismin murskaamiseksi, kapitalismin kukistamiseksi, Neuvostovallan pystyttämiseksi, siirtomaiden vapauttamiseksi orjuudesta sekä maailman ensimmäisen Neuvostotasavallan kaikinpuolisen puolustuksen järjestämiseksi.

Tällaiset ovat VI kongressin edessä olevat perusprobleemit ja tehtävät.

Kominternin Toimeenpaneva Komitea ottaa huomioon nämä probleemit ja tehtävät. Siitä on helppo vakuuttua, jos silmäilette Kominternin VI kongressin työjärjestystä.

2. KOMINTERNIN OHJELMA

Kysymys Kominternin ohjelmasta on kiinteässä yhteydessä kysymykseen kansainvälisen työväenliikkeen perusprobleemeista.

Kominternin ohjelman mitä tärkein merkitys on siinä, että se määrittelee tieteellisesti kommunistisen

liikkeen perustehtävät, viitoittaa näiden tehtävien ratkaisun tärkeimmät tiet ja antaa siten Kominternin jaostoille sellaisen päämäärien ja menettelytapojen selvyyden, jota ilman ei varma eteenpäinmeno ole mahdollista.

Muutama sana Kominternin Toimeenpanevan Komitean ohjelmavaliokunnan esittämän Kominternin ohjelmaluonnoksen erikoisuuksista. Tuollaisia erikoisuuksia voitaisiin panna merkille ainakin seitsemän.

1) Luonnos ei anna ohjelmaa niitä tai näitä erillisiä kansallisia kommunistisia puolueita varten, vaan kaikkia kommunistisia puolueita varten yhdessä otettuna, käsittäen kaiken sen, mikä on niille yhteistä ja tärkeintä. Siitä johtuu sen periaatteellis-teoreettinen luonne.

2) Ennen ohjelma annettiin tavallisesti „sivistyneitä“ kansakuntia varten. Erotukseksi siitä nykyinen ohjelmaluonnos ottaa huomioon maailman kaikki kansakunnat, valko- ja tummaihoiset, sekä emämaat että siirtomaat. Siitä johtuu sen kaikkikäsittävä, syvästi internationaalinen luonne.

3) Luonnos ei ota lähtökohdaksi tämän tai toisen maan tai maanosan tätä tai toista kapitalismia, vaan kapitalismin koko maailmanjärjestelmän asettaen sen vastakkain sosialistisen talouden maailmanjärjestelmän kanssa. Siitä johtuu sen eroavaisuus kaikista tähän asti olleista ohjelmista.

4) Luonnos pitää lähtökohtana kapitalismin maiden kehityksen epätasaisuutta ja tekee johtopäätöksen sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa sekä päätyy kahden rinnakkaisen puoleensavetävän

keskuksen — maailman kapitalismin keskuksen ja maailman sosialismin keskuksen — muodostumisen perspektiiviin.

5) Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksen asemesta luonnos esittää tunnuksen imperialismin järjestelmästä irronneiden ja irtoavien edistyneiden maiden ja siirtomaiden neuvostotasavaltojen federatiosta, joka taistelussaan maailman sosialismin puolesta asettuu maailman kapitalismin järjestelmän vastakohdaksi.

6) Luonnos suuntaa pääpainon sosialidemokratiaa vastaan, joka on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa ja kommunismin päävihollinen, katsoen, että kaikki muut virtaukset työväenluokassa (anarkismi, anarko-syndikalismi, kilta-sosialismi [55] j.n.e.) ovat itse asiassa saman sosialidemokratismin eri muotoja.

7) Luonnos asettaa etualalle niin Lännen kuin myöskin Idän kommunististen puolueiden lujittamisen ennakkoehtona proletariaatin hegemonian ja sittemmin myöskin proletariaatin diktatuurin turvaamiselle.

Keskuskomitean täysistunto hyväksyi pääpiirteissään Kominternin ohjelmaluonnoksen ja velvoitti toverit, joilla on erillisiä huomautuksia luonnoksen suhteen, esittämään ne VI kongressin ohjelmavaliokunnalle.

Täten ovat asiat Kominternia koskevissa kysymyksissä.

Siirtykäämme nyt sisäistä rakennustyötämme koskeviin kysymyksiin.

II

SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN KYSYMYKSET NEUVOSTOLIITOSSA

1. KYSYMYS VILJANHANKINTAPOLITIIKASTA

Sallikaa antaa lyhyt historiallinen selitys.

Mitä meillä oli tämän vuoden tammikuun 1 päivään tultaessa? Puolueasiakirjoista te tiedätte, että tämän vuoden tammikuun 1 päivänä meillä oli 128 miljoonan puudan suuruinen viljavajaus verrattuna siihen, mitä meillä oli viime vuonna. En kajoa tämän ilmiön syihin, ne on esitetty tunnetuissa puolueasiakirjoissa, jotka on julkaistu lehdissä. Tällä haavaa meille on tärkeää se, että meillä oli 128 miljoonan puudan vajaus. Mutta samalla oli kelirikkoon aikaa jäljellä vain 2—3 kuukautta. Meidän oli näin ollen valittava: joko on korvattava menetetty ja saatava aikaan viljanhankintojen normaalivauhti tulevaisuutta varten tahi sitten jouduttava koko kansantaloutemme vakavan pulan kiertämättömyyden eteen.

Mitä oli tehtävä menetetyn korvaamiseksi? Ennen kaikkea oli annettava isku kulakeille ja keinottelijoille, jotka paisuttivat viljanhintoja ja uhkasivat maata nälällä. Toiseksi, oli kuljetettava mahdollisimman paljon tavaramassoja viljaseuduille. Vihdoin, kaikki puoluejärjestömme oli nostettava jaloilleen ja saatava aikaan käänne koko viljanhankintatyössämme karkoittaen käytännöllisestä työstä luottamisen itsestään sujumiseen. Näin ollen meidän oli pakko ottaa käytäntöön erikoistoimenpiteitä. Toimenpiteet, joihin ryhdyttiin, tepsivät, ja maaliskuun loppuun mennessä meidän onnistui saada kokoon 275 miljoonaa puutaa viljaa. Me

emme ainoastaan saaneet korvatuksi menetettyä, emme ainoastaan saaneet ehkäistyksi yleistä taloudellista kriisiä, emme ainoastaan saavuttaneet viljanhankintojen viimevuotista vauhtia, vaan meillä oli kaikki mahdollisuudet selviytyä kivuttomasti hankintapulasta, jos sitä seuraavina kuukausina (huhti-, touko- ja kesäkuu) olisimme säilyttäneet edes jossain määrin normaalin hankintavauhdin.

Mutta syyskylvöjen tuhoutumisen takia Ukrainan eteläosissa ja osittain Pohjois-Kaukaasiassa joutui kuitenkin Ukraina kokonaan ja Pohjois-Kaukaasia osittain pois luvusta varustavina seutuina, joten tasavallalta jäi saamatta kaksi—kolmekymmentä miljoonaa puutaa viljaa. Tämä seikka yhdessä sen kanssa, että olimme kuluttaneet ylimääräisesti viljaa, teki välttämättömäksi painostaa enemmän muita seutuja ja kajota siten talonpoikaiston vakuusvarastoihin, mikä seikka ei voinut olla huonontamatta tilannetta.

Kun me tammi- ja maaliskuun välisenä aikana onnistuimme saamaan kokoon miltei 300 miljoonaa puutaa ollen tekemisissä talonpoikaiston **manöveerausvarastojen** kanssa, niin huhti- ja kesäkuun välisenä aikana meidän ei onnistunut saada kokoon sataakaan miljoonaa puutaa, sillä tässä meidän oli kajottava talonpoikaiston **vakuus**varastoihin aikana, jolloin satotoiveet eivät vielä olleet selvät. Mutta viljaa oli joka tapauksessa saatava kokoon. Siitä johtui erikoistoimenpiteiden jälkitoistumisia, hallinnollinen mielivalta, vallankumouksellisen laillisuuden rikkominen, taloissa kiertäminen, laittomat kotitarkastukset j.n.e., jotka huononsivat poliittista tilannetta maassa ja vaaransivat liittoyhteyttä.

Oliko se liittoyhteyden purkautumista? Ei, se ei ollut liittoyhteyden purkautumista. Ehkä se oli vain jokin turhanpäiväinen juttu? Ei, se ei ollut mikään turhanpäiväinen juttu. Se oli vaara työväenluokan ja talonpoikaiston väliselle liittoyhteydelle. Siitä oikeastaan johtuikin, että puolueemme eräillä työntekijöillä ei riittänyt rauhallisuutta ja lujuutta muodostuneen tilanteen arvioimiseksi selvästi ja ilman liioittelua.

Myöhemmin hyvät satotoiveet ja erikoistoimenpiteiden osittain poistaminen rauhoittivat ja paransivat tilannetta.

Mikä on viljarintamamme vaikeuksien olemus? Mikä on näiden vaikeuksien perusta? Eikö tosiasia ole, että jyväviljakasvien kylvöala on meillä nyt miltei yhtä suuri kuin sodanedellisenä aikana (vain 5 prosenttia pienempi)? Eikö tosiasia ole, että me tuotamme nykyään viljaa melkein yhtä paljon kuin sodanedellisenä aikana (noin 5 miljardia, siis vain 200—300 miljoonaa vähemmän)? Mistä johtuu, että tästä seikasta huolimatta me tuotamme tavaraviljaa puolta vähemmän kuin ennen sotaa?

Se johtuu maataloutemme pirstoutuneisuudesta. Kun meillä ennen sotaa oli noin 16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, niin nyt meillä on niitä vähintään 24 miljoonaa, jota paitsi talonpoikaistalouksien ja talonpoikain maapalstojen edelleen pirstoutuminen ei ole lakkaamassa. Mutta mitä on pieni talonpoikaistalous? Se on vähimmän tavaraa tuottavaa, vähimmän kannattavaa ja eniten luontaistaloutta, kuluttavaa taloutta, jossa tavaratuotannon osuus on noin 12—15 prosenttia. Samaan aikaan kaupungit ja teollisuus kas-

vavat meillä täyttä vauhtia, rakennustyö kehittyy ja tavaraviljan kysyntä kasvaa tavattoman nopeasti. Se on viljarintamamme vaikeuksien perusta.

Puheessaan „Elintarvikeverosta" Lenin sanoo tästä asiasta seuraavaa:

„Jos talonpoikaistalous voi kehittyä edelleen, niin on sille turvattava varmasti myöskin siirtyminen eteenpäin, ja eteenpäin siirtyminen on väistämättä siinä, että vähimmän edullinen ja eniten jälkeenjäänyt pieni, eristäytynyt talonpoikaistalous järjestäisi vähitellen yhteenliittymällä yhteiskunnallisen, suuren maanviljelystalouden. Siten ovat sosialistit aina tämän kaiken käsittäneet. Juuri niin ajattelee kommunistinen puolueemmekin" (XXVI osa, s. 299).

Juuri siinä osoittautuu olevan viljarintamamme vaikeuksien perusta.

Missä on ulospääsy tilanteesta?

Ulospääsy on ensinnäkin siinä, että kohotetaan pientä ja keskinkertaista talonpoikaistaloutta antamalla sille kaikinpuolista tukea sen satoisuuden ja tuotannon kohottamisessa. Sahran tilalle on otettava aura, annettava puhtaita lajisiemeniä, varustettava lannoitteilla ja pienityyppisillä koneilla, vedettävä yksilölliset talonpoikaistaloudet laajaan osuustoimintaverkkoon solmiten sopimuksia (kontrahteja) kokonaisten kylien kanssa, — sellainen on tehtävä. On olemassa sellainen sopimustentekotapa maatalousosuuskuntien ja kokonaisten kylien välillä, jonka tarkoituksena on talonpoikain varustaminen siemenillä ja näin ollen korkeampien satotulosten saavuttaminen, viljan valtiolle aikanaan tapahtuvan luovuttamisen takaaminen talonpoikaiston taholta antaen heille siitä vissin palkkion eräänlaisen lisämaksun muodossa konventiohintoihin

verrattuna ja luoden pysyvät keskinäissuhteet valtion ja talonpoikaiston välille. Kokemus osoittaa, että tämä menetelmä antaa tuntuvaa hyötyä.

On olemassa henkilöitä, jotka luulevat, että yksilöllinen talonpoikaistalous on aikansa elänyt, että sitä ei kannata tukea. Se on väärä ajatus, toverit. Näillä henkilöillä ei ole mitään yhteistä puolueemme linjan kanssa.

Toisaalta on sellaisiakin henkilöitä, jotka luulevat, että yksilöllinen talonpoikaistalous on yleensä maatalouden alku ja loppu. Sekin on väärä ajatus. Enemmänkin, sellaiset henkilöt tekevät ilmeistä syntiä leninismin perusteita vastaan.

Me emme tarvitse enempää yksilöllisen talonpoikaistalouden moittijoita kuin sen ylistäjiäkään. Me tarvitsemme järkeviä poliitikkoja, jotka osaavat ottaa yksilölliseltä talonpoikaistaloudelta enimmäismäärän sitä, mitä se voi antaa, ja jotka samalla osaavat siirtää vähitellen yksilötalouden kollektivismin raiteille.

Ulospääsy on toiseksi siinä, että erillään olevat pienet ja keskinkertaiset talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen yhteen suuriksi kollektiiveiksi ja osuuskunniksi täydellisesti vapaaehtoisina yhtyminä, jotka toimivat uuden tekniikan perustalla, traktorien ja muiden maatalouskoneiden perustalla.

Mikä on kolhoosien paremmuus pieniin talouksiin verrattuna? Se, että ne ovat suurtalouksia ja niillä on sen vuoksi mahdollisuus käyttää hyväkseen kaikkia tieteen ja tekniikan saavutuksia, se, että ne ovat kannattavampia ja vankempia, ne ovat tuottavampia ja antavat enemmän tavaratuotteita. Ei pidä

unohtaa, että kolhooseissa on tavaratuotannon osuus 30—35 prosenttia ja että satoisuus on niillä joskus 200 puutaa ja enemmänkin desjatiinalta.

Ulospääsy on vihdoin siinä, että parannetaan vanhoja neuvostotiloja ja järjestetään uusia suuria neuvostotiloja. Pitää muistaa, että neuvostotilat ovat talousyksikköjä, joissa tavaratuotannon osuus on korkein. Meillä on neuvostotiloja, joiden tuotannossa tavaraosa tekee vähintään 60 prosenttia.

Tehtävänä on oikealla tavalla sovittaa yhteen kaikki kolme tehtävää ja ryhtyä voimaperäiseen työhön näillä kaikilla kolmella alalla.

Ajankohtamme erikoisuus on siinä, että ensimmäisen tehtävän täyttäminen — yksilöllisen pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden kohottaminen, joka on yhä edelleenkin tärkein tehtävämme maatalouden alalla, — on nyt käynyt riittämättömäksi yleistehtävän ratkaisemiseksi kokonaisuudessaan.

Ajankohtamme erikoisuus on siinä, että ensimmäistä tehtävää on täydennettävä kahdella uudella käytännöllisellä tehtävällä: kolhoosien kohottamisella ja neuvostotilojen asiain parantamisella.

Mutta perussyiden lisäksi on olemassa myöskin erikoislaatuisia, väliaikaisia syitä, jotka ovat tehneet hankintavaikeuksistamme hankintapulan. Mitä nämä syyt ovat? Keskuskomitean täysistunnon päätöslauselmassa katsotaan näihin syihin kuuluviksi:

a) markkinatasapainon häiriytyminen ja tämän häiriytymisen kärjistyminen maksukykyisen kysynnän kasvaessa talonpoikaiston taholta nopeammin kuin teollisuustavarain tarjonta, minkä on aiheuttanut maaseudun tulojen lisääntyminen useiden satois-

ten vuosien tuloksena, varsinkin sen varakkaimpien ja kulakkikerrosten tulojen lisääntyminen;

b) viljanhintojen epäsuotuisa suhde maatalouden muiden tuotteiden hintoihin verrattuna, mikä seikka on heikentänyt kannustusta viljaylijäämien realisoimiseen ja jota puolue ei kuitenkaan voinut tämän vuoden keväällä muuttaa vahingoittamatta maaseudun vähävaraisimpien kerrosten etuja;

c) suunnittelujohdon virheet pääasiassa tavaroiden ajoissa kuljettamisen, verotuksen (alhaiset verot maaseudun omistaville kerroksille) sekä viljan väärin kuluttamisen suhteen;

d) puutteellisuudet hankinta-, puolue- ja neuvostojärjestöjen työssä (yhteisrintaman puuttuminen, aktiivisuuden puuttuminen, itsestään sujumiseen luottaminen);

e) vallankumouksellisen laillisuuden rikkominen, hallinnollinen mielivalta, taloissa kiertäminen, paikallisten kauppatorien osittainen sulkeminen j.n.e.;

f) kaikkien näiden kielteisten seikkojen hyväksikäyttäminen kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten (kulakit, keinottelijat) taholta viljanhankintojen murtamiseksi ja poliittisen tilanteen huonontamiseksi maassa.

Kun yleisluontoisten syiden likvidoiminen vaatii useita vuosia, niin erikoislaatuista ja väliaikaista luonnetta olevat syyt voidaan aivan hyvin likvidoida nyt heti ja välttää siten viljanhankintapulan toistumisen mahdollisuus.

Mitä tarvitaan noiden erikoislaatuisten syiden likvidoimiseksi?

Sitä varten on välttämätöntä:

a) lopettaa viipymättä taloissa kiertäminen, laittomat kotitarkastukset ja kaikenlaiset vallankumouksellisen laillisuuden rikkomiset;

b) lopettaa viipymättä kaikki ja kaikenlaiset elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden uusimistapaukset ja kaikenlaiset kauppatorien sulkemisyritykset sekä turvata kaupan säännöstelyn joustavat muodot valtion taholta;

c) korottaa jonkin verran viljanhintoja, vaihdellen korotusta eri seuduilla ja eri viljalajeissa;

d) järjestää oikein tavarain kuljetus viljanhankintaseuduille;

e) järjestää viljalla varustelu oikein, siten, että se estäisi ylikulutuksen;

f) muodostaa ehdottomasti valtion viljareservi.

Näiden toimenpiteiden tunnollisen ja järjestelmällisen toteuttamisen tulee nykyisissä suotuisissa satooloissa saada aikaan sellainen tilanne, joka sulkee pois kaikenlaisten erikoistoimenpiteiden käytön tarpeellisuuden tulevan viljanhankintakamppailun aikana.

Puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on valvoa, että näitä toimenpiteitä toteutetaan täsmällisesti.

Viljavaikeuksien yhteydessä asettui eteemme kysymys liittoyhteydestä, työläisten ja talonpoikain liiton tulevasta kohtalosta, tämän liiton lujittamisen keinoista. Sanotaan, että meillä ei enää ole liittoyhteyttä, että se on purkautunut. Se tietysti on pakokauhun valtaan joutuneille ominaista typeryyttä. Silloin, kun ei ole liittoyhteyttä, talonpoika lakkaa luottamasta huomiseen päivään, se sulkeutuu itseensä, se lakkaa luottamasta Neuvostovallan lujuuteen, joka on talon-

pojan viljan tärkein ostaja, se alkaa supistaa kylvöalaansa tai ei ainakaan vaaranna itseään laajentamalla sitä, peläten, että alkaa taas talojen kiertäminen, kotitarkastukset j.n.e. ja häneltä otetaan vilja.

Mutta mitä meillä on todellisuudessa? Meillä on kaikilla seuduilla laajennettu kevätkylvöalaa. Onhan tosiasia, että viljatuotannon tärkeimmillä alueilla talonpoika on laajentanut kevätviljan kylvöalaa 2—15 ja jopa 20 prosenttia. Eikö ole selvää, että talonpoika ei usko erikoistoimenpiteiden ikuisuuteen ja että hänellä on täysi syy odottaa viljanhintojen nousua. Mitä liittoyhteyden purkautumista se on? Se ei tietysti merkitse sitä, etteikö liittoyhteys meillä olisi vaarassa tai ei olisi ollut vaarassa. Mutta jos tästä tehdään johtopäätös sen purkautumisesta, niin se merkitsee sekapäisyyttä ja vaistovaraisuuden orjuuteen joutumista.

Eräät toverit ovat sitä mieltä, että liittoyhteyden lujittamiseksi on välttämätöntä siirtää painopiste raskaasta teollisuudesta kevyeen teollisuuteen (tekstiili) olettaen, että tekstiiliteollisuus on tärkeintä ja kaikkikäsittävää „liittoyhteys"-teollisuutta. Se on väärin, toverit. Se on kerrassaan väärin!

Tekstiiliteollisuudella on tietysti suunnaton merkitys tavaranvaihdon aikaansaamisessa sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä. Mutta jos tämän perusteella luullaan, että tekstiiliteollisuus on liittoyhteyden kaikkikäsittävä perusta, niin se merkitsee mitä karkeimman virheen tekemistä. Todellisuudessa liittoyhteys teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä ei tapahdu yksinomaan karttuunin linjaa, joka on välttämätön talonpoikaiston henkilökohtaiselle kulutuk-

selle, vaan myöskin metallin linjaa, siementen, lannoitteiden ja kaikenlaisten maatalouskoneiden linjaa, jotka ovat välttämättömiä talonpojalle viljantuottajana. Minä en edes puhukaan siitä, että itse tekstiiliteollisuus ei voi kehittyä ja olla olemassa ilman raskaan teollisuuden, konerakennusteollisuuden kehitystä.

Liittoyhteyttä ei tarvita luokkien säilyttämistä ja ikuistamista varten. Liittoyhteyttä tarvitaan talonpoikaiston lähentämiseksi työväenluokkaan, talonpoikaiston uudestikasvattamiseksi, sen individualisti-psykologian muuttamiseksi, sen uudestimuokkaamiseksi kollektivismin hengessä ja näin ollen sosialistisen yhteiskunnan pohjalla tapahtuvan luokkien likvidoimisen, hävittämisen valmistelemiseksi. Se, joka ei tätä ymmärrä tai ei halua tunnustaa, se ei ole marxilainen, se ei ole lenininiläinen, vaan „talonpoikaisfilosofi“, joka katsoo taaksepäin eikä eteenpäin.

Mutta miten talonpoika voidaan uudestimuokata, uudistaa? Hänet voidaan uudistaa ennen kaikkea ja pääasiassa vain uuden tekniikan perustalla, kollektiivisen työn perustalla.

Tästä asiasta Lenin sanoo näin:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on tehtävä, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen pohja, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa, voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijän suhteen, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa. Juuri se uudistaisi pienviljelijän perinjuurin ja tavattoman nopeasti“ (XXVI osa, s. 239).

Asia on selvä: se, joka aikoo turvata liittoyhteyden ainoastaan tekstiilin linjaa unohtaen metallin ja

koneet, jotka uudestijärjestävät talonpoikaistalouden kollektiivisen työn pohjalla, se ikuistaa luokat, se ei ole proletaarinen vallankumousmies, vaan „talonpoikaisfilosofi".

Toisessa paikassa Lenin sanoo näin:

„Vain siinä tapauksessa, jos onnistutaan teossa osoittamaan talonpojille yhteisen, kollektiivisen, osuuskunnallisen, arttelimaisen maanviljelyksen etuisuudet, ainoastaan, jos onnistutaan auttamaan talonpoikaa yhteistalouden, arttelitalouden avulla, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka todella todistaa talonpojalle olevansa oikeassa, vetää lujasti ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon" (XXIV osa, s. 579).

Juuri sillä tavalla turvataan miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen saaminen todella ja vankasti työväenluokan puolelle, sosialismin puolelle.

Joskus sanotaan, että liittoyhteyden turvaamiseksi on meillä vain yksi reservi, talonpoikaistolle tehtävien myönnytysten reservi. Sitä lähtökohtana pitäen joskus luodaan alituisten myönnytysten teoria olettaen, että alituisilla myönnytyksillä työväenluokka voi vahvistaa itseään. Se on väärin, toverit. Se on kerrassaan väärin! Sellainen teoria on omiaan vain saattamaan turmioon koko asian. Se on epätoivon teoria.

Liittoyhteyden lujittamista varten on oltava käytettävissä, paitsi myönnytysten reserviä, lisäksi suuri joukko muita reservejä maaseudulla niin taloudellisten tukikohtien (kehittyneiden osuuskuntien, kolhoosien ja neuvostotilojen) muodossa kuin myöskin poliittisten tukikohtien (tehokas työ talonpoikaisköyhälistön keskuudessa ja taattu tuki tämän köyhälistön taholta) muodossa.

Keskitalonpoika on horjuva luokka. Ellei meillä ole talonpoikaisköyhälistön tukea, jos Neuvostovalta on heikko maaseudulla, niin keskitalonpoika voi horjahtaa kulakin puoleen. Ja päinvastoin, jos talonpoikaisköyhälistön tuki on taattu, niin voidaan varmuudella sanoa, että keskitalonpoika horjahtaa Neuvostovallan puoleen. Sen vuoksi järjestelmällinen työ köyhälistön keskuudessa ja köyhälistön turvaaminen sekä siemenillä että halvalla viljalla on puolueen päiväjärjestyksessä oleva tehtävä.

2. KYSYMYS KAADERIEN LUOMISESTA TEOLLISTA RAKENNUSTYÖTÄ VARTEN

Siirtykäämme nyt kysymykseen teollisuutemme turvaamisesta uusilla teknillisen intelligenssin kaadereilla.

Kysymys on teollisuuden alalla olevista vaikeuksistamme, vaikeuksista, jotka paljastuivat Shahtyn jutun yhteydessä.

Mikä on Shahtyn jutun perusolemus teollisuuden parantamisen näkökannalta katsottuna? Shahtyn jutun perusolemus ja ajatus on siinä, että me olemme osoittautuneet miltei aseettomiksi ja kerrassaan jälkeenjääneiksi, sietämättömän jälkeenjääneiksi teollisuutemme turvaamisessa vissillä vähimmäismäärällä työväenluokalle uskollisia spesialisteja. Shahtyn jutusta johtuva opetus on siinä, että on joudutettava vauhtia uuden teknillisen intelligenssin muodostamiseksi, sen luomiseksi henkilöistä, jotka ovat lähtöisin työväenluokasta, ovat uskollisia sosialismin asialle ja kykenevät teknillisesti johtamaan sosialistista teollisuuttamme.

Tämä ei merkitse sitä, että me heitämme pois ne spesialistit, jotka eivät ole mielipiteiltään neuvostokannalla tai jotka eivät ole kommunisteja, mutta jotka suostuvat yhteistoimintaan Neuvostovallan kanssa. Ei, se ei merkitse sitä. Me tulemme edelleenkin kaikin keinoin ja kaikin voimin vetämään mukaan puolueettomia spesialisteja ja teknikkoja, jotka ovat valmiit kulkemaan käsi kädessä Neuvostovallan kanssa teollisuutemme rakentamisessa. Me emme lainkaan vaadi sitä, että he luopuisivat viipymättä yhteiskunnallis-poliittisista katsomuksistaan tai että he muuttaisivat ne viipymättä. Me vaadimme vain yhtä — että he olisivat rehellisesti yhteistoiminnassa Neuvostovallan kanssa, kun he kerran ovat siihen vapaaehtoisesti suostuneet.

Mutta asianlaita on siten, että sellaisten henkilöiden määrä vanhojen spesialistien keskuudessa, jotka ovat valmiit kulkemaan käsi kädessä Neuvostovallan kanssa, suhteellisesti vähenee. Kysymys on siitä, että heidän tilalleen tarvitaan ehdottoman välttämättömästi uusi vaihto nuorista spesialisteista. Ja niinpä puolue on sitä mieltä, että ellemme halua joutua uudelleen yllätetyiksi, on uusi vaihto luotava nopealla vauhdilla, ja se on luotava työväenluokasta, työtätekevien keskuudesta lähteneistä ihmisistä. Se juuri onkin sellaisen uuden teknillisen intelligenssin luomista, joka kykenee tyydyttämään teollisuutemme tarpeet.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että Valistusasiain kansankomissariaatti ei ole selviytynyt tästä tärkeästä tehtävästä. Meillä ei ole perusteita olettaa, että Valistusasiain kansankomissariaatti, joka on jätetty omiin

hoteisiinsa ja joka sitä paitsi on heikosti yhteydessä tuotantoon, voisi hitautensa ja vanhoillisuutensa vuoksi selviytyä tästä tehtävästä lähi tulevaisuudessa. Siksi puolue on tullut siihen johtopäätökseen, että uuden teknillisen intelligenssin nopeasti tapahtuva muodostamistyö on välttämätöntä jakaa kolmen kansankomissariaatin — Valistusasiain kansankomissariaatin, Korkeimman Kansantalousneuvoston ja Kulkulaitoksen kansankomissariaatin — kesken. Puolue on sitä mieltä, että se on tarkoituksenmukaisin tie, joka kykenee turvaamaan tarpeellisen vauhdin tällä tärkeällä alalla. Siitä johtuu eräiden teknillisten korkeakoulujen siirtäminen Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle ja Kulkulaitoksen kansankomissariaatille.

Se ei tietenkään merkitse sitä, että teknillisen intelligenssin nuorten kaaderien nopeamman muodostamisen tehtävä on vain siinä, että siirretään teknillisiä korkeakouluja toisiin käsiin. Epäilemätöntä on, että opiskelijain turvaamisella aineellisesti on tässä oleva mitä tärkein merkitys. Sen vuoksi Neuvostovalta on tehnyt siten, että se on rinnastanut uusien kaaderien muodostamiseen tarvittavat menot ominaispainoltaan teollisuuden perusrakennustöiden menoihin ja päättänyt antaa tähän tarkoitukseen lisäksi yli 40 miljoonaa ruplaa joka vuosi.

III

JOHTOPÄÄTÖS

Täytyy myöntää, toverit, että me olemme aina ottaneet oppia vaikeuksistamme ja virheistämme. Ainakin tähän asti on asianlaita ollut siten, että histo-

ria on opettanut meitä ja karaissut puoluettamme vaikeuksilla, niillä tai näillä kriiseillä, niillä tai näillä virheillämme.

Siten tapahtui vuonna 1918, jolloin me Itärintamalla sattuneiden vaikeuksien yhteydessä, Koltshakia vastaan käydyssä taistelussa kohtaamiemme vastoinkäymisten yhteydessä vihdoin käsitimme vakinaisen jalkaväen muodostamisen välttämättömyyden ja todella muodostimme sen.

Siten tapahtui myös vuonna 1919, jolloin me Denikinin rintamalla sattuneiden vaikeuksien yhteydessä, sen kiertoliikkeen yhteydessä, jonka Mamontov teki armeijoittemme selustaan, vihdoin käsitimme voimakkaan vakituisen ratsuväen välttämättömyyden ja todella muodostimme sen.

Luulen, että asiamme ovat nyt jotensakin samalla tavalla. Viljavaikeudet eivät mene meiltä hukkaan. Ne ravistavat liikkeelle bolshevikkeja ja pakottavat heidät ryhtymään välittömästi käsiksi maatalouden kehittämiseen, varsinkin viljatalouden kehittämiseen. Tuskinpa bolshevikit olisivat ilman näitä vaikeuksia tarttuneet vakavasti käsiksi viljaprobleemiin.

Samaa on sanottava Shahtyn jutusta ja siihen liittyvistä vaikeuksista. Shahtyn jutun opetukset eivät mene eivätkä voi mennä hukkaan puolueeltamme. Luulen, että nämä opetukset pakottavat meidät asettamaan suoraan kysymyksen uuden, sosialistista teollisuuttamme palvelemaan kykenevän teknillisen intelligenssin luomisesta.

Te muuten huomaatte, että me olemme jo ottaneet ensimmäisen vakavan askeleen uuden teknillisen intel-

ligenssin luomista koskevan probleemin ratkaisemisessa. Toivokaamme, että tämä askel ei olisi viimeinen. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

„Leningradskaja Pravda" № 162,
heinäkuun 14 pnä 1928

LENINGRADIN OSOAVIAHIMILLE [56]

Neuvostomaan puolustuksen lujittaminen on kaikkien työtätekevien tehtävä.

Leningradin proletaarit olivat ensimmäisinä kansalaissodan taisteluissa.

Leningradin proletaarien on nytkin näytettävä järjestyneisyyden, kurin ja yhtenäisyyden esimerkkiä Neuvostoliiton puolustuksen valmistelussa työväenluokan vihollisia vastaan.

En epäile, etteikö Leningradin Osoaviahim, joka on Leningradin proletaarien joukkojärjestö, täyttäisi velvollisuuttaan proletariaatin diktatuurin maata kohtaan.

J. Stalin

„Krasnaja Gazeta" (Leningrad)
№ 163, heinäkuun 15 pnä 1928

KIRJE TOV. KUIBYSHEVILLE

Hyvää päivää, tov. Kuibyshev!

Cooper saapui tänään. Keskustelu tapahtuu huomenna. Katsotaan, mitä hän sanoo amerikkalaisten suunnitelmista.

Luin Cooperin 6:nnen selostuskirjeen Dneprin vesivoima-aseman rakennustyömaasta. On tietysti kuultava myös toista puolta. Minusta kuitenkin tuntuu (ensimmäinen vaikutelmani on sellainen), että **Cooper on oikeassa** ja Winter väärässä. Jo se yleisesti tunnustettu tosiasia, että Cooperin mallia oleva pato (jota vastaan Winter väitti) on osoittautunut ainoaksi tarkoituksenmukaiseksi,— jo se tosiasia puhuu siitä, että Cooperin mielipide pitää ottaa ehdottomasti huomioon. Olisi hyvä käsitellä Cooperin 6:s kirje vastaavassa paikassa ja hyväksyä se **pääpiirteissään.**

Miten sinun asiasi ovat? Kuulin, että Tomski aikoo loukata sinua. Hän on äkäinen ihminen eikä aina vilpitön. Minusta tuntuu, että hän on väärässä. Luin selostuksesi järkiperäistämisestä. Selostus kelpaa. Mitä Tomski vielä vaatii sinulta?

Miten on asianlaita Tsaritsynin traktoritehtaan ja Pietarin traktorikonepajan suhteen? Voiko toivoa menestystä?

Puristan kättäsi.

Stalin

Elokuun 31 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

TOV. I. I. SKVORTSOV-STEPANOVIN MUISTOLLE

Kuolema on temmannut riveistämme järkähtämättömän ja lujan leniniläisen, puolueemme Keskuskomitean jäsenen, tov. Skvortsov-Stepanovin.

Tov. Skvortsov-Stepanov taisteli kymmeniä vuosia riveissämme ja koki ammattivallankumousmiehen elämän kaikki vaikeudet. Monet tuhannet toverit tuntevat hänet eräänä vanhimpana ja tunnetuimpana marxilaisena kirjallisuustyöntekijänä. Hänet tunnetaan myöskin mitä aktiivisimpana Lokakuun päivien osanottajana. Hänet tunnetaan vihdoin uskollisena taistelijana puolueen leniniläisen yhtenäisyyden puolesta ja sen rautaisen lujuuden puolesta.

Tov. Skvortsov-Stepanov antoi koko valoisan ja toimeliaan elämänsä proletariaatin diktatuurin voiton asialle.

Eläköön työväenluokan sydämissä muisto tov. Skvortsov-Stepanovista.

J. Stalin

„Pravda" № 235,
lokakuun 9 pnä 1928

OIKEISTOVAARASTA NKP(b):ssa

Puhe NKP(b):n Moskovan Komitean ja Moskovan Kontrollikomitean täysistunnossa lokakuun 19 pnä 1928

Olen sitä mieltä, toverit, että on ennen kaikkea jätettävä sivuun pikkuasiat, henkilökohtaiset seikat y.m.s., jotta voitaisiin ratkaista meitä kiinnostava kysymys oikeistopoikkeamasta.

Onko meillä puolueessa oikeistovaara, opportunistinen vaara; onko olemassa objektiivisia edellytyksiä, jotka ovat suotuisat tämän vaaran ilmenemiselle; miten on taisteltava tätä vaaraa vastaan,— sellaiset kysymykset ovat nyt edessämme.

Mutta me emme ratkaise tätä kysymystä oikeistopoikkeamasta, ellemme puhdista sitä kaikista niistä pikkuseikoista ja ulkoapäin ajautuneista aineksista, jotka ovat siihen tarttuneet ja jotka estävät meitä ymmärtämästä kysymyksen ydintä.

Zapolski on väärässä luullessaan, että kysymys oikeistopoikkeamasta on satunnainen kysymys. Hän väittää, että koko kysymys ei ole tässä oikeistopoikkeamasta, vaan rettelöimisistä, henkilökohtaisista juonitteluista j.n.e. Edellyttäkäämme hetkeksi, että rettelöinnillä ja henkilökohtaisilla juonitteluilla on tässä

jokin osa, kuten jokaisessa muussakin taistelussa. Mutta jos selitetään kaikki rettelöinnillä eikä nähdä rettelöinnin takaa kysymyksen ydintä,— niin se merkitsee poikkeamista pois oikealta marxilaiselta tieltä. Ei voi olla niin, että sellainen suuri, vanha ja eheä järjestö, jollainen Moskovan järjestö epäilemättä on, voisi joutua kuohuksiin alhaalta ylös asti ja liikkeeseen muutamien rettelöitsijäin tai juonittelijain ponnistuksista. Ei, toverit, sellaisia ihmeitä ei maailmassa tapahdu. Puhumattakaan siitä, että Moskovan järjestön voimaa ja vankkuutta ei saa arvioida niin kevyesti. On ilmeistä, että tässä ovat olleet vaikuttamassa syvemmät syyt, joilla ei ole mitään yhteistä rettelöinnin eikä juonittelun kanssa.

Väärässä on myöskin Fruntov, joka, vaikka myöntääkin oikeistovaaran olevan olemassa, ei kuitenkaan pidä sitä sen arvoisena, että vakavat toiminnan miehet voisivat vakavasti sitä käsitellä. Hänen mielestään kysymys oikeistopoikkeamasta on askartelun aihe suunsoittajille, mutta ei toiminnan miehille. Ymmärrän täysin Fruntovia, joka on siinä määrin käytännöllisen jokapäiväisen työn kuormittama, että hänellä ei ole aikaa ajatella kehityksemme näköaloja. Mutta se ei vielä merkitse, että meidän on muutettava eräiden puoluetyöntekijäin ahdas, toiminnallinen käytännöllisyyskanta rakennustyömme uskonkappaleeksi. Terve puuhailu on hyvä asia, mutta jos se kadottaa toiminnan näköalat eikä noudata työssään puolueen peruslinjaa,— niin se muuttuu kielteiseksi puoleksi. Kuitenkaan ei ole vaikea ymmärtää, että kysymys oikeistopoikkeamasta on kysymys puolueemme peruslinjasta, kysymys siitä, oikea vaiko

väärä on se kehityksen näköala, jonka puolueemme on esittänyt XV edustajakokouksessa.

Väärässä ovat nekin toverit, jotka pohdittaessa probleemia oikeistopoikkeamasta kärjistävät kysymyksen oikeistopoikkeamaa edustaviin henkilöihin. Osoittakaa meille oikeistolaiset tai sovittelijat, sanovat he, mainitkaa meille henkilöt, että saisimme tehdä heistä selvää. Sellainen kysymyksen asettaminen on väärä. Henkilöillä on tietysti määrätty osansa. Mutta tässä ei ole kysymys henkilöistä, vaan niistä oloista, siitä tilanteesta, joka synnyttää oikeistovaaran puolueessa. Voidaan syrjäyttää henkilöitä, mutta se ei vielä merkitse, että olisimme siten iskeneet oikeistovaaran juuriin puolueessamme. Sen vuoksi ei kysymys henkilöistä ratkaise asiaa, vaikkakin se epäilemättä ansaitsee huomiota.

Tässä yhteydessä ei voi olla muistelematta erästä Odessassa vuoden 1919 lopussa ja vuoden 1920 alussa sattunutta tapausta, jolloin meidän sotajoukkomme, karkoitettuaan denikiniläiset Ukrainasta, olivat hävittämässä Denikinin joukkojen viimeisiä rippeitä Odessan seudulla. Eräs osa puna-armeijalaisia etsi silloin hurjana Odessasta Ententeä, ollen siinä vakaumuksessa, että jos he saavat sen, Ententen, käsiinsä, niin sota päättyy siihen. (Yleistä naurua.) Voidaan kuvitella, että puna-armeijalaiset olisivat voineet silloin saada kiinni jonkun Ententen edustajan Odessassa. Mutta sillä ei tietenkään olisi tullut ratkaistuksi kysymys Ententestä, koska Ententen juuret eivät ole Odessassa, vaikka se olikin silloin denikiniläisten viimeinen alue, vaan maailman kapitalismissa.

Samaa voidaan sanoa eräistä tovereistamme, jotka kysymyksen ollessa oikeistopoikkeamasta kärjistävät jutun oikeistopoikkeamaa edustaviin henkilöihin, unohtaen ne ehdot, jotka tämän poikkeaman synnyttävät.

Sen vuoksi on meidän täällä ennen kaikkea selvitettävä kysymys niistä ehdoista, joiden vallitessa oikeistopoikkeama, samoin kuin „vasemmistolainenkin" (trotskilainen) poikkeama leniniläiseltä linjalta on syntynyt.

Oikeistopoikkeama kommunismissa **kapitalismin oloissa** merkitsee kommunistien erään osan tendenssiä, taipumusta, ei tosin muotoutunutta eikä ehkä vielä tietoista, mutta kuitenkin taipumusta loittonemiseen marxilaisuuden vallankumoukselliselta linjalta sosialidemokratiaan päin. Kun eräät kommunistipiirit kieltävät „luokka luokkaa vastaan"-tunnuksen tarkoituksenmukaisuuden vaalitaistelussa (Ranska) tai vastustavat itsenäisten ehdokkaiden asettamista kommunistisen puolueen taholta (Englanti) tai eivät halua asettaa kärkevästi kysymystä taistelusta „vasemmisto"-sosialidemokratiaa vastaan (Saksa) j.n.e., y.m.s. — niin se merkitsee, että kommunistisissa puolueissa on henkilöitä, jotka koettavat mukaannuttaa kommunismia sosialidemokratismiin.

Oikeistopoikkeaman voitto kapitalististen maiden kommunistisissa puolueissa merkitsisi kommunististen puolueiden aatteellista tuhoa ja sosialidemokratismin valtavaa voimistumista. Mutta mitä on sosialidemokratismin valtava voimistuminen? Se on kapitalismin voimistumista ja lujittumista, sillä sosialidemokratia on kapitalismin perustuki työväenluokassa.

Oikeistopoikkeaman voitto kapitalististen maiden kommunistisissa puolueissa johtaa siis niiden ehtojen lisääntymiseen, jotka ovat välttämättömät kapitalismin **säilyttämiseksi.**

Oikeistopoikkeama kommunismissa **neuvostokehityksen oloissa,** missä kapitalismi on jo kukistettu, mutta missä ei vielä ole revitty pois sen juuria, merkitsee kommunistien erään osan tendenssiä, taipumusta, ei tosin muotoutunutta eikä ehkä vielä tietoista, mutta kuitenkin taipumusta loittonemiseen puolueemme päälinjalta porvarillista ideologiaa kohti. Kun eräät kommunistipiirimme koettavat kiskoa puoluetta takaisin XV puoluekokouksen päätöksistä kieltäen hyökkäyksen välttämättömyyden maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan; tai vaativat teollisuutemme supistamista pitäen sen nykyistä kehitysvauhtia maallemme turmiollisena; tai kieltävät varojen myöntämisen tarkoituksenmukaisuuden kolhooseihin ja neuvostotiloihin, pitäen niitä (myönnettyjä varoja) tuulen vietäväksi heitettynä rahana; tai ovat sitä mieltä, ettei ole tarkoituksenmukaista taistella byrokratismia vastaan itsekritiikin pohjalla arvellen, että itsekritiikki horjuttaa koneistoamme; tahi vaativat ulkomaankaupan monopolin lieventämistä j.n.e., y.m.s., niin se merkitsee, että puolueemme riveissä on väkeä, joka yrittää, ehkäpä itse sitä huomaamatta, sovittaa sosialistisen rakennustyömme asiaa „neuvosto"-porvariston makuun ja tarpeisiin.

Oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme merkitsisi kapitalististen ainesten valtavaa voimistumista maassamme. Ja mitä merkitsee kapitalististen ainesten voimistuminen maassamme? Se merkitsee prole-

tariaatin diktatuurin heikentymistä ja kapitalismin takaisinpalaamisen mahdollisuuksien lisääntymistä. Oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme merkitsisi siis niiden ehtojen lisääntymistä, jotka ovat välttämättömät kapitalismin **palauttamiselle** maahamme.

Onko meillä, meidän neuvostomaassamme, sellaisia ehtoja, jotka tekevät **mahdolliseksi** kapitalismin palauttamisen (restauration)? On kyllä. Se ehkä näyttää kummalliselta, toverit, mutta se on tosiasia. Me olemme kukistaneet kapitalismin, pystyttäneet proletariaatin diktatuurin ja kehitämme voimakasta vauhtia sosialistista teollisuuttamme liittäen talonpoikaistalouden yhteen sen kanssa. Mutta me emme ole vielä repineet irti kapitalismin juuria. Missä nämä juuret pysyttelevät? Ne pysyttelevät tavaratuotannossa, kaupungin ja varsinkin maaseudun pientuotannossa.

Kapitalismin voima on, kuten Lenin sanoo, „**pientuotannon** voimassa. Sillä pientuotantoa on valitettavasti jäänyt maailmaan vielä hyvin, hyvin paljon ja pientuotanto **synnyttää** kapitalismia ja porvaristoa alituisesti, joka päivä, joka tunti, luonnonvoimaisesti ja joukkomitassa“ (kts. XXV osa, s. 173). Selvää on, että mikäli pientuotannolla meillä on joukkoluonne, jopa vallitseva luonne, ja mikäli se **synnyttää** kapitalismia ja porvaristoa, varsinkin uuden talouspolitiikan oloissa, alituisesti ja joukkomitassa,— on meillä ehdot, jotka tekevät **mahdolliseksi** kapitalismin palauttamisen.

Onko meillä, Neuvostomaassamme, keinoja ja voimia, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, että

voitaisiin hävittää, poistaa kapitalismin palauttamisen **mahdollisuus?** On kyllä. Siihen perustuukin sen Leninin väittämän paikkansapitäväisyys, että Neuvostoliitossa on **mahdollinen** täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Sitä varten on tarpeen proletariaatin diktatuurin lujittaminen, työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittaminen, hallitsevien asemiemme kehittäminen maan teollistamisen näkökannalta, teollisuuden kehityksen nopea vauhti, maan sähköistäminen, koko kansantaloutemme siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, talonpoikaiston joukkoliittyminen osuustoimintaan ja sen talouden satoisuuden kohottaminen, yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistäminen vähitellen yhteistalouksiksi, kollektiivisiksi talouksiksi, neuvostotilojen kehittäminen, kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten rajoittaminen ja voittaminen j.n.e., y.m.s.

Lenin sanoo tästä asiasta näin:

„Niin kauan kuin me elämme pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunismille. Se on muistettava. Jokainen, joka tarkkaavaisesti huomioi maaseudun elämää verraten sitä elämään kaupungissa, tietää, että me emme ole repineet irti kapitalismin juuria emmekä murtaneet sisäisen vihollisen perustusta, pohjaa. Tämä vihollinen pysyy pystyssä pientalouden varassa, ja sen murtamiseen on olemassa yksi keino — maan talouden, siihen luettuna myös maanviljelyksen, siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle. Sellainen perusta on ainoastaan sähkö. Kommunismi on Neuvostovalta ynnä koko maan sähköistäminen. Muuten maa jää pientalonpoikaiseksi, ja meidän on se selvästi tajuttava. Emme ainoastaan maailmanmitassa, vaan myöskin maassamme me olemme heikommat kuin kapitalismi. Se on tunnettua kaikille. Me olemme sen tajunneet ja me pääsemme siihen, että taloudellinen perusta

muuttuu pientalonpoikaisesta suurteolliseksi. Vasta silloin, kun maa tulee sähköistetyksi, kun teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle luodaan nykyaikaisen suurteollisuuden teknillinen perusta, — vasta silloin me voitamme lopullisesti" (XXVI osa, s. 46—47).

Se merkitsee ensiksi, että niin kauan kuin me elämme pientalonpoikaisessa maassa, niin kauan kuin emme ole raivanneet pois kapitalismin juuria, on kapitalismille olemassa lujempi taloudellinen pohja kuin kommunismille. Joskus sattuu niin, että on kaadettu puu, mutta ei ole kiskottu pois juuria: ei ole riittänyt voimia. Siitä johtuukin kapitalismin palauttamisen **mahdollisuus** maassamme.

Se merkitsee toiseksi, että paitsi kapitalismin palauttamisen mahdollisuutta meillä on vielä **sosialismin voiton mahdollisuus**, sillä me voimme poistaa kapitalismin palauttamisen **mahdollisuuden**, voimme raivata pois kapitalismin juuret ja saavuttaa lopullisen voiton kapitalismista maassamme, **jos** suoritamme voimaperäistä työtä maan sähköistämiseksi, **jos** luomme teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle nykyaikaisen suurteollisuuden teknillisen perustan. Siitä johtuukin sosialismin voiton **mahdollisuus** maassamme.

Se merkitsee vihdoin, että sosialismia ei voida rakentaa yksistään teollisuudessa, jättämällä maatalous luonnonvoimaisen kehityksen varaan lähtien siitä, että maaseutu muka „itse tulee" kaupungin perässä. Sosialistinen teollisuus kaupungissa muodostaa maaseudun sosialistisen uudistamisen perustekijän. Mutta se ei vielä merkitse, että tämä tekijä olisi täysin riittävä. Jotta sosialistinen kaupunki voisi loppuun saakka viedä mukanaan talonpoikaisen maa-

seudun, sitä varten on välttämätöntä, kuten Lenin sanoo, „maan talouden, **siihen luettuna myös maanviljelyksen***, siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle".

Eikö tämä Leninin sitaatti ole ristiriidassa hänen toisen sitaattinsa kanssa, jossa sanotaan, että „uusi talouspolitiikka turvaa meille täydellisesti **mahdollisuuden*** sosialistisen talouden perustuksen rakentamiseen"? Ei, ei ole ristiriidassa. Päinvastoin, ne molemmat käyvät täysin yhteen. Lenin ei lainkaan sano, että uusi talouspolitiikka tuo meille sosialismin valmiissa muodossa. Lenin puhuu vain siitä, että uusi talouspolitiikka turvaa meille **mahdollisuuden** sosialistisen talouden perustuksen rakentamiseen. Sosialismin rakentamisen **mahdollisuuden ja sen todellisen valmiiksi rakentamisen** välillä on suuri ero. Ei saa sekoittaa mahdollisuutta todellisuuteen. Juuri sitä varten, että tämä mahdollisuus muutettaisiin todellisuudeksi, juuri sitä varten Lenin ehdottaakin maan sähköistämistä sekä nykyaikaisen suurteollisuuden teknillisen perustan luomista teollisuudelle, maataloudelle ja liikenteelle sosialismin lopullisen voiton ehtona maassamme.

Mutta on mahdotonta toteuttaa tätä sosialismin rakentamisen ehtoa vuodessa tai parissa. Vuodessa tai parissa ei voida teollistaa maata, rakentaa voimakasta teollisuutta, liittää osuustoimintaan talonpoikaiston miljoonajoukkoja, luoda maanviljelykselle uutta teknillistä pohjaa, yhdistää yksilöllisiä talonpoikaistalouksia

* Alleviivaus minun. J. St.

suuriksi kollektiiveiksi, kehittää neuvostotiloja, rajoittaa ja voittaa kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia. Sitä varten tarvitaan vuosia ja taas vuosia proletaarisen diktatuurin voimaperäistä rakennustyötä. Ja kunnes sitä ei ole tehty,—ja sitä ei kerralla tehdä,—me jäämme yhä vielä pientalonpoikaiseksi maaksi, jossa pientuotanto synnyttää kapitalismia ja porvaristoa alituisesti ja joukkomitassa ja jossa kapitalismin palautumisen vaara jää olemaan.

Ja koska proletariaattimme ei elä ilmattomassa avaruudessa, vaan mitä todellisimmassa ja realisimmassa elämässä sen kaikessa monipuolisuudessa, niin pientuotannon perustalla syntyvät porvarilliset ainekset „ympäröivät proletariaattia joka puolelta pikkuporvarillisella luonnonvoimaisuudella, täyttävät sen sillä, turmelevat sen sillä, aiheuttavat proletariaatin keskuudessa alituisesti pikkuporvarillisen luonteettomuuden, rikkinäisyyden, individualismin uusiintumista, innostuksesta alakuloisuuteen siirtymistä“ (**Lenin**, XXV osa, s. 189) ja tuovat niin muodoin proletariaattiin ja sen puolueeseen määrätynlaista horjuntaa, määrätynlaista haparointia.

Siinä on juuri ja pohja kaikenlaiselle horjumiselle ja Leninin linjalta poikkeamiselle puolueemme riveissä.

Sen takia ei kysymystä oikeisto- tai „vasemmisto“-poikkeamasta puolueessamme voida pitää tyhjänpäiväisenä kysymyksenä.

Mikä on **oikeistopoikkeaman**, avoimesti opportunistisen poikkeaman vaara puolueessamme? Se, että oikeistopoikkeama **aliarvioi** vihollistemme voimaa, kapitalismin voimaa, ei näe kapitalismin palauttamisen vaaraa, ei ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa

proletariaatin diktatuurin oloissa ja tekee sen vuoksi niin helposti myönnytyksiä kapitalismille vaatien teollisuutemme kehitysvauhdin pienentämistä, vaatien helpotusta kaupungin ja maaseudun kapitalistisille aineksille, vaatien kolhoosi- ja neuvostotilakysymyksen siirtämistä taka-alalle, vaatien ulkomaankaupan monopolin lieventämistä j.n.e., y.m.s.

On ilmeistä, että oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme päästäisi valloilleen kapitalismin voimat, murtaisi proletariaatin vallankumoukselliset asemat ja lisäisi kapitalismin palauttamismahdollisuuksia maassamme.

Mikä on **„vasemmistolaisen“** (trotskilaisen) poikkeaman vaara puolueessamme? Se, että „vasemmisto“-poikkeama **yliarvioi** vihollistemme voimaa, kapitalismin voimaa, näkee ainoastaan kapitalismin palauttamisen mahdollisuuden, mutta ei näe sosialismin rakentamisen mahdollisuutta maamme voimilla, vajoaa epätoivoon, ja sen on pakko lohdutella itseään jaarittelemalla puolueemme thermidorista.

Leninin sanoista, että „niin kauan kuin me elämme pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunismille“,— näistä Leninin sanoista „vasemmisto“-poikkeama tekee sen väärän johtopäätöksen, että Neuvostoliitossa on yleensä mahdotonta rakentaa sosialismi, että talonpoikaiston kanssa ei mihinkään päästä, että työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ajatus on vanhentunut ajatus, että jos ei Lännen voittoisan vallankumouksen taholta ehdi apu, niin proletariaatin diktatuurin Neuvostoliitossa täytyy kukistua tai rappeutua, että ellei hyväksytä mieli-

kuvituksellista yliteollistamissuunnitelmaa, joka toteutettaisiin silläkin uhalla, että tapahtuu välien rikkoutuminen talonpoikaiston kanssa, niin sosialismin asia Neuvostoliitossa on katsottava menetetyksi.

Siitä johtuu „vasemmisto“-poikkeaman seikkailupolitiikka. Siitä johtuvat „yli-inhimilliset“ hypyt politiikassa.

Epäilemätöntä on, että „vasemmisto“-poikkeaman voitto puolueessamme veisi työväenluokan irtaantumiseen talonpoikaisesta perustastaan, työväenluokan etujoukon irtaantumiseen muusta työväenjoukosta,— siis proletariaatin tappioon ja kapitalismin palautumisen ehtojen edistämiseen.

Kuten näette, nämä molemmat vaarat, sekä „vasemmisto“- että oikeistovaara, nämä molemmat poikkeamat Leninin linjalta, sekä oikeisto- että „vasemmisto“-poikkeama vievät samaan tulokseen, vaikkakin eri tahoilta.

Kumpi näistä vaaroista on pahempi? Olen sitä mieltä, että molemmat ovat pahemmat.

Ero näiden poikkeamien välillä menestyksellisen taistelun kannalta niitä vastaan on siinä, että puolue käsittää nykyhetkellä „vasemmisto“-poikkeaman vaaran selvemmin kuin oikeistopoikkeaman vaaran. Se seikka, että „vasemmisto“-poikkeamaa vastaan on meillä ollut käynnissä voimakas taistelu jo muutaman vuoden ajan, tämä seikka ei tietenkään ole voinut mennä puolueelta hukkaan. Selvää on, että puolue on paljon oppinut „vasemmistolaista“, trotskilaista poikkeamaa vastaan käydyn taistelun vuosina, eikä sitä ole enää helppo johtaa harhaan „vasemmistolaisilla“ fraaseilla.

Mitä tulee oikeistovaaraan, joka on aikaisemminkin ollut olemassa ja joka nyt ilmenee selvemmin pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden vahvistuttua viime vuoden hankintapulan yhteydessä, niin luulen, että se ei ole niin selvä puolueemme eräille kerroksille. Sen vuoksi tehtävänä on, heikentämättä rahtuakaan taistelua „vasemmistolaista", trotskilaista vaaraa vastaan, panna pääpaino taisteluun oikeistopoikkeamaa vastaan ja ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta tämän poikkeaman vaara tulisi puolueelle yhtä selväksi kuin sille on selvä trotskilainen vaara.

Kysymys oikeistopoikkeamasta ei meillä olisi ehkä niin kärkevä kuin se nyt on, ellei se liittyisi kysymykseen kehityksemme **vaikeuksista.** Mutta asia onkin juuri niin, että oikeistopoikkeaman ilmeneminen tekee kehityksemme vaikeudet pahemmiksi ja jarruttaa näiden vaikeuksien voittamista. Ja juuri siksi, että oikeistovaara vaikeuttaa taistelua vaikeuksien voittamiseksi, juuri siksi kysymyksellä oikeistovaaran voittamisesta on meille erittäin tärkeä merkitys.

Pari sanaa vaikeuksiemme luonteesta. On otettava huomioon, että meidän vaikeuksiamme ei mitenkään voida pitää lamaannuksen eikä alaspäinmenon aiheuttamina vaikeuksina. On olemassa vaikeuksia talouden mennessä alaspäin tai sen lamaantuessa, jolloin ihmiset koettavat tehdä lamaannuksen vähemmän tuskalliseksi ja talouden alaspäinmenon vähemmän syväksi. Meidän vaikeuksillamme ei ole mitään yhteistä sellaisten vaikeuksien kanssa. Meidän vaikeuksiemme luonteenomainen piirre on se, että ne ovat **noususta** johtuvia vaikeuksia, kasvusta johtuvia vaikeuksia. Kun meillä puhutaan vaikeuksista, on puhe tavalli-

sesti siitä, monellako prosentilla on teollisuutta **kohotettava**, monellako prosentilla on **lisättävä** kylvöalaa, monellako puudalla on **kohotettava** satoisuutta j.n.e. j.n.e. Ja juuri siksi, että meidän vaikeutemme ovat noususta eikä alaspäinmenosta ja lamaannuksesta johtuvia vaikeuksia, juuri siksi ei niiden tarvitse olla puolueelle mitään erikoisen vaarallisia.

Mutta vaikeudet ovat kuitenkin vaikeuksia. Ja koska vaikeuksien voittamiseksi on jännitettävä kaikki voimat, on tarpeen lujuus ja kestävyys, mutta lujuutta ja kestävyyttä ei jokaisella riitä, ehkä sen vuoksi, että ilmenee väsymystä ja rasittuneisuutta tai sen takia, että pidetään parempana elää rauhassa, ilman taistelua ja levottomuutta, — niin tällöin juuri alkaakin horjunta ja haparointi, kääntyminen pienimmän vastuksen linjalle, puheet teollisuuden kehitysvauhdin hiljentämisestä, helpotuksista kapitalistisille aineksille, kolhoosien ja neuvostotilojen ja yleensä kaiken sen kieltämisestä, mikä menee jokapäiväisen työn tavanmukaisen ja rauhallisen tilanteen rajojen ulkopuolelle.

Mutta me emme voi mennä eteenpäin, ellemme voita edessämme olevia vaikeuksia. Mutta vaikeuksien voittamiseksi on ennen kaikkea nujerrettava oikeistovaara, on ennen kaikkea voitettava oikeistopoikkeama, joka jarruttaa taistelua vaikeuksia vastaan ja yrittää horjuttaa puolueemme tahtoa taistella vaikeuksien voittamiseksi.

Puhe on tietenkin todellisesta taistelusta eikä sana-, paperitaistelusta oikeistopoikkeamaa vastaan. Puolueessamme on henkilöitä, jotka ovat valmiit omantuntonsa rauhoittamiseksi julistamaan taistelua

oikeistovaaraa vastaan samaan tapaan kuin papit joskus julistavat „halleluja, halleluja", mutta eivät ryhdy mihinkään, eivät kerrassaan mihinkään käytännöllisiin toimenpiteisiin taistelun käymiseksi oikeistopoikkeamaa vastaan asianmukaisella tavalla ja tämän poikkeaman voittamiseksi teossa. Tällaista virtausta sanotaan meillä **sovittelevaksi** virtaukseksi oikeistolaiseen, avoimesti opportunistiseen poikkeamaan nähden. Ei ole vaikea ymmärtää, että taistelu tällaista sovittelukantaa vastaan on osana yleisestä taistelusta oikeistopoikkeamaa vastaan, oikeistovaaraa vastaan. On näet mahdotonta voittaa oikeistolaista opportunistista poikkeamaa käymättä järjestelmällistä taistelua sovittelukantaa vastaan, joka peittää opportunistit siipiensä suojaan.

Kysymys oikeistopoikkeaman edustajista on epäilemättä mielenkiintoinen, vaikka se ei ratkaisekaan asiaa. Olemme joutuneet vastakkain oikeistovaaran edustajien kanssa puolueemme alajärjestöissä viljanhankintapulan aikana viime vuonna, jolloin monet kommunistit kunnissa ja kylissä esiintyivät puolueen politiikkaa vastaan pyrkien liittoyhteyteen kulakkiainesten kanssa. Te tiedätte, että sellaisia aineksia on meillä lakaistu pois puolueesta kuluvan vuoden keväällä, mistä erikoisesti mainitaan puolueemme Keskuskomitean tunnetussa asiakirjassa kuluvan vuoden helmikuussa.

Mutta olisi väärin sanoa, että sellaisia aineksia ei ole jäänyt puolueeseemme. Jos noustaan ylemmäksi, kihlakuntien ja läänien puoluejärjestöihin sekä pengotaan perusteellisesti neuvosto- ja osuustoimintakoneistoa, niin sieltä voidaan vaivatta löytää

oikeistovaaran ja siihen nähden ilmenevän sovittelukannan edustajia. Tunnettuja ovat useiden puolue- ja neuvostokoneistomme työntekijäin „kirjeet“, „esitykset“ ja muut asiakirjat, joissa taipumus oikeistopoikkeamaan on tullut täysin selvästi ilmi. Te tiedätte, että näistä kirjeistä ja asiakirjoista mainittiin Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon pikakirjoituspöytäkirjassa.

Jos noustaan vielä ylemmäksi ja asetetaan kysymys Keskuskomitean jäsenistä, niin on myönnettävä, että Keskuskomiteankin jäsenten joukossa on eräitä, tosin hyvin vähäisiä sovittelevan suhtautumisen aineksia oikeistovaaraan nähden. Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon pikakirjoituspöytäkirja on siitä suoranaisena todistuksena.

Entä Politbyroossa? Onko Politbyroossa joitakin poikkeamia? Politbyroossa ei meillä ole oikeistolaisia eikä „vasemmistolaisia“ eikä niihin nähden sovittelukannalla olevia. Se on täällä sanottava kaikella varmuudella. On jo aika lopettaa sellaiset juorut, joita puolueelle pahansuovat henkilöt ja kaikenlaiset oppositiolaiset levittelevät, että oikeistopoikkeamaa tai sovittelukantaa siihen nähden olisi muka Keskuskomiteamme Politbyroossa.

Onko Moskovan järjestössä tai sen huipussa, Moskovan komiteassa, ollut horjuntaa ja haparointia? Kyllä, on ollut. Tyhmää olisi nyt väittää, ettei siellä ole ollut horjuntaa ja haparointia. Suoranainen todistus siitä on Penjkovin avomielinen puhe. Penjkov ei ole viimeinen mies Moskovan järjestössä eikä Moskovan komiteassa. Te kuulitte hänen tunnustavan suoraan ja avoimesti virheensä useassa mitä tärkeimmässä kysy-

myksessä puolueemme politiikan alalla. Se ei tietenkään merkitse, että koko Moskovan komiteassa olisi ollut horjuntaa. Ei, ei merkitse. Sellainen asiakirja kuin Moskovan komitean julistus Moskovan järjestön jäsenille kuluvan vuoden lokakuussa osoittaa selvästi, että Moskovan komitean on onnistunut voittaa eräiden jäsentensä horjunta. En epäile, etteikö Moskovan komitean johtavan ydinjoukon onnistuisi lopullisesti oikaista tilanne.

Eräät toverit ovat tyytymättömiä siihen, että tähän asiaan ovat sekaantuneet piirijärjestöt asettamalla kysymyksen eräiden Moskovan järjestön johtajien virheiden ja horjumisten lopettamisesta. En tiedä, millä sellaista tyytymättömyyttä voidaan puolustella. Mitä pahaa voi olla siinä, että Moskovan järjestön piiriaktiivit kohottivat äänensä vaatien virheiden ja horjunnan lopettamista? Eikö meidän työmme käy alhaalta harjoitettavan itsekritiikin merkeissä? Eikö ole tosiasia, että itsekritiikki kohottaa puolueen ja yleensä proletariaatin pohjakerrosten aktiivisuutta? Mitä pahaa tai vaarallista on siinä, että piiriaktiivit osoittautuivat olevan tilanteen tasalla?

Menettelikö Keskuskomitea oikein sekaantuessaan tähän asiaan? Mielestäni Keskuskomitea menetteli oikein. Berzin arvelee, että Keskuskomitea menettelee liian jyrkästi asettaessaan kysymyksen erään piirijärjestön johtajan muuttamisesta, jota vastaan piirijärjestö on noussut. Se on aivan väärin. Voisin muistuttaa Berzinille eräistä tapauksista vuosilta 1919 tai 1920, jolloin eräitä Keskuskomitean jäseniä, jotka olivat tehneet eräitä virheitä puoluelinjaa vastaan, jotka virheet mielestäni eivät olleet kovin suuria, rangais-

tiin Leninin ehdotuksesta varoitukseksi muille, jolloin yksi heistä lähetettiin Turkestaniin ja toinen oli vähällä tulla virheensä takia erotetuksi Keskuskomiteasta.

Oliko Lenin oikeassa menetellessään siten? Mielestäni hän oli aivan oikeassa. Keskuskomiteassa ei tilanne silloin ollut sellainen kuin nyt. Puoli Keskuskomiteaa kannatti silloin Trotskia eikä itse Keskuskomitealla ollut vankkaa asemaa. Nykyisin Keskuskomitea menettelee verrattomasti lievemmin. Miksi? Ehkä me tahdomme olla hyväluontoisempia kuin Lenin? Ei. Siitä ei ole kysymys. Kysymys on siitä, että Keskuskomitean asema on nyt vankempi kuin silloin, ja Keskuskomitealla on nyt mahdollisuus menetellä lievemmin.

Väärässä on myöskin Saharov väittäessään, että Keskuskomitea on myöhästynyt sekaantumisessaan. Hän on väärässä, koska hän ei ilmeisesti tiedä, että Keskuskomitean sekaantuminen alkoi oikeastaan kuluvan vuoden helmikuussa. Saharov voi vakuuttautua siitä, jos haluaa. Tosin ei Keskuskomitean sekaantuminen antanut heti myönteisiä tuloksia. Mutta kummallista olisi tästä syyttää Keskuskomiteaa.

Johtopäätökset:

1) oikeistovaara on hyvin vakava vaara puolueessamme, sillä se pohjautuu maamme yhteiskunnallistaloudelliseen tilaan;

2) oikeistopoikkeaman vaaraa syventää se, että on olemassa vaikeuksia, joita on mahdoton voittaa, jos ei voiteta oikeistopoikkeamaa ja sovittelukantaa siihen nähden;

3) Moskovan järjestössä on ollut horjumista ja haparointia, on ollut epävakaisuuden aineksia;

4) Moskovan komitean ydinjoukko on Keskuskomitean ja piiriaktiivien avulla ryhtynyt kaikkiin toimenpiteisiin horjumisen lopettamiseksi;

5) ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö Moskovan komitean onnistuisi voittaa aikaisemmin ilmenneitä virheitä;

6) tehtävänä on sisäisen taistelun lopettaminen, Moskovan järjestön yhteenliittäminen ja solujen uusintavaalien menestyksellinen suorittaminen laajan itsekritiikin pohjalla. (Suosionosoituksia.)

„Pravda" № 247,
lokakuun 23 pnä 1928

VASTAUS TOV. SH—LLE

Tov. Sh.!

Olen saanut kirjeenne ja minun on sanottava, etten voi mitenkään olla yhtä mieltä kanssanne.

1) Leninin sitaatista käy selville, että niin kauan kuin me olemme pientalonpoikainen maa, meillä tulee olemaan kapitalismin palautumisen vaara. Te sanotte, ettei tätä Leninin ajatusta „saa soveltaa Neuvostoliitossa nykyään elettävään kauteen". Herää kysymys, minkä tähden? Emmekö me yhä vieläkin ole pientalonpoikainen maa?

Tietenkin, mikäli meillä sosialistinen teollisuutemme kehittyy ja talouden kollektiiviset muodot alkavat juurtua maaseudulla, edellytykset kapitalismin palautumiselle pienenevät. Se on totta. Mutta merkitseekö se sitä, että me olemme jo lakanneet olemasta pientalonpoikainen maa? Merkitseekö se sitä, että sosialistiset muodot ovat meillä kehittyneet jo niin pitkälle, ettei Neuvostoliittoa saa enää pitää pientalonpoikaisena maana? On selvää, ettei se sitä merkitse.

Mutta mitä siitä johtuu? Siitä johtuu vain se, että kapitalismin palautumisen vaara on meillä ole-

massa. Kuinka voidaan väittää tätä ilmeistä tosiasiaa vastaan?

2) Te kirjoitatte kirjeessänne minulle: „Puhuessanne oikeisto- ja „vasemmisto"-poikkeamista Teidän puheestanne tuli sellainen käsitys, että me eroamme oikeistolaisista ja „vasemmistolaisista" vain teollistamisen vauhtia koskevassa kysymyksessä. Sen sijaan kysymystä talonpoikaistosta trotskilaista oppositiota arvioidessanne Te koskettelitte vain ohimennen. Se aiheuttaa kovin huonoa puheenne tulkintaa".

On täysin mahdollista, että puheeni* tulkitaan eri tavalla. Se on makuasia. Mutta se, että Teidän kirjeessänne esitetyt ajatukset eivät vastaa todellisuutta, on minulle selvää. Puheessani minä sanon suoraan, että oikeistopoikkeama „aliarvioi kapitalismin voimaa" meillä, „ei näe kapitalismin palauttamisen vaaraa", „ei ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa" „ja tekee sen vuoksi niin helposti myönnytyksiä kapitalismille". Sanon suoraan puheessani, että „oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme" „lisäisi kapitalismin palauttamismahdollisuuksia maassamme". Te tietysti käsitätte, ettei tässä ole puhe yksinomaan teollistamisen vauhdista.

Mitä vielä pitäisi sanoa oikeistopoikkeamasta, että Te olisitte tyytyväinen?

Mitä tulee „vasemmistolaiseen", trotskilaiseen poikkeamaan, niin minä sanon puheessani suoraan, että se kieltää sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuuden maassamme, kieltää työväenluokan ja talonpoikaiston liiton aatteen ja on valmis täyttämään

* Kts. tämä osa, s. 244—262. *Toim.*

mielikuvituksellista teollistamissuunnitelmaansa talonpoikaistosta irtautumisen hinnalla. Puheessani sanotaan (jos olette lukenut sen), että „„vasemmisto“-poikkeaman voitto puolueessamme veisi työväenluokan irtaantumiseen talonpoikaisesta perustastaan, työväenluokan etujoukon irtaantumiseen muusta työväenjoukosta,— siis proletariaatin tappioon ja kapitalismin palautumisen ehtojen edistämiseen“. Te tietysti käsitätte, ettei tässä ole puhe yksinomaan teollistamisen vauhdista.

Olen sitä mieltä, että tässä on sanottu kaikki tärkein, mitä meillä yleensä on sanottu trotskilaisuutta vastaan.

„Vasemmisto“-poikkeamasta on puheessani tietysti sanottu vähemmän kuin oikeistopoikkeamasta. Mutta se johtuu siitä, että puheeni aiheena oli kysymys oikeistopoikkeamasta, josta seikasta minä huomautin puheeni alussa ja joka täydellisesti vastaa Moskovan komitean ja Moskovan Kontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päiväjärjestystä. Mutta sitä seikkaa ei kuitenkaan voida kieltää, että siitä huolimatta puheessani on sanottu trotskilaisuudesta kaikki se tärkein, mikä yleensä erottaa trotskilaisuuden yhtäältä leninismistä sekä toisaalta oikeistopoikkeamasta.

Mitä vielä pitäisi sanoa trotskilaisuudesta puheessa, joka on omistettu oikeistopoikkeamalle, että Te olisitte tyytyväinen?

3) Teitä ei tyydytä lausuntoni siitä, että Politbyroossa ei meillä ole oikeistolaista eikä „vasemmistolaista“ poikkeamaa tai sovittelevaa suhtautumista niihin. Oliko minulla perusteita tuollaiseen lausuntoon? Kyllä, oli. Miksi? Siksi, että **kun Politbyroossa**

hyväksyttiin Moskovan järjestön jäsenille annettavan Keskuskomitean vetoomuksen teksti, niin läsnäolleiden Politbyroon jäsenten keskuudessa ei löytynyt yhtään ääntä vastaan. Onko se hyvä vaiko paha? Mielestäni se on hyvä. Voidaanko jättää ottamatta huomioon sellainen seikka, **kun luonnehditaan Politbyroota lokakuussa 1928?** On selvää, ettei voida.

Kommunistisin tervehdyksin
J. Stalin

Lokakuun 27 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

LENINILÄISELLE KOMMUNISTISELLE NUORISOLIITOLLE

Tervehdys NLKNL:n kymmenvuotispäivänä

Tervehdys leniniläiselle kommunistiselle nuorisoliitolle sen 10-vuotispäivänä!

Leniniläinen nuorisoliitto on ollut ja on edelleenkin vallankumouksemme nuori reservi. Kymmenet ja sadat tuhannet työläisten ja talonpoikain nuoren sukupolven parhaat edustajat ovat saaneet kasvatuksen nuorisoliiton riveissä, ovat saaneet vallankumouksellisen karkaisun ja sulautuneet puolueeseemme, Neuvostoihimme, ammattiliittoihimme, Punaiseen Armeijaamme, Punaiseen Laivastoomme, osuustoimintaamme, kulttuurijärjestöihimme — bolshevikkien vanhan kaartin seuraajiksi.

Nuorisoliitto on onnistunut tässä vaikeassa tehtävässä siksi, että se on tehnyt työtään puolueen johdolla, että se on osannut yhdistää toiminnassaan opiskelun yleensä, leniniläisen opiskelun erikoisesti, jokapäiväiseen käytännölliseen työhön, on osannut kasvattaa työmiesten ja työläisnaisten sekä talonpoikain ja talonpoikaisnaisten nuorta polvea internationalismin hengessä, se on osannut löytää yhteisen kielen

vanhojen ja nuorten leniniläisten välillä, vanhan ja nuoren kaartin välillä, on osannut alistaa koko työnsä proletariaatin diktatuurin ja sosialistisen rakennustyön voiton eduille.

Vain siksi on nuorisoliiton onnistunut pitää Leninin lippu korkealla.

Toivokaamme, että nuorisoliitto pystyy edelleenkin täyttämään velvollisuutensa meidän ja kansainvälistä proletariaattia kohtaan.

Tervehdys puolueemme kaksimiljoonaiselle reserville — leniniläiselle nuorisoliitolle!

Eläköön nuorisoliittolaisheimo!

J. Stalin

„Pravda" № 262,
lokakuun 28 pnä 1928

TYÖLÄIS- JA TALONPOIKAISNAISTEN ENSIMMÄISEN EDUSTAJAKOKOUKSEN KYMMENVUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA[57]

Veljellinen tervehdys työläisnaisille sekä kaupungin ja maaseudun kaikille työtätekeville naisille!

Toivon heille menestystä taistelussa riiston, sorron, eriarvoisuuden, pimeyden ja kulttuurittomuuden hävittämiseksi.

Yhteisrintamassa kaikkien työtätekevien kanssa työväenluokan johdolla — eteenpäin kapitalismin hävittämiseksi, proletariaatin diktatuurin lujittamisen puolesta, uuden, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen puolesta!

J. Stalin

„Pravda" № 267,
marraskuun 17 pnä 1928

MAAN TEOLLISTAMISESTA JA OIKEISTOPOIKKEAMASTA NKP(b):ssa

Puhe NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa[58] *marraskuun 19 pnä 1928*

Toverit, tulen puhumaan kolmesta peruskysymyksestä, jotka on asetettu Politbyroon teeseissä.

Maan teollistamiskysymyksestä ja siitä, että määräävänä tekijänä teollistamisessa on tuotantovälineiden tuotannon kehittäminen ja tämän kehityksen mahdollisimman nopean vauhdin turvaaminen.

Sitten siitä kysymyksestä, että maatalouden kehitysvauhti jää meillä tavattomasti jälkeen teollisuuden kehitysvauhdista ja että sen vuoksi nykykauden kaikkein polttavin kysymys sisäisessä politiikassamme on kysymys maataloudesta ja varsinkin kysymys viljaprobleemista, kysymys siitä, miten maataloutta voidaan kohottaa, miten se on rekonstruoitava uuden tekniikan perustalla.

Ja vihdoin kolmas kysymys — kysymys puolueen linjalta poikkeamisista, taistelusta kahdella rintamalla ja siitä, että päävaarana on meillä nykyhetkellä oikeistovaara, oikeistopoikkeama.

I

KYSYMYS TEOLLISUUDEN KEHITYSVAUHDISTA

Teesiemme lähtökohtana on väittämä siitä, että teollisuuden kehityksen nopea vauhti yleensä ja tuotantovälineiden tuotannon nopea vauhti erikoisesti on maan teollistamisen tärkein perusta ja avain, sosialistisen kehityksen pohjalla tapahtuvan koko kansantaloutemme uudistamisen tärkein perusta ja avain.

Entä mitä merkitsee teollisuuden kehityksen nopea vauhti? Se merkitsee — enemmän pääomasijoituksia teollisuuteen. Ja se johtaa kaikkien, sekä budjettiettä ei-budjettisuunnitelmiemme kireyteen. Ja todellakin, kontrollilukujemme luonteenomaisena piirteenä viimeisten kolmen vuoden aikana, uudestirakentamisen kaudella, on ollut se, että ne laaditaan ja toteutetaan meillä kireyden merkeissä. Jos te otatte kontrollilukumme tai tarkastelette budjettiluonnoksiamme tahi keskustelette puoluetovereittemme kanssa — sekä niiden kanssa, jotka tekevät työtä puoluejärjestöjen linjalla, kuin myöskin niiden kanssa, jotka johtavat neuvostollista, taloudellista ja osuustoiminnallista rakennustyötämme, — niin kaikkialla ja kaikessa kuultaa sama luonteenomainen piirre — suunnitelmiemme kireys.

Herää kysymys, tarvitsemmeko me yleensä tätä suunnitelmien kireyttä? Eikö voitaisi tulla toimeen ilman kireyttä? Eikö työtä voitaisi tehdä hitaammalla vauhdilla, „rauhallisemmassa“ tilanteessa? Eiköhän ottamamme teollisuuden kehityksen nopea vauhti ole selitettävissä Politbyroon ja Kansankomissaarien Neuvoston jäsenten rauhattomalla luonteella?

Ei tietenkään! Politbyroossa ja Kansankomissaarien Neuvostossa on selvänäköisiä ja rauhallisia ihmisiä. Abstraktisesti puhuen, jättäen huomioimatta ulkoisen ja sisäisen tilanteen, me tietysti voisimme järjestää asioitamme hitaammalla vauhdilla. Mutta kysymys on siitä, että ensinnäkään ei voida olla huomioimatta ulkoista ja sisäistä tilannetta ja, toiseksi, jos otetaan lähtökohdaksi meitä ympäröivä tilanne, niin ei voida olla myöntämättä, että nimenomaan se, tämä tilanne, sanelee meille teollisuutemme kehittämisen nopean vauhdin.

Sallikaa siirtyä tarkastelemaan tätä tilannetta, niitä ulkoista ja sisäistä laatua olevia ehtoja, jotka sanelevat meille teollisuuden kehityksen nopean vauhdin.

Ulkoiset ehdot. Me olemme tulleet valtaan maassa, jonka tekniikka on hirveän takapajuista. Vähälukuisten, enemmän tai vähemmän uuteen tekniikkaan perustuvien suurten teollisuuslaitosten ohella meillä on satoja ja tuhansia sellaisia tehtaita, joiden tekniikka ei kestä minkäänlaista arvostelua nykyisten saavutusten näkökannalta katsottuna. Mutta samaan aikaan on ympärillämme suuri joukko kapitalistisia maita, joilla on huomattavasti kehittyneempi ja ajanmukaisempi teollisuuden tekniikka kuin meidän maassamme. Katsokaa kapitalistisia maita ja te huomaatte, että siellä tekniikka ei vain mene, vaan suorastaan juoksee eteenpäin sivuuttaen teollisuuden tekniikan vanhat muodot. Näin ollen siis osoittautuu, että toisaalta on maassamme kaikkein edistynein järjestelmä, Neuvostojärjestelmä ja maailman kaikkein edistynein valta, Neuvostovalta, mutta toisaalta meillä on kovin takapajuinen teollisuuden tekniikka, jonka tulisi edustaa

sosialismin ja Neuvostovallan perustaa. Luuletteko te, että maassamme voidaan saavuttaa sosialismin lopullinen voitto tämän ristiriidan säilyessä?

Mitä on tehtävä tämän ristiriidan poistamiseksi? Sitä varten on välttämättä päästävä siihen, että saavutetaan ja sivuutetaan kehittyneimpien kapitalististen maiden edistynein tekniikka. Me olemme saavuttaneet ja sivuuttaneet edistyneimmät kapitalistiset maat uuden poliittisen järjestelmän, Neuvostojärjestelmän pystyttämisen mielessä. Se on hyvä. Mutta se ei riitä. Sitä varten, että maassamme saavutettaisiin sosialismin lopullinen voitto, on vielä saavutettava ja sivuutettava nämä maat myös teknillis-taloudellisessa suhteessa. Joko me teemme sen tahi meidät nujerretaan.

Tämä ei ole oikein ainoastaan sosialismin valmiiksi rakentamisen näkökannalta katsottuna, vaan myöskin maamme riippumattomuuden säilyttämisen näkökannalta maamme ollessa kapitalististen maiden ympäröimänä. On mahdotonta säilyttää maamme riippumattomuutta, ellei meillä ole riittävää teollisuusperustaa puolustusta varten. On mahdotonta luoda sellaista teollisuusperustaa, ellei teollisuudessa ole korkealle kehittynyttä tekniikkaa.

Juuri sitä varten me tarvitsemme ja juuri se sanelee meille teollisuuden nopean kehitysvauhdin.

Maamme teknillis-taloudellinen takapajuisuus ei ole meidän keksintöämme. Tämä takapajuisuus on vuosisataista takapajuisuutta, joka on siirtynyt meille perintönä maamme koko historialta. Tämä takapajuisuus tuntui paheena ennenkin, vallankumousta edeltäneellä kaudella, ja myöhemmin, vallankumouksen

jälkeisellä kaudella. Kun Pietari Suuri, ollen tekemisissä kehittyneempien maiden kanssa Lännessä, rakensi kuumeisella kiireellä tehtaita armeijan varustamista ja maan puolustuksen voimistamista varten, niin oli se tavallaan yritys hypätä ulos takapajuisuuden puitteista. On kuitenkin täysin käsitettävää, ettei yksikään vanhoista luokista, ei feodaaliylimystö eikä porvaristo voinut ratkaista maamme takapajuisuuden likvidoimisen tehtävää. Enemmänkin, nuo luokat eivät ainoastaan olleet voimattomia ratkaisemaan tätä tehtävää, vaan ne eivät kyenneet edes asettamaan sitä, tätä tehtävää, edes jossain määrin tyydyttävässä muodossa. Maamme vuosisatainen takapajuisuus voidaan likvidoida vain menestyksellisen sosialistisen rakennustyön perustalla. Ja sen voi likvidoida vain proletariaatti, joka on rakentanut täydellisesti diktatuurinsa ja joka pitää maan johtoa käsissään.

Olisi typerää lohduttaa itseään sillä, että koska maamme takapajuisuus ei ole meidän keksintöämme, vaan se on siirtynyt meille perintönä maamme koko historialta, niin me emme voi eikä meidän pidä vastata siitä. Se ei ole oikein, toverit. Kun me kerran tulimme valtaan ja otimme tehtäväksemme maan uudestijärjestämisen sosialismin pohjalla, niin me olemme vastuussa ja meidän on vastattava kaikesta, sekä pahasta että hyvästä. Ja juuri siksi, että me vastaamme kaikesta, on meidän likvidoitava teknillistaloudellinen takapajuisuutemme. Meidän on tehtävä se ehdottomasti, jos tosiaankin haluamme saavuttaa ja sivuuttaa edistyneimmät kapitalistiset maat. Ja sen voimme tehdä vain me, bolshevikit. Ja juuri siksi, että me voisimme toteuttaa käytännössä tämän tehtä-

vän, on meidän järjestelmällisesti pidettävä yllä maamme teollisuuden kehityksen nopeaa vauhtia. Ja että meillä jo on teollisuuden kehityksessä nopea vauhti, sen näkevät nyt kaikki.

Kysymys siitä, että on saavutettava ja sivuutettava edistyneimmät kapitalistiset maat teknillis-taloudellisessa suhteessa, tämä kysymys ei ole meille, bolshevikeille, mikään uusi tai odottamaton. Tämä kysymys asetettiin meillä jo vuonna 1917, Lokakuun vallankumousta edeltäneellä kaudella. Lenin asetti sen jo syyskuussa 1917, Lokakuun vallankumouksen kynnyksellä, imperialistisen sodan kaudella, kirjasessaan „Uhkaava katastrofi ja kuinka sitä vastaan on taisteltava".

Lenin sanoi tästä asiasta näin:

„Vallankumous sai aikaan sen, että **poliittisen** järjestelmänsä puolesta Venäjä saavutti muutamassa kuukaudessa edistyneimmät maat. Mutta se ei riitä. Sota on järkähtämätön, se asettaa kysymyksen armottoman jyrkästi: joko on tuhouduttava tahi sitten saavutettava edistyneimmät maat ja sivuutettava ne **myöskin taloudellisesti**... Joko tuhoudutaan tai on riennettävä täysin purjein eteenpäin. Näin on historia asettanut kysymyksen" (XXI osa, s. 191).

Näin jyrkästi Lenin asetti kysymyksen teknillis-taloudellisen takapajuisuutemme likvidoinnista.

Kaiken tämän Lenin kirjoitti Lokakuun vallankumouksen kynnyksellä, kaudella, jolloin proletariaatti ei vielä ollut vallannut valtaa käsiinsä, jolloin bolshevikeilla ei vielä ollut valtaa, yhteiskunnallistettua teollisuutta, laajalle levinnyttä, miljoonia talonpoikia käsittävää osuuskuntien verkkoa, ei kolhooseja eikä neuvostotiloja. Nyt, kun meillä jo on jotain oleel-

lista teknillis-taloudellisen takapajuisuutemme perinpohjaista likvidointia varten, me voisimme panna uuteen muotoon Leninin sanat, esimerkiksi tähän tapaan:

„Pystyttäessämme proletariaatin diktatuurin me olemme saavuttaneet ja **sivuuttaneet** edistyneimmät kapitalistiset maat **poliittisessa** suhteessa. Mutta se ei riitä. Meidän on käytettävä proletariaatin diktatuuria, yhteiskunnallistettua teollisuuttamme, kulkulaitostamme, luottosysteemiämme j.n.e., osuustoimintaa, kolhooseja ja neuvostotiloja j.n.e. saavuttaaksemme ja **sivuuttaaksemme** edistyneimmät kapitalistiset maat myöskin **taloudellisesti**".

Kysymys teollisuuden nopeasta kehitysvauhdista ei meillä olisi niin kärkevä, kuin se nykyään on, jos meillä olisi niin kehittynyt teollisuus ja niin kehittynyt tekniikka kuin sanokaamme Saksassa, jos teollisuuden ominaispaino koko kansantaloudessa olisi meillä niin suuri kuin esimerkiksi Saksassa. **Sillä ehdolla** me voisimme kehittää teollisuuttamme hitaampaa vauhtia pelkäämättä jäävämme jälkeen kapitalistisista maista ja tietäen, että me voimme sivuuttaa ne yhdellä iskulla. Mutta silloin meillä ei olisikaan sitä vakavaa teknillis-taloudellista takapajuisuutta, joka meillä on nykyään. Kysymys onkin juuri siitä, että tässä suhteessa me olemme jäljessä Saksasta ja teknillis-taloudellisessa suhteessa me emme ole sitä vielä likimainkaan saavuttaneet.

Kysymys teollisuuden kehityksen nopeasta vauhdista ei meillä olisi niin kärkevä siinä tapauksessa, ellemme olisi **ainoa** proletariaatin diktatuurin maa, vaan **eräs** proletariaatin diktatuurin **maista**, jos meillä

olisi proletariaatin diktatuuri myöskin muissa, edistyneemmissä maissa, sanokaamme, Saksassa ja Ranskassa, eikä vain meidän maassamme.

Sillä ehdolla ei kapitalistinen ympäristö voisi olla meille niin vakava vaara, jollainen se on nykyään, kysymys maamme taloudellisesta itsenäisyydestä joutuisi luonnollisesti taka-alalle ja me voisimme yhtyä kehittyneimpien proletaaristen valtioiden järjestelmään, voisimme saada niiltä koneita teollisuutemme ja maataloutemme hedelmöittämistä varten, varustaen niitä raaka-aineilla ja elintarvikkeilla, me voisimme siis kehittää teollisuuttamme hitaampaa vauhtia. Mutta te tiedätte hyvin, ettei meillä vielä ole tätä ehtoa ja että me yhä vielä olemme **ainoa** proletaarisen diktatuurin maa, joka on kapitalististen maiden ympäröimä, joista monet ovat teknillis-taloudellisessa suhteessa meistä paljon edellä.

Juuri siksi Lenin asetti kysymyksen siitä, että on saavutettava ja sivuutettava taloudellisesti edistyneimmät maat, kehityksemme elämän ja kuoleman kysymyksenä.

Tällaiset ovat ne **ulkoiset** ehdot, jotka sanelevat meille teollisuutemme kehityksen nopean vauhdin.

Sisäiset ehdot. Mutta paitsi ulkoisia ehtoja on olemassa vielä sisäisiä ehtoja, jotka sanelevat teollisuutemme, kansantaloutemme johtavan perustan, kehityksen nopean vauhdin. Tarkoitan maanviljelyksemme, sen tekniikan, sen kulttuurin tavatonta takapajuisuutta. Tarkoitan maassamme valtavana enemmistönä olevia pieniä tavarantuottajia pirstoutuneine ja kerrassaan takapajuisine tuotantoineen, joihin verrattuna sosialistinen suurteollisuutemme näyttää saarelta meressä,

saarelta, jonka perusta laajenee päivä päivältä, mutta joka yhä vielä pysyy saarena meressä.

Meillä sanotaan tavallisesti, että teollisuus on koko kansantalouden, mukaanlukien maatalouden, johtava perusta, että teollisuus on se avain, jonka avulla takapajuinen ja pirstoutunut maanviljelys voidaan uudestijärjestää kollektivismin pohjalla. Se on aivan oikein. Ja siitä meidän ei pidä peräänty hetkeksikään. Mutta on muistettava sekin, että kun teollisuus on johtava perusta, niin maatalous on teollisuuden kehityksen tuki niin markkinoiden ominaisuudessa, jotka ottavat vastaan teollisuuden tuotteet, kuin myöskin raaka-aineiden ja elintarvikkeiden tuottajan ominaisuudessa ja myöskin vientireservien lähteenä, reservien, jotka ovat välttämättömiä kansantaloudelle tarpeellisen konekaluston maahantuontia varten. Voidaanko teollisuutta kehittää edelleen jättäen maatalouden kerrassaan takapajuisen tekniikan varaan, turvaamatta teollisuudelle maataloudellista perustaa, uudestirakentamatta maataloutta ja vetämättä sitä lähemmäksi teollisuutta? Ei, ei voida.

Tästä johtuu tehtävä, että maatalous on turvattava mitä runsaimmin työ- ja tuotantovälineillä, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, että voitaisiin jouduttaa ja viedä eteenpäin sen uudestirakentamista uudella teknillisellä perustalla. Mutta tämän tehtävän toteuttamiseksi on välttämätöntä teollisuutemme kehityksen nopea vauhti. Pirstoutuneen ja hajallaan olevan maatalouden uudestirakentaminen on tietysti verrattomasti vaikeampaa kuin yhdistetyn ja keskitetyn sosialistisen teollisuuden uudestirakentaminen. Mutta tämä tehtävä on edessämme ja meidän on se

ratkaistava. Ja muuten sitä ei voida ratkaista kuin teollisuuden kehityksen nopean vauhdin perustalla.

Neuvostovallan ja sosialistisen rakennustyön perustana ei voida pitää loppumattomasti, s.o. liian pitkää aikaa kahta **erilaista** perustaa, kaikkein suurimman ja yhdistetyn sosialistisen teollisuuden perustaa ja kaikkein pirstoutuneimman ja takapajuisimman pientavarataloudellisen talonpoikaistalouden perustaa. Maataloutta on vähitellen, mutta järjestelmällisesti ja sitkeästi siirrettävä uudelle teknilliselle perustalle, suurtuotannon perustalle, vetäen sitä lähemmäksi sosialistista teollisuutta. Joko me ratkaisemme tämän tehtävän, ja silloin sosialismin lopullinen voitto maassamme on turvattu, tai me loittonemme siitä emmekä ratkaise tätä tehtävää, ja silloin kapitalismiin palaaminen voi käydä kiertämättömäksi.

Lenin sanoo tästä seikasta näin:

„Niin kauan kuin me elämme pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunismille. Se on muistettava. Jokainen, joka tarkkaavaisesti huomioi maaseudun elämää verraten sitä elämään kaupungissa, tietää, että me emme ole repineet irti kapitalismin juuria emmekä murtaneet sisäisen vihollisen perustusta, pohjaa. Tämä vihollinen pysyy pystyssä pientalouden varassa, ja sen murtamiseen on olemassa yksi keino — maan talouden, siihen luettuna myös maanviljelyksen, siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle. Sellainen perusta on ainoastaan sähkö. Kommunismi on Neuvostovalta ynnä koko maan sähköistäminen“ (XXVI osa, s. 46).

Kuten huomaatte, maan sähköistämisellä Lenin ei ymmärrä erillisten sähkölaitosten eristettyä rakentamista, vaan „maan talouden, **siihen luettuna myös**

maanviljelyksen"*, asteittaista „siirtämistä uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle", joka tuotanto liittyy tavalla tai toisella, suoraan tai välillisesti sähköistämiseen.

Tämän puheensa Lenin piti Neuvostojen VIII edustajakokouksessa joulukuussa 1920, juuri uuden talouspolitiikan käytäntöönoton edellä, jolloin hän perusteli niin kutsuttua sähköistämissuunnitelmaa, s.o. GOELRO'n suunnitelmaa. Sillä perusteella eräät toverit sanovat, että tässä lainauksessa esitetyt väittämät eivät sovellu enää nykypäivien tosioloihin. Kysytään, minkä tähden? Sen tähden, sanotaan, että siitä on kulunut niin paljon aikaa. Se on tietysti totta, että siitä on kulunut paljon aikaa. Meillä on nyt kehittynyt sosialistinen teollisuus, meillä on kolhooseja joukkoluontoisena ilmiönä, meillä on vanhoja ja uusia neuvostotiloja, meillä on kehittyneiden osuustoimintajärjestöjen tiheä verkko, meillä on vuokra-asemia talonpoikaistalouksien palvelua varten, me käytämme nyt kontrahointimenetelmää liittoyhteyden uutena muotona ja me voimme nyt panna käyntiin nämä ja monet muut voimavivut maatalouden siirtämiseksi vähitellen uuden tekniikan perustalle. Kaikki se on totta. Mutta totta on myöskin se, että kaikesta tästä huolimatta me jäämme yhä vielä pientalonpoikaiseksi maaksi, jossa vallitsee pientuotanto. Ja se on tärkeintä. Ja niin kauan kuin tämä tärkein jää olemaan, säilyttää voimansa myöskin Leninin teesi siitä, että „niin kauan kuin me elämme

---

* Alleviivaus minun. **J. St.**

pientalonpoikaisessa maassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen perusta kuin kommunismille", että siis kapitalismin palauttamisen vaara ei ole tyhjä fraasi.

Lenin puhuu aivan samaa, mutta jyrkemmässä muodossa, kirjasensa „Elintarvikeverosta" suunnitelmassa, joka on kirjoitettu jo uuden talouspolitiikan käytäntöönoton **jälkeen** (maalis—huhtikuussa 1921):

„**Jos** sähköistäminen saadaan 10—20 vuoden kuluttua, niin *pienmaanviljelijän individualismi* ja **hänen** harjoittamansa vapaakauppa paikallisessa vaihdossa ei ole lainkaan pelottavaa. **Ellei** sähköistämistä saada, niin kapitalismiin palaaminen on ***joka tapauksessa*** kiertämätöntä".

Ja edelleen samassa kirjasessa:

„*10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaistoon* ja voitto koko maailman mitassa on taattu (siinäkin tapauksessa, vaikka proletaariset vallankumoukset viivästyisivät, jotka kuitenkin ovat kasvamassa), muussa tapauksessa 20—40 vuotta valkokaartilaisterrorin kidutusta" (XXVI osa, s. 313).

Näin jyrkästi Lenin asettaa kysymyksen: joko sähköistäminen, s.o. „maan talouden, siihen luettuna myös maanviljelyksen, siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle", tahi kapitalismiin palaaminen.

Sillä tavalla Lenin ymmärtää kysymyksen „oikeista suhteista talonpoikaistoon".

Kysymys ei ole siitä, että talonpoikaa hyväiltäisiin ja nähtäisiin siinä oikeiden suhteiden järjestyminen hänen kanssaan, sillä hyväilyllä ei pitkälle päästä, vaan kysymys on siitä, että talonpoikaa autetaan muuttamaan taloutensa „uudelle teknilliselle perustalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perus-

talle", sillä se on perustie talonpoikaiston vapautumiseksi köyhyydestä.

Mutta maan talouden siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle ei ole mahdollista ilman teollisuutemme ja ennen kaikkea tuotantovälineiden tuotannon kehityksen nopeaa vauhtia.

Täten ovat asiat niiden sisäisten ehtojen suhteen, jotka sanelevat meille teollisuuden kehityksen nopean vauhdin.

Tällaiset ovat ne ulkoista ja sisäistä laatua olevat ehdot, joille kansantaloutemme kontrollilukujen kireys perustuu.

Siinä on se perusta, miksi meidän taloudelliset suunnitelmamme, budjetti- ja ei-budjettisuunnitelmamme toteutetaan kireyden merkeissä, suurten pääomien sijoittamisen merkeissä perusrakennustöihin, joiden tarkoituksena on teollisuuden kehityksen nopean vauhdin säilyttäminen.

Voidaan kysyä, missä siitä puhutaan teeseissä, missä teesien kohdassa? (Ääni: „Niin, missä siitä puhutaan?".) Teeseissä siitä puhuu teollisuuteen vuonna 1928/29 sijoitettavien pääomien summa. Teesejämmehän nimitetään teeseiksi kontrolliluvuista. Eikö niin, toverit? (Ääni: „Niin".) No niin, näissä teeseissä sanotaan, että vuonna 1928/29 me sijoitamme teollisuuden perusrakennustöihin 1.650 miljoonaa ruplaa. Toisin sanoen, me sijoitamme tänä vuonna teollisuuteen 330 miljoonaa ruplaa enemmän kuin viime vuonna.

Näin ollen siis me emme ainoastaan säilytä teollisuuden kehityksen vauhtia, vaan otamme vielä askeleen eteenpäin sijoittamalla teollisuuteen enem-

män kuin viime vuonna, s.o. lisäämällä teollisuuden perusrakennustöitä sekä absoluuttisesti että suhteellisesti.

Siinä on kansantalouden kontrollilukuja koskevien teesien ydinajatus. Mutta eräät toverit eivät ole norsua huomanneetkaan. He arvostelivat kontrollilukuteesien pikkuseikkoja pitkin ja poikin, mutta tärkeintä he eivät huomanneet.

II

VILJAPROBLEEMI

Tähän asti olen puhunut teesien ensimmäisestä peruskysymyksestä, teollisuuden kehitysvauhdista. Siirtykäämme nyt toiseen peruskysymykseen, kysymykseen viljaprobleemista. Teesien luonteenomainen piirre on siinä, että ne panevat pääpainon maatalouden kehitysprobleemiin yleensä, viljatalouteen erikoisesti. Onko tämä teesien asettamus oikea? Mielestäni se on oikea. Jo heinäkuun täysistunnossa puhuttiin siitä, että ahtaana paikkana kansantaloutemme kehityksessä on yleensä maatalouden ja eritoten viljatalouden **tavaton** takapajuisuus.

Kun puhutaan siitä, että maatalous meillä jää jälkeen teollisuudesta ja kun samalla valitetaan tätä seikkaa, niin se ei tietysti ole vakavaa puhetta. Maatalous on aina jäänyt ja tulee jäämäänkin jälkeen teollisuudesta. Se pitää erikoisesti paikkansa meidän oloissamme, joissa teollisuus on keskittynyt maksimaalisesti, mutta maatalous on maksimaalisen pirstoutunutta. Ymmärrettävää on, että yhdistetty teollisuus tulee kehittymään nopeammin kuin pirstoutunut

maatalous. Tästä muun muassa johtuukin teollisuuden johtava osuus maatalouden suhteen. Sen vuoksi maatalouden tavallinen jälkeenjääminen teollisuudesta ei vielä anna perusteita viljaprobleemin asettamiselle.

Maatalouden, mukaan lukien viljatalouden, probleemi ilmestyy näyttämölle vasta silloin, kun maatalouden tavanmukainen jälkeenjääminen teollisuudesta muuttuu sen kehitysvauhdin **tavattomaksi** jälkeenjäämiseksi. Kansantalouden nykyisen tilan luonteenomaisena piirteenä on se, että edessämme olevana tosiasiana on viljatalouden kehitysvauhdin **tavaton** jälkeenjääminen teollisuuden kehitysvauhdista, samalla kun kasvavien kaupunkien ja teollisuuskeskusten taholta tavaraviljan kysyntä suurenee suunnattomasti. Tällöin ei tehtävänä ole **alentaa** teollisuuden kehityksen vauhtia viljatalouden kehityksen tasolle (se panisi kaikki sekaisin ja kääntäisi kehityksen takaisinpäin), vaan saada viljatalouden kehitys lähemmäksi teollisuuden kehityksen vauhtia ja **kohottaa** viljatalouden kehityksen vauhtia sellaiselle tasolle, että se turvaisi koko kansantalouden, sekä teollisuuden että maanviljelyksen, nopean eteenpäinmenon.

Joko me ratkaisemme tämän tehtävän, ja silloin viljaprobleemi tulee ratkaistuksi, tahi me emme sitä ratkaise, ja silloin on eristyminen sosialistisen kaupungin ja pientalonpoikaisen maaseudun välillä kiertämätön.

Siitä meillä on kysymys, toverit. Sellainen on viljaprobleemin olemus.

Eikö se merkitse sitä, että me olemme nyt tekemisissä „lamaannuksen" kanssa viljatalouden kehityksessä ja vieläpä sen „taantumisen" kanssa? Juuri

siten Frumkin esittääkin asian toisessa kirjeessään, jonka me tänään hänen vaatimuksestaan jaoimme Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean jäsenille. Tässä kirjeessä hän sanoo suoraan, että meillä on maataloudessa „lamaannus". „Me emme voi", sanoo hän, „eikä meidän pidä lehdistössä kirjoittaa taantumisesta, mutta puolueen sisällä meidän ei pidä salata sitä, että tämä jälkeenjääminen on samaa kuin taantuminen".

Onko tämä Frumkinin väite oikea? Tietenkään se ei ole oikea! Me, Politbyroon jäsenet, emme lainkaan hyväksy tuollaista väitettä, ja Politbyroon teesit eroavat perin juurin tuollaisesta viljatalouden tilaa koskevan kysymyksen valaisemisesta.

Tosiaankin, mitä on taantuminen ja miten sen pitäisi ilmetä maataloudessa? Sen pitäisi todennäköisesti ilmetä maatalouden liikkeenä taaksepäin, alas, liikkeenä taloudenhoidon uusista muodoista vanhoihin, keskiaikaisiin muotoihin. Sen pitäisi ilmetä esimerkiksi talonpoikaiston siirtymisenä kolmivuoroviljelystä perelog-talouteen, aurasta ja koneista sahraan, puhdistetuista ja puhdaslajisista siemenistä puhdistamattomiin ja lajittomiin siemeniin, nykyisestä maanviljelyskulttuurista alempaan kulttuuriin j.n.e. y.m.s. Mutta onko sellaisia tosiasioita nykyään havaittavissa? Eikö kaikille ja jokaiselle ole tunnettua, että kymmenet ja sadat tuhannet talonpoikaistaloudet siirtyvät vuosittain kolmivuoroviljelyksestä neli- ja monivuoroviljelykseen, lajittomista siemenistä puhdaslajisiin siemeniin, sahrasta auraan ja koneisiin, alhaisemmasta maanviljelyskulttuurista sen korkeampaan kulttuuriin? Mitä taantumista se on?

Frumkinilla on yleensä tapana tarrautua Politbyroon joidenkin jäsenten liepeisiin perustellakseen omaa näkökantaansa. On täysin mahdollista, että hän tässäkin tapauksessa yrittää tarrautua Buharinin liepeisiin todistaakseen, että Buharin puhuu kirjoituksessaan „Taloustieteilijän huomautuksia“ „aivan samaa“. Mutta Buharin ei puhu lähimainkaan „aivan samaa“. Buharin on herättänyt kirjoituksessaan yleisen, teoreettisen kysymyksen taantumisen mahdollisuudesta tai vaarasta. Yleensä puhuen on kysymyksen tällainen asetus täysin mahdollinen ja lainmukainen. Mutta mitä Frumkin tekee? Hän muuttaa abstraktisen kysymyksen taantumisen mahdollisuudesta maatalouden taantumisen **tosiasiaksi.** Ja sitä hän sanoo viljatalouden tilan analyysiksi! Eikö se ole naurettavaa, toverit?

Kylläpä se olisi Neuvostovaltaa, jos se olemassaolonsa yhdentenätoista vuotena johtaisi maatalouden taantumiseen! Sellainen valta pitäisi ajaa tiehensä eikä tukea sitä. Ja työläiset olisivat jo aikoja sitten ajaneet tiehensä sellaisen vallan, jos se olisi johtanut maatalouden taantumiseen. Taantumisesta veisaavat meille kaikenlaiset porvarilliset asiantuntijat, jotka nukkuvat ja näkevät unissaan, että maatalous taantuu. Taantumisesta veisasi meille yhteen aikaan Trotski. En odottanut, että Frumkin lähtee tuolle epäilyttävälle tielle.

Mihin Frumkin perustaa väitteensä taantumisesta? Ennen kaikkea siihen, että tänä vuonna osoittautui viljan kylvöala olevan meillä pienempi kuin viime vuonna. Mistä tämä tosiasia johtuu? Mahdollisesti Neuvostovallan politiikasta? Ei tietenkään. Se

johtuu syysviljan kadosta Ukrainan arovyöhykkeellä ja osittain Pohjois-Kaukaasiassa ja kesän kuivuudesta Ukrainan samalla vyöhykkeellä kuluvana vuonna. Ellei olisi ollut näitä ilmastollisesti epäsuotuisia oloja, joista maatalous riippuu kokonaan ja täydellisesti, niin meillä olisi tänä vuonna viljakasvien kylvöala ainakin miljoona desjatiinaa suurempi kuin viime vuonna.

Edelleen hän perustaa väitteensä siihen, että viljan kokonaistuotanto on meillä tänä vuonna vain hiukan suurempi kuin viime vuonna (70 miljoonaa puutaa suurempi), mutta vehnän ja rukiin noin 200 miljoonaa puutaa pienempi. Mistä tämä kaikki johtuu? Samoista ilmiöistä — kuivuudesta ja syysviljojen kadosta hallan takia. Ellei olisi ollut näitä ilmastollisesti epäsuotuisia oloja, niin meillä olisi viljan kokonaistuotanto tänä vuonna noin 300 miljoonaa puutaa suurempi kuin viime vuonna. Kuinka voidaan olla ottamatta huomioon sellaisia tekijöitä kuin kuivuus, halla j.n.e., joilla on ratkaiseva merkitys sadolle eri seuduilla?

Me otamme nyt tehtäväksi laajentaa kylvöalaa 7 prosentilla, kohottaa satoisuutta 3 prosentilla ja suurentaa viljakasvien kokonaistuotantoa muistaakseni 10 prosentilla. Ei voi olla epäilystäkään siitä, ettemmekö me ryhtyisi kaikkiin toimenpiteisiin näiden tehtävien täyttämiseksi. Mutta saattaa olla mahdollista, että toimenpiteistämme huolimatta meitä kohtaa uudelleen osittainen kato, halla tai kuivuus yksillä tai toisilla seuduilla, ja on mahdollista, että nämä seikat johtavat viljakasvien kokonaistuotannon vissiin alenemiseen suunnitelmiimme verrattuna tai vieläpä tämän vuoden kokonaistuotantoonkin verrattuna.

Merkitseekö se sitä, että maatalous „taantuu", että syypää tähän „taantumiseen" on Neuvostovallan politiikka, että me olemme „poistaneet" talonpojalta taloudellisen kannustimen, että me olemme „riistäneet" siltä taloudellisen perspektiivin?

Muutama vuosi sitten Trotski teki saman virheen väittäessään, että „sadepahasella" ei ole merkitystä maataloudelle. Rykov vastusti häntä Keskuskomitean jäsenten valtavan enemmistön kannattamana. Nyt Frumkin tekee saman virheen jättäessään ottamatta huomioon ilmasto-olot, joilla on ratkaiseva merkitys maataloudelle, ja pyrkiessään sälyttämään kaiken puolueemme politiikan syyksi.

Minkälaiset ovat ne tiet ja keinot, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, jotta voitaisiin kohottaa maatalouden kehityksen vauhtia yleensä, viljatalouden kehityksen vauhtia erikoisesti?

Sellaisia teitä eli uomia on kolme:

a) satoisuuden kohottaminen yksilöllisten köyhien ja keskitalonpoikien talouksissa sekä niiden kylvöalan laajentaminen;

b) kolhoosien edelleen kehittäminen;

c) entisten neuvostotilojen laajentaminen ja uusien kehittäminen.

Tästä puhuttiin jo heinäkuun täysistunnon päätöslauselmassa. Teesit toistavat heinäkuun täysistunnossa sanottua, mutta asettavat kysymyksen konkreettisemmin, antavat sille numerollisen ilmaisun vissien pääomasijoitusten kannalta tähän asiaan. Frumkin löysi siinäkin takertumisen syytä. Hän on sitä mieltä, että kun yksilötalous asetetaan etutilalle, mutta kolhoosit ja neuvostotilat toiselle ja kolman-

nelle tilalle, niin se ei merkitse mitään muuta kuin hänen näkökantansa voittoa. Se on naurettavaa, toverit. On selvää, että jos asiaa katsellaan maatalouden niiden tai näiden muotojen ominaispainon kannalta, niin etutilalle on pantava yksilöllinen talous, sillä se antaa miltei kuusi kertaa enemmän tavaraviljaa kuin kolhoosit ja neuvostotilat. Mutta jos asia otetaan talouden tyypin näkökannalta, siltä kannalta, mikä talousmuoto on meille läheisin, niin etutilalle on pantava kolhoosit ja neuvostotilat, jotka ovat maatalouden korkeampi tyyppi yksilölliseen talonpoikaistalouteen verrattuna. Tuskin tarvinnee todistella, että molemmat näkökannat ovat meille yhtä kelvollisia?

Mitä tarvitaan sitä varten, että työ lähtisi meillä käymään näitä kaikkia kolmea uomaa pitkin, että käytännöllisesti saataisiin aikaan maatalouden ja ennen kaikkea viljatalouden kehitysvauhdin kohoaminen?

Sitä varten on ennen kaikkea käännettävä puoluekaaderiemme huomio maatalouteen ja keskitettävä se viljaprobleemin konkreettisiin kysymyksiin. Yleiset fraasit ja jaarittelu maataloudesta yleensä on hyljättävä ja siirryttävä loppujen lopuksi harkitsemaan **käytännöllisiä** toimenpiteitä viljatalouden kohottamiseksi eri seutujen erilaisia oloja vastaavasti. On aika siirtyä vihdoinkin sanoista tekoihin ja käydä käsiksi siihen konkreettiseen kysymykseen, **miten** voitaisiin kohottaa satoisuutta yksilöllisissä köyhien ja keskitalonpoikien talouksissa ja laajentaa niiden kylvöaloja, **miten** kolhooseja ja neuvostotiloja voitaisiin parantaa ja kehittää edelleen, **miten** voitaisiin järjestää kol-

hoosien ja neuvostotilojen apua talonpojille heidän turvaamisekseen paremmilla siemenillä ja parempirotuisella karjalla, miten voitaisiin järjestää talonpojille apua koneiden ja muun kaluston muodossa vuokra-asemien kautta, miten voitaisiin laajentaa ja parantaa kontrahointitoimintaa ja maataloudellista osuustoimintaa yleensä j.n.e. y.m.s. (Ääni: „Se on praktisismia".) Sellainen praktisismi on meille aivan välttämätöntä, sillä ilman sitä on olemassa vaara, että me hukutamme viljaprobleemin ratkaisun vakavan asian tyhjään jaaritteluun maataloudesta yleensä. Keskuskomitea on ottanut tehtäväkseen järjestää Kansankomissaarien Neuvostossa ja Politbyroossa perustyöntekijäimme konkreettisia selostuksia tärkeimmiltä viljaseuduilta maatalouden kehittämisen kysymyksistä. Tässä täysistunnossa te saatte kuulla tov. Andrejevin selostuksen viljaprobleemin ratkaisun teistä Pohjois-Kaukaasiassa. Olen sitä mieltä, että tulevaisuudessa meidän on kuultava samanluontoisia selostuksia vuorotellen Ukrainasta, Keskiseltä Mustanmullan alueelta, Volganvarrelta, Siperiasta j.n.e. Se on ehdottoman välttämätöntä sitä varten, että puolueen huomio saataisiin käännetyksi viljaprobleemiin ja puoluekaaderimme siirrettäisiin vihdoinkin viljaprobleemiin liittyvien kysymysten konkreettisen asettamisen raiteille.

Toiseksi, on päästävä siihen, että puoluetyöntekijämme maaseudulla käytännöllisessä työssään erottaisivat selvästi keskitalonpojat kulakeista, eivät sulloisi niitä samaan kasaan eivätkä osuisi keskitalonpoikaan silloin, kun pitää lyödä kulakkia. On vihdoinkin aika tehdä loppu näistä, luvallanne sanoen, virheistä.

Ottakaamme esimerkiksi kysymys yksilöverotuksesta. Meillä on olemassa Politbyroon päätös ja vastaava laki siitä, että yksilöverotuksella verotetaan enintään 2—3 prosenttia talouksista, s.o. kulakiston rikkain osa. Mutta miten käytännössä tapahtuu? On koko joukko piirejä, joissa verotetaan 10, 12 prosenttia, jopa enemmänkin, kajoten siten keskitalonpoikaistoonkin. Eikö ole jo aika tehdä loppu tuollaisesta rikoksesta?

Ja niinpä sen sijaan, että suunniteltaisiin konkreettiset toimenpiteet näiden ja muiden samanluontoisten ruokottomuuksien poistamiseksi, meidän arvoisat „kriitikkomme" harrastavat sanaleikkiä, ehdottaen vaihdettavaksi sanat „kulakkien rikkain osa" sanoihin „kulakkien mahtavin osa" tai „kulakkien huippukerros". Ikään kuin se ei olisi sama asia! On todistettu, että meillä on kulakkeja noin 5 prosenttia. On todistettu, että lain mukaan verotetaan yksilöjärjestyksessä vain 2—3 prosenttia talouksista, s.o. kulakkien rikkainta osaa. On todistettu, että käytännössä tätä lakia rikotaan useissa piireissä. Mutta „kriitikot", sen sijaan, että viitoittaisivat konkreettiset toimenpiteet näiden ilmiöiden likvidoimiseksi, harjoittavat sanakritiikkiä eivätkä halua käsittää, että se ei muuta asiaa hituistakaan. Selviä kaavanoppineita! (Ääni: „Ehdottavat verotettavaksi yksilöllisesti kaikkia kulakkeja".) Mutta silloin pitää vaatia 2—3 prosentin yksilöverotusta koskevan lain kumoamista. Mutta minä en kuitenkaan ole kuullut, että joku olisi vaatinut yksilöverotusta koskevan lain kumoamista. Sanotaan, että yksilöverotuksen mielivaltaisen laajentamisen tarkoituksena on paikallisbudjetin täydentäminen.

Mutta paikallisbudjettia ei saa täydentää rikkomalla lakia, rikkomalla puolueen ohjeita. Puolue on olemassa, sitä ei vielä ole likvidoitu. Neuvostovalta on olemassa, sitä ei vielä ole likvidoitu. Ja ellei paikallisbudjetissa ole riittävästi varoja, niin on herätettävä kysymys paikallisbudjetista, mutta ei rikottava lakia eikä muutettava puolueen ohjeita.

Edelleen. On kehitettävä yksilöllisten köyhien ja keskitalonpoikain talouksien kannustamista. Epäilemätöntä on, että jo toimeenpantu viljanhintojen korottaminen, vallankumouksellisen laillisuuden käytännöllinen toteuttaminen elämässä, käytännöllinen apu köyhien ja keskitalonpoikien talouksille kontrahoinnin kautta j.n.e. tehostavat huomattavasti talonpojan taloudellista kannustinta. Frumkin luulee, että me olemme tappaneet tahi olemme miltei tappaneet tuon kannustimen riistäen talonpojalta taloudellisen perspektiivin. Se on tietysti joutavaa puhetta. Jos se on totta, niin silloin on käsittämätöntä, minkä varassa sitten liittoyhteys, työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen liitto pysyy pystyssä? Eihän voida luulla, että tämä liitto on moraalinen liitto. On jo vihdoin ymmärrettävä, että työväenluokan ja talonpoikaiston liitto on laskelmaan perustuva liitto, kahden luokan etujen liitto, työväen ja talonpoikaiston perusjoukkojen luokkaliitto, jonka tarkoituksena on molemminpuolinen etu. On ymmärrettävää, että jos me olisimme tappaneet tahi miltei tappaneet talonpoikaiston taloudellisen kannustimen riistäen talonpojalta taloudellisen perspektiivin, niin meillä ei olisi liittoyhteyttä, ei olisi työväenluokan ja talonpoikaiston liittoa. Tässä ei ilmeisesti ole kysymys köy-

hien ja keskitalonpoikain joukkojen taloudellisen kannustimen „luomisesta" tai „valloilleen päästämisestä", vaan siitä, että tehostettaisiin tätä kannustinta ja kehitettäisiin sitä edelleen työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen kummankinpuoliseksi eduksi. Teesit kansantalouden kontrolliluvuista puhuvatkin nimenomaan siitä.

Ja vihdoin täytyy voimistaa maaseudun varustamista tavaroilla. Tarkoitan niin kulutustarvikkeita kuin myöskin erikoisesti tuotannollista laatua olevia tavaroita (koneita, lannoitteita j.n.e.), jotka voisivat kohottaa maataloustuotteiden tuotantoa. Ei voida sanoa, että meillä olisi tällä alalla kaikki kunnossa. Te tiedätte, että tavaranälän ilmiöitä ei ole vielä lähimainkaan likvidoitu eikä niitä todennäköisesti saada kohta likvidoiduksi. Eräissä puoluepiireissämme on olemassa sellainen harhaluulo, että tavaranälän me voimme jo nyt likvidoida. Valitettavasti se ei ole niin. On otettava huomioon, että tavaranälän ilmiöt liittyvät ensinnäkin työläisten ja talonpoikain hyvinvoinnin nousuun ja maksukykyisen kysynnän suunnattomaan kasvuun tavaroille, joiden tuotanto lisääntyy vuosi vuodelta, mutta ne eivät kuitenkaan tyydytä koko kysyntää, ja toiseksi teollisuuden uudestirakentamisen nykyiseen kauteen.

Teollisuuden uudestirakentaminen merkitsee varojen siirtämistä kulutusvälineiden tuotannon alalta tuotantovälineiden tuotannon alalle. Ilman sitä ei ole eikä voi olla vakavaa teollisuuden uudestirakentamista varsinkaan meidän oloissamme, neuvosto-oloissa. Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että rahat sijoitetaan uusien tuotantolaitosten rakentamiseen, että

kaupunkien ja uusien kuluttajien lukumäärä kasvaa, kun taas uudet tuotantolaitokset voivat antaa uusia tavaramassoja vasta 3—4 vuoden kuluttua. On helppo ymmärtää, että se ei voi olla suotuisa seikka tavaranälän poistamiselle.

Merkitseekö se sitä, että meidän on istuttava kädet ristissä ja tunnustettava voimattomuutemme tavaranälän ilmiöiden edessä? Ei, ei merkitse. Kysymys on siitä, että me voimme ja meidän on ryhdyttävä konkreettisiin toimenpiteisiin heikentääksemme, lieventääksemme tavaranälkää. Se voidaan tehdä ja meidän on se tehtävä nyt heti. Sitä varten on kiristettävä sellaisten teollisuusalojen voimistamista, jotka ovat välittömässä yhteydessä maataloustuotannon nousuun (Stalingradin traktoritehdas, Rostovin maatalouskonerakennustehdas, Voronezhin lajittelukonetehdas j.n.e. y.m.s.). Sitä varten on edelleen voimistettava mahdollisuuden mukaan niitä teollisuusaloja, jotka ovat yhteydessä sellaisten tavarain määrän suurentamiseen, joita on vähän tarjolla (verka, lasi, naulat j.n.e.). J.n.e. y.m.s...

Kubjak sanoi, että kansantalouden kontrollilukujen mukaan annetaan yksilöllisille talonpoikaistalouksille tänä vuonna vähemmän varoja kuin viime vuonna. Mielestäni se ei ole totta. Kubjak ei todennäköisesti ota laskuihin sitä, että kontrahoinnin kautta me annamme talonpojille tänä vuonna luottoa noin 300 miljoonaa ruplaa (miltei 100 miljoonaa ruplaa enemmän kuin viime vuonna). Kun ottaa huomioon tämän seikan,— eikä sitä voida olla huomioimatta,— niin me annamme siis tänä vuonna yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittämiseen enemmän kuin viime

vuonna. Mitä tulee vanhoihin ja uusiin neuvostotiloihin ja kolhooseihin, niin siihen asiaan sijoitetaan tänä vuonna lähes 300 miljoonaa ruplaa (noin 150 miljoonaa ruplaa enemmän kuin viime vuonna).

Erikoista huomiota on kiinnitettävä kolhooseihin ja neuvostotiloihin sekä kontrahointimenetelmään. Näitä ei saa pitää yksinomaan voimavarojemme lisäämiskeinona tavaraviljan alalla. Ne ovat samalla työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen **liittoyhtéyden uusi muoto.**

Kontrahointimenetelmästä meillä on jo puhuttu riittävästi, ja siksi minä en kajoa siihen. Jokaiselle on ymmärrettävää, että joukkokontrahoinnin menetelmä helpottaa yksilöllisten talonpoikaistalouksien voimien yhteenliittämistä, tuo pysyväisyyden aineksia valtion ja talonpoikaiston välisiin suhteisiin ja lujittaa siten liittoyhteyttä kaupungin ja maaseudun välillä.

Haluaisin kiinnittää huomiotanne kolhooseihin ja erikoisesti neuvostotiloihin vipusimina, jotka helpottavat maatalouden uudelleenjärjestämisen asiaa uuden tekniikan perustalla, jotka aiheuttavat vallankumouksen talonpoikain mielissä ja auttavat heitä vapautumaan piintyneisyydestä ja rutiinista. Traktorien, suurten maatalouskoneiden sekä traktorikolonnain ilmaantuminen viljaseuduillemme ei voi olla jättämättä jälkeä ympäristön talonpoikain talouksiin. Apu ympäristön talonpojille siementen, koneiden ja traktorien muodossa tulee epäilemättä talonpoikaiston taholta arvostetuksi ja huomioon otetuksi Neuvostovaltion voiman ja mahdin merkkinä, joka valtio pyrkii viemään talonpoikaiston maatalouden vakavan nousun lavealle tielle. Tätä seikkaa me emme ole tähän asti

ottaneet huomioon emmekä todennäköisesti ota sitä riittävässä määrässä huomioon vieläkään. Mutta minä olen sitä mieltä, että se on tärkeintä siitä, mitä kolhoosit ja neuvostotilat antavat ja voisivat antaa tällä hetkellä viljaprobleemin ratkaisemiseksi ja liittoyhteyden lujittamiseksi sen uusissa muodoissa. Sellaiset ylipäänsä ovat ne tiet ja keinot, joiden kautta työmme on kuljettava viljaprobleemin ratkaisemiseksi.

III

TAISTELUSTA POIKKEAMIA JA NIIHIN SOVITTELEVAA SUHTAUTUMISTA VASTAAN

Siirtykäämme nyt teesiemme kolmanteen peruskysymykseen, kysymykseen poikkeamista leniniläiseltä linjalta.

Poikkeamien sosiaalisena perustana on se tosiasia, että pientuotannolla on vallitseva asema maassamme, että pientuotannosta kasvaa kapitalistisia aineksia, se tosiasia, että pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus ympäröi puoluettamme, ja vihdoin se tosiasia, että puolueen eräät renkaat ovat tämän luonnonvoimaisuuden saastuttamia.

Siinä on pääpiirteissään poikkeamien sosiaalinen perusta.

Kaikilla niillä, noilla poikkeamilla, on pikkuporvarillinen luonne.

Mitä on oikeistopoikkeama, josta täällä pääasiassa on ollut puhe? Mihin se vie? Se vie porvarilliseen ideologiaan sopeutumisen linjalle, linjalle, joka soveltaisi politiikkamme „neuvosto“-porvariston maun ja tarpeiden mukaan.

Millä oikeistopoikkeama uhkaa meitä, jos se voittaa puolueessamme? Se tulee olemaan puolueemme aatteellinen tuho, kapitalististen ainesten valloilleen pääsemistä, edellytysten karttumista kapitalismin restauratiolle eli, kuten Lenin sanoi, „kapitalismiin palaamiselle".

Mihin ovat pääasiassa pesiytyneet oikeistopoikkeaman suuntaan pyrkivät tendenssit? Meidän neuvosto- ja talouskoneistoihimme, osuustoiminta- ja ammattiliittokoneistoihimme sekä myöskin puoluekoneistoon, erikoisesti sen alimpiin maaseuturenkaisiin.

Onko meillä puolueen jäsenten keskuudessa henkilöitä, jotka ilmentävät oikeistopoikkeamaa? On ehdottomasti. Rykov mainitsi esimerkin Shatunovskista, joka on esiintynyt Dneprin voimalaitoksen rakentamista vastaan. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö Shatunovski olisi joutunut siinä oikeistopoikkeamaan, avoimen opportunismin poikkeamaan. Minä olen kuitenkin sitä mieltä, ettei Shatunovski ole tyypillinen oikeistopoikkeaman luonnehtimista varten, sen kasvojen luonnehtimista varten. Olen sitä mieltä, että ensimmäisen paikan voittaneen palmu on tässä annettava Frumkinille. (N a u r u a.) Tarkoitan hänen ensimmäistä kirjettään (kesäkuu 1928) ja sitten toista kirjettään, joka on täällä jaettu Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean jäsenille (marraskuu 1928).

Tarkastakaamme kumpaakin kirjettä. Ottakaamme ensimmäisen kirjeen „perusväittämät".

1) **„Maaseutu, köyhälistön pientä osaa lukuunottamatta, on mielipiteiltään meitä vastaan".** Onko tämä totta? On selvää, että se ei ole totta. Jos se olisi totta, niin meillä ei olisi muistoakaan liittoyhteydestä. Onhan

kesäkuusta (kirje on kirjoitettu kesäkuussa) kulunut miltei puoli vuotta, ja jokainen, joka ei vain ole sokea, näkee, että työväenluokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen liittoyhteys on edelleenkin olemassa ja lujittuu. Mitä varten Frumkin kirjoittaa tuollaista mahdottomuutta? Peloitellakseen puoluetta ja saadakseen sen peräänantavaksi oikeistopoikkeaman suhteen.

2) **„Viime aikoina otettu suunta on saattanut keskitalonpoikaiston perusjoukot toivottomuuteen ja vaille perspektiiviä“.** Onko se totta? Ei ollenkaan. On selvää, että jos meillä tämän vuoden keväällä keskitalonpojan perusjoukot olisivat olleet toivottomuuden vallassa eikä niillä olisi ollut perspektiiviä, niin keskitalonpoika viljatuotannon kaikilla tärkeimmillä seuduilla olisi jättänyt laajentamatta kevätviljan kylvöalan. Kevätkylvöt meillä tehdään huhti- ja toukokuussa. Mutta Frumkinin kirje on kirjoitettu kesäkuussa. Kuka meillä Neuvostovallan oloissa on viljatuotteiden perusostaja? Valtio ja siihen yhteydessä olevat osuustoimintajärjestöt. On selvää, että jos keskitalonpoikaisjoukot olisivat jääneet vaille taloudellista perspektiiviä, jos heidän liittoyhteytensä Neuvostovaltaan olisi „purkautumassa“, niin he eivät olisi ryhtyneet laajentamaan kevätkylvön alaa valtion hyväksi, viljan perusostajan hyväksi. Frumkin puhuu ilmeistä mahdottomuutta. Ja tässäkin Frumkin yrittää peloitella puoluetta perspektiivittömyyden „kauhuilla“ saadakseen sen peräänantavaksi hänen, Frumkinin, näkökannan suhteen.

3) **„On palattava takaisin XIV ja XV edustajakokoukseen“.** Siitä, että XV edustajakokous on sotkettu

tähän asiaan tyhjän takia, ei ole pienintäkään epäilyä. Tärkeintä tässä ei ole XV edustajakokous, vaan tunnus: takaisin XIV edustajakokoukseen. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että luovutaan „hyökkäyksen tehostamisesta kulakkia vastaan“ (kts. XV edustajakokouksen päätöslauselmaa). En puhu tätä sitä varten, että moittisin XIV edustajakokousta. Puhun tästä siksi, että kehoittaessaan palaamaan takaisin XIV edustajakokoukseen Frumkin kieltää sen askeleen, jonka puolue otti eteenpäin XIV:stä XV:een edustajakokoukseen, ja kieltäessään tämän eteenpäin otetun askeleen hän vetää puoluetta taaksepäin. Keskuskomitean heinäkuun täysistunnolla oli oma kantansa tässä kysymyksessä. Se sanoi päätöslauselmassaan suoraan, että henkilöt, jotka pyrkivät kiertämään XV edustajakokouksen päätöstä, — „kehitettävä edelleen hyökkäystä kulakistoa vastaan“,— ovat „porvarillisten tendenssien ilmaisijoita maassamme“. Sanon Frumkinille suoraan, että kun Politbyroo muotoili heinäkuun täysistunnon päätöslauselman tätä kohtaa, niin se tarkoitti Frumkinia ja hänen ensimmäistä kirjettään.

4) **„Maksimaalista apua kollektiiveihin liittyvälle talonpoikaisköyhälistölle“.** Me olemme aina antaneet voimiemme ja mahdollisuuksiemme mukaan maksimaalista apua kollektiiveihin liittyvälle ja jopa niihin liittymättömällekin köyhälistölle. Siinä ei ole mitään uutta. Uutta XV edustajakokouksen päätöksissä XIV edustajakokouksen päätöksiin verraten ei ole tämä, vaan se, että XV edustajakokous asetti kolhoosiliikkeen kaikinpuolisen kehittämisen yhdeksi hetken tärkeimmäksi tehtäväksi. Puhuessaan maksimaalisesta avusta kollektiiveihin liittyvälle talonpoikaisköyhälis-

tölle Frumkin itse asiassa yrittää erottautua varauksilla ja sanahelinällä niistä puolueen tehtävistä kolhoosiliikkeen kaikinpuolisen kehittämisen alalla, jotka XV edustajakokous asetti. Frumkin itse asiassa vastustaa työn laajentamista maaseudun sosialistisen sektorin voimistamiseksi kolhoosien linjaa.

5) **„Neuvostotilojen laajentamista ei pidä suorittaa isku- ja yli-iskujärjestyksessä“.** Frumkin ei voi olla tietämättä, että me vasta **alamme** tehdä vakavaa työtä vanhojen neuvostotilojen laajentamiseksi ja uusien perustamiseksi. Frumkin ei voi olla tietämättä, että me annamme varoja tähän tarkoitukseen paljon vähemmän kuin pitäisi antaa, jos meillä olisi sitä varten jonkinlaisia reservejä. Sanat „isku- ja yli-iskujärjestys“ on otettu tähän sitä varten, että ihmisissä saataisiin herätetyksi „kauhua“ ja saataisiin siten salatuksi oma haluttomuus edes jossain määrin vakavasti laajentaa neuvostotiloja. Tässä Frumkin esiintyy itse asiassa neuvostotilojen linjaa tapahtuvaa sosialistisen sektorin lujittamista vastaan maaseudulla.

Kerätkää nyt kaikki nämä Frumkinin väitteet yhteen, ja te saatte oikeistopoikkeamaa luonnehtivan puketin.

Siirtykäämme Frumkinin toiseen kirjeeseen. Miten toinen kirje eroaa ensimmäisestä? Siten, että se syventää ensimmäisen kirjeen virheitä. Ensimmäisessä puhuttiin siitä, ettei keskitalonpoikaistaloudella ole perspektiiviä. Mutta toisessa puhutaan maatalouden „taantumisesta“. Ensimmäisessä kirjeessä puhuttiin siitä, että palattaisiin XIV edustajakokoukseen siinä mielessä, että heikennettäisiin hyökkäystä kulakkia vastaan. Toisessa kirjeessä taas puhutaan siitä, että

„meidän ei pidä häiritä kulakkitalouksien tuotantoa“. Ensimmäisessä kirjeessä ei ole sanottu mitään teollisuudesta. Mutta toinen kirje kehittää „uuden“ teorian siitä, että teollisuuden rakentamiseen olisi myönnettävä vähemmän varoja. Mutta on kuitenkin kaksi kohtaa, joissa molemmat kirjeet käyvät yhteen: kolhooseja ja neuvostotiloja koskevat kohdat — kummassakin kirjeessä Frumkin esiintyy kolhoosien ja neuvostotilojen laajaa kehittämistä vastaan. On selvää, että toinen kirje on ensimmäisen kirjeen virheiden syventämistä.

„Taantumis“-teoriasta minä olen jo puhunut. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö tuo teoria olisi porvarillisten spesialistien keksintöä, jotka ovat valmiit huutamaan Neuvostovallan tuhosta. Frumkin on antanut Finanssiasiain kansankomissariaatin ympärillä oleilevien porvarillisten spesialistien peloitella itseään ja nyt hän koettaa itse peloitella puoluetta haluten tehdä sen peräänantavammaksi oikeistopoikkeaman suhteen. Kolhooseista ja neuvostotiloista on niin ikään puhuttu riittävästi. Sen vuoksi ei kannata toistaa sanottua. Tarkastelkaamme kahta viimeistä kohtaa: kulakkitaloutta ja teollisuuden pääomasijoituksia koskevia kohtia.

Kulakkitaloudesta. Frumkin puhuu, että **„meidän ei pidä häiritä kulakkitalouksia tuotannon harjoittamisessa“**. Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, ettei pidä häiritä kulakkia riistotaloutensa kehittämisessä. Mutta mitä merkitsee se, ettei häiritä kulakkia riistotaloutensa kehittämisessä? Se merkitsee kapitalismin valloilleen päästämistä maaseudulla, oikeuksien ja vapauksien antamista sille. Siitä syntyy ranskalaisten

liberaalien vanha tunnus: „laisser faire, laisser passer“, s.o. älkää häiritkö porvaristoa sen toiminnassa, älkää häiritkö porvaristoa liikkumasta vapaasti.

Vanhat ranskalaiset liberaalit esittivät tämän tunnuksen Ranskan porvarillisen vallankumouksen aikana, feodaalista valtaa vastaan käydyn taistelun aikana, joka valta ahdisti porvaristoa eikä antanut sen kehittyä. Näin ollen meidän tulisi siis siirtyä **sosialistisesta** tunnuksesta — „kapitalististen ainesten yhä lisääntyvä rajoittaminen“ (kts. teesejä kontrolliluvuista) **porvarillis-liberaaliseen** tunnukseen — olla ahdistamatta kapitalismin kehitystä maaseudulla. Kuinka, aiommeko me muuttua bolshevikeista porvarillisiksi liberaaleiksi? Mitä yhteistä voi olla tämän Frumkinin porvarillis-liberaalisen tunnuksen ja puolueen linjan välillä?

(Frumkin: „Toveri Stalin, lukekaa toisetkin kohdat“.) Minä luen koko kohdan: „Meidän ei pidä häiritä kulakkitalouksienkaan tuotantoa, **taistellen samanaikaisesti niiden orjuuttavaa riistoa vastaan**“. Kuinka, arvoisa Frumkin, ihanko te olette sitä mieltä, että lauseen toinen puoli parantaa asiaa eikä huononna sitä? Mitä merkitsee taistelu orjuuttavaa riistoa vastaan? Onhan tunnus taistelusta orjuuttavaa riistoa vastaan porvarillisen vallankumouksen tunnus riiston feodaalisia ja maaorjanomistusmenetelmiä tai puolifeodaalisia menetelmiä vastaan. Me todellakin esitimme tämän tunnuksen silloin, kun kuljimme porvarillista vallankumousta kohti, tehden eron riiston orjuuttavan muodon, jonka me pyrimme hävittämään, ja ei-orjuuttavan muodon, niin kutsutun riiston „edistyksellisen“ muodon välillä, jota me silloin emme voineet rajoittaa emmekä hävittää, koska porvarillinen komento jäi

voimaan. Mutta silloin me kuljimme kohti porvarillisdemokraattista tasavaltaa. Nyt meillä sen sijaan on, ellen erehdy, sosialistinen vallankumous, joka tähtää eikä voi olla tähtäämättä kaikkien riistomuotojen hävittämiseen, mukaanlukien myöskin „edistyksellisten" riistomuotojen hävittämisen. Kuinka te haluatte, että me kääntyisimme takaisin sosialistisesta vallankumouksesta, jota me kehitämme ja viemme eteenpäin, ja palaisimme porvarillisen vallankumouksen tunnuksiin? Miten voidaan mennä tuollaiseen järjettömyyteen saakka?

Edelleen. Mitä merkitsee olla häiritsemättä kulakkitaloutta? Se merkitsee vapauden antamista kulakille. Ja mitä merkitsee vapauden antaminen sille? Se merkitsee vallan antamista sille. Kun Ranskan porvarilliset liberaalit vaativat feodaalivallalta, ettei se häiritsisi porvariston kehittymistä, niin he ilmaisivat sen konkreettisina vaatimuksina siitä, että porvaristolle annettaisiin valta. Ja he olivat oikeassa. Asianmukaisesti kehittyäkseen porvaristolla piti olla valta. Jos siis ollaan johdonmukaisia, niin pitää sanoa: päästäkää kulakki mukaan valtaan. Sillä pitäähän käsittää, ettei voida olla ahdistamatta kulakkitalouden kehittymistä, kun otetaan kulakistolta valta ja keskitetään se työväenluokan käsiin. Sellaiset johtopäätökset syntyvät itsestään, kun lukee Frumkinin toista kirjettä.

Teollisuuden perusrakennustöistä. Kontrollilukuja pohtiessamme oli meillä kolme numeroa: Korkein Kansantalousneuvosto vaati 825 miljoonaa ruplaa, Valtion Suunnittelukomissio antoi 750 miljoonaa ruplaa, mutta Finanssiasiain kansankomissariaatti suostui

antamaan vain 650 miljoonaa ruplaa. Minkä päätöksen tästä kysymyksestä teki puolueemme Keskuskomitea? Se määritteli summaksi 800 miljoonaa ruplaa, s.o. tasan 150 miljoonaa ruplaa enemmän kuin Finanssiasiain kansankomissariaatti ehdotti. Siinä, että Finanssiasiain kansankomissariaatti tarjosi vähemmän, ei tietysti ole mitään ihmeteltävää: Finanssiasiain kansankomissariaatin kitsaus on kaikille tunnettua, se ei voi olla olematta kitsas. Mutta kysymys ei nyt ole siitä. Kysymys on siitä, että Frumkin ei puolusta 650 miljoonan ruplan summaa kitsaudesta, vaan vastaleivotun „mahdollisuuksien" teorian nojalla, väittäen toisessa kirjeessään ja Finanssiasiain kansankomissariaatin lehdessä julkaistussa erikoisessa artikkelissaan, että me **varmasti huononnamme taloutemme tilaa, jos annamme Korkeimmalle Kansantalousneuvostolle perusrakennustöihin enemmän kuin 650 miljoonaa ruplaa.** Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että Frumkin vastustaa teollisuuden nykyisen kehitysvauhdin säilyttämistä ilmeisesti ymmärtämättä sitä, että tämän vauhdin heikentäminen todella huonontaisi koko kansantaloutemme tilaa.

Yhdistäkää nyt nämä Frumkinin toisen kirjeen kaksi kohtaa, kulakkitaloutta koskeva kohta ja teollisuuden perusrakennustöitä koskeva kohta sekä lisätkää siihen „taantumis"-teoria,— ja te saatte oikeistopoikkeaman kasvot.

Te haluatte tietää, mitä oikeistopoikkeama on ja miltä se näyttää? Lukekaa Frumkinin molemmat kirjeet, tutkikaa ne ja ajatelkaa.

Täten ovat asiat oikeistopoikkeaman piirteitä koskevassa kysymyksessä.

Mutta teeseissä ei puhuta yksinomaan oikeistopoikkeamasta. Niissä puhutaan vielä niin sanotusta „vasemmisto“-poikkeamasta. Mitä on „vasemmisto“-poikkeama? Onko meillä puolueessa todellakin niin sanottua „vasemmisto“-poikkeamaa? Onko meillä puolueessa keskitalonpoikaisvastaisia tendenssejä, kuten teeseissämme sanotaan, yliteollistamistendenssejä j.n.e.? Kyllä, on. Mitä ne ovat? Ne ovat trotskilainen poikkeama. Siitä puhuttiin jo heinäkuun täysistunnossa. Tarkoitan heinäkuun täysistunnon tunnettua päätöslauselmaa viljanhankintapolitiikasta, jossa puhutaan taistelusta kahdella rintamalla: niitä vastaan, jotka kiskovat XV edustajakokouksesta taaksepäin, — ne ovat oikeistolaisia, — ja niitä vastaan, jotka haluavat muuttaa erikoistoimenpiteet puolueen vakinaiseksi suunnaksi, — ne ovat „vasemmistolaisia“, se on tendenssi trotskilaisuuteen.

On selvää, että meillä on puolueen sisällä trotskilaisuuden aineksia ja tendenssejä trotskilaiseen ideologiaan. Muistaakseni lähes neljä tuhatta henkilöä äänesti ohjelmaamme vastaan puolueen XV edustajakokouksen edellä käydyn väittelyn aikana. (Ääni: „Kymmenentuhatta“.) Luulen, että jos kymmenentuhatta äänesti vastaan, niin kaksi kertaa kymmenentuhatta trotskilaisuudelle myötämielistä puolueen jäsentä ei äänestänyt lainkaan, koska he eivät tulleet kokouksiin. Ne ovat niitä samaisia trotskilaisia aineksia, jotka eivät ole poistuneet puolueesta ja jotka todennäköisesti eivät vielä ole vapautuneet trotskilaisesta ideologiasta. Sitä paitsi luulen, että osa trotskilaisista, joka on myöhemmin irtautunut trotskilaisesta järjestöstä ja palannut puolueeseen, ei

ole ehtinyt vielä vapautua täydellisesti trotskilaisesta ideologiasta ja olisi myös nähtävästi valmis levittämään mielipiteitään puolueen jäsenten keskuuteen. Vihdoin, meillä on tosiasiana trotskilaisen ideologian vissinlainen elpyminen puolueemme eräissä järjestöissä. Pankaa tämä kaikki yhteen, ja te saatte kaikki välttämättömät ainekset trotskilaisen poikkeaman olemassaololle puolueessa.

Ja se onkin käsitettävää: kun on kerran olemassa pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus ja kun tämä luonnonvoimaisuus painostaa puoluettamme, niin ei voi olla siten, ettei meillä olisi trotskilaisia tendenssejä puolueessa. On eri asia vangita ja erottaa puolueesta trotskilaisten kaaderit. Ja eri asia on lopun tekeminen trotskilaisesta ideologiasta. Se on oleva vaikeampaa. Ja me sanomme: missä on oikeistopoikkeama, siellä täytyy olla myös „vasemmisto“-poikkeama. „Vasemmisto“-poikkeama on oikeistopoikkeaman varjo. Otsovisteja tarkoittaen Lenin sanoi, että „vasemmistolaiset“ ovat samoja menshevikkejä, mutta nurin käännettyinä. Se on aivan oikein. Samaa on sanottava nykyisistä „vasemmistolaisista“. Trotskilaisuuteen kallistuvat henkilöt ovat itse asiassa samoja oikeistolaisia, mutta vain nurjalta puolelta, oikeistolaisia, jotka verhoutuvat „vasemmistolaisella“ fraasilla.

Tästä johtuu taistelu kahdella rintamalla — sekä oikeistopoikkeamaa vastaan että „vasemmisto“-poikkeamaa vastaan.

Voidaan sanoa, että jos „vasemmisto“-poikkeama on itse asiassa sama oikeistolainen opportunistinen poikkeama, niin mikä on niiden eroavaisuus ja missä tässä oikeastaan on kaksi rintamaa? Tosiaankin, kun

oikeistolaisten voitto merkitsee edellytysten lisääntymistä kapitalismin palaamiselle ja kun „vasemmistolaisten“ voitto johtaa samoihin seurauksiin, niin mikä ero niiden välillä on ja minkä tähden toisia kutsutaan oikeistolaisiksi ja toisia „vasemmistolaisiksi“? Ja jos niiden välillä on ero, niin mikä se on? Eikö se ole totta, että molemmilla poikkeamilla on sama sosiaalinen alkujuuri, että molemmat ovat pikkuporvarillisia poikkeamia? Eikö se ole totta, että nämä molemmat poikkeamat, jos ne pääsevät voitolle, johtavat samoihin seurauksiin? Mikä ero niiden välillä sitten on?

Ero on se, että niillä on erilainen ryhmäohjelma, erilaiset vaatimukset, erilainen suhtautuminen asioihin ja erilaiset otteet.

Kun esimerkiksi oikeistolaiset sanovat: **„Ei olisi pitänyt rakentaa Dneprin voimalaitosta“**, mutta „vasemmistolaiset“ päinvastoin väittävät vastaan: **„Mitä meille yksi Dneprin voimalaitos merkitsee, antakaa meille joka vuosi yksi Dneprin voimalaitos“** (n a u r u a), — niin on myönnettävä, että niiden välillä on ilmeisesti eroa.

Kun oikeistolaiset sanovat: **„Älä koske kulakkiin, anna hänen kehittyä vapaasti“**, mutta „vasemmistolaiset“ päinvastoin väittävät vastaan: **„Lyö sekä kulakkia että myöskin keskitalonpoikaa, sillä hän on samanlainen yksityisomistaja kuin kulakkikin“**, — niin on myönnettävä, että niiden välillä on ilmeisesti eroa.

Kun oikeistolaiset sanovat: **„On tullut vaikeuksia, eiköhän olisi aika antaa peräksi“**, mutta „vasemmistolaiset“ päinvastoin väittävät vastaan: **„Mitä nuo vaikeudet meille merkitsevät, vähät me teidän vai-**

keuksistanne välitämme, — me lennämme täyttä päätä eteenpäin" (naurua), — niin on myönnettävä, että niiden välillä on ilmeisesti eroa.

Siinä teille kuva „vasemmistolaisten" erikoislaatuisesta ryhmäohjelmasta ja erikoislaatuisista otteista. Siitä itse asiassa johtuukin, että „vasemmistolaisten" onnistuu joskus viekotella puolelleen osa työläisistä räiskyvien „vasemmistolaisten" fraasien avulla ja teeskennellä olevansa kaikkein jyrkimpiä oikeistolaisten vastustajia, vaikka koko maailma tietää, että sosiaaliset juuret heillä, „vasemmistolaisilla", ovat samat kuin oikeistolaisillakin, ja että he usein tekevät sopimuksen, blokin oikeistolaisten kanssa taistelun käymiseksi leniniläistä linjaa vastaan.

Juuri siksi meille, leniniläisille, on välttämätöntä taistelu kahdella rintamalla — sekä oikeistopoikkeamaa että „vasemmisto"-poikkeamaa vastaan.

Mutta kun trotskilainen tendenssi muodostaa „vasemmisto"-poikkeaman, niin eikö se merkitse, että „vasemmistolaiset" ovat enemmän vasemmalla kuin leninismi? Ei, ei merkitse. Leninismi on kaikkein vasemmistolaisin (ilman lainausmerkkejä) virtaus maailman työväenliikkeessä. Me, leniniläiset, kuuluimme II Internationaleen ennen imperialistisen sodan alkamisen kautta sosialidemokraattien äärimmäisenä vasemmistolaisena ryhmänä. Me emme jääneet II Internationaleen ja me julistimme kahtiajakoa II Internationalessa siksi, että nimenomaan äärimmäisenä vasemmistolaisena ryhmänä me emme halunneet kuulua samaan puolueeseen pikkuporvarillisten marxilaisuuden petturien kanssa, sosialipasifistien ja sosialichauvinistien kanssa.

Tämä taktiikka ja tämä ideologia tuli sittemmin koko maailman bolshevististen puolueiden perustaksi. Omassa puolueessamme me, lenin ilaiset, olemme **ainoita** vasemmistolaisia ilman lainausmerkkejä. Siksi me, leniniläiset, emme ole enempää „vasemmistolaisia" kuin oikeistolaisiakaan omassa puolueessamme. Me olemme marxilais-leniniläisten puolue. Ja me taistelemme omassa puolueessamme sekä niitä vastaan, joita me nimitämme avoimesti opportunistisiksi uklonisteiksi, että myöskin niitä vastaan, jotka haluavat olla marxilaisuutta „vasempana", leninismiä „vasempana", salaten räiskyvillä, „vasemmistolaisilla" fraaseilla oikeistolaisen, opportunistisen olemuksensa.

Jokainen käsittää, että kun ihmisiä, jotka eivät vielä ole vapautuneet trotskilaisista tendensseistä, nimitetään „vasemmistolaisiksi", niin se pitää ymmärtää iroonisesti. Lenin nimitti „vasemmisto-kommunisteja" vasemmistolaisiksi joskus lainausmerkeissä ja joskus ilman lainausmerkkejä. Mutta jokainen käsittää, että Lenin nimitti heitä vasemmistolaisiksi iroonisesti, korostaen siten, että he ovat vasemmistolaisia vain sanoissa, näennäisesti, mutta teoissa he edustavat pikkuporvarillisia oikeistolaisia tendenssejä.

Minkälaisesta trotskilaisten ainesten vasemmistolaisuudesta (ilman lainausmerkkejä) voi olla kysymys, kun he vielä eilen kuuluivat samaan leniniläisvastaiseen blokkiin avoimesti opportunististen ainesten kanssa, liittyneinä suoraan ja välittömästi yhteen maan neuvostovastaisten kerrosten kanssa? Eikö se ole tosiasia, että vielä eilen meillä oli „vasemmistolaisten" ja oikeistolaisten avoin blokki leniniläistä puoluetta vastaan tämän blokin saadessa epäilemätöntä kannatusta

porvarillisten ainesten taholta? Ja eikö se ole todistus siitä, että he, „vasemmistolaiset“ ja oikeistolaiset, eivät olisi voineet yhtyä yhdeksi blokiksi, ellei heillä olisi ollut yhteisiä sosiaalisia juuria, ellei heillä olisi ollut samaa opportunistista olemusta? Trotskilaisten blokki hajosi vuosi sitten. Osa oikeistolaisista, sellaiset kuin Shatunovski, loittoni blokista. Siis oikeistolaiset blokkilaiset tulevat nyt esiintymään nimenomaan oikeistolaisina, mutta „vasemmistolaiset“ tulevat verhoamaan oikeistolaisuuttaan „vasemmistolaisilla“ fraaseilla. Mutta missä ovat takeet siitä, etteivät „vasemmistolaiset“ ja oikeistolaiset löytäisi jälleen toisiaan? (N a u r u a.) Selvää on, ettei siitä ole eikä voi olla mitään takeita.

Mutta kun me kannatamme kahdella rintamalla käytävän taistelun tunnusta, niin eikö se merkitse sitä, että me julistamme siten **keskustalaisuuden** välttämättömyyttä puolueessamme? Mitä merkitsee taistelu kahdella rintamalla? Eikö se ole keskustalaisuutta? Te tiedätte, että trotskilaiset kuvaavatkin asian juuri niin: on olemassa „vasemmistolaisia“, muka „me“ — trotskilaiset, „oikeat leniniläiset“; on olemassa „oikeistolaisia“, niitä ovat kaikki muut; ja on vihdoin „keskustalaisia“, jotka horjuvat „vasemmistolaisten“ ja oikeistolaisten välillä. Voidaanko tällaista katsantokantaa puolueemme suhteen pitää oikeana? On selvää, ettei voida. Siten voivat puhua vain henkilöt, joilla kaikki käsitteet ovat menneet sekaisin ja jotka jo kauan sitten ovat katkaisseet suhteensa marxilaisuuteen. Siten voivat puhua vain henkilöt, jotka eivät näe eivätkä ymmärrä **periaatteellista eroa** sodanedellisen kauden sosialidemokraattisen puolueen välillä, joka

oli proletaaristen ja pikkuporvarillisten etujen **blokin** puolue, ja kommunistisen puolueen välillä, joka on vallankumouksellisen proletariaatin *monoliittinen* puolue.

Keskustalaisuutta ei saa pitää tila-käsitteenä: toisessa paikassa istuvat sanokaamme oikeistolaiset, toisessa — „vasemmistolaiset" ja keskellä — keskustalaiset. Keskustalaisuus on poliittinen käsite. Sen ideologia on sopeutumisen ideologiaa, proletaaristen etujen pikkuporvariston eduille alistamisen ideologiaa **saman puolueen sisällä.** Tämä ideologia on vierasta ja vastakkaista leninismille.

Keskustalaisuus on luonnollinen ilmiö sodanedellisen kauden aikojen II Internationalelle. Siinä oli oikeistolaisia (enemmistö), oli vasemmistolaisia (ilman lainausmerkkejä) ja oli keskustalaisia, joiden koko politiikan sisältönä oli värjätä oikeistolaisten opportunismia vasemmistolaisilla fraaseilla ja alistaa vasemmistolaisia oikeistolaisille.

Mikä oli silloin vasemmistolaisten politiikkaa, joiden ydinjoukon muodostivat bolshevikit? Päättäväinen taistelu keskustalaisia vastaan, taistelu oikeistolaisista eroamiseksi (varsinkin imperialistisen sodan alettua) ja uuden vallankumouksellisen Internationalen järjestäminen todella vasemmistolaisista, todella proletaarisista aineksista.

Miksi silloin saattoi syntyä sellainen voimain sijoitus II Internationalen sisällä ja bolshevikkien sellainen politiikka siinä? Siksi, että II Internationale oli silloin proletaaristen ja pikkuporvarillisten etujen **blokin** puolue pikkuporvarillisten sosialipasifistien ja sosiali-

chauvinistien mieliksi. Siksi, että bolshevikit eivät voineet silloin olla keskittämättä tultaan keskustalaisia vastaan, jotka pyrkivät alistamaan proletaariset ainekset pikkuporvariston eduille. Siksi, että bolshevikit olivat silloin velvolliset julistamaan kahtiajaon aatetta, sillä ilman sitä eivät proletaarit olisi voineet järjestää omaa erikoista monoliittista vallankumouksellis-marxilaista puoluettaan.

Voidaanko väittää, että meidän kommunistisessa puolueessamme on samanlainen voimien sijoitus ja että siinä on harjoitettava samaa politiikkaa, jota bolshevikit harjoittivat sodanedellisen kauden aikojen II Internationalen puolueissa? On selvää, ettei voida. Ei voida, sillä se merkitsisi, ettei ymmärretä **periaatteellista eroa** sosialidemokratian, joka on proletaaristen ja pikkuporvarillisten ainesten **blokin** puolue, ja vallankumouksellisen proletariaatin **monoliittisen** kommunistisen puolueen välillä. Siellä (sosialidemokratialla) oli puolueella oma luokkapohjansa. Täällä (kommunisteilla) on puolueessa vallan toinen pohja. Siellä (sosialidemokratialla) keskustalaisuus oli luonnollinen ilmiö, sillä erilaisia etuja edustavan blokin puolue ei voi tulla toimeen ilman keskustalaisia, ja bolshevikit olivat velvollisia noudattamaan kahtiajaon suuntaa. Täällä (kommunisteilla) keskustalaisuus on aiheeton ja leniniläisen puoluekantaisuuden kanssa yhteensovittamaton, sillä kommunistinen puolue on proletariaatin monoliittinen puolue eikä erilaatuisten luokka-ainesten blokin puolue.

Ja koska puolueemme vallitsevana voimana on maailman työväenliikkeen kaikkein vasemmistolaisin virtaus (leniniläiset), niin kahtiajakopolitiikka ei puo-

lueessamme ole eikä voi olla mitenkään puolustettavissa leninismin kannalta katsottuna. (Ääni: „Onko meillä puolueessa kahtiajako mahdollista vaiko ei?".) Kysymys ei ole kahtiajaon mahdollisuudesta, vaan siitä, että kahtiajakopolitiikka monoliittisessa leniniläisessä puolueessamme ei ole puolustettavissa leninismin näkökannalta.

Joka ei ymmärrä tätä periaatteellista eroa, se joutuu ristiriitaan leninismin kanssa, se tekee eron leninismistä.

Siksi olenkin sitä mieltä, että vain henkilöt, jotka ovat menettäneet järkensä ja kadottaneet marxilaisuuden viimeisetkin rippeet, voivat väittää vakavissaan, että puolueemme politiikka, kahdella rintamalla taistelun politiikka on keskustalaista politiikkaa.

Lenin kävi puolueessamme alituista taistelua kahdella rintamalla — niin „vasemmistolaisia" kuin myöskin selvästi menshevistisiä poikkeamia vastaan. Selailkaa Leninin kirjasta „„Vasemmistolaisuus" lastentautina kommunismissa", tarkastelkaa puolueemme historiaa, ja te käsitätte, että puolueemme on kasvanut ja lujittunut taistelussa molempia poikkeamia — sekä oikeistolaisia että „vasemmistolaisia" — vastaan. Taistelu otsovisteja ja „vasemmisto"-kommunisteja vastaan toisaalta, taistelu avointa opportunistista poikkeamaa vastaan ennen Lokakuun vallankumousta, Lokakuun vallankumouksen aikana ja sen jälkeen toisaalta, sellaisia ovat vaiheet, jotka puolue on kehityksensä tiellä kulkenut. Kaikkihan tuntevat Leninin sanat siitä, että meidän on käytävä taistelua sekä avointa opportunismia että „vasemmistolaisia" kaavanoppineita vastaan.

Merkitseekö tämä sitä, että Lenin oli keskustalainen, että hän harjoitti keskustalaisuuden politiikkaa? Selvää on, ettei se sitä merkitse.

Mitä siinä tapauksessa ovat meidän oikeisto- ja „vasemmisto"-uklonistimme?

Mitä tulee oikeistopoikkeamaan, niin se tietysti ei ole samaa kuin sodanedellisen kauden sosialidemokraattien opportunismi. Poikkeama opportunismiin ei vielä ole opportunismia. Me tiedämme, miten Lenin aikoinaan selitti poikkeama-käsitteen. Poikkeama oikealle on jotain sellaista, joka ei vielä ole valautunut opportunismiksi ja jonka voi parantaa. Sen vuoksi poikkeamaa oikealle ei saa samaistaa täydellisen opportunismin kanssa.

Mitä tulee „vasemmisto"-poikkeamaan, niin se on jotain aivan päinvastaista sille, mitä olivat äärimmäiset vasemmistolaiset, s.o. bolshevikit sodanedellisen kauden II Internationalessa. „Vasemmisto"-uklonistit eivät ole suinkaan vasemmistolaisia ilman lainausmerkkejä, vaan he ovat itse asiassa samoja oikeistouklonisteja, kuitenkin sillä erotuksella, että he tiedottomasti peittelevät todellista olemustaan „vasemmistolaisilla" fraaseilla. Olisi rikos puoluetta kohtaan, ellei nähtäisi „vasemmisto"-uklonistien ja todellisten lenininläisten, puolueemme **ainoiden** vasemmistolaisten (ilman lainausmerkkejä) välisen eron koko syvyyttä. (Ä ä n i: „Entä poikkeamien legalisoiminen?".) Jos avoin taistelu poikkeamia vastaan on legalisointia, niin on myönnettävä, että Lenin on jo aikoja sitten ne „legalisoinut".

He, nämä uklonistit, sekä oikeistolaiset että „vasemmistolaiset", saavat täydennystä ei-proletaaristen

kerrosten mitä erilaisimpien ainesten keskuudesta, ainesten, jotka heijastavat pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden painostusta puolueeseen sekä puolueen erinäisten renkaiden rappeutumista. Osa muista puolueista lähteneitä; sellaiset henkilöt puolueessa, joilla on trotskilaisia tendenssejä; entisten ryhmien sirpaleet puolueessa; byrokratisoituvat (ja byrokratisoituneet) puolueen jäsenet valtio-, talous-, osuustoiminta- ja ammattiliittokoneistossa, jotka yhtyvät läheisesti näiden koneistojen ilmeisen porvarillisten ainesten kanssa; maaseutujärjestöjemme varakkaat puolueen jäsenet, jotka kasvavat yhteen kulakiston kanssa, j.n.e. y.m.s.— sellainen on leniniläiseltä linjalta poikkeamia ravitseva maaperä. On selvää, että nämä ainekset eivät voi omaksua mitään todella vasemmistolaista ja leniniläistä. Ne voivat ravita vain avoimesti opportunistista poikkeamaa tai niin sanottua „vasemmisto“-poikkeamaa, joka naamioi opportunismiaan vasemmistolaisilla fraaseilla.

Sen vuoksi taistelu kahdella rintamalla onkin ainutta oikeata puolueen politiikkaa.

Edelleen. Onko teeseissä sanottu oikein, että **perusmenetelmänä** taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan pitää meillä olla laajan ideologisen taistelun menetelmä? Mielestäni se on oikein. Tässä olisi paikallaan muistaa trotskilaisuutta vastaan käydyn taistelun kokemusta. Mistä me aloitimme taistelun sitä vastaan? Ehkä organisatoorisista johtopäätöksistä? Ei tietenkään! Me aloitimme sen ideologisesta taistelusta. Sitä meillä käytiin vuodesta 1918 vuoteen 1925. Jo vuonna 1924 puolueemme sekä Kominternin V kongressi tekivät päätöslauselman trotskilaisuudesta

pikkuporvarillisena poikkeamana. Mutta Trotski kuului meillä kuitenkin Keskuskomiteaan ja Politbyrooseen. Onko se tosiasia vai ei? Se on tosiasia. Me siis „siedimme“ Trotskia ja trotskilaisia Keskuskomiteassa. Miksi me sallimme heidän olonsa puolueen johtavissa elimissä? Siksi, että siihen aikaan trotskilaiset, puolueen kanssa olleista erimielisyyksistä huolimatta, alistuivat Keskuskomitean päätöksiin ja pysyivät lojaalisina. Milloin me aloimme käyttää jossain määrin laajassa mitassa organisatoorisia johtopäätöksiä? Vasta sen jälkeen, kun trotskilaiset olivat järjestyneet ryhmäänsä, muodostaneet oman ryhmäkeskuksensa, muuttaneet ryhmänsä uudeksi puolueeksi ja alkaneet kutsua ihmisiä neuvostovastaisiin mielenosoituksiin.

Mielestäni meidän on kuljettava tätä tietä myös taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan. Oikeistopoikkeamaa ei voida vielä pitää jonain muovautuneena ja kristalloituneena, vaikka se voimistuukin puolueessa. Se on vasta muovautumassa ja kristalloitumassa. Onko oikeistouklonisteilla ryhmänsä? Luullakseni ei ole. Voidaanko sanoa, että he eivät alistu puolueemme päätöksiin? Luullakseni meillä ei ole vielä aihetta syyttää heitä siitä. Voidaanko väittää, että oikeistouklonistit ehdottomasti järjestäytyvät omaan ryhmäänsä? Minusta se tuntuu epäiltävältä. Tästä johtopäätös: perusmenetelmänä taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan on meillä **tässä vaiheessa** oltava laajan ideologisen taistelun menetelmän. Se on sitäkin oikeampi kanta, koska puolueemme eräiden jäsenten keskuudessa on päinvastainen tendenssi — alkaa taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan organisatoorisista

johtopäätöksistä eikä ideologisesta taistelusta. He sanovat suoraan: anna käsiimme kymmenkunta tai parikymmentä oikeistolaista, me höyhennämme heidät silmänräpäyksessä ja teemme siten lopun oikeistopoikkeamasta. Toverit, mielestäni tällaiset mielialat ovat vääriä ja vaarallisia. Juuri sen vuoksi, ettei uiskenneltaisi tällaisten mielialojen mukana, vaan pantaisiin taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan oikeille raiteille, juuri sen vuoksi on sanottava selvästi ja päättäväisesti, että perusmenetelmänä taistelussamme oikeistopoikkeamaa vastaan on **tässä vaiheessa** ideologinen taistelu.

Merkitseekö se sitä, että me suljemme pois kaikenlaiset organisatooriset johtopäätökset? Ei, ei merkitse. Mutta se merkitsee epäilemättä sitä, että organisatoorisilla johtopäätöksillä on tässä oltava alistettu osa ja ellei ole tosiasioita puolueen päätösten rikkomisesta oikeistouklonistien taholta, niin ei meidän ole heitettävä heitä pois niistä tai näistä johtavista järjestöistä ja laitoksista. (Ä ä n i: „Entä moskovalainen käytäntö?".)

Mielestäni moskovalaisten johtavien toverien keskuudessa meillä ei ollut oikeistolaisia. Siellä oli väärää suhdetta oikeistolaisiin mielialoihin. Pikemminkin voidaan sanoa, että siellä oli sovittelutendenssi. Mutta minä en voi sanoa, että Moskovan komiteassa olisi ollut oikeistopoikkeama. (Ä ä n i: „Mutta oliko organisatoorista taistelua?".)

Organisatoorista taistelua oli, vaikka sillä olikin alistettu sija. Sitä oli siksi, että Moskovassa suoritetaan uusintavaaleja itsekritiikin pohjalla ja piirien aktiivilla on oikeus erottaa sihteereitään. (N a u r u a.)

(Ääni: „Oliko meillä sitten julistettu sihteerien uusintavaalit?".) Sihteerien uusintavaaleja ei kukaan ole kieltänyt. On olemassa Keskuskomitean kesäkuun vetoomus, jossa sanotaan suoraan, että itsekritiikin kehittäminen voi muuttua tyhjäksi sanahelinäksi, ellei perusjärjestöille turvata oikeutta erottaa ketä sihteeriä tai mitä komiteaa tahansa. Mitä te voitte sanoa tuollaista vetoomusta vastaan? (Ääni: „Ennen puoluekonferenssiako?".) Niin, vaikkapa ennen puoluekonferenssiakin.

Minä huomaan augurin hymyn eräiden toverien kasvoilla. Se ei ole hyvä, toverit. Minä huomaan, että eräillä teistä on hillitön halu erottaa mahdollisimman pian toimistaan yksiä tai toisia oikeistopoikkeaman ilmaisijoita. Mutta, hyvät toverit, se ei ole kysymyksen ratkaisu. Tietenkin on helpompaa erottaa toimesta kuin suorittaa laajaa ja harkittua selitystyötä oikeistopoikkeamasta, oikeistovaarasta ja taistelusta sitä vastaan. Mutta kaikkein helpointa ei saa pitää kaikkein parhaimpana. Olkaa hyvä ja järjestäkää laajaa selitystyötä oikeistovaaraa vastaan, olkaa hyvä ja tehkää se aikaa säälimättä, ja silloin te huomaatte, että mitä laajempi ja syvempi on kamppailu, sitä pahempi se on oikeistopoikkeamalle. Juuri sen vuoksi olenkin sitä mieltä, että ideologisen taistelun pitää olla oikeistopoikkeamaa vastaan käytävän taistelumme keskiönä.

Mitä tulee Moskovan komiteaan, niin en tiedä, mitä vielä voisi lisätä siihen, mitä Uglanov sanoi loppulausunnossaan NKP(b):n Moskovan komitean ja Moskovan kontrollikomitean täysistunnossa. Hän sanoi suoraan:

„Jos muistellaan vähän historiaa, muistellaan sitä, miten minä vuonna 1921 Leningradissa taistelin Zinovjevia vastaan, niin silloin „tappelu" oli jonkin verran suurempi. Silloin me selvisimme voittajina, sillä me olimme oikeassa. Nyt meitä lyötiin, koska me erehdyimme. Se koituu hyödyksi".

Siis Uglanov on nyt käynyt taistelua samalla tavalla kuin hän taisteli aikoinaan Zinovjevia vastaan. Ketä vastaan hän on oikeastaan käynyt taistelua viime aikoina? Nähtävästi Keskuskomitean politiikkaa vastaan. Ketäpä muuta vastaan? Millä perustalla tuota taistelua on voitu käydä? Nähtävästi sovittelun pohjalla oikeistopoikkeaman suhteen.

Siksi teesit aivan oikein korostavat, että puolueemme eräänä päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on välttämätön taistelu sovittelevaa suhtautumista vastaan leniniläiseltä linjalta tapahtuviin poikkeamiin nähden, erikoisesti oikeistopoikkeamaan sovittelevaa suhtautumista vastaan.

Vihdoin viimeinen kysymys. Teeseissä puhutaan siitä, että nykyään meidän on erikoisesti korostettava taistelun välttämättömyyttä oikeistopoikkeamaa vastaan. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että oikeistovaara on tällä ajankohdalla päävaara puolueessamme. Taistelua, ja sitä paitsi keskitettyä taistelua, trotskilaisia tendenssejä vastaan on meillä käyty jo kymmenkunta vuotta. Tämän taistelun tuloksena on trotskilaisuuden peruskaaderien murskaaminen. Ei voida sanoa, että taistelua avoimesti opportunistista poikkeamaa vastaan olisi viime aikoina käyty yhtä tehokkaasti. Ja sitä ei ole käyty erikoisen tehokkaasti siksi, että oikeistopoikkeama on meillä vielä muovau-

tumis- ja kristalloitumisasteellaan, voimistuen ja kasvaen sen takia, että se pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus voimistuu, joka on tullut esiin viljanhankintavaikeuksiemme yhteydessä. Sen vuoksi on pääisku suunnattava oikeistopoikkeamaa vastaan.

Toverit, päättäessäni puheeni haluaisin panna merkille vielä erään tosiasian, josta täällä ei ole puhuttu ja jolla mielestäni on huomattava merkitys. Me, Politbyroon jäsenet, esitimme teille teesimme kontrolliluvuista. Puheessani minä puolustin näitä teesejä ehdottoman oikeina teeseinä. En puhu erinäisistä korjauksista, joita näihin teeseihin saatetaan tehdä. Mutta että ne ovat pääpiirteissään oikeat ja turvaavat meille leniniläisen linjan toteuttamisen oikealla tavalla,—siitä ei voi olla mitään epäilyä. Ja minun on sanottava teille, että nämä teesit me olemme Politbyroossa hyväksyneet yksimielisesti. Tällä tosiasialla on mielestäni vissinlainen merkitys niiden huhujen takia, joita kaikenlaiset pahansuovat ihmiset, puolueemme vastustajat ja viholliset lakkaamatta riveissämme levittävät. Tarkoitan huhuja siitä, että Politbyroossa meillä muka on oikeistopoikkeama, „vasemmisto"-poikkeama, sovittelevaisuutta ja piru ties mitä vielä. Olkoot nämä teesit vielä yhtenä, sadantena tai sadantena ensimmäisenä todistuksena siitä, että me kaikki Politbyroossa olemme yhtenäisiä.

Minä toivoisin, että tämä täysistunto hyväksyisi yhtä yksimielisesti nämä teesit perustaksi. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

„Pravda" № 273,
marraskuun 24 pnä 1928

SMOLENSKIN LÄÄNIN „KATUSHKAN" TYÖLÄISILLE, JARTSEVON TEHTAAN TYÖLÄISILLE[59]

Tervehdin aloitettanne kilpailun järjestämiseksi Neuvostojen vaalikamppailun parhaasta suorituksesta. Neuvostojen — työväenluokan diktatuurin elinten — vaalien on oltava itsensä työläisten sydämenasia.

Teidän osuutenne vaalikamppailussa ei rajoitu siihen, että toimitatte vaalit kaupungeissanne, kaupunkineuvostoihin, asianvaatimalla tavalla, bolshevistisesti. Vaikeampi, mutta yhtä tarpeellinen tehtävä on osallistua välittömästi vaalikamppailun suorittamiseen maaseudulla. Neuvostojen vaalien tulos tulee riippumaan paljon siitä, missä määrin kaupungin työväenluokka, maataloustyöläiset ja maaseudun köyhät talonpojat osallistuvat kamppailuun, vaikuttavat sen kulkuun, saavat keskitalonpojat mukaansa, työntävät kulakit taka-alalle ja turvaavat siten työväenluokan johdon maaseudulla. Sen vuoksi tulee alkamallanne haastemiitingillä, joka nostaa työläiset laajalti osallisiksi vaalikamppailuun, olemaan suuri merkitys.

Toivotan teille menestystä.

J. Stalin

„Pravda" № 274,
marraskuun 25 pnä 1928

„KRASNYI PROFINTERN" TEHTAAN TYÖLÄISILLE

Bezhitsan kaupunki

Veljellinen tervehdys „Krasnyi Profintern" tehtaan työläisille. Tervehdin teitä sen johdosta, että olette ottaneet vastaan „Katushkan" ja Jartsevon tehtaan työläisten haasteen. Toivotan menestystä Neuvostojen uusintavaalikamppailun suorittamisessa. Pyydän anteeksi, ettei minulla ole mahdollisuutta tulla luoksenne tehtaalle.

J. Stalin

Marraskuun 29 pnä 1928

„Pravda" № 278,
marraskuun 30 pnä 1928

TYÖVÄEN JA TALONPOIKAIN PUNAISEN ARMEIJAN FRUNZEN SOTA-AKATEMIAN KYMMENVUOTISPÄIVÄLLE

Sydämellinen tervehdys Frunzelle nimetylle Sota-akatemialle sen kymmenvuotispäivän johdosta.

Toivotan sille menestystä ja entistä ehompaa kukoistusta.

Stalin

„Pravda" № 286,
joulukuun 9 pnä 1928

OIKEISTOVAARASTA SAKSAN KOMMUNISTISESSA PUOLUEESSA

Puhe Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön istunnossa joulukuun 19 pnä 1928

Toverit! Koska tov. Molotov jo selosti täällä NKP(b):n edustajiston kantaa, tarvitsee minun sanoa vain muutama sana. Aion kajota kolmeen keskustelun kulussa heränneeseen kysymykseen ja niihinkin vain lyhyesti.

Nämä kysymykset ovat: kapitalistisen vakaantumisen probleemi, proletariaatin luokkataistelujen probleemi horjahtelevan vakaantumisen yhteydessä ja Saksan kommunistisen puolueen probleemi.

Minun on valitettavasti todettava, että kaikissa näissä kolmessa kysymyksessä Humbert-Droz ja Serra joutuivat kumpikin pelkurimaisen opportunismin suohon. Tosin Humbert-Droz on puhunut vasta vain muodollisten kysymysten johdosta. Mutta minä tarkoitan hänen periaatteellista puhettaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisen sihteeristön istunnossa, jossa käsiteltiin kysymystä oikeistolaisista ja sovittelijoista Saksan kommunistisessa puolueessa. Mielestäni juuri tuo puhe onkin sen kannan ideologinen perusta, jolle Kominternin Toimeenpanevan

Komitean Puhemiehistön vähemmistö tässä istunnossa on asettunut. Sen vuoksi ei saa sivuuttaa vaikenemalla sitä Humbert-Droz'n periaatteellista puhetta, jonka hän piti Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisen sihteeristön istunnossa.

Sanoin, että Humbert-Droz ja Serra ovat joutuneet pelkurimaisen opportunismin suohon. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että paitsi avointa opportunismia on olemassa myöskin salattua opportunismia, joka pelkää näyttää todellisia kasvojaan. Se juuri onkin sovittelevaa opportunismia oikeistopoikkeaman suhteen. Sovittelupolitiikka on pelkurimaista opportunismia. Toistan, että minun on valitettavasti todettava, että kumpikin toverimme on joutunut pelkurimaisen opportunismin suohon.

Sallikaa osoittaa se eräillä tosiasioilla.

I

KAPITALISTISEN VAKAANTUMISEN PROBLEEMI

Komintern pitää lähtökohtana sitä, että nykyinen kapitalistinen vakaantuminen on väliaikaista, kestämätöntä, horjuvaista, mätää, ja se tulee yhä horjuvammaksi kapitalistisen kriisin kehittyessä edelleen. Se ei ole lainkaan ristiriidassa sen yleisesti tunnetun tosiasian kanssa, että kapitalistinen tekniikka ja rationalisointi kasvaa. Enemmänkin, juuri tämän kasvun pohjalla laajenee vakaantumisen sisäinen mädäntyneisyys ja kyvyttömyys.

Mutta mitä sanoi meille Humbert-Droz puheessaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean Poliittisessa sihteeristössä? Siinä hän kerta kaikkiaan kieltää

vakaantumisen horjuvaisuuden ja kestämättömyyden. Puheessaan hän sanoo suoraan, että „VI Maailmankongressi itse asiassa tuomitsi yleisen ja höllän sanamuodon vakaantumisen mädänneisyydestä, horjuvaisuudesta j.n.e.“ Hän sanoo suoraan, että VI kongressin tunnetussa teesissä kolmannesta kaudesta ei ole sanaakaan vakaantumisen horjuvaisuudesta. Voidaanko tätä Humbert-Droz'n väitettä pitää oikeana? Ei, ei voida. Ei voida, sillä Kominternin VI kongressi väittää jotain aivan päinvastaista kuin se, mitä Humbert-Droz puheessaan sanoo. Kominternin VI kongressi sanoo kolmatta kautta koskevassa kappaleessa suoraan, että

„tämä kausi (s.o. kolmas kausi. J. St.) johtaa kiertämättä kapitalistisen vakaantumisen ristiriitojen edelleen kehittymisen kautta kapitalistisen vakaantumisen **yhä suurempaan horjumiseen** * ja kapitalismin yleisen kriisin jyrkkään kärjistymiseen“ [60].

Kiinnittäkää huomiotanne — „vakaantumisen yhä suurempi horjuminen“... Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että vakaantuminen on jo nyt horjuvaa ja kestämätöntä, että kolmannen kauden oloissa se käy yhä horjuvammaksi. Mutta Humbert-Droz suvaitsee tehdä pilkkaa kaikista niistä, muun muassa myös Saksan kommunistisesta puolueesta, jotka puhuvat vakaantumisen horjuvaisuudesta ja mädänneisyydestä, jotka puhuvat siitä, että työväenluokan nykyinen taistelu jäytää ja lahottaa kapitalistista vakaantumista. Mistä Humbert-Droz tekee pilkkaa? Selvää on, että VI kongressin päätöksistä.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Kominternin VI kongressin päätösten puolustamisen varjolla Humbert-Droz siis itse asiassa **revisoi** näitä päätöksiä ja luisuu niin muodoin vakaantumisen opportunistiseen ymmärtämiseen.

Täten ovat asiat kysymyksen muodollisen puolen suhteen.

Siirtykäämme nyt käsittelemään kysymyksen olemusta. Ellei nykyistä vakaantumista voida nimittää horjuvaksi, mädäksi eikä kestämättömäksi, niin minkälainen se sitten loppujen lopuksi on? Jäljelle jää vain yksi mahdollisuus — myöntää sen olevan kestävää tai ainakin lujittuvaa vakaantumista. Mutta jos me olemme tekemisissä kapitalismin lujittuvan vakaantumisen kanssa, niin mitä on silloin niin kutsuttu maailman kapitalismin kärjistyvä ja syvenevä kriisi? Eikö ole selvää, että tässä ei jää tilaa kapitalistisen kriisin kärjistymiselle? Eikö ole selvää, että Humbert-Droz on sotkeentunut omiin ristiriitoihinsa?

Edelleen. Lenin sanoi, että kapitalismin kehitys imperialismin oloissa on kaksipuolinen prosessi: toisaalta kapitalismin kasvu eräissä maissa ja toisaalta kapitalismin **mätäneminen** toisissa maissa. Onko tämä Leninin teesi oikea? Ja jos se on oikea, niin eikö ole selvää, että kapitalistisen vakaantumisen on oltava mätää?

Lopuksi muutama sana eräistä kaikille tunnetuista tosiasioista.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin imperialististen ryhmien epätoivonvimmaiset yhteenotot tavaroiden myyntimarkkinoista ja pääoman vientimarkkinoista.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin aseistuksen hillitön kasvu kapitalistisissa maissa, uusien sotaliittojen

muotoutuminen ja ilmeinen valmistautuminen uusiin imperialistisiin sotiin.

Meillä on sellaisia tosiasioita kuin ristiriitojen kärjistyminen imperialismin kahden jättiläisen välillä, Amerikan ja Englannin välillä, jotka pyrkivät vetämään vaikutuspiiriinsä kaikki muut valtiot.

Meillä on vihdoin sellaisia tosiasioita kuin Neuvostoliiton olemassaolo, Neuvostoliiton kasvu ja menestys rakennustyön kaikilla aloilla, sekä talouden alalla että kulttuuris-poliittisella alalla, —Neuvostoliiton, jonka pelkkä olemassaolo, puhumattakaan sen kasvusta, horjuttaa ja hajoittaa maailman kapitalismin syvimpiä perustuksia.

Kuinka marxilaiset, leniniläiset, kommunistit voivat kaiken tämän jälkeen väittää, että kapitalistinen vakaantuminen ei ole horjuvaa ja mätää, ettei itse tapahtumain kulku vuosi vuodelta, päivä päivältä horjuta sitä?

Huomaakohan Humbert-Droz ja hänen jälkeensä myös Serra, minkälaiseen suohon he joutuvat?

Humbert-Droz'n ja Serran muut virheet liittyvät tähän virheeseen.

II

PROLETARIAATIN LUOKKATAISTELUJEN PROBLEEMI

Humbert-Droz'n kanta kysymyksessä kapitalististen maiden proletariaatin luokkataisteluista, niiden luonteesta ja niiden merkityksestä on yhtä virheellinen. Humbert-Droz'n puheesta, jonka hän piti Poliittisen sihteeristön istunnossa, johtuu, että työ-

väenluokan taistelulla, sen vaistovaraisilla yhteenotoilla kapitalistien kanssa on pääasiallisesti vain puolustusluonne, että kommunististen puolueiden johdon tässä taistelussa tulee tapahtua vain olevien reformististen ammattiliittojen puitteissa.

Onko se oikein? Ei, se ei ole oikein. Sellainen väite merkitsee tapahtumain jäljessä laahautumista. Humbert-Droz unohtaa, että työväenluokan taistelu tapahtuu nykyään **horjahtelevan** vakaantumisen pohjalla, että työväenluokan taistelut ovat luonteeltaan usein vastaustaisteluja, vastahyökkäyksiä ja suoranaisia hyökkäyksiä kapitalisteja vastaan. Humbert-Droz ei näe mitään uutta työväenluokan taisteluissa viime aikoina. Hän ei näe sellaisia tosiasioita kuin Lodzin yleislakko, taloudelliset lakot työehtojen parantamisen puolesta Ranskassa, Tshekkoslovakiassa ja Saksassa, Saksan proletaarien voimien mahtava mobilisoiminen metallityöläisten taistelussa työnsulkua vastaan j.n.e. y.m.s.

Mistä nämä ja näiden kaltaiset tosiasiat puhuvat, mistä ne signalisoivat? Siitä, että kapitalististen maiden uumenissa kasvaa työväenliikkeen uuden vallankumouksellisen nousun edellytyksiä. Se onkin sitä uutta, jota Humbert-Droz ja Serra eivät näe, eivät huomaa, ja mitä yleensä eivät milloinkaan huomaa ne toverit, jotka ovat tottuneet katsomaan taaksepäin eivätkä eteenpäin.

Mutta mitä merkitsee taaksepäin eikä eteenpäin katsominen? Se merkitsee tapahtumain jäljessä laahautumista, sitä, ettei nähdä tapahtumissa uutta ja tullaan yllätetyksi. Se merkitsee, että luovutaan kommunististen puolueiden johtavasta osuudesta työ-

väenliikkeessä. Juuri siinä Saksan kommunistisen puolueen johto tekikin virheen vuoden 1923 vallankumouksen aikana. Sen vuoksi sen, joka ei halua toistaa vuoden 1923 virheitä, on herätettävä kommunisteja ajattelemaan ja kutsuttava heitä eteenpäin, sen on valmennettava joukkoja lähestyviin taisteluihin, sen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin, jotta kommunistiset puolueet eivät joutuisi kulkemaan tapahtumain jäljessä ja että työväenluokka ei tulisi yllätetyksi.

On kovin omituista, että Humbert-Droz ja Serra unohtavat tämän.

Ruhrin taistelujen aikana Saksan kommunistit totesivat tunnetun tosiasian, että järjestymättömät työläiset osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi kuin ammattiliittoihin järjestyneet. Humbert-Droz on siitä kuohuksissaan ja väittää, että sellaista ei ole voinut tapahtua. Kummallista! Minkä tähden ei ole voinut tapahtua? Ruhrissa on noin miljoona työläistä. Ammattiliittoihin on niistä järjestynyt noin kaksisataatuhatta. Ammattiliittoja johtavat reformistibyrokraatit, jotka on kaikin sitein sidottu kapitalistien luokkaan. Mitä kummaa siinä on, jos järjestymättömät työläiset osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi kuin järjestyneet? Ja olisiko asia voinut muuten ollakaan!

Minä voisin kertoa teille Venäjän vallankumousliikkeen historiasta vielä „kummallisempia“ tosiasioita. Meillä sattui usein niin, että joukot osoittautuivat vallankumouksellisemmiksi (eräitä) kommunistijohtajiaan. Se on hyvin tunnettu kaikille venäläisille bolshevikeille. Sitä nimenomaan Lenin pitikin lähtökoh-

tana sanoessaan, että ei pidä ainoastaan opettaa joukkoja, vaan myöskin **oppia joukoilta.** Ei pidä kummastella näitä tosiasioita, vaan sitä, että Humbert-Droz ei ymmärrä näitä yksinkertaisia asioita vallankumouksellisen käytännön alalta.

Aivan samaa on sanottava Serrasta. Hän ei hyväksy sitä, että taistelussaan työnsulkuun joutuneiden metallityöläisten järjestämiseksi saksalaiset kommunistit menivät olevien ammattiliittojen puitteiden ulkopuolelle ja horjuttivat näitä puitteita. Hän pitää sitä Profinternin IV kongressin[61] päätösten rikkomisena. Hän väittää, että Profintern on neuvonut kommunisteja toimimaan vain ammattiliittojen sisällä. Se on joutavaa puhetta, toverit! Profintern ei ole mitään sellaista neuvonut. Sellaiset puheet merkitsevät kommunistisen puolueen tuomitsemista proletariaatin luokkataistelujen passiivisen seuraajan osaan. Sellaiset puheet merkitsevät sitä, että haudataan aate kommunistisen puolueen johtavasta osuudesta työväenliikkeessä.

Saksalaisten kommunistien ansio onkin nimenomaan siinä, että he eivät antaneet peloitella itseään jaaritteluilla „ammattiliittojen puitteista“ ja astuivat näiden puitteiden ulkopuolelle järjestäen järjestymättömien työläisten taistelun vastoin ammattiliittobyrokraattien tahtoa. Saksalaisten kommunistien ansio onkin nimenomaan siinä, että he etsivät ja löysivät järjestymättömien työläisten taistelun ja järjestämisen uudet muodot. Mahdollisesti he samalla tekivät eräitä vähäpätöisiä virheitä. Mutta uusi asia ei milloinkaan mene ilman virheitä. Se, että meidän on tehtävä työtä reformistisissa ammattiliitoissa, jos nämä ammattiliitot

vain ovat joukkojärjestöjä, — se ei suinkaan merkitse sitä, että meidän on **rajoitettava** joukkotyömme työhön reformistisissa ammattiliitoissa, että meidän on muututtava näiden liittojen normien ja vaatimusten orjiksi. Kun reformistinen johto kasvaa yhteen kapitalismin kanssa (kts. Kominternin VI kongressin ja Profinternin IV kongressin päätöksiä), mutta työväenluokka käy taistelua kapitalismia vastaan, niin voidaanko väittää, että kommunistisen puolueen johtaman työväenluokan taistelu voi tapahtua ilman sitä, että vissillä tavalla murretaan ammattiliittojen reformistisia puitteita? Selvää on, että siten ei voida väittää lankeamatta opportunismiin. Sen vuoksi on täysin oletettavissa sellainen tilanne, jolloin voi osoittautua välttämättömäksi työväenluokan rinnakkaisten joukkoyhdistysten muodostaminen vastoin kapitalisteille itsensämyyneiden ammattiliittopamppujen tahtoa. Sellainen tilanne meillä jo on Amerikassa. On täysin mahdollista, että asia menee siihen myöskin Saksassa.

III

SAKSAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN PROBLEEMI

Ollako Saksan kommunistisen puolueen olemassa järjestyneenä ja lujasti yhteenliittyneenä puolueena, jossa on rautainen sisäinen kuri, vai eikö olla — siitä on kysymys, toverit. Kysymys ei ole ainoastaan oikeistolaisista tahi sovittelijoista, vaan itsensä Saksan kommunistisen puolueen olemassaolosta. Saksan kommunistinen puolue on olemassa. Mutta Saksan

kommunistisen puolueen ohella ja sisällä on olemassa kaksi voimaa, jotka hajoittavat puoluetta sisältä ja muodostavat vaaran sen olemassaololle. Ensimmäinen niistä on oikeistolaisten ryhmä, joka järjestää kommunistisen puolueen sisällä uutta leniniläisvastaista puoluetta omine keskuksineen, omine sanomalehtineen ja rikkoo päivästä toiseen sen kuria. Toinen niistä on sovittelijain ryhmä, joka horjunnallaan voimistaa oikeistolaisten ryhmää.

En ryhdy todistamaan, että oikeistolaisten ryhmä tekee eroa marxismista-leninismistä ja käy vimmattua taistelua Kominternia vastaan. Se on todistettu jo kauan sitten. En ryhdy todistamaan myöskään sitä, että sovittelijain ryhmä rikkoo tunnettua VI kongressin päätöstä järjestelmällisestä taistelusta oikeistolaisia vastaan. Se niin ikään on todistettu kauan sitten. Kysymys on nyt siitä, ettei tällaista tilannetta saa enää sietää Saksan kommunistisessa puolueessa. Kysymys on siitä, että jos edelleenkin siedetään sellaista „järjestystä", jolloin oikeistolaiset myrkyttävät ilmapiiriä sosialidemokraattisella aateroskalla ja rikkovat järjestelmällisesti puoluekurin alkeellisimpiakin perusteita sovittelijain valaessa vettä oikeistolaisten myllyyn,— niin se merkitsee vastarinnan tekemistä Kominternille ja marxismin-leninismin alkeellisimpienkin vaatimusten rikkomista.

On muodostunut samanlainen (ellei huonompi) tilanne kuin oli NKP(b):ssa trotskilaisuudenvastaisen taistelun viimeisessä vaiheessa, jolloin puolue ja Komintern olivat pakotettuja karkoittamaan trotskilaiset riveistään. Sen näkevät nyt kaikki. Humbert-Droz ja Serra eivät sitä näe tai eivät ole näkevinään.

Se merkitsee, että he ovat valmiit kannattamaan sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vaikka Saksan kommunistisen puolueen täydellisen rappeutumisenkin hinnalla.

Esiintyessään oikeistolaisten erottamista vastaan Humbert-Droz ja Serra vetoavat VI kongressin tunnettuun päätökseen siitä, että oikeistopoikkeamat on voitettava ideologisen taistelun tietä. Se on aivan oikein. Mutta nämä toverit unohtavat, että VI kongressin päätökset eivät suinkaan rajoita kommunististen puolueiden taistelua oikeistovaaraa vastaan ideologista laatua oleviin toimenpiteisiin. Puhuen ideologisen taistelun toimenpiteistä taistelussa leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan Kominternin VI kongressi lausuu Buharinin selostuksen johdosta tekemässään päätöslauselmassa samalla, että

„tämä ei ainoastaan ole sulkematta pois, vaan vieläpä edellyttää **puolueen sisäisen rautaisen kurin kaikinpuolista lujittamista**, vähemmistön **ehdotonta alistumista** enemmistön tahtoon sekä **alempien elinten**, samoin kuin muidenkin puoluejärjestöjen (parlamenttiryhmät, ammattiliittoryhmät, lehdistö j.n.e.) **ehdotonta alistumista puolueen johtavien keskusten päätöksiin**" *[62].

On kovin omituista, että Humbert-Droz ja Serra ovat unohtaneet tämän Kominternin VI kongressin päätöslauselman teesin. On kovin omituista, että kaikki sovittelijat, sekä ne, jotka pitävät itseään sovittelijoina, että ne, jotka kieltäytyvät tästä nimestä, vedotessaan VI kongressin päätöslauselmaan joka kerta unohtavat tämän Kommunistisen Internationalen tärkeän teesin.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Mitä on tehtävä siinä tapauksessa, kun puolueen sisäisen rautaisen kurin kaikinpuolisen lujittamisen asemesta meillä on Saksan kommunistisessa puolueessa huutavia tosiasioita kaikenlaisen kurin mitä häikäilemättömimmästä rikkomisesta sekä oikeistolaisten että osittain myöskin eräiden sovittelijain taholta? Voidaanko sellaista tilannetta sietää edelleen?

Mitä on tehtävä siinä tapauksessa, kun alempien elinten, ammattiliitoissa olevien ryhmien ja eräiden puoluelehtien ehdottoman alistumisen asemesta puolueen johtavan keskuksen päätöksiin meillä on Saksan kommunistisessa puolueessa mitä huutavimpia tosiasioita tämän Kominternin VI kongressin vaatimuksen räikeästä rikkomisesta oikeistolaisten ja osittain eräiden sovittelijain taholta?

Voidaanko sellaista tilannetta sietää edelleen?

Te tunnette II kongressin vahvistamat Kominterniin hyväksymisen ehdot[63]. Tarkoitan 21 ehtoa. Näiden ehtojen ensimmäisessä pykälässä on sanottu, että „lehdistön ja kirjallisuuden sekä kaikkien puoluekustantamojen on oltava **täydellisesti alistettuja puolueen Keskuskomitealle*** huolimatta siitä, onko puolue kokonaisuudessaan kyseisenä ajankohtana legaalinen tai illegaalinen". Te tiedätte, että oikeistoryhmällä on käytettävissään kaksi painettua äänenkannattajaa. Te tiedätte, että nämä painetut äänenkannattajat eivät halua kuullakaan mistään alistumisesta Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitealle. Herää kysymys, voidaanko sellaista hävyttömyyttä sietää edelleen?

* Alleviivaus minun. J. St.

21 ehdon 12. pykälässä puhutaan siitä, että puolueen tulee olla „järjestynyt mitä keskittyneimmällä tavalla", että siinä täytyy **„vallita sotilaskuria lähentelevän rautaisen kurin"** *. Te tiedätte, että oikeistolaiset Saksan kommunistisessa puolueessa eivät halua tunnustaa enempää rautaista kuin mitään muutakaan kuria, paitsi heidän omaa ryhmäkuntakuriaan. Herää kysymys, voidaanko sellaista hävyttömyyttä sietää edelleen?

Tai mahdollisesti te sanotte, että Kominternin II kongressin vahvistamat ehdot eivät ole pakollisia oikeistolaisille?

Humbert-Droz ja Serra pitävät täällä suurta ääntä Kommunistisen Internationalen päätösten luuloteltuista rikkojista. Oikeistolaisten persoonassa meillä on nyt todellisia (eikä luuloteltuja) Kommunistisen Internationalen syvimpien perustojen rikkojia. Mutta miksi he vaikenevat? Eiköhän vain siksi, että Kominternin päätösten sanallisen puolustuksen varjolla he haluavat salakuljettaa oikeistolaisten puolustamista ja näiden päätösten revisointia?

Erikoisen mielenkiintoinen on Serran lausunto. Hän vannoo ja vakuuttaa, että hän on oikeistolaisia vastaan, sovittelijoita vastaan j.n.e. Mutta minkälaisen johtopäätöksen hän siitä tekee? Ehkä te luulette, että se on johtopäätös taistelusta sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vastaan? Ei sinne päinkään! Hän tekee siitä kerrassaan omituisen johtopäätöksen, että hänen mielestään nykyinen Saksan kommunistisen puolueen Politbyroo on uudestijärjestettävä.

* Alleviivaus minun. **J. St.**

Ajatelkaa toki: Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroo käy päättäväistä taistelua oikeistovaaraa ja sovittelijain horjuntaa vastaan; Serra on taistelun kannalla sekä oikeistolaisia että sovittelijoita vastaan; **sen tähden** Serra ehdottaa olemaan koskematta oikeistolaisia ja sovittelijoita, heikentämään taistelua oikeistolaisia ja sovittelijoita vastaan sekä muuttamaan Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanoa sovittelun hengessä. Ja sitä sanotaan „johtopäätökseksi"!

Suokoon Serra minulle anteeksi, kun minä sanon tässä suoraan, että hänen kantansa tässä kysymyksessä muistuttaa maalaisadvokaattien kantaa niiden yrittäessä esittää valkoisen mustaksi ja mustan valkoiseksi. Tätä meillä sanotaankin opportunististen ainesten advokaattipuolustukseksi.

Serra ehdottaa Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean Politbyroon uudestijärjestämistä, s.o. joidenkin poistamista siitä ja toisten asettamista tilalle, niiden vaihtamista toisiin. Miksi Serra ei sano suoraan ja avoimesti — kehen vaihtamista. (Serra: „Niihin, joihin Kominternin VI kongressi halusi vaihtaa".) Mutta VI kongressi ei lainkaan ehdottanut sovittelijain rehabilitointia. Se päinvastoin velvoittaa meitä käymään järjestelmällistä taistelua sovittelua vastaan. Ja juuri sen tähden, että sovittelijat eivät täyttäneet tätä velvoitusta, juuri sen tähden meillä onkin VI kongressin jälkeen Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön tunnettu päätös lokakuun 6 pltä 1928 oikeistolaisista ja sovittelijoista. Serra aikoo ottaa itselleen VI kongressin päätösten yksinoikeudellisen selittäjän osan. Serran tällaista

vaatimusta ei voida mitenkään pitää perusteltuna. VI kongressin päätösten selittäjä on Kominternin Toimeenpaneva Komitea ja sen Puhemiehistö. Minä huomaan, että Serra ei hyväksy Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön päätöstä lokakuun 6 pltä, vaikka hän ei sanonutkaan sitä suoraan.

Entä mikä on johtopäätös? On vain yksi johtopäätös: Humbert-Droz'n ja Serran kanta Saksan kommunistista puoluetta koskevassa kysymyksessä on oikeistolaisten pelkurimaista advokaattipuolustusta Saksan kommunistista puoluetta ja Kominternia vastaan.

IV
OIKEISTOLAISET SAKSAN KOMMUNISTISESSA PUOLUEESSA JA NKP(b):ssa

Tänään sain eräiden puhujain puheista tietää, että eräät saksalaiset sovittelijat vetoavat puolustukseen kysymyksessä taistelumenetelmistä oikeistoaineksia vastaan puheeseeni NKP(b):n Keskuskomitean marraskuun täysistunnossa*. Kuten tunnettua, minä väitin puheessani (se on julkaistu), että NKP(b):n sisällä oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun kehityksen **nykyisellä asteella** on taistelun perusmenetelmänä ideologinen taistelu, mikä ei sulje pois organisatooristen johtopäätösten käyttämistä erillisissä tapauksissa. Perustelin tätä teesiä sillä, että oikeistolaiset NKP(b):ssa eivät vielä ole kristalloituneet, eivät muodosta ryhmäkuntaa tahi ryhmää eikä ole ainoaakaan tapausta NKP(b):n Keskuskomitean päätösten

* Kts. tämä osa, s. 270—320. *Toim.*

rikkomisesta tai täyttämättä jättämisestä heidän taholtaan. Minä sanoin puheessani, että jos oikeistolaiset siirtyvät ryhmätaistelun kannalle ja alkavat rikkoa NKP(b):n Keskuskomitean päätöksiä, niin heidän kanssaan tullaan menettelemään samoin kuin meneteltiin trotskilaisten kanssa vuonna 1927. Lienee selvä. Eikö tämän jälkeen ole typerää vedota puheeseeni ja esittää se argumentiksi oikeistolaisten hyväksi **Saksassa**, missä oikeistolaiset **ovat jo siirtyneet** ryhmätaistelun menetelmiin ja rikkovat järjestelmällisesti Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätöksiä, tai argumentiksi sovittelijain hyväksi **Saksassa**, missä ne eivät vielä ole katkaisseet välejään eivätkä todennäköisesti haluakaan katkaista välejään oikeistolaisten **ryhmän** kanssa? Mielestäni ei voida kuvitella mitään typerämpää kuin tämä vetoaminen. Vain logiikasta irtisanoutuneet ihmiset eivät voi ymmärtää sen eroavaisuuden koko syvyyttä, mikä on olemassa oikeistolaisten aseman välillä NKP(b):ssa ja niiden aseman välillä Saksan kommunistisessa puolueessa.

Tosiaankin. Oikeistolaiset NKP(b):ssa eivät vielä ole ryhmä ja he kieltämättä täyttävät NKP(b):n Keskuskomitean päätöksiä lojaalisesti. Oikeistolaisilla Saksassa sitä vastoin on ryhmänsä, jonka johdossa on ryhmäkeskus, ja he polkevat järjestelmällisesti jalkoihinsa Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean päätöksiä. Eikö ole selvää, että taistelumenetelmät oikeistolaisia vastaan **nykyisellä ajankohdalla** eivät voi olla samanlaisia näissä kahdessa puolueessa?

Edelleen. Meillä Neuvostoliitossa ei ole sosialidemokratiaa järjestyneenä ja vakavana voimana, joka

voisi ravita ja kannustaa oikeistovaaraa NKP(b):ssa. Saksassa sitä vastoin on kommunistisen puolueen ohella sitä voimakkaampi ja verrattain lujasti järjestetty sosialidemokraattinen puolue, joka ravitsee oikeistopoikkeamaa Saksan kommunistisessa puolueessa ja tekee tästä oikeistopoikkeamasta objektiivisesti omaa asioimistoaan. Eikö ole selvää, että vain sokeat voivat olla huomaamatta sitä suurta eroa, joka on Neuvostoliitossa ja Saksassa vallitsevan tilanteen välillä?

Lopuksi vielä eräs seikka. Meidän puolueemme on kasvanut ja lujittunut mitä ankarimmissa taisteluissa menshevikkejä vastaan, ja näillä taisteluilla oli useiden vuosien aikana suoranaisen kansalaissodan muoto menshevikkejä vastaan. Älkää unohtako, että me, bolshevikit, kukistimme Lokakuussa menshevikit ja eserrät, jotka olivat vastavallankumouksellisen imperialistisen porvariston vasen siipi. Täten muun muassa onkin selitettävissä se, etteivät avointa opportunismia vastaan käytävän taistelun perinteet ole missään, ei yhdessäkään kommunistisessa puolueessa maailmassa, niin voimakkaat kuin NKP(b):ssa. Riittää, kun muistaa Moskovan järjestön, varsinkin Moskovan komitean, jossa oli vissiä sovittelevaista horjuntaa, riittää, kun muistaa sen, kuinka puolueeseen kuuluvat Moskovan työläiset parissa kuukaudessa yhdellä iskulla oikaisivat Moskovan komitean linjan,—tämän kaiken muistaminen riittää, ymmärtääksemme sen, miten voimakkaat perinteet puolueellamme ovat taistelussa avointa opportunismia vastaan.

Voidaanko Saksan kommunistisesta puolueesta sanoa samaa? Te varmaankin olette yhtä mieltä kanssani siitä, että sitä ei valitettavasti voida sanoa.

Enemmänkin, me emme voi kieltää sitä, että Saksan kommunistinen puolue ei lähimainkaan ole vielä vapautunut niistä sosialidemokraattisista perinteistä, jotka ravitsevat oikeistovaaraa Saksan kommunistisessa puolueessa.

Tässä te näette Saksan olot ja Neuvostoliiton olot, jotka puhuvat siitä, että erilaiset olot sanelevat erilaisia menetelmiä taistelussa oikeistovaaraa vastaan NKP(b):ssa ja Saksan kommunistisessa puolueessa.

Vain henkilöt, jotka ovat kadottaneet alkeellisenkin marxilaisen tajunnan, eivät voi ymmärtää tätä yksinkertaista asiaa.

NKP(b):n Keskuskomitean marraskuun täysistunnon päätöslauselmavaliokunnassa[61] ehdotettiin toverien erään ryhmän taholta, että päätöslauselman perusasettamukset ulotettaisiin Kominternin toisiinkin osastoihin, muun muassa myös Saksan osastoon. Me hylkäsimme tämän ehdotuksen sanoen, että oikeistovaaraa vastaan käytävän taistelun olosuhteet Saksan kommunistisessa puolueessa eroavat perin juurin niistä oloista, joissa NKP(b):ssa käydään taistelua.

V

SULJETUN JA AVOIMEN KIRJEEN LUONNOKSESTA

Pari sanaa Kominternin Toimeenpanevan Komitean valiokuntien esittämien päätöslauselmaluonnosten johdosta. Serra on sitä mieltä, että näillä luonnoksilla on provinssiaalisten päätöslauselmien luonne. Kysyttänee, minkä tähden? Sen tähden, nähkääs, että avoimen

kirjeen luonnoksessa ei ole oikeistovaaraa synnyttävän poliittisen tilanteen analyysiä.

Se on naurettavaa, toverit. Sellainen analyysi on meillä VI kongressin päätöksissä. Pitääkö se toistaa? Mielestäni sitä ei kannata toistaa. Oikeastaan me voisimme rajoittua lyhyeen päätöslauselmaan oikeistolaisista, jotka rikkovat järjestelmällisesti VI kongressin päätöksiä ja jotka sen vuoksi pitää erottaa, ja sovittelijoista, jotka eivät käy taistelua oikeistolaisia vastaan ja jotka sen vuoksi ovat ansainneet sen, että heille annettaisiin mitä vakavin varoitus.

Kun me kuitenkaan emme ole rajoittuneet lyhyeen päätöslauselmaan, niin se johtuu siitä, että me tahdomme selittää työläisille oikeistopoikkeaman olemuksen, näyttää heille Brandlerien ja Thalheimerien todelliset kasvot, näyttää heille, mitä he olivat ennen ja mitä he ovat nykyään, osoittaa, miten kauan Komintern säästi heitä toivoen voivansa parantaa heidät, osoittaa, miten kauan kommunistit sietivät heitä keskuudessaan ja miksi ei enää voida sietää tuollaisten ihmisten kuulumista Kominterniin.

Sen vuoksi päätöslauselmaluonnoksesta tuli laajempi kuin ensi silmäyksellä saattoi odottaa.

Tov. Molotov jo sanoi täällä, että NKP(b):n edustajisto yhtyy näihin päätöslauselmaluonnoksiin. Minä voin vain toistaa tov. Molotovin ilmoituksen.

„Bolshevik" № 23—24, 1928

VASTAUS KUSHTYSEVILLE

Tov. Kushtysev!

11.XII.28 päivätyn kirjeenne olen saanut.

Päältä katsoen kysymyksenne saattaa näyttää oikealta. Itse asiassa se ei kestä minkäänlaista arvostelua. Ei ole vaikea ymmärtää, että kun Lenin sanoo — „Neuvostovalta ynnä sähköistäminen on kommunismi“ — niin sillä hän ei tahdo sanoa, että kommunismin aikana tulee olemaan jonkinlainen poliittinen valta, enempää kuin sitäkään, että kun me ryhdymme vakavasti sähköistämään maata, niin siten on kommunismi jo toteutettu.

Mitä Lenin tahtoi sanoa antaessaan tämän lausunnon? Käsittääkseni hän tahtoi sanoa vain sitä, että Neuvostovalta ei yksin riitä kommunismiin kulkemista varten, että kommunismiin kulkua varten on Neuvostovallan sähköistettävä maa ja **siirrettävä koko kansantalous suurtuotannon perustalle**, että Neuvostovalta on valmis kulkemaan tätä tietä päästäksemme kommunismiin. Leninin sanonta merkitsee vain Neuvostovallan **valmeutta** kulkea kommunismiin johtavaa tietä sähköistämisen kautta.

Me puhumme usein siitä, että tasavaltamme on sosialistinen. Merkitseekö se sitä, että me olemme jo toteuttaneet sosialismin, hävittäneet luokat ja lakkauttaneet valtion (sillä toteutettu sosialismi merkitsee valtion kuolemista vähitellen pois)? Tahi merkitseekö se sitä, että sosialismin aikana tulevat vielä olemaan luokat, valtio j.n.e.? On selvää, ettei se merkitse sitä. Onko meillä siinä tapauksessa oikeus nimittää tasavaltaamme sosialistiseksi? On, tietysti on. Miltä kannalta katsottuna? Siltä kannalta, että meillä on **päättäväisyyttä** ja että me olemme **valmiit** toteuttamaan sosialismin, hävittämään luokat j.n.e. Ehkäpä Te, toveri Kushtysev, suostutte kuulemaan Leninin mielipiteen tästä asiasta? Jos suostutte, niin kuulkaa:

„Tietääkseni ei ole ollut vielä sellaista henkilöä, joka harkitessaan kysymystä Venäjän taloudesta olisi kieltänyt tämän talouden olevan luonteeltaan siirtymiskauden taloutta. Ei yksikään kommunisti ole tietääkseni kieltänyt myöskään sitä, että sanonta sosialistinen neuvostotasavalta merkitsee Neuvostovallan päättäväisyyttä toteuttaa sosialismiin siirtyminen, eikä suinkaan uuden taloudellisen järjestelmän tunnustamista sosialistiseksi" (XXII osa, s. 513).

Lienee selvä.

Kommunistisin tervehdyksin *J. Stalin*

Joulukuun 28 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa

PERILLE ON LUISUTTU

Sen, että on välttämätöntä asettaa kysymys trotskilaisesta maanalaisesta järjestöstä kaikella selvyydellä, sanelee tämän järjestön koko viimeaikainen toiminta, joka pakoittaa puolueen ja Neuvostovallan suhtautumaan trotskilaisiin **periaatteellisesti toisin** kuin puolue suhtautui heihin XV edustajakokoukseen asti. Trotskilaisten avoin esiintyminen kaduilla marraskuun 7 pnä 1927 oli se käännekohta, jolloin trotskilainen järjestö osoitti, että se **ei sanoudu irti ainoastaan puoluekantaisuudesta, vaan myöskin neuvostojärjestelmästä.**

Tätä esiintymistä edelsi koko joukko puoluevastaisia ja neuvostovastaisia tekoja: valtiolle kuuluvan huoneiston (MVTU) anastaminen kokouksen pitoa varten, maanalaisten kirjapainojen järjestäminen y.m.s. Mutta XV edustajakokoukseen asti puolue toteutti trotskilaisen järjestön suhteen vielä sellaisia toimenpiteitä, jotka todistivat puoluejohdon halua saada aikaan trotskilaisten paraneminen, saada heidät tunnustamaan virheensä, saada heidät palaa-

maan puoluekantaisuuden tielle. Useiden vuosien kuluessa, vuoden 1923 väittelystä alkaen, puolue noudatti kärsivällisesti tätä linjaa — pääasiassa **ideologisen taistelun** linjaa. Ja vieläpä puolueen XV edustajakokouksessakin oli kysymys nimenomaan sellaisista toimenpiteistä trotskilaista järjestöä vastaan siitä huolimatta, vaikka trotskilaiset „olivat siirtyneet taktillista laatua olevista erimielisyyksistä **ohjelmallista** laatua oleviin erimielisyyksiin revisoiden Leninin katsantokantaa ja luisuen menshevismin kannalle". (XV edustajakokouksen päätöslauselma.)[65]

Vuosi, joka on kulunut XV edustajakokouksen ajoista, on osoittanut XV edustajakokouksen päätöksen olleen oikean, kun se erotti aktiiviset trotskilaiset toimihenkilöt puolueesta. **Vuoden 1928 kuluessa trotskilaiset muuttuivat lopullisesti maanalaisesta puoluevastaisesta ryhmästä maanalaiseksi neuvostovastaiseksi järjestöksi.** Siinä on **se uutuus**, mikä pakoitti Neuvostovallan elimet ryhtymään vuoden 1928 kuluessa rankaisutoimenpiteisiin tämän maanalaisen neuvostovastaisen järjestön toimihenkilöiden suhteen.

Proletaarisen diktatuurin valtaelimet eivät voi sallia, että proletariaatin diktatuurin maassa olisi olemassa maanalainen neuvostovastainen järjestö, vaikkapa mitättömän pienikin jäsenmäärältään, mutta jolla kuitenkin on omat kirjapainonsa, omat komiteansa ja joka koettaa järjestää neuvostovastaisia lakkoja ja joka luisuu valmentamaan kannattajiaan kansalaissotaan proletaarisen diktatuurin elimiä vastaan. Mutta nimenomaan niin alas ovat trotskilaiset, jotka olivat joskus ryhmä puolueen sisällä ja joista nyt on tullut maanalainen neuvostovastainen järjestö, luisuneet.

On ymmärrettävää, että kaikki se, mikä maassa on neuvostovastaista, menshevististä, kaikki se ilmaisee myötätuntoaan trotskilaisille ja ryhmittyy nyt trotskilaisten ympärille.

Trotskilaisten taistelulla puoluetta vastaan on ollut oma logiikkansa, ja tämä logiikka on johtanut trotskilaiset neuvostovastaiseen leiriin. Trotski aloitti siitä, että neuvoi vuoden 1928 tammikuussa hengenheimolaisiaan iskemään NKP(b):n johtoa asettamatta itseään Neuvostoliittoa vastaan. Taistelun logiikan vuoksi Trotski joutui kuitenkin siihen, että iskunsa NKP(b):n johtoa vastaan, proletaarisen diktatuurin johtavaa voimaa vastaan, hän suuntasi kiertämättä itseään proletariaatin diktatuuria vastaan, Neuvostoliittoa vastaan, koko meidän neuvostoyhteiskuntaamme vastaan.

Trotskilaiset pyrkivät kaikin keinoin saattamaan maan johtavan puolueen ja Neuvostovallan elimet huonoon maineeseen työväenluokan silmissä. 21.X.1928 päivätyssä ohjekirjeessä, joka oli lähetetty ulkomaille ja julkaistu ei vain luopio Maslovin lehdessä, vaan myöskin valkokaartilaislehdessä („Rulj“ [66] y.m.), Trotski esitti parjaavia neuvostovastaisia lausuntoja siitä, että nykyinen Neuvostoliitossa vallitseva järjestelmä on „kerenskiläisyyttä nurinpäin käännettynä“, kehoitti järjestämään lakkoja, ehkäisemään kollektiivisten sopimusten solmimiskamppailun ja itse asiassa valmistaa kaadereitaan uuden kansalaissodan mahdollisuuden varalta.

Toiset trotskilaiset puhuvat suoraan siitä, että kansalaissotaa valmisteltaessa ei pidä „välittää mistään, ei mistään kirjoitetuista tai kirjoittamattomista säännöistä“.

Punaisen Armeijan ja sen johtajien parjaus, jota trotskilaiset levittävät maanalaisessa ja ulkomaalaisessa luopioiden lehdistössä ja sen kautta rajantakaisessa valkokaartilaislehdistössä, on todisteena siitä, että trotskilaiset eivät kammoksu kansainvälisen porvariston suoranaista yllyttämistä Neuvostovaltion kimppuun. Punainen Armeija ja sen johtajat kuvataan näissä asiakirjoissa tulevan bonapartelaisen kumouksen armeijaksi. Samalla trotskilainen järjestö koettaa toisaalta pirstoa Kominternin jaostoja, tuoda Kominternin riveihin hajaannusta muodostamalla kaikkialla omia ryhmiään, ja toisaalta — yllyttää Neuvostoliiton kimppuun jo muutenkin Neuvostovaltiolle vihamielisiä aineksia.

Trotskilaisten kirjoitusten vallankumouksellinen fraasi ei enää kykene salaamaan trotskilaisten kehoitusten vastavallankumouksellista olemusta. Puolueen X edustajakokouksessa Lenin varoitti puoluetta Kronstadtin kapinan yhteydessä, että jopa „valkokaartilaisetkin pyrkivät maalaamaan ja osaavat maalata itsensä kommunisteiksi ja vieläpä heitä „vasemmistolaisemmiksikin“, kunhan vain saisivat heikennetyksi ja kukistetuksi proletaarisen vallankumouksen suojamuurin Venäjällä“. Samalla kertaa Lenin toi esimerkin siitä, miten menshevikit käyttävät NKP(b):n sisällä olevia erimielisyyksiä hyväkseen voidakseen sysätä eteenpäin ja tukea tosiasiallisesti Kronstadtin kapinallisia, eserriä ja valkokaartilaisia tekeytyen itse kapinan epäonnistuessa Neuvostovallan kannattajiksi vain muka hyvin pienin varauksin [67]. Trotskilaisten maanalainen järjestö on todistanut täydellisesti, että se on senluontoinen naamioitu järjestö, joka keskittää

nykyään ympärilleen kaikki proletaariselle diktatuurille vihamieliset ainekset. Trotskilainen järjestö täyttää nyt itse asiassa samaa tehtävää, jota aikoinaan Neuvostoliitossa täytti menshevikkien puolue sen taistellessa neuvostojärjestelmää vastaan.

Trotskilaisen järjestön **hajoitustyö** vaatii Neuvostovallan elinten taholta säälimätöntä taistelua tätä neuvostovastaista järjestöä vastaan. Siitä johtuvat ne OGPU:n toimenpiteet, joihin se viime aikoina on ryhtynyt tämän neuvostovastaisen järjestön likvidoimiseksi (vangitsemiset ja karkoitukset).

Todennäköisesti eivät läheskään kaikki puolueen jäsenet ymmärrä selvästi sitä, että entisen, NKP(b):n sisällä olleen trotskilaisen opposition ja nykyisen, NKP(b):n ulkopuolella olevan neuvostovastaisen trotskilaisen maanalaisen järjestön välille **on jo muodostunut ylipääsemätön kuilu.** Olisi kuitenkin jo aika ymmärtää ja käsittää tämä ilmeinen totuus. Sen tähden on kerrassaan sietämätöntä se „liberaalinen“ suhtautuminen trotskilaisen maanalaisen järjestön toimihenkilöihin, jota joskus ilmenee eräiden puolueen jäsenten taholta. Kaikkien puolueen jäsenten on se tajuttava. Enemmänkin, koko maalle, laajoille työläis- ja talonpoikaisjoukoille on selitettävä, että illegaalinen trotskilainen järjestö on neuvostovastainen, proletaariselle diktatuurille vihamielinen järjestö.

Harkitkoot myöskin ne trotskilaiset, jotka ovat puolitiessä, tätä uutta tilannetta, jonka heidän johtajansa ja trotskilaisen maanalaisen neuvostovastaisen järjestön toiminta on muodostanut.

Jompi kumpi: joko trotskilaisen maanalaisen neuvostovastaisen järjestön mukana puoluetta vastaan ja

proletaarista diktatuuria vastaan Neuvostoliitossa tahi täydellinen välien katkaiseminen trotskilaisten maanalaiseen neuvostovastaiseen järjestöön ja täydellinen kieltäytyminen kannattamasta millään tavalla tuota järjestöä.

Julkaistaan ensi kertaa

BUHARININ RYHMÄ JA OIKEISTO-POIKKEAMA PUOLUEESSAMME

Puheista NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetyssä istunnossa tammikuun lopulla ja helmikuun alussa 1929

(Lyhyt esitys)

Toverit! Täytyy todeta, niin surullista kuin se onkin, Buharinin erikoisen ryhmän muodostumisen tosiasia puolueessa, johon ryhmään kuuluvat Buharin, Tomski, Rykov. Tämän ryhmän olemassaolosta ei puolue aikaisemmin tiennyt mitään,— buharinilaiset salasivat huolellisesti puolueelta tuollaisen ryhmän olemassaolon tosiasian. Mutta nyt se on tullut selville ja ilmeiseksi.

Tällä ryhmällä, kuten sen lausunnosta näkyy, on oma erikoinen ryhmäohjelmansa, jonka se asettaa puolueen politiikkaa vastaan. Ensiksikin, se vaatii — vastoin puolueen nykyistä politiikkaa — teollisuutemme kehitysvauhdin alentamista ja väittää, että nykyinen teollisuuden kehitysvauhti on „tuhoisa". Toiseksi, se vaatii — myöskin vastoin puolueen politiikkaa — supistamaan kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyötä ja väittää, että kolhooseilla ja neuvostotiloilla ei ole eikä voi olla vakavaa osaa maataloutemme kehityksessä. Kolmanneksi, se vaatii — myöskin vastoin puolueen politiikkaa — täydellisen yksityiskauppavapauden säätämistä

ja luopumista valtion säännöstelevästä osuudesta kaupan alalla väittäen, että valtion säännöstelevä osuus tekee kaupan kehittämisen mahdottomaksi.

Toisin sanoen Buharinin ryhmä on oikeistouklonistien, antautujain ryhmä, joka ei taistele kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten likvidoimiseksi, vaan niiden vapaan kehityksen puolesta.

Samalla Buharinin ryhmä esiintyy kulakiston suhteen sovellettuja erikoistoimenpiteitä vastaan ja kulakkien „ylenmääräistä" verotusta vastaan ja syyttää kursailematta puoluetta siitä, että se näitä toimenpiteitä soveltaessaan toteuttaa muka itse asiassa „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalista riistoa". Tätä naurettavaa syytöstä Buharin tarvitsee voidakseen ottaa kulakit suojelukseensa, sotkien ja pannen tällöin samaan kasaan sekä työtätekevän talonpoikaiston että kulakiston.

Buharinin ryhmä vaatii, että puolue muuttaisi perin juurin politiikkaansa tämän ryhmän ohjelman hengessä. Se sanoo edelleen, että ellei puolueen politiikassa tapahdu muutosta, niin Buharin, Rykov ja Tomski ottavat eron.

Tällaiset ovat ne tosiasiat, jotka on todettu tässä Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetyssä istunnossa käydyn keskustelun aikana.

Sitä paitsi on todettu, että ryhmän toimeksiannosta Buharin on käynyt kulissientakaisia neuvotteluja Kamenevin kanssa buharinilaisten ja trotskilaisten blokin järjestämisestä puoluetta ja sen Keskuskomiteaa vastaan. Kun buharinilaiset eivät voineet toivoa ryhmäohjelmalleen voittoa puolueemme Keskuskomi-

teassa, niin he todennäköisesti pitivät tarpeellisena järjestää tuollaisen blokin puolueen Keskuskomitean selän takana.

Onko meillä aikaisemmin ollut erimielisyyksiä? Kyllä, on ollut. Erimielisyyksien ensimmäinen puuska tuli meillä ilmi Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon edellä (1928). Erimielisyydet koskivat samoja kysymyksiä: teollisuuden kehitysvauhtia, neuvostotiloja ja kolhooseja, täydellistä yksityiskauppavapautta ja erikoistoimenpiteitä kulakistoa vastaan. Täysistunnossa asia päättyi silloin kuitenkin yhtenäisen ja yhteisen päätöslauselman hyväksymiseen kaikista näistä kysymyksistä. Me kaikki silloin luulimme, että Buharin ja hänen kannattajansa luopuivat virheistään ja erimielisyydet katettiin hyväksymällä yhteinen päätöslauselma. Tällä pohjalla syntyikin tunnettu julkilausuma, jonka kaikki Politbyroon jäsenet allekirjoittivat (heinäkuussa 1928), yhtenäisyydestä Politbyroossa ja siitä, ettei siinä ole erimielisyyksiä.

Erimielisyyksien toinen puuska tuli meillä ilmi Keskuskomitean marraskuun täysistunnon edellä. Buharinin kirjoitus „Taloustieteilijän huomautuksia“ puhui aivan selvästi siitä, ettei Politbyroossa ole kaikki kunnossa, että joka tapauksessa ainakin yksi Politbyroon jäsenistä pyrkii tarkistamaan tai „oikomaan“ Keskuskomitean linjaa. Ainakaan meillä, Politbyroon jäsenenemmistöllä, ei ollut epäilyä siitä, etteikö kirjoitus „Taloustieteilijän huomautuksia“ olisi ollut puoluevastainen eklektinen kirjoitus, jonka tarkoituksena oli heikentää teollisuuden kehitysvauhtia ja saada aikaan muutos puolueemme maaseutupolitiikassa

Frumkinin tunnetun kirjeen hengessä. Tähän on lisättävä kysymys Rykovin, Buharinin ja Tomskin erosta. Asia on siten, että Rykov, Buharin ja Tomski tulivat silloin kontrolliluvuista päätöslauselmaa laativaan valiokuntaan ja ilmoittivat ottavansa eron. Kontrollilukuvaliokunnan työn kulussa kaikki erimielisyydet tulivat kuitenkin tavalla tai toisella poistetuiksi: teollisuuden nykyinen kehitysvauhti säilytettiin, neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön edelleen kehittäminen hyväksyttiin, kulakkien maksimaalinen verotus säilytettiin, valtion säännöstelevä osuus kaupan alalla niin ikään säilytettiin, naurettava puolueen syyttäminen „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riiston“ politiikasta hyljättiin valiokunnan kaikkien jäsenten nauraa hohottaessa ja kolmen erohakemus otettiin takaisin. Tuloksena oli yhteinen päätöslauselma kontrolliluvuista, jonka Pylitbyroon kaikki jäsenet hyväksyivät. Tuloksena oli tunnettu Politbyroon päätös siitä, että Politbyroon kaikki jäsenet antaisivat niin Keskuskomitean marraskuun täysistunnossa kuin myöskin sen ulkopuolella ilmoituksen Politbyroon sisäisestä yhtenäisyydestä ja siitä, ettei siinä ole erimielisyyksiä.

Olisimmeko me voineet silloin tietää, että Buharin, Rykov ja Tomski äänestävät yhteisen päätöslauselman puolesta vain näön vuoksi, että he pitävät omina tietoinaan erikoiset kohdat erimielisyyksistään puolueen kanssa, että Buharin ja Tomski tulevat teossa tosiasiallisesti kieltäytymään työstä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossa, Kominternissa ja „Pravdassa“, että Kamenevin arkistossa on jokin „muistiinpano“, josta käy selville, että meillä Keskus-

komitean sisällä on erikoinen ryhmä, jolla on oma ryhmäohjelmansa, ja että tämä ryhmä pyrkii blokkiin trotskilaisten kanssa puoluetta vastaan?

On selvää, ettemme voineet sitä tietää.

Nyt on kaikille selvää, että erimielisyyksiä on ja että erimielisyydet ovat vakavia. Näkyy, että Buharin ei saa rauhaa Frumkinin maineen vuoksi. Lenin oli tuhat kertaa oikeassa kirjoittaessaan Shljapnikoville jo vuonna 1916, että Buharin on „pirun horjuvainen politiikassa“ [68]. Nyt tuo horjuvaisuus on tarttunut Buharinista hänen ryhmänsä jäseniin.

Buharinilaisten suurin onnettomuus on siinä, että heillä on usko, vakaumus siitä, että kulakin helpottaminen ja valloilleen laskeminen on keino, jonka avulla voidaan ratkaista vilja- ja kaikki muut vaikeudet. He luulevat, että kun helpotetaan kulakin asemaa, ei rajoiteta sen riistopyrkimyksiä, annetaan sille vapaus j.n.e., niin vaikeudet häviävät ja maan poliittinen tilanne tulee paremmaksi. On tarpeetonta puhuakaan siitä, että tämä buharinilaisten usko kulakin pelastavaan osuuteen on niin naurettavaa järjettömyyttä, että sitä ei kannata edes arvostella. Buharinilaisten onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa, eivät ymmärrä sitä, että kulakki on työtätekevien vannoutunut vihollinen, koko järjestelmämme vannoutunut vihollinen. He eivät ymmärrä, että kulakin helpottamisen ja valloilleen päästämisen politiikka merkitsee maamme koko poliittisen aseman huonontamista, kapitalististen ainesten mahdollisuuksien nostamista maassa, sitä, että me menetämme maaseutuköyhälistön, että keskitalonpoika demoralisoituu ja suhteet maamme työväenluokkaan

katkeavat. He eivät ymmärrä, ettei minkäänlainen kulakin valloilleen päästäminen voi helpottaa viljavaikeuksiamme, sillä kulakki ei kuitenkaan anna vapaaehtoisesti viljaa hankintahintapolitiikan vallitessa ja valtion elinten säännöstellessä viljamarkkinoita, ja valtion kauppasäännöstelypolitiikasta me emme voi luopua, ellemme halua horjuttaa Neuvostojärjestelmää, proletariaatin diktatuuria. Buharinilaisten onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä näitä yksinkertaisia ja alkeellisia asioita. Minä en edes puhukaan siitä, että kapitalististen ainesten valloilleen päästämisen politiikkaa ei mitenkään voida sovittaa yhteen teoreettisesti eikä poliittisesti leniniläisen politiikan ja leninismin perusteiden kanssa.

Kaikki se on hyvin, voivat toverit sanoa, mutta missä on ulospääsy, mitä on tehtävä Buharinin ryhmän näyttämölle ilmaantumisen yhteydessä? Muodostuneesta tilanteesta ulospääsyä koskevasta asiasta on suurin osa tovereista jo lausunut mielipiteensä. Enemmistö tovereista vaatii, että kokous pysyisi lujana ja hylkäisi päättäväisesti Buharinin ja Tomskin erovaatimuksen (Rykov on jo ottanut takaisin erovaatimuksensa). Enemmistö tovereista vaatii, että Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetty istunto tuomitsisi Buharinin, Tomskin ja Rykovin oikeisto-opportunistisen antautumisohjelman, että se tuomitsisi Buharinin ja hänen ryhmänsä yrityksen muodostaa puoluevastainen blokki trotskilaisten kanssa. Yhdyn täydellisesti näihin ehdotuksiin.

Buharinilaiset eivät hyväksy tällaista ratkaisua. He haluaisivat, että heille turvattaisiin ryhmäkuntien

vapaus — vastoin puolueen sääntöjä. He haluaisivat, että heille turvattaisiin puolueen ja Keskuskomitean päätösten rikkomisvapaus — vastoin puolueen tärkeimpiä elinetuja. Herää kysymys — millä perusteella? Heidän käsityskantansa mukaan on asia siten, että jos puolueen rivijäsenet eivät täytä Keskuskomitean päätöksiä, niin heitä on rangaistava puoluelakien kaikella ankaruudella; mutta jos niin sanotut johtajat, sanokaamme Politbyroon jäsenet, rikkovat Keskuskomitean päätöksiä, niin heitä ei saa rangaista eikä edes alistaa yksinkertaisesti arvosteltavaksikaan, sillä arvostelua he pitävät tässä tapauksessa „kolhimisena".

On ymmärrettävää, että puolue ei voi asettua tälle väärälle kannalle. Jos me julistamme puolueessa johtajia varten toiset lait ja „tavallista kansaa" varten toiset lait, niin silloin meillä ei puolueesta eikä puoluekurista jää jäljelle mitään.

Valitetaan „kolhimisesta". Mutta nämä valitukset on harsittu kokoon valkoisella langalla. Jos Buharinilla on oikeus kirjoittaa sellainen tolkuton puoluevastainen kirjoitus kuin „Taloustieteilijän huomautuksia", niin sitä suuremmalla syyllä puolueen jäsenillä on oikeus arvostella sellaista kirjoitusta. Kun Buharin ja Tomski ottavat itselleen oikeuden rikkoa Keskuskomitean päätöstä kieltäytymällä itsepintaisesti työskentelemästä heille uskotuilla toimipaikoilla, niin sitä suuremmalla syyllä puolueen jäsenillä on oikeus arvostella heidän tuollaista käyttäytymistään. Jos sitä sanotaan „kolhimiseksi", niin selvittäkööt he meille, miten he siinä tapauksessa ymmärtävät itsekritiikkitunnuksen, tunnuksen puolueen sisäisestä demokratiasta j.n.e.

Sanotaan, että Lenin olisi varmasti menetellyt helläkätisemmin kuin Keskuskomitea nyt menettelee Tomskin ja Buharinin suhteen. Se on kerrassaan väärin. Asia on nyt siten, että kaksi Politbyroon jäsentä rikkoo järjestelmällisesti Keskuskomitean päätöksiä kieltäytyen itsepintaisesti jäämästä niille toimipaikoille, jotka puolue on heille antanut, ja puolueen Keskuskomitea, sen sijaan, että rankaisisi heitä, on jo kaksi kuukautta suostutellut heitä jäämään toimipaikoilleen. Mutta miten Lenin menetteli tällaisissa tapauksissa,— muistakaapa. Ettekö muista, miten Lenin ajoi Tomskin erään pienen virheen takia Turkestaniin.

Tomski. Zinovjevin ja osittain sinun siunaavalla myötävaikutuksella.

Stalin. Jos sinä haluat sanoa, että Leninin saattoi saada vakuuttuneeksi jostain sellaisesta, josta hän ei itse ollut vakuuttunut, niin sille voi vain nauraa... Muistakaapa toista tosiasiaa, esimerkiksi Shljapnikovin juttua, kun Lenin ehdotti erotettavaksi hänet Keskuskomiteasta siksi, että Shljapnikov oli Korkeimman Kansantalousneuvoston solussa arvostellut jotain Korkeimman Kansantalousneuvoston päätösluonnosta. Kuka voi kieltää, että Buharinin ja Tomskin nykyiset rikokset, kun he rikkovat karkeasti Keskuskomitean päätöksiä ja mitä ilmeisimmällä tavalla muodostavat uutta opportunistista ryhmäohjelmaa puoluetta vastaan, ovat monta kertaa pahempia kuin Tomskin ja Shljapnikovin tekoset yllämainitussa tapauksessa? Mutta siitä huolimatta Keskuskomitea ei ole vain vaatimatta, että joku heistä erotettaisiin Keskuskomiteasta tai komennettaisiin jonnekin Turkestaniin, vaan rajoittuu siihen, että yrittää saada

heidät jäämään toimipaikoilleen, paljastaen tietysti samalla heidän epäpuoluekantaiset ja usein jopa suorastaan puoluevastaiset asenteensa. Minkälaista helläkätisyyttä te vielä tarvitsette?

Eiköhän olisi oikeammin sanoa, että me, Keskuskomitean enemmistö, menettelemme buharinilaisten suhteen liian liberaalisesti ja kärsivällisesti, että me siten mahdollisesti tahtomattamme kannustamme heitä puoluevastaiseen ryhmäkunta-„työhön"?

Eiköhän ole tullut aika tehdä loppu tästä liberaalisuudesta?

Ehdotan, että hyväksyttäisiin tämän kokouksen osanottajien enemmistön ehdotus ja siirryttäisiin päiväjärjestyksessä oleviin asioihin.

Julkaistaan ensi kertaa

VASTAUS BILL-BELOTSERKOVSKILLE

Tov. Bill-Belotserkovski!

Kirjoitan suuresti myöhästyneenä. Mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

1) Minä pidän vääränä koko kysymyksen asettamista „oikeistolaisista“ ja „vasemmistolaisista“ kaunokirjallisuudessa (ja siis myöskin teatterissa). „Oikeisto“- ja „vasemmisto“-käsite on nykyään maassamme puoluekäsite, oikeastaan — puolueen sisäinen käsite. „Oikeistolaiset“ ja „vasemmistolaiset“ ovat henkilöitä, jotka ovat poikenneet puoleen tai toiseen puhtaasti puoluelinjalta. Sen vuoksi tuntuisi omituiselta käyttää näitä käsitteitä sellaisella ei-puoluealalla ja verrattomasti laajemmalla alalla kuin kaunokirjallisuuden, teatterin y.m. alalla. Näitä käsitteitä voidaan vielä soveltaa johonkin puoluekerhoon (kommunistiseen puoluekerhoon) kaunokirjallisuudessa. Tällaisen kerhon sisällä voi olla sekä „oikeistolaisia“ että „vasemmistolaisia“. Mutta niiden soveltaminen kaunokirjallisuuteen sen kehityksen nykyisessä vaiheessa, kaunokirjallisuuteen, jossa on kaikkia ja kaikenlaisia virtauksia aina neuvostovastaisiin ja

suorastaan vastavallankumouksellisiin asti,— merkitsee kaikkien käsitteiden kääntämistä ylösalaisin. Kaunokirjallisuudessa olisi parasta käyttää **luokkalaatua** olevia käsitteitä, tahi jopa sellaisia käsitteitä kuin „neuvostollinen", „neuvostovastainen", „vallankumouksellinen", „vallankumouksenvastainen" j.n.e.

2) Sanotusta johtuu, etten voi pitää „golovanovilaisuutta"[69] enempää „oikeistolaisena" kuin „vasemmistolaisenakaan" vaarana, sillä se on puoluevirtausten ulkopuolella. „Golovanovilaisuus" on laadultaan neuvostovastainen ilmiö. Se ei tietysti merkitse, että Golovanov itse ei voisi parantua, että hän ei voisi vapautua virheistään, että häntä olisi vainottava ja rangaistava silloinkin, kun hän on valmis luopumaan virheistään, että hänet pitää siten pakoittaa lähtemään ulkomaille.

Tahi esimerkiksi Bulgakovin „Pako", jota niin ikään ei voida pitää „vasemmisto"- tai „oikeisto"-vaaran ilmauksena. „Pako" ilmaisee säälin, ellei myötätunnon, herättämisyritystä neuvostovastaisen emigranttikunnan eräitä kerroksia kohtaan,— siis yritystä puolustella tai puolittain puolustella valkokaartilaisten asiaa. „Pako" nykyisessä asussaan on neuvostovastainen ilmiö.

Minulla muuten ei olisi mitään „Paon" näyttämölle asettamista vastaan, jos Bulgakov lisäisi kahdeksaan uneensa vielä yhden tai pari unta, joissa hän kuvaisi Neuvostoliiton kansalaissodan sisäiset sosiaaliset vieterit, jotta katsoja ymmärtäisi, että kaikkia noita omalla tavallaan „rehellisiä" Serafimeja ja kaikenlaisia yksityisdosentteja ei ajettu Venäjältä pois bolshevikkien oikkujen vuoksi, vaan siksi, että he

istuivat kansan niskassa („rehellisyydestään“ huolimatta), että karkoittaessaan tiehensä näitä „rehellisiä“ riiston kannattajia bolshevikit toteuttivat työläisten ja talonpoikain tahtoa ja menettelivät siksi aivan oikein.

3) Miksi Bulgakovin näytelmiä asetetaan näyttämölle niin usein? Nähtävästi siksi, että omia, näyttämölle asetettavaksi kelpaavia näytelmiä ei riitä. Näytelmien puutteessa on myös „Turbinien päivät“ näytelmä. On tietenkin hyvin helppoa „arvostella“ ja vaatia kieltoa epäproletaarisen kirjallisuuden suhteen. Mutta kaikkein helpointa ei voida pitää kaikkein parhaana. Kysymys ei ole kiellosta, vaan siitä, että vanha ja uusi epäproletaarinen makulatuuri ahdistetaan askel askeleelta pois näyttämöltä kilpailun avulla, luomalla luonteeltaan neuvostollisia, oikeita, mielenkiintoisia, taiteellisia näytelmiä, jotka voivat korvata sen. Mutta kilpailu on suuri ja vakava asia, sillä vain kilpailun olosuhteissa voidaan saada aikaan proletaarisen kaunokirjallisuutemme muovautuminen ja kristalloituminen.

Mitä tulee itseensä näytelmään „Turbinien päivät“, niin se ei ole niinkään huono, sillä siitä on enemmän hyötyä kuin vahinkoa. Älkää unohtako, että tästä näytelmästä katsojalle jäävä perusvaikutelma on suotuisa bolshevikeille: „kun kerran sellaisten henkilöiden, kuin Turbinien, on pakko laskea aseensa ja alistua kansan tahtoon ja tunnustaa asiansa hävinneen lopullisesti,— niin se merkitsee, että bolshevikit ovat voittamattomia, että heille, bolshevikeille, ei mahda mitään“. „Turbinien päivät“ on näytös bolshevismin murtumattomasta voimasta.

Tekijä ei tietenkään ole missään määrin „syyllinen“ tähän näytökseen. Mutta mitä se meille kuuluu?

4) On totta, että tov. Sviderskillä on usein mitä uskomattomimpia virheitä ja vääristelyjä. Mutta totta on myöskin se, että Ohjelmistokomitea tekee työssään yhtä paljon virheitä, vaikkakin toiseen suuntaan. Muistakaa „Purppurasaarta“, „Tasa-arvoisten salaliittoa“ ja muuta samanlaista makulatuuria, jota jostain syystä mielihyvin lasketaan todella porvarilliseen Kamariteatteriin.

5) Mitä tulee „huhuihin“ „liberalismista“, niin parempi on olla puhumatta siitä,—jättäkää „huhut“ moskovalaisten torimummojen huoleksi.

J. Stalin

Helmikuun 2 pnä 1929

Julkaistaan ensi kertaa

„KRASNYI TREUGOLNIKIN“ TYÖMIEHILLE JA TYÖLÄISNAISILLE

Kunnioitettavat toverit, „Krasnyi Treugolnikin“ työmiehet ja työläisnaiset! Ottakaa vastaan ystävällinen tervehdykseni sen johdosta, että „Krasnyi Treugolnik“ siirtyy 7-tuntiseen työpäivään.

Kapitalistisissa maissa teidän veljenne ja sisarenne tekevät työtä 10—12—14 tuntia päivässä. Me, työväen ja talonpoikain valtion työmiehet ja työläisnaiset, tulemme tästä lähtien työskentelemään 7 tuntia päivässä.

Tietäkööt kaikki, että Neuvostoliiton työläiset ovat koko maailman työväenluokan eturiveissä!

Tulkoon lipustamme — sosialismin rakentamisen lipusta — kaikkien maiden työläisten lippu!

Pyydän anteeksi, ettei minulla ole mahdollisuutta tulla luoksenne osallistuakseni juhlaanne.

J. Stalin

Helmikuun 2 pnä 1929

„Leningradskaja Pravda“ № 28,
helmikuun 3 pnä 1929

SÄHKÖSANOMA PROSKUROVIIN ENSIMMÄISEN PUNAISEN KASAKKARYKMENTIN PUNA-ARMEIJALAISILLE, PÄÄLLYSTÖLLE JA POLIITTISEN TYÖN TEKIJÖILLE[70]

Veljellinen tervehdys punaisen ratsuväkidivisioonan Ensimmäisen punaisen kasakkarykmentin puna-armeijalaisille, päällystölle ja poliittisen työn tekijöille. Toivotan menestystä työssä ja voittoa työläisten ja talonpoikain vihollisista.

Stalin

Helmikuun 22 pnä 1929

Julkaistaan ensi kertaa

TERVEHDYS „SELSKOHOZJAISTVENNAJA GAZETALLE“

Tervehdys ja parhaat toivomukseni „Selskohozjaistvennaja Gazetalle“[71]! Toivotan sille menestystä maatalouden kehitystä koskevien kysymysten kehittelyssä ja valaisemisessa marxilais-lenininiläisen teorian pohjalla.

Toivokaamme, että se pystyy muuttumaan niiden aktiivisten rakentajatyöntekijäin järjestäväksi keskukseksi, jotka vievät eteenpäin maataloutemme sosialistisen uudestirakentamisen vaikeaa tehtävää.

J. Stalin

„Selskohozjaistvennaja Gazeta“ № 1, maaliskuun 1 pnä 1929

KANSALLISUUSKYSYMYS JA LENINISMI

Vastaus Meshkoville, Kovaltshukille ja muille tovereille

Olen saanut kirjeenne. Ne ovat analoogisia monien muiden samaa aihetta koskevien kirjeiden kanssa, joita olen viime kuukausien aikana saanut muiltakin tovereilta. Päätin kuitenkin vastata nimenomaan teille sen tähden, että te asetatte kysymykset suorasukaisemmin ja autatte siten asian selvittämistä. Totta kyllä, asetetut kysymykset te ratkaisette kirjeissänne väärin, mutta se on eri asia, siitä puhumme myöhemmin.

Siirtykäämme asiaan.

1. „KANSAKUNTA"-KÄSITE

Venäjän marxilaisilla on jo kauan ollut oma kansakuntateoriansa. Tämän teorian mukaan kansakunta on historiallisesti muodostunut ihmisten pysyvä yhteisyys, joka on syntynyt neljän perustunnusmerkin yhteisyyden pohjalla, nimittäin: kielen yhteisyyden, alueen yhteisyyden, taloudellisen elämän yhteisyyden ja kansallisen kulttuurin erikoisuuksien

yhteisyydessä ilmenevien psyykillisten piirteiden yhteisyyden pohjalla. Kuten tunnettua, tämä teoria on tullut puolueessamme yleisesti tunnustetuksi.

Kuten kirjeistänne näkyy, te pidätte tätä teoriaa riittämättömänä. Sen tähden te ehdotatte lisättäväksi kansakunnan neljään tunnusmerkkiin viidennen tunnusmerkin, nimittäin: oman erikoisen kansallisen valtion olemassaolon. Te olette sitä mieltä, että ilman tätä viidettä tunnusmerkkiä ei kansakuntaa ole eikä voi olla.

Olen sitä mieltä, että ehdottamanne kaavio, joka sisältää „kansakunta"-käsitteen uuden, viidennen tunnusmerkin — on syvästi virheellinen eikä sitä voida puolustaa enempää teoreettisesti kuin käytännöllispoliittisestikaan.

Teidän kaavionne mukaan kansakunniksi pitäisi tunnustaa vain sellaiset kansakunnat, joilla on oma, muista erillinen, valtionsa, mutta kaikki sorretut kansakunnat, joilla ei ole itsenäistä valtiota, pitäisi jättää pois kansakuntakategoriasta, ja samalla pitäisi sorrettujen kansakuntien taistelu kansallista sortoa vastaan sekä siirtomaakansojen taistelu imperialismia vastaan poistaa „kansallisen liikkeen", „kansallisen vapausliikkeen" käsitteestä.

Enemmänkin. Kaavionne mukaan pitäisi väittää, että:

a) irlantilaiset ovat tulleet kansakunnaksi vasta „Irlannin vapaavaltion" muodostamisen jälkeen, mutta siihen asti ne eivät olleet kansakunta;

b) norjalaiset eivät olleet kansakunta ennen Norjan eroamista Ruotsista, vaan tulivat kansakunnaksi vasta tuon eroamisen jälkeen;

c) ukrainalaiset eivät olleet kansakunta silloin, kun Ukraina kuului tsaristiseen Venäjään, vaan tulivat kansakunnaksi vasta Neuvosto-Venäjästä eroamisensa jälkeen Keskus-Radan ja hetmanni Skoropadskin aikana, ja että ne lakkasivat jälleen olemasta kansakunta sen jälkeen, kun liittivät oman Ukrainan Neuvostotasavaltansa muiden Sosialististen Neuvostotasavaltojen kanssa Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi.

Tällaisia esimerkkejä voisi esittää hyvin paljon. Ilmeistä on, että tällaisiin järjettömiin johtopäätöksiin johtavaa kaaviota ei voida pitää tieteellisenä kaaviona.

Käytännöllis-poliittisesti kaavionne johtaa kiertämättä kansallisen, imperialistisen sorron puolustelemiseen, sorron, jonka toteuttajat itsepintaisesti eivät tunnusta sorrettuja ja vajaaoikeudellisia kansakuntia, joilla ei ole omaa, erillistä kansallista valtiotaan, todellisiksi kansakunniksi ja ovat sitä mieltä, että tämä seikka antaa heille oikeuden sortaa näitä kansakuntia.

Minä en edes puhukaan siitä, että kaavionne johtaa Neuvostotasavalloissamme olevien porvarillisten natsionalistien puolustelemiseen, jotka väittävät, että neuvostokansakunnat ovat lakanneet olemasta kansakuntia sen jälkeen, kun ne liittivät kansalliset Neuvostotasavaltansa Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi.

Näin on sen kysymyksen laita, joka koskee venäläisen marxilaisen kansakuntateorian „täydentämistä“ ja „korjaamista“.

Jää vain yksi mahdollisuus: tunnustaa, että venäläinen marxilainen kansakuntateoria on ainoa oikea teoria.

2. KANSAKUNTIEN SYNTYMINEN JA KEHITYS

Eräs vakavimpia virheitänne on se, että te panette kaikki nykyään olemassaolevat kansakunnat samaan kasaan ettekä näe periaatteellista eroa niiden välillä. Maailmassa on erilaisia kansakuntia. On kansakuntia, jotka ovat kehittyneet nousevan kapitalismin kaudella, jolloin porvaristo feodalismia ja feodaalista pirstoutuneisuutta hävittäessään keräsi kansakunnan yhteen ja sementoi sen. Ne ovat niin sanottuja „nykyaikaisia" kansakuntia.

Te väitätte, että kansakunnat ovat syntyneet ja olleet olemassa jo ennen kapitalismia. Mutta miten kansakunnat ovat voineet syntyä ja olla olemassa ennen kapitalismia, feodalismin kaudella, jolloin maat olivat pirstottuina erillisiksi, itsenäisiksi ruhtinaskunniksi, joiden väliltä ei ainoastaan puuttunut kansallisia yhdyssiteitä, vaan jotka kielsivät jyrkästi sellaisten yhdyssiteiden tarpeellisuudenkin? Vastoin teidän virheellisiä väitteitänne ei kapitalismia edeltäneellä kaudella ollut eikä voinutkaan olla kansakuntia, koska silloin ei vielä ollut kansallisia markkinoita, ei ollut taloudellisen eikä kulttuurielämän kansallisia keskuksia, ei siis ollut niitä tekijöitä, jotka hävittävät kyseisen kansan taloudellisen pirstoutuneisuuden ja yhdistävät tämän kansan siihen asti erillään olleita osia yhdeksi kansalliseksi kokonaisuudeksi.

Kansakunnan ainekset — kieli, alue, kulttuurin yhteisyys j.n.e.— eivät tietysti ole tipahtaneet taivaasta, vaan muodostuneet vähitellen, jo kapitalismia edeltäneellä kaudella. Mutta nämä ainekset olivat itumuodossaan ja parhaassa tapauksessa ne olivat vain

mahdollisuutena siinä mielessä, että vissien suotuisten ehtojen vallitessa kansakunta voi tulevaisuudessa muodostua. Mahdollisuus muuttui todellisuudeksi vasta nousevan kapitalismin kaudella, kapitalismin, jolla olivat kansalliset markkinansa sekä taloudelliset ja kulttuurikeskuksensa.

Tässä yhteydessä on paikallaan palauttaa mieleen Leninin erinomaiset sanat kansakuntien syntymistä koskevasta kysymyksestä, sanat, jotka hän lausui kirjassaan „Mitä ovat „kansan ystävät“ ja miten he taistelevat sosialidemokraatteja vastaan?“. Polemisoidessaan narodnikki Mihailovskia vastaan, joka johtaa kansallisten yhteyksien ja kansallisen yhtenäisyyden syntymisen sukuyhteyksien kehityksestä, Lenin sanoo:

„Siis kansalliset yhteydet ovat sukuyhteyksien jatkumista ja yleistymistä! Hra Mihailovski on nähtävästi ammentanut yhteiskuntahistorian käsityksensä siitä lastentarusta, jota opetetaan lukiolaisille. Tämän oppikaavan mukaan yhteiskuntahistoria on sellainen, että ensin oli perhe, tuo jokaisen yhteiskunnan solu... ja sitten perhe muka laajeni heimoksi ja heimo edelleen valtioksi. Kun hra Mihailovski tärkeän näköisenä toistaa tuota lapsellista lorua, niin se todistaa kaiken muun ohella vain sitä, ettei hänellä ole pienintäkään käsitystä edes Venäjän historian kulusta. Joskin voidaan puhua sukuyhteisön elämästä muinaisella Venäjällä, niin keskiajalla, Moskovan valtakunnan kaudella, näitä sukuyhteyksiä epäilemättä ei enää ollut, s.o. valtio ei pohjautunut lainkaan sukuliittoihin, vaan paikallisiin liittoihin: tilanherrat ja luostarit ottivat itselleen talonpoikia eri seuduilta ja siten syntyneet yhteisöt olivat puhtaasti alueellisia liittoja. Tuskin voitanee kuitenkaan puhua sanan varsinaisessa mielessä kansallisista yhteyksistä sinä aikana: valtio oli hajaantuneena erillisiksi „maakunniksi“, osaksi jopa ruhtinaskunniksikin, joissa säilyivät selvästi entisen autonomian jäljet, hallintotoimen erikoisuudet, joskus omat erikoiset sotajoukotkin (kunkin seudun bojarit lähtivät sotaan

omine rykmentteineen), erikoiset tullirajat j.n.e. Vasta Venäjän historian uudelle ajalle (noin XVII vuosisadalta lähtien) on luonteenomaista kaikkien näiden alueiden, maakuntien ja ruhtinaskuntien todellinen sulautuminen yhdeksi kokonaisuudeksi. Tätä yhteensulautumista eivät aiheuttaneet sukuyhteydet, kunnioitettavin hra Mihailovski, eikä edes niiden jatkuminen ja yleistyminen, vaan se johtui eri alueiden välisen vaihdon kasvamisesta, vähitellen kasvavasta tavaranvaihdosta, eri seutujen pienten paikallisten markkinain keskittymisestä yhtenäisiksi yleisvenäläisiksi markkinoiksi. Kun tämän prosessin johtajina ja isäntinä olivat kauppias-kapitalistit, niin näiden kansallisten yhteyksien luominen ei ollut mitään muuta kuin porvarillisten yhteyksien luomista" (kts. I osa, s. 72—73 [72]).

Näin on sen kysymyksen laita, joka koskee niin sanottujen „nykyaikaisten" kansakuntien muodostumista.

Porvaristo ja sen natsionalistiset puolueet olivat ja pysyvät tällaisten kansakuntien tärkeimpänä johtavana voimana tuolla kaudella. Luokkarauha kansakunnan sisällä „kansakunnan yhtenäisyyden" nimessä; oman kansakunnan alueen laajentaminen vieraiden kansallisten alueiden anastamisen tietä; epäluottamus ja viha vieraita kansakuntia kohtaan; vähemmistökansallisuuksien tukahduttaminen; yhteisrintama imperialismin kanssa — sellainen on näiden kansakuntien aatteellinen ja yhteiskunta-poliittinen pakaasi.

Sellaiset kansakunnat on luonnehdittava porvarillisiksi kansakunniksi. Sellaisia ovat esimerkiksi ranskalainen, englantilainen, italialainen, pohjoisamerikkalainen ja muut niiden kaltaiset kansakunnat. Samanlaisia porvarillisia kansakuntia olivat venäläinen, ukrainalainen, tatarilainen, armenialainen, gruusialainen ynnä muut Venäjän kansakunnat ennen

proletariaatin diktatuurin ja Neuvostojärjestelmän pystyttämistä maassamme.

Käsitettävää on, että sellaisten kansakuntien kohtalo on sidottu kapitalismin kohtaloon, että kapitalismin hävitessä sellaisten kansakuntien täytyy poistua näyttämöltä.

Juuri tuollaisia porvarillisia kansakuntia tarkoitetaan Stalinin kirjasessa „Marxilaisuus ja kansallisuuskysymys", kun siinä sanotaan, että „kansakunta ei ole yksinomaan historiallinen kategoria, vaan määrätyn kauden, nousevan kapitalismin kauden historiallinen kategoria", että „olemukseltaan porvarillisen kansallisen liikkeen kohtalo on luonnollisesti sidottu porvariston kohtaloon", että „kansallisen liikkeen lopullinen lakkaaminen on mahdollinen vasta porvariston kukistuttua", että „vain sosialismin valtakunnassa voidaan pystyttää täydellinen rauha" [73].

Näin on porvarillisia kansakuntia koskevan kysymyksen laita.

Mutta maailmassa on toisenlaisiakin kansakuntia. Ne ovat uusia — neuvostokansakuntia, jotka ovat kehittyneet ja muotoutuneet vanhojen, porvarillisten kansakuntien pohjalla kapitalismin kukistamisen jälkeen Venäjällä, porvariston ja sen natsionalististen puolueiden likvidoimisen jälkeen, Neuvostojärjestelmän pystyttämisen jälkeen.

Työväenluokka ja sen internationalistinen puolue ovat se voima, joka sitoo näitä uusia kansakuntia lujasti yhteen ja johtaa niitä. Työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liitto kansakunnan sisällä kapitalismin jätteiden likvidoimiseksi sosialismin voitokkaan rakentamisen nimessä; kansallisuussorron

jätteiden hävittäminen kansakuntien ja vähemmistökansallisuuksien tasa-arvoisuuden ja vapaan kehityksen nimessä; natsionalismin jätteiden hävittäminen kansojen välisen ystävyyden aikaansaamisen ja internationalismin lujittamisen nimessä; yhteisrintama kaikkien sorrettujen ja vajaa-oikeudellisten kansakuntien kanssa taistelussa anastuspolitiikkaa ja valtaussotia vastaan, taistelussa imperialismia vastaan, — sellaisia ovat näiden kansakuntien henkiset ja yhteiskunnallispoliittiset piirteet.

Tällaiset kansakunnat on luonnehdittava sosialistisiksi kansakunniksi.

Nämä uudet kansakunnat ovat syntyneet ja kehittyneet vanhojen, porvarillisten kansakuntien perustalla kapitalismin hävittämisen tuloksena, — niiden perinpohjaisen uudestimuodostumisen tietä, mikä on tapahtunut sosialismin hengessä. Kukaan ei voi kieltää sitä, etteivätkö Neuvostoliiton nykyiset sosialistiset kansakunnat — venäläinen, ukrainalainen, bielovenäläinen, tatarilainen, bashkirilainen, uzbekkilainen, kazakhilainen, azerbaidzhanilainen, gruusialainen, armenialainen ja muut kansakunnat — eroaisi perinpohjaisesti vastaavista entisistä, vanhan Venäjän porvarillisista kansakunnista niin luokkakokoonpanoltaan ja henkisiltä piirteiltään kuin myös yhteiskuntapoliittisilta eduiltaan ja pyrkimyksiltäänkin.

Tällaisia ovat kansakuntien kaksi tyyppiä, jotka historia tuntee.

Te ette hyväksy sitä, että kansakuntien, tässä tapauksessa vanhojen, porvarillisten kansakuntien kohtalo sidotaan kapitalismin kohtaloon. Te ette hyväksy sitä väittämää, että yhdessä kapitalismin hävittämisen

kanssa tulevat likvidoiduiksi vanhat, porvarilliset kansakunnat. Mutta mihinkä muuhun näiden kansakuntien kohtalo sitten voitaisiin sitoa, ellei kapitalismin kohtaloon? Onko vaikea käsittää, että yhdessä kapitalismin häviämisen kanssa on sen synnyttämien porvarillisten kansakuntienkin hävittävä? Vai luuletteko te, että vanhat, porvarilliset kansakunnat voivat olla olemassa ja kehittyä neuvostojärjestelmän aikana, proletariaatin diktatuurin aikana? Sitä vielä puuttuisi...

Te pelkäätte, että kapitalismin aikana olevien kansakuntien likvidoiminen merkitsee kansakuntien likvidoimista yleensä, kaikkien kansakuntien likvidoimista. Miksi, millä perusteella? Ettekö te tosiaankaan tiedä, että porvarillisten kansakuntien lisäksi on olemassa vielä muitakin kansakuntia, sosialistisia kansakuntia, jotka ovat paljon yhtenäisempiä ja elinvoimaisempia kuin mikään porvarillinen kansakunta?

Teidän virheenne onkin juuri se, että te ette näe muita kansakuntia kuin porvarilliset kansakunnat, — teiltä on siis jäänyt huomaamatta sosialististen kansakuntien muodostumisen kokonainen kausi Neuvostoliitossa, jotka kansakunnat syntyivät vanhojen, porvarillisten kansakuntien raunioilla.

Siinähän se kysymys juuri onkin, että porvarillisten kansakuntien likvidoiminen ei merkitse kansakuntien likvidoimista yleensä, vaan ainoastaan porvarillisten kansakuntien likvidoimista. Vanhojen, porvarillisten kansakuntien raunioille syntyvät ja kehittyvät uudet sosialistiset kansakunnat, jotka ovat paljon yhtenäisempiä kuin mikään porvarillinen kansakunta, sillä ne ovat vapaita porvarillisia kansakuntia jäytävistä sovit-

tamattomista luokkaristiriidoista, ja ne ovat paljon yleiskansallisempia kuin mikään porvarillinen kansakunta.

3. KANSAKUNTIEN JA KANSALLISTEN KIELTEN TULEVAISUUS

Te teette vakavan virheen asettaessanne yhtäläisyysmerkin kahden kauden välille, joista toinen käsittää sosialismin voiton kauden yhdessä maassa ja toinen sosialismin voiton maailman mitassa, väittämällä, että ei ainoastaan sosialismin voittaessa maailman mitassa, vaan myöskin sosialismin voittaessa yhdessä maassa on mahdollista ja välttämätöntä kansallisten erilaisuuksien ja kansallisten kielten häviäminen, kansakuntien yhteensulautuminen sekä yhden yhteisen kielen muodostuminen. Tämän yhteydessä te sekoitatte toisiinsa kaksi vallan erilaista seikkaa: „kansallisuussorron hävittämisen" „kansallisten erilaisuuksien likvidoimiseen" sekä „kansallisten valtioraja-aitojen hävittämisen" „kansakuntien poiskuolemiseen" ja „kansakuntien yhteensulautumiseen".

Ei voida olla tähdentämättä sitä, että näiden erilaisten käsitteiden sekoittaminen on marxilaisille kerrassaan sallimatonta. Meillä, meidän maassamme, kansallisuussorto on hävitetty jo aikoja sitten, mutta siitä ei lainkaan seuraa, että kansalliset erilaisuudet olisivat hävinneet ja maamme kansakunnat likvidoitu. Meillä, meidän maassamme, on jo kauan sitten hävitetty pois kansalliset valtioraja-aidat rajavartiostoineen ja tullilaitoksineen, mutta siitä ei lainkaan seuraa, että kansakunnat olisivat jo sulautuneet yhteen ja kansalliset kielet hävinneet pois, että nämä kielet

olisi korvattu jonkinlaisella yhdellä, maamme kaikille kansakunnille yhteisellä kielellä.

Te ette ole tyytyväisiä Idän kansojen kommunistisessa yliopistossa (vuonna 1925)[74] pitämääni puheeseen, jossa minä kiellän sellaisen teesin olevan oikean, että sosialismin voittaessa **yhdessä maassa**, esimerkiksi meidän maassamme, kansalliset kielet muka kuolevat, kansakunnat sulautuvat yhteen ja kansallisten kielten tilalle ilmaantuu yksi yhteinen kieli.

Te olette sitä mieltä, että tämä lausuntoni on ristiriidassa Leninin tunnetun teesin kanssa siitä, että sosialismin tarkoituksena ei ole ainoastaan ihmiskunnan pieniksi valtioiksi pirstoutuneisuuden ja kansakuntien kaikenlaisen eristyneisyyden hävittäminen, ei ainoastaan kansakuntien lähentäminen toisiinsa, vaan myöskin niiden yhteensulattaminen.

Edelleen, te olette sitä mieltä, että se on ristiriidassa toisenkin leniniläisen teesin kanssa siitä, että sosialismin voittaessa **maailman mitassa** alkaa kansallisten erilaisuuksien ja kansallisten kielten häviäminen, että tällaisen voiton jälkeen kansallisten kielten tilalle alkaa tulla yksi yhteinen kieli.

Se on kerrassaan väärin, toverit. Se on syvä erehdys.

Puhuin jo edellä, että marxilaiselle ei ole sallittua sekoittaa ja panna yhteen kasaan sellaisia luonteeltaan erilaisia ilmiöitä kuin „sosialismin voitto yhdessä maassa“ ja „sosialismin voitto maailman mitassa“. Ei pidä unohtaa, että nämä erilaatuiset ilmiöt heijastavat kahta aivan erilaista aikakautta, jotka eivät eroa toisistaan vain ajan suhteen (mikä on erittäin tärkeää), vaan myöskin itse olemukseltaan.

Kansallista epäluottamusta, kansallista eristyneisyyttä, kansallisuusvihaa ja kansallisia selkkauksia eivät tietenkään aiheuta ja pidä yllä mitkään „synnynnäiset“ kansallisen vihamielisyyden tunteet, vaan imperialismin pyrkimys alistaa vieraita kansakuntia ja näiden kansakuntien pelko kansallisen orjuutuksen uhan edessä. Epäilemätöntä on, että niin kauan, kun maailman imperialismi on olemassa, tulee olemaan myöskin tämä pyrkimys ja tämä pelko, — siis valtavassa enemmistössä maita tulee olemaan sekä kansallista epäluottamusta, kansallista eristyneisyyttä, kansallisuusvihaa sekä kansallisia selkkauksia. Voidaanko väittää, että sosialismin voitto ja imperialismin likvidoiminen yhdessä maassa merkitsevät imperialismin ja kansallisuussorron likvidoimista suuremmassa osassa maita? Selvää on, että ei voida. Mutta tästä seuraa, ettei sosialismin voitto yhdessä maassa, siitä huolimatta, että se heikentää huomattavasti maailman imperialismia, kuitenkaan luo eikä voi luoda ehtoja, jotka ovat välttämättömiä maailman kansakuntien ja kansallisten kielten yhteensulautumiselle yhdeksi kokonaisuudeksi.

Ennen kaikkea siinä sosialismin voiton kausi maailman mitassa eroaakin sosialismin voiton kaudesta yhdessä maassa, että se likvidoi imperialismin **kaikissa maissa**, hävittää niin vieraiden kansakuntien orjuuttamispyrkimyksen kuin myöskin kansallisen orjuutuksen uhkan aiheuttaman pelon, hävittää kansallisen epäluottamuksen ja kansallisuusvihan juuriaan myöten, liittää kansakunnat yhteen maailman sosialistisen talouden yhtenäiseksi järjestelmäksi ja luo siten ne realiset ehdot, jotka ovat välttämättömiä kaikkien kan-

sakuntien asteittaiselle yhteensulautumiselle yhdeksi kokonaisuudeksi.

Sellainen on näiden kahden kauden välinen peruseroavaisuus.

Ja tästä seuraa, että näiden kahden erilaisen kauden sekoittaminen ja samaan kasaan paneminen merkitsee anteeksiantamattoman virheen tekemistä. Ottakaamme puheeni Idän työtätekevien kommunistisessa yliopistossa. Siinä sanotaan:

„Puhutaan (esimerkiksi Kautsky puhuu) ihmiskunnan yhden yleiskielen luomisesta kaikkien muiden kielten kuollessa pois sosialismin kaudella. Minä en oikein usko tähän kaikkikäsittävän yhden kielen teoriaan. Kokemus ei ainakaan puhu tämän teorian puolesta, vaan sitä vastaan. Tähän saakka on asianlaita ollut niin, että sosialistinen vallankumous ei ole vähentänyt, vaan lisännyt kielten lukua, sillä ravistellen ihmiskunnan syvimpiä pohjakerroksia liikkeelle ja nostaen niitä poliittiselle areenalle se herättää uuteen elämään koko joukon uusia ennen tuntemattomia tai vähän tunnettuja kansallisuuksia. Kukapa olisi uskonut, että entisellä tsaarin Venäjällä oli vähintään 50 kansakuntaa ja kansallista ryhmää? Ja kuitenkin Lokakuun vallankumous, joka katkoi entiset kahleet ja nosti esiin koko joukon unohdettuja kansoja ja kansallisuuksia, antoi niille uuden elämän ja uuden kehityksen“ [75].

Tästä lainauksesta näkyy, että minä esiinnyin Kautskyn tapaisia ihmisiä vastaan, joka (s.o. Kautsky) on aina ollut ja on diletantti kansallisuuskysymyksessä, ei ymmärrä kansakuntien kehityksen mekaniikkaa ja jolla ei ole käsitystä kansakuntien kestävyyden suunnattomasta voimasta, joka pitää mahdollisena kansakuntien yhteensulautumisen jo kauan ennen sosialismin voittoa, jo porvarillis-demokraattisen järjestelmän aikana, joka ylistellen orjallisesti saksalais-

ten assimiloimis-„työtä“ Tshekkiassa väittää kevytmielisesti, että tshekkiläiset on miltei saksalaistettu, että tshekkiläisillä ei ole kansakuntana tulevaisuutta.

Tästä lainauksesta näkyy edelleen, että minä en tarkoittanut puheessani sosialismin voiton kautta **maailman mitassa**, vaan yksinomaan sosialismin voiton kautta **yhdessä maassa**. Samalla minä väitin (ja väitän edelleenkin), että sosialismin voiton kausi yhdessä maassa ei luo niitä ehtoja, jotka ovat välttämättömiä kansakuntien ja kansallisten kielten yhteensulautumiselle, vaan päinvastoin, tämä kausi luo suotuisat olot tsaristisen imperialismin ennen sortamien, mutta neuvostovallankumouksen nyt kansallisesta sorrosta vapauttamien kansakuntien uudestisyntymiselle ja kukoistukselle.

Ja lopuksi tästä lainauksesta näkyy, että te ette ole huomanneet suunnatonta eroa kahden erilaisen historiallisen kauden välillä ja sen vuoksi ette ole ymmärtäneet Stalinin puheen ajatusta, vaan olette kaiken tämän seurauksena sotkeutuneet omien virheittenne sokkeloihin.

Siirtykäämme Leninin teeseihin kansakuntien poiskuolemisesta ja yhteensulautumisesta sosialismin voiton jälkeen maailman mitassa.

Tässä on eräs Leninin teeseistä, joka on otettu vuonna 1916 julkaistusta Leninin kirjoituksesta „Sosialistinen vallankumous ja kansakuntien itsemääräämisoikeus“ ja jota te ette kirjeissänne jostain syystä lainaa täydellisesti:

„Sosialismin tarkoituksena ei ole ainoastaan ihmiskunnan pieniksi valtioiksi pirstoutuneisuuden ja kansallisuuksien kaikkinaisen eristyneisyyden hävittäminen, ei ainoastaan kansakuntien

lähentäminen toisiinsa, vaan myöskin niiden yhteensulattaminen... Samalla tavalla kuin ihmiskunta voi päästä luokkien hävittämiseen vain siirtymiskauden, sorretun luokan diktatuurin, kautta, samalla tavalla ihmiskunta voi päästä kansakuntien kiertämättömään yhteensulautumiseenkin vain siirtymiskauden, kaikkien sorrettujen kansakuntien täydellisen vapauttamisen kautta, s.o. niiden eroamisvapauden kautta" (kts. XIX osa, s. 40[76]).

Taikka toinen Leninin teesi, jota te ette myöskään lainaa täydellisesti.

„Niin kauan, kun on olemassa kansallisia ja valtiollisia erilaisuuksia kansojen ja maiden välillä, — ja nämä erilaisuudet säilyvät vielä kauan, sangen kauan senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on toteutettu koko maailman mitassa, — niin kauan kaikkien maiden kommunistisen työväenliikkeen yhtenäinen kansainvälinen taktiikka ei vaadi poistamaan monimuotoisuutta eikä hävittämään kansallisia erilaisuuksia (se on nykyään joutava haave), vaan kommunismin pääperiaatteiden (Neuvostovalta ja proletariaatin diktatuuri) sellaista soveltamista, että näitä periaatteita muodoltaan sopivasti muutellaan yksityiskohdissaan, sovelletaan ja sovitetaan niitä oikein kansallisiin ja kansallis-valtiollisiin erilaisuuksiin" (kts. XXV osa, s. 227).

On pantava merkille, että tämä lainaus on otettu Leninin kirjasta „„Vasemmistolaisuus" lastentautina kommunismissa", joka on julkaistu vuonna 1920, s.o. sen **jälkeen**, kun sosialistinen vallankumous oli voittanut yhdessä maassa, sosialismin voiton **jälkeen** maassamme.

Näistä lainauksista näkyy, että Lenin ei sijoita kansallisten eroavaisuuksien poiskuolemisen ja kansakuntien yhteensulautumisen prosessia sosialismin voiton kauteen yhdessä maassa, vaan kokonaan siihen kauteen, joka seuraa sen **jälkeen**, kun proletariaatin diktatuuri on toteutettu koko maailman mitassa, s. o.

sosialismin voiton kauteen kaikissa maissa, jolloin on jo laskettu maailman sosialistisen talouden perustukset.

Näistä lainauksista näkyy edelleen, että Lenin luonnehtii „joutavaksi haaveeksi“ yrityksen siirtää kansallisten erilaisuuksien poiskuolemisen prosessi sosialismin voiton kauteen yhdessä maassa, meidän maassamme.

Sitä paitsi näistä lainauksista näkyy, että Stalin oli ehdottomasti oikeassa, kun hän Idän työtätekevien kommunistisessa yliopistossa pitämässään puheessa kielsi kansallisten erilaisuuksien ja kansallisten kielten poiskuolemisen mahdollisuuden sosialismin voiton kaudella yhdessä maassa, meidän maassamme, ja että te olitte ehdottomasti väärässä väittäessänne jotain aivan Stalinin teesin vastaista.

Ja lopuksi näistä lainauksista näkyy, että sekoittaessanne sosialismin voiton kaksi erilaista kautta toisiinsa te ette ymmärtäneet Leniniä, vääristelitte Leninin linjaa kansallisuuskysymyksessä ja sen seurauksena jouduitte tahtomattanne astumaan leninismistä poikkeavalle tielle.

Olisi väärin luulla, että kansallisten erilaisuuksien häviäminen ja kansallisten kielten poiskuoleminen tapahtuu heti maailman imperialismin tappion jälkeen, yhdellä kerralla, niin sanoaksemme ylhäältäkäsin annetun dekreetin voimalla. Ei ole mitään erheellisempää kuin sellainen käsitys. Yritys suorittaa kansakuntien yhteensulattaminen ylhäältäkäsin annetun dekreetin voimalla, pakotustietä, merkitsisi pelaamista imperialistien hyväksi, kansakuntien vapauttamisasian saattamista turmioon sekä kansakuntien yhteistoiminnan ja veljeyden aikaansaamisen asian hautaamista.

Sellainen politiikka olisi samaa kuin assimilatiopolitiikka.

Te tiedätte tietysti, että assimilatiopolitiikka ei voi kuulua marxismin-leninismin asevarastoon, sillä se on kansanvastaista, vastavallankumouksellista politiikkaa, turmiollista politiikkaa.

Sitä paitsi on tunnettua, että kansakunnille ja kansallisille kielille on ominaista harvinainen kestävyys ja suunnaton vastustusvoima assimilatiopolitiikkaa vastaan. Turkkilaiset assimiloitsijat, — jotka ovat kaikkein julmimpia assimiloitsijoita, — ovat satoja vuosia raadelleet ja repineet Balkanin kansakuntia, mutta eivät ole saaneet niitä hävitetyksi, vaan niiden on ollut itsensä pakko antaa peräksi. Tsaari-Venäjän venäläistäjät ja saksalais-preussilaiset saksalaistajat, jotka eivät julmuudessa jää paljoakaan jälkeen turkkilaisista assimiloistijoista, silpoivat ja raatelivat Puolan kansakuntaa toista sataa vuotta, samoin kuin persialaiset ja turkkilaiset assimiloitsijat silpoivat, repivät ja hävittivät satoja vuosia armenialaista ja gruusialaista kansakuntaa, mutta he eivät saaneet näitä kansakuntia tuhotuksi, vaan — päinvastoin — niiden oli samoin itsensä pakko antaa peräksi.

Kaikki nämä seikat on otettava huomioon, jotta voitaisiin oikein nähdä etukäteen tapahtumain todennäköinen kulku maailman imperialismin tappion jälkeen välittömästi tapahtuvan kansakuntien kehityksen kannalta katsoen.

Olisi erheellistä luulla, että yleismaailmallisen proletariaatin diktatuurin ensimmäinen vaihe tulee olemaan kansakuntien ja kansallisten kielten poiskuolemisen alkua, yhden yhteisen kielen muodostumisen

alkua. Päinvastoin, ensimmäinen vaihe, jonka kuluessa kansallisuussorto tullaan lopullisesti hävittämään, — on oleva ennen sorrettujen kansakuntien ja kansallisten kielten kasvun ja kukoistuksen kautta, kansakuntien tasa-arvoisuuden aikaansaamisen kautta, kansojen välisen epäluottamuksen häviämisen kautta, kansakuntien välisten internationalisten yhteyksien järjestämisen ja lujittumisen kautta.

Vasta yleismaailmallisen proletariaatin diktatuurin toisella kaudella, sitä mukaa, kun maailman yhtenäinen sosialistinen talous on muodostuva, — maailman kapitalistisen talouden tilalle, — vasta tällä kaudella alkaa muodostua jotain yhteisen kielen tapaista, sillä vasta tällä kaudella kansakunnat tulevat tuntemaan omien kansallisten kieltensä rinnalla yhden yhteisen kansakuntienvälisen kielen tarpeellisuuden — keskinäisten suhteiden helpottamiseksi, taloudellisen, kulttuurisen ja poliittisen yhteistoiminnan helpottamiseksi. Siis tällä kaudella kansalliset kielet ja kansakuntienvälinen yhteinen kieli ovat rinnakkain käytännössä. Mahdollista on, että ensialuksi ei muodostu yksi yhtä yhteistä kieltä käyttävä yleinen maailman taloudellinen keskus kaikkia kansakuntia varten, vaan useampia taloudellisia keskuksia vyöhykkeittäin erillisiä kansakuntaryhmiä varten erikoisine yhteisine kielineen kutakin kansakuntaryhmää varten, ja vasta myöhemmin nämä keskukset yhtyvät yhdeksi yleiseksi sosialistisen talouden maailmankeskukseksi, jossa on yksi yhteinen kieli kaikkia kansakuntia varten.

Yleismaailmallisen proletariaatin diktatuurin kauden seuraavassa vaiheessa, jolloin maailman sosialistinen talousjärjestelmä lujittuu riittävästi ja sosialismi

juurtuu kansojen elämään, jolloin kansakunnat tulevat käytännössä vakuuttuneiksi yhteisen kielen etuisuuksista kansallisiin kieliin verrattuna, — kansalliset erilaisuudet ja kansalliset kielet alkavat kuolla pois, luovuttaen paikkansa maailmankielelle, joka on kaikille yhteinen.

Tällainen on mielestäni kansakuntien tulevaisuuden likipitäinen kuva, kansakuntien kehitystie niiden sulautuessa tulevaisuudessa yhteen.

4. PUOLUEEN POLITIIKKA KANSALLISUUSKYSYMYKSESSÄ

Eräs teidän virheenne on se, että te ette pidä kansallisuuskysymystä yhteiskunnan sosiaalis-poliittista kehitystä koskevan yleiskysymyksen osana, joka on alistettu tälle samalle yleiskysymykselle, vaan jonakin omakohteisena ja vakinaisena, joka pysyy perussuunnaltaan ja luonteeltaan muuttumattomana historiassa. Siksi te ette näe sitä, minkä jokainen marxilainen näkee, nimittäin sitä, että kansallisuuskysymyksellä ei ole aina samanlainen luonne, että kansallisen liikkeen luonne ja tehtävät muuttuvat vallankumouksen erilaisista kehityskausista riippuen.

Loogillisesti ajatellen tällä juuri onkin selitettävissä se surullinen tosiasia, että te niin helposti sekoitatte ja panette yhteen kasaan vallankumouksen erilaiset kehityskaudet ymmärtämättä sitä, että vallankumouksen luonteen ja tehtävien muuttuminen eri kehityskausina aiheuttaa vastaavia muutoksia kansallisuuskysymyksen luonteessa ja tehtävissä, että sitä vastaavasti muuttuu myöskin puolueen politiikka kansallisuuskysymyksessä, ettei siis puolueen politiik-

kaa kansallisuuskysymyksessä, joka politiikka on sidottu vallankumouksen määrättyyn kehityskauteen, saa väkivaltaisesti irroittaa tästä kaudesta ja siirtää sitä mielivaltaisesti toiseen kauteen.

Venäläiset marxilaiset ovat aina lähteneet siitä asettamuksesta, että kansallisuuskysymys on vallankumouksellisen kehityksen yleiskysymyksen osa, että vallankumouksen eri kausina kansallisuuskysymyksellä on erilaiset tehtävät, jotka vastaavat vallankumouksen luonnetta historian kullakin kyseellisellä ajankohdalla, että sitä vastaavasti muuttuu myös puolueen politiikka kansallisuuskysymyksessä.

Ensimmäistä maailmansotaa edeltäneellä kaudella, jolloin historia nosti ajankohdan tehtäväksi **porvarillisdemokraattisen** vallankumouksen Venäjällä, venäläiset marxilaiset sitoivat kansallisuuskysymyksen ratkaisun demokraattisen vallankumouksen kohtaloon Venäjällä. Puolueemme oli sitä mieltä, että tsarismin kukistaminen, feodalismin jätteiden hävittäminen ja maan täydellinen demokratisoiminen ovat kansallisuuskysymyksen paras mahdollinen ratkaisu kapitalismin puitteissa.

Sellainen oli puolueen politiikka sinä kautena.

Tähän kauteen kuuluvat Leninin tunnetut kirjoitukset kansallisuuskysymyksestä, muun muassa kirjoitus „Kriitillisiä huomautuksia kansallisuuskysymyksestä“, jossa Lenin sanoo:

„...minä väitän, että on olemassa vain yksi kansallisuuskysymyksen ratkaisu, mikäli se yleensä on mahdollista kapitalismin maailmassa, ja tämä ratkaisu on — johdonmukainen demokratismi. Todistaakseni sen minä viittaan muun muassa Sveitsiin“ (kts. XVII osa, s. 150[77]).

Tähän kauteen kuuluu myöskin Stalinin kirjanen „Marxilaisuus ja kansallisuuskysymys“, jossa muun muassa sanotaan:

„Kansallisen liikkeen lopullinen lakkaaminen on mahdollinen vasta porvariston kukistuttua. Ainoastaan sosialismin valtakunnassa voidaan pystyttää täydellinen rauha. Mutta kansallisen taistelun supistaminen mahdollisimman vähiin, maaperän poistaminen sen alta, sen tekeminen mahdollisimman vahingottomaksi proletariaatille on mahdollista kapitalisminkin puitteissa. Sitä todistavat vaikkapa Sveitsin ja Amerikan esimerkit. Sitä varten on maa demokratisoitava ja annettava kansakunnille vapaan kehityksen mahdollisuus“ [78].

Seuraavalla kaudella, ensimmäisen maailmansodan kaudella, jolloin pitkällinen sota kahden imperialistisen valtioliiton välillä horjutti maailman imperialismin mahtia, jolloin kapitalistisen maailmanjärjestelmän kriisi kehittyi huippuunsa, jolloin „emämaiden“ työväenluokan rinnalla myöskin siirtomaat ja riippuvaiset maat yhtyivät vapausliikkeeseen, jolloin kansallisuuskysymys kasvoi kansallisuus- ja siirtomaakysymykseksi, jolloin kehittyneimpien kapitalististen maiden työväenluokan sekä siirtomaiden ja riippuvaisten maiden sorrettujen kansojen yhteisrintama alkoi muodostua realiseksi voimaksi, jolloin siis sosialistinen vallankumous tuli ajankohdan kysymykseksi, — venäläiset marxilaiset eivät voineet enää tyytyä edellisen kauden politiikkaan ja he katsoivat välttämättömäksi sitoa kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen ratkaisun sosialistisen kumouksen kohtaloon.

Puolue oli sitä mieltä, että pääoman vallan kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin järjestämi-

nen, imperialististen sotajoukkojen karkoittaminen siirtomaiden ja riippuvaisten maiden alueilta ja eroamisoikeuden turvaaminen näille maille, oikeuden turvaaminen näille maille omien kansallisten valtioittensa muodostamiseen, kansallisuusvihan ja natsionalismin hävittäminen sekä internationalisten siteiden lujittaminen kansojen välillä, yhtenäisen sosialistisen kansantalouden järjestäminen ja kansojen veljellisen yhteistoiminnan aikaansaaminen tämän pohjalla, — ovat kansallisuus- ja siirtomaakysymyksen paras ratkaisu näissä oloissa.

Sellainen on puolueen politiikka tällä kaudella.

Tämä kausi ei ole vielä päässyt läheskään täysiin oikeuksiinsa, sillä se on vasta alulla, mutta se sanoo epäilemättä vielä ratkaisevan sanansa...

Erikseen asettuu vielä kysymys vallankumouksen nykyisestä kehityskaudesta maassamme ja puolueen nykyisestä politiikasta.

On todettava, että maamme on osoittautunut olevan toistaiseksi **ainoa** maa, joka oli valmis kukistamaan kapitalismin. Ja se todella kukisti kapitalismin ja järjesti proletariaatin diktatuurin.

Siis, proletariaatin diktatuurin toteuttaminen **maailman mitassa** ja — semmitenkin — sosialismin voitto **kaikissa maissa**, — on toistaiseksi vielä kaukana.

Edelleen on todettava, että tehtyämme lopun porvariston vallasta, joka oli jo aikoja sitten luopunut vanhoista demokraattisista perinteistään, me ratkaisimme ohimennen „maan täydellisen demokratisoimisen“ tehtävän, likvidoimme kansallisuussorron järjestelmän ja toteutimme kansakuntien tasa-arvoisuuden maassamme.

Kuten tunnettua, nämä toimenpiteet osoittautuivat parhaaksi keinoksi natsionalismin ja kansallisuusvihan hävittämiseksi ja luottamuksellisten suhteiden aikaansaamiseksi kansojen välillä.

Lopuksi on todettava, että kansallisuussorron hävittäminen on johtanut maamme ennen sorrettujen kansakuntien kansalliseen uudestisyntymiseen, niiden kansallisen kulttuurin nousuun, ystävällisten internationalisten siteiden lujittumiseen maamme kansojen välillä ja yhteistoiminnan aikaansaamiseen niiden välillä sosialistisessa rakennustyössä.

On muistettava, että nämä uudestisyntyneet kansakunnat eivät ole enää vanhoja porvariston johtamia porvarillisia kansakuntia, vaan uusia sosialistisia kansakuntia, jotka ovat syntyneet vanhojen kansakuntien raunioille ja joita johtaa työtätekevien joukkojen internationalinen puolue.

Tämän yhteydessä puolue piti tarpeellisena auttaa maamme uudestisyntyneitä kansakuntia nousemaan jaloilleen täyteen mittaansa, elvyttämään ja kehittämään kansallista kulttuuriaan, järjestämään äidinkielellä toimivia kouluja, teattereita ja muita kulttuurilaitoksia, kansallistamaan, s.o. tekemään kokoonpanoltaan kansallisiksi puolue-, ammattiliitto-, osuustoiminta-, valtio- ja talouskoneistot, kasvattamaan omia kansallisia puolue- ja neuvostokaadereita ja lannistamaan kaikki ne — tosin vähälukuiset — ainekset, jotka koettavat jarruttaa tätä tällaista puolueen politiikkaa.

Tämä merkitsee, että puolue tukee ja tulee tukemaan maamme kansojen kansallisten kulttuurien kehitystä ja kukoistusta, että se tulee edistämään

uusien, sosialististen kansakuntiemme lujittumista, että se ottaa tämän asian turviinsa suojatakseen sitä kaikilta ja kaikenlaisilta leniniläisvastaisilta aineksilta.

Kirjeistänne näkyy, että te ette hyväksy tällaista puolueemme politiikkaa. Tämä johtuu ensinnäkin siitä, että te sekoitatte uudet, sosialistiset kansakunnat vanhojen, porvarillisten kansakuntien kanssa ettekä ymmärrä sitä, että meidän uusien neuvostokansakuntiemme kansalliset kulttuurit ovat **sisällöltään** sosialistisia kulttuureja. Toiseksi tämä johtuu siitä, että te — pyydän anteeksi räikeää sanontaani — harhailette pahasti leninismin kysymyksissä ja olette kovin huonosti selvillä kansallisuuskysymyksestä.

Kiinnittäkää huomiotanne vaikkapa seuraavaan alkeelliseen seikkaan. Kaikki me puhumme kulttuurivallankumouksen välttämättömyydestä maassamme. Jos tämä asia otetaan vakavalta kannalta eikä vain lörpötellä tyhjää, niin on välttämättä otettava edes ensimmäinen askel siihen suuntaan: on ennen kaikkea tehtävä alkeissivistys oppivelvollisuudeksi maan kaikille kansalaisille kansallisista erilaisuuksista riippumatta, ja sittemmin — myöskin keskisivistys. Selvää on, että ilman sitä ei minkäänlainen maamme kulttuurikehitys ole mahdollista, niin sanotusta kulttuurivallankumouksesta puhumattakaan. Enemmänkin: ilman sitä ei meillä saada aikaan teollisuuden ja maatalouden todellista nousua eikä turvatuksi maamme varmaa puolustusta.

Mutta miten se on tehtävissä, kun otamme huomioon, että lukutaidottomien prosentti maassamme on vielä kovin suuri, että maamme useiden kansakuntien keskuudessa on lukutaidottomia 80—90 prosenttia?

Sitä varten on maahan saatava tiheä äidinkielinen kouluverkko ja turvattava nämä koulut äidinkieltä taitavilla opettajavoimilla.

Sitä varten on kansallistettava, s.o. tehtävä kokoonpanoltaan kansalliseksi, koko hallintokoneisto, puolue- ja ammattiliittokoneistoista aina valtio- ja talouskoneistoon asti.

Sitä varten on järjestettävä sanomalehdistö, teatterit, elokuvat ja muut kulttuurilaitokset äidinkielellä.

Kysytään, minkä tähden äidinkielellä? Sen tähden, että kansan miljoonaiset joukot voivat edistyä parhaiten kulttuurisessa, poliittisessa ja taloudellisessa suhteessa vain äidinkielellään, kansallisella kielellä.

Kaiken sanotun jälkeen ei mielestäni liene kovinkaan vaikea käsittää, etteivät leniniläiset voi toteuttaa mitään muuta politiikkaa kansallisuuskysymyksessä kuin sitä, jota maassamme nykyään toteutetaan, tietysti, jos he haluavat pysyä leniniläisinä.

Eikö niin?

No niin, lopettakaamme tähän.

Luulen vastanneeni kaikkiin kysymyksiinne ja epäilyihinne.

Kommunistisin terveisin ***J. Stalin***

Maaliskuun 18 pnä 1929

Julkaistaan ensi kertaa

HUOMAUTUKSIA

1 Siperian matkallaan, joka kesti tammikuun 15 päivästä helmikuun 6 päivään 1928, J. V. Stalin kävi aluepiirin tärkeimmillä viljaseuduilla. J. V. Stalin osallistui NKP(b):n Siperian aluepiirikomitean byroon istuntoon Novosibirskissä sekä NKP(b):n Barnaulin, Biiskin, Rubtsovskin ja Omskin piirikuntakomiteoiden byroiden istuntoihin ja puolueen piirikuntajärjestöjen aktiivin neuvotteluihin yhdessä Neuvostojen ja hankintaelinten edustajain kanssa. J. V. Stalinin suorittamien poliittisten ja organisatooristen toimenpiteiden ansiosta Siperian puoluejärjestöt turvasivat viljanhankintasuunnitelman täyttämisen. — *3.*

2 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 24. osa, s. 51. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 25. — *11.*

3 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 24. osa, s. 465. — *11.*

4 NKP(b):n XV edustajakokous pidettiin Moskovassa joulukuun 2—19 pnä 1927. Edustajakokous käsitteli Keskuskomitean poliittisen ja organisatoorisen toimintaselostuksen, Keskustarkastusvaliokunnan, Keskuskontrollikomitean — Työläis- ja talonpoikaisinspektion sekä Kominternin Toimeenpanevan Komitean NKP(b):n valtuuskunnan toimintaselostukset, ohjeet kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelman laatimista varten, selostuksen työstä maaseudulla, kuuli edustajakokouksen

valitseman valiokunnan selostuksen oppositiota koskevasta kysymyksestä sekä suoritti puolueen keskuselinten vaalit. J. V. Stalin teki joulukuun 3 pnä NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen ja joulukuun 7 pnä esitti siihen loppulausunnon. Joulukuun 12 pnä edustajakokous valitsi J. V. Stalinin valiokuntaan, joka muodostettiin laatimaan päätöslauselmaa Kominternin Toimeenpanevan Komitean NKP(b):n valtuuskunnan työstä tehdyn selostuksen johdosta. Edustajakokous hyväksyi puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatoorisen linjan ja velvoitti puolueen noudattamaan edelleenkin rauhan politiikkaa ja Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden lujittamisen politiikkaa, jatkamaan heikentymättömällä vauhdilla maan sosialistista teollistamista, laajentamaan ja lujittamaan sosialistista sektoria kaupungissa ja maaseudulla sekä pitämään suuntana kapitalististen ainesten likvidoimista kansantaloudessa. Edustajakokous antoi ohjeen Neuvostoliiton kansantalouden ensimmäisen viisivuotissuunnitelman laatimisesta. Edustajakokous teki päätöksen maatalouden kollektivisoimisen kehittämisestä kaikin voimin, viitoitti kolhoosien ja neuvostotilojen laajentamisen suunnitelman ja antoi ohjeet, millä keinoin on taisteltava maatalouden kollektivisoimiseksi. NKP(b):n XV edustajakokous on jäänyt puolueen historiaan kollektivisoimisen edustajakokouksena. Oppositiota koskevissa päätöksissään, jotka oli tähdätty trotskilaiszinovjevilaisen blokin likvidoimiseen, edustajakokous totesi, että puolueen ja opposition väliset erimielisyydet ovat kasvaneet erimielisyyksiksi ohjelmakysymyksissä, että trotskilainen oppositio on astunut neuvostovastaisen taistelun tielle, ja se julisti, että trotskilaiseen oppositioon kuuluminen ja sen katsantokantojen propagoiminen eivät sovi yhteen bolshevikkipuolueen riveissä olemisen kanssa. Edustajakokous hyväksyi NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn kokouksen (marraskuu 1927) tekemän päätöksen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta puolueesta ja päätti erottaa puolueesta kaikki trotskilais-zinovjevilaisen blokin aktiiviset toimihenkilöt. (NKP(b):n XV edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi", suomenk. painos, s. 322—323. Edustajakokouksen päätöslauselmia ja päätöksiä

kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 222—262.). — *12.*

5 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 251.— *12.*

6 Puhe on väittelystä, johon trotskilais-zinovjevilainen blokki pakoitti puolueen. Puolueen Keskuskomitea julisti yleisen puolueväittelyn lokakuussa 1927, kaksi kuukautta ennen NKP(b):n XV edustajakokousta. Väittelystä kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi", suomenk. painos, s. 318. — *16.*

7 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 255. — *18.*

8 NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetty täysistunto Keskustarkastusvaliokunnan jäsenten osanotolla pidettiin huhtikuun 6—11 pnä 1928. Täysistunto käsitteli kysymyksen kuluvan vuoden viljanhankinnoista ja viljanhankintakamppailun järjestämisestä vuonna 1928/29, Politbyroon komission selostuksen käytännöllisistä toimenpiteistä Shahtyn jutun yhteydessä paljastuneiden puutteellisuuksien poistamiseksi sekä Politbyroon ja NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työsuunnitelman vuodelle 1928. J. V. Stalin piti puheen täysistunnossa huhtikuun 10 pnä Politbyroon komission selostuksen johdosta ja valittiin valiokuntaan, joka toimitti lopullisesti päätöslauselman Shahtyn jutusta ja käytännöllisistä tehtävistä taistelussa taloudellisen rakennustyön puutteellisuuksia vastaan. Täysistunto hyväksyi erikoisen päätöksen Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön jäsenten sekä muiden johtavien työntekijäin jokavuotisista komennusmatkoista paikkakunnille taistelun tehostamiseksi paikallisessa työssä olevia puutteellisuuksia vastaan ja keskuselinten käytännöllisen johtamistyön parantamiseksi. (NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomi-

tean päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 263—276.). — *32.*

9 Tarkoitetaan porvarillisten spesialistien vastavallankumouksellisen järjestön tuhotyötä Shahtyssa ja Donetsin kaivosalueen muilla seuduilla. Tämä järjestö paljastui vuoden 1928 alussa. Shahtyn jutusta kts. tämä osa, s. 40—41, 60—72. Kts. myös „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi", suomenk. painos, s. 327. — *32.*

10 **„Listok Rabotshe-Krestjanskoi Inspektsii"** („Työläis- ja talonpoikaisinspektion Lehti") julkaistiin aika-ajoittain „Pravdassa" maaliskuun 15 päivästä 1928 marraskuun 28 päivään 1933. „Listok RKI" piti tehtävänään työtätekevien laajojen joukkojen vetämistä mukaan taisteluun byrokratismia vastaan. — *38.*

11 **„Komsomolskaja Pravda"** — päivälehti, NLKNL:n Keskuskomitean ja Moskovan komitean äänenkannattaja; julkaistaan vuoden 1925 toukokuun 24 päivästä lähtien. — *38.*

12 V. I. Lenin. Kirje V. M. Molotoville puolueen XI edustajakokouksessa pidettävän poliittisen selostuksen suunnitelmasta (kts. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 207). — *42.*

13 VKP(b):n VIII edustajakokous, joka pidettiin Moskovassa maaliskuun 18—23 pnä 1919, määritteli puolueen uuden politiikan keskitalonpojan suhteen — lujan liiton politiikan keskitalonpojan kanssa. Tämän politiikan perusteet antoi V. I. Lenin selostuksessa työstä maaseudulla (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXIV osa, s. 158—175. VKP(b):n VIII edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi", suomenk. painos, s 259—263). — *54.*

14 Tarkoitetaan Neuvostoliiton Korkeimman Kansantalousneuvoston ohjekirjelmää № 33 maaliskuun 29 pltä 1926 „Teollisuuslaitosten johdon järjestämisestä" ja sen mukana seurannutta „Yleistä säädöstä tehtaan teknillisen johtajan oikeuksista ja velvollisuuksista metalli- ja sähköteknillisessä teollisuudessa". — *65.*

15 NLKNL:n VIII Yleisliittolainen edustajakokous pidettiin Moskovassa toukokuun 5—16 pnä 1928. Edustajakokouksessa käsiteltiin seuraavat kysymykset: sosialistisen rakennustyön yhteenvedot ja perspektiivit sekä nuorison kommunistisen kasvatuksen tehtävät; NLKNL:n Keskuskomitean ja Keskustarkastusvaliokunnan toimintaselostukset; Kommunistisen Nuoriso-Internationalen NLKNL:n valtuuskunnan toimintaselostus; nuorison työstä ja valistuksesta kansantalouden kehityksen viisivuotissuunnitelman yhteydessä; NLKNL:n työstä lasten keskuudessa y.m. kysymyksiä. J. V. Stalin piti puheen toukokuun 16 pnä edustajakokouksen loppuistunnossa. — *74.*

16 Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean vetoomusta „Maaseudun sosialistisen uudestijärjestämisen puolesta. (Maaseututyön osastojen perustehtävät)“, joka oli osoitettu kaikille kansallisten kommunististen puolueiden Keskuskomiteoille, NKP(b):n Keskuskomitean byroille sekä NKP(b):n aluepiirikomiteoille, aluekomiteoille, läänikomiteoille, piirikuntakomiteoille ja kihlakuntakomiteoille. Vetoomus julkaistiin NKP(b):n Keskuskomitean sihteerin V. M. Molotovin allekirjoittamana „Pravda“ lehdessä № 112, toukokuun 16 pnä 1928. — *83.*

17 Vuonna 1918 järjestettiin J. M. Sverdlovin aloitteesta Yleisvenäläisen TpKK:n yhteyteen agitatio- ja propagandatyöntekijäin lyhytaikaiset kurssit, jotka tammikuussa 1919 nimitettiin Neuvostotyön kouluksi. NKP(b):n VIII edustajakokouksen päätöksen mukaan muodostettiin tämän koulun perustalla Neuvosto- ja puoluetyön keskuskoulu. Vuoden 1919 jälkipuoliskolla Neuvosto- ja puoluetyön keskuskoulu muutettiin J. M. Sverdlovin Kommunistiseksi yliopistoksi. Sverdlovin yliopiston 10-vuotispäivää vietettiin toukokuun 28 pnä 1928.— *89.*

18 NKP(b):n XIV edustajakokous pidettiin Moskovassa joulukuun 18—31 pnä 1925. J. V. Stalin piti edustajakokouksessa Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen. Edustajakokous asetti puolueen keskeisimmäksi tehtäväksi taistelun maan sosialistisen teollistamisen puolesta sosialismin valmiiksi rakentamisen perustana Neuvostoliitossa. Päätöksissään edustajakokous korosti, että taistelussa kulakistoa vastaan on tärkeää lujittaa

edelleen työväenluokan ja keskitalonpoikain välistä liittoa nojautuen talonpoikaisköyhälistöön. Edustajakokous piti välttämättömänä tukea ja viedä eteenpäin maatalouden kehitystä kohottamalla maanviljelyskulttuuria ja vetämällä yhä enemmän talonpoikaistalouksia osuustoiminnan kautta sosialistisen rakennustyön uomaan. (Edustajakokouksen päätöslauselmia ja päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 47—90. NKP(b):n XIV edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, suomenk. painos, s. 308—311.). — ***100.***

19 Tarkoitetaan V. I. Leninin selostusta „Viisi vuotta Venäjän vallankumousta ja maailmanvallankumouksen perspektiivit“ Kominternin IV kongressissa, joka oli koolla marraskuun 5 päivästä joulukuun 5 päivään 1922 (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 342—355. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 885—897). — ***103.***

20 Tarkoitetaan V. I. Leninin selostusta „VKP:n taktiikasta“ Kominternin III kongressissa, joka oli koolla kesäkuun 22 päivästä heinäkuun 12 päivään 1921 (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 450—465). — ***105.***

21 Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean vetoomusta „Kaikille puolueen jäsenille, kaikille työläisille“, joka julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 128, kesäkuun 3 pnä 1928 (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 807—809). — ***108.***

22 V. I. Lenin. „Pitirim Sorokinin arvokkaita tunnustuksia“ (kts. Teokset, 3. painos, XXIII osa, s. 294). — ***111.***

23 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 1941, s. 292. — ***114.***

24 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXIV osa, s. 164. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 495. — ***117.***

25 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXIV osa, s. 127. — *122.*

26 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", I osa, 1941, s. 307, 309. — *123.*

27 NKP(b):n XVI Moskovan läänikonferenssi pidettiin marraskuun 20—28 pnä 1927. J. V. Stalin piti konferenssissa marraskuun 23 pn aamuistunnossa puheen „Puolue ja oppositio" (kts. Teokset, 10. osa, s. 271—288). — *125.*

28 Siteerattu sanat, jotka Marx on ottanut tunnukseksi „Pääoman" ensimmäisen saksankielisen painoksen esipuheeseen Danten „Jumalaisesta näytelmästä" (kts. K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, 1948, s. 412). — *126.*

29 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 223. — *128.*

30 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 263—269. — *130.*

31 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 248. — *132.*

32 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 251. — *132.*

33 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 242. — *133.*

34 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", I osa, 1941, s. 307. — *139.*

35 K. Marx. „Louis Bonaparten 18:s Brumairekuuta" (kts. K. Marx ja F. Engels. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, 1948, s. 215). — *140.*

36 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 7. osa, s. 190. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 302. — *141.*

37 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 275. — *144.*

38 „Birzhovka"— „Birzhevyje Vedomosti" („Pörssitiedonannot") — bulevardi-tyyppinen porvarillinen sanomalehti, joka ilmestyi Pietarissa vuodesta 1880 lähtien. Lehden periaatteettomuus ja ostettavuus tekivät sen nimestä näiden ominaisuuksien yleisnimen. Pietarin Neuvoston Sotilaallinen vallankumouskomitea lakkautti lehden lokakuun lopulla 1917. — *149.*

39 NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto, joka pidettiin heinäkuun 4—12 pnä 1928, kuuli ja merkitsi kuulluksi informatioselostuksen edessäolevan Kominternin VI kongressin kysymyksistä sekä hyväksyi pääpiirteissään Kominternin ohjelman luonnoksen. Täysistunto teki päätökset seuraavista kysymyksistä: viljanhankintapolitiikasta yleisen taloudellisen tilanteen yhteydessä, uusien (vilja-) neuvostotilojen järjestämisestä ja uusien spesialistien koulutuksen parantamisesta. J. V. Stalin piti täysistunnossa heinäkuun 5, 9 ja 11 pnä puheet, jotka julkaistaan tässä osassa. (NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 277—286.). — *153.*

40 Kommunistisen Internationalen ohjelman luonnoksen, joka oli NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon käsiteltävänä heinäkuussa 1928, oli laatinut Kominternin V kongressin (kesä—heinäkuu 1924) muodostama ohjelmavaliokunta. Valiokuntaan kuului J. V. Stalin, joka johti ohjelmaluonnoksen laadintaa. Luonnos, jonka Kominternin Toimeenpanevan Komitean ohjelmavalio-

kunta hyväksyi toukokuun 25 pnä 1928 ja jota NKP(b):n Keskuskomitean heinäkuun täysistunto kannatti, otettiin Kommunistisen Internationalen VI kongressin (heinä—syyskuu 1928) vahvistaman Kominternin ohjelman perustaksi. Ohjelmaluonnoksesta kts. tämä osa, s. 221—223. — ***155.***

41 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXII osa, s. 435—468. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 332—365. — ***161.***

42 Maaliskuun 21 pnä 1919 julistettiin Unkarissa Neuvostotasavalta. Olemassaolonsa ensi päivistä lähtien Unkarin neuvostotasavalta joutui vaikeaan asemaan. Maa kärsi syvää finanssi- ja elintarvikepulaa, kävi taistelua sisäistä vastavallankumousta ja Ententeä vastaan, joka oli järjestänyt taloudellisen saarron ja sotilaallisen intervention Neuvosto-Unkaria vastaan. Unkarin tasavallan hallitukseen kuuluneet Unkarin sosialidemokraatit tekivät petturimaista hajoitustyötä selustassa ja rintamalla sekä sopivat Ententen asiamiesten kanssa Neuvostovallan kukistamisesta. Elokuussa 1919 Unkarin vallankumous tukahdutettiin sisäisen vastavallankumouksen ja interventtien yhteisin voimin. — ***162.***

43 Tarkoitetaan syvää vallankumouksellista kriisiä Saksassa syksyllä 1923. Voimakkaan vallankumousliikkeen tuloksena muodostettiin Saksissa ja Thüringenissä työväenhallitukset, Hampurissa tapahtui työläisten aseellinen kapina. Vallankumous Saksassa vuonna 1923 kärsi tappion. — ***162.***

44 V. I. Lenin. „Agraarikysymystä koskevien teesien alkuperäinen luonnos“ (kts. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 266—278. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 707—717). — ***164.***

45 Kts. „Kommunistisen Internationalen ohjelman luonnos“. M. — L., 1928, s. 52. Kts. myös V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 5, 190. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 638. — ***169.***

[46] Kominternin VI kongressi pidettiin Moskovassa heinäkuun 17—syyskuun 1 pnä 1928. Kongressi käsitteli selostuksen Kominternin Toimeenpanevan Komitean toiminnasta, Kommunistisen Nuoriso-Internationalen ja Kansainvälisen Kontrollikomitean toimintaselostukset, toimenpiteet taistelussa imperialististen sotien vaaraa vastaan, Kommunistisen Internationalen ohjelman, kysymyksen vallankumouksellisesta liikkeestä siirto- ja puolisiirtomaissa, Neuvostoliiton taloudellista asemaa ja tilannetta NKP(b):ssa sekä vahvisti Kominternin säännöt. Kongressi osoitti kapitalismin sisäisten ristiriitojen kasvavan, jotka ristiriidat johtavat kiertämättömästi kapitalistisen vakaantumisen horjumiseen ja kapitalismin yleisen kriisin jyrkkään kärjistymiseen. Kongressi määritteli Kommunistisen Internationalen tehtävät, jotka johtuvat työväenluokan taistelun uusista oloista. Päätöslauselmassa tilanteesta Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa ja NKP(b):ssa kongressi pani merkille sosialistisen rakennustyön menestyksen Neuvostoliitossa, sen merkityksen kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellisten asemien lujittamiselle ja kehoitti koko maailman työtätekeviä puolustamaan Neuvostoliittoa. J. V. Stalin valittiin kongressin puhemiehistöön, ohjelmavaliokuntaan ja poliittiseen valiokuntaan, joka laati teesit kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen tehtävistä. — ***172.***

[47] Kts. „VSFNT:n Neuvostojen edustajakokoukset päätöksissä ja päätöslauselmissa“, M., 1939, s. 225. — ***182.***

[48] Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 274. — ***184.***

[49] **„Bednota“** („Köyhälistö“) — päivälehti, NKP(b):n Keskuskomitean äänenkannattaja; ilmestyi Moskovassa maaliskuusta 1918 tammikuuhun 1931. — ***184.***

[50] Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 192. — ***192.***

[51] **„Krasnaja Gazeta“** („Punainen Lehti“) — joka päivä ilmestyvä lehti, jota työväen, talonpoikain ja puna-armeijalaisten edustajain Leningradin Neuvosto julkaisi tammikuusta 1918 helmikuuhun 1939. — ***199.***

52 Tarkoitetaan paikallisia taloudellisia neuvottelukuntia, jotka toimivat vuosina 1921—1923 Neuvostojen toimeenpanevien komiteoiden yhteydessä. — *204.*

53 „Nizhneje Povolzhje" („Alinen Volganvarsi") — kerran kuussa ilmestyvä aikakauslehti; ilmestyi vuodesta 1924 alkaen Saratovissa Ala-Volgan alueen ja Saratovin läänin suunnittelukomissioiden julkaisemana ja vuodesta 1926 lähtien Saratovin läänin ja aluepiirin suunnittelukomission julkaisemana. Vuoden 1932 elokuusta vuoteen 1933 asti aikakauslehteä julkaisi aluepiirin suunnittelukomissio Stalingradissa. — *210.*

54 Hlebotsentr (Viljakeskus) — jyvä- ja öljykasvien tuotantoa, jalostusta ja myyntiä harjoittavien maatalousosuuskuntien Yleisvenäläinen keskusliitto; oli olemassa vuodesta 1926 vuoteen 1931 asti. — *213.*

55 Kilta-sosialismi — sosialidemokraattisen reformismin sisällä oleva suunta, marxilaisuudelle syvästi vihamielinen suunta; syntyi 900-luvulla Englannissa. Kilta-sosialismi kieltää valtion luokkaluonteen, luokkataistelun ja proletariaatin diktatuurin, saarnaa työläisten, intelligenttien ja teknikkojen liittymistä kansallisten teollisuusammattikuntien federatioon ja niiden muuttamista teollisuuden hallintoelimiksi porvarillisen valtion puitteissa. Kieltäessään taistelun vallankumoukselliset menetelmät kilta-sosialismi saattaa työväenluokan toimettomuuteen ja alistumaan täydellisesti porvaristolle. — *223.*

56 Tämän vetoomuksen on J. V. Stalin kirjoittanut „puolustusviikon" johdosta, jota Neuvostoliitossa vietettiin heinäkuun 15—22 pnä 1928. — *240.*

57 Ensimmäinen Yleisvenäläinen työläis- ja talonpoikaisnaisten edustajakokous pidettiin Moskovassa marraskuun 16—21 pnä 1918. Edustajakokouksen oli kutsunut koolle VKP(b):n Keskuskomitea työläis- ja talonpoikaisnaisten poliittisen valistuksen järjestämiseksi sekä heidän saamiseksi aktiivisesti mukaan sosialistiseen rakennustyöhön. Edustajakokouksessa oli läsnä 1.147 edustajaa. V. I. Lenin piti puheen edustaja-

kokouksessa marraskuun 19 pnä. (Edustajakokouksesta ja sen merkityksestä kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXIII osa, s. 285—286 ja J. V. Stalin. Teokset, 5. osa, s. 377—380.) — ***269.***

58 NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto yhdessä Keskuskontrollikomitean ja Keskustarkastusvaliokunnan jäsenten kanssa pidettiin marraskuun 16—24 pnä 1928. Täysistunto käsitteli kansantalouden kontrolliluvut vuodelle 1928/29 sekä kysymykset: ensimmäiset yhteenvedot 7-tuntisesta työpäivästä sekä sen edelleen soveltaminen, työläisten värväämisestä ja puolueen kasvun säännöstelystä, NKP(b):n Pohjois-Kaukaasian aluepiirikomitean selostus työstä maaseudulla ja toimenpiteistä maanviljelyksen parantamiseksi. J. V. Stalin piti täysistunnossa marraskuun 19 pnä päiväjärjestyksen ensimmäistä kysymystä käsiteltäessä puheen „Maan teollistamisesta ja oikeistopoikkeamasta NKP(b):ssa". Marraskuun 20 pnä J. V. Stalin valittiin täysistunnossa valiokuntaan, joka toimitti päätöslauselman kansantalouden kontrolliluvuista vuodelle 1928/29. (NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä", II osa, 1941, s. 287—310.) — ***270.***

59 Marraskuun 21 pnä 1928 pidettiin Smolenskin „Katushka" ompelutehtaalla joukkokokous, joka oli omistettu lääniä käsittävän kilpailun järjestämiselle parhaasta Neuvostojen vaalien suorituksesta. Tässä joukkokokouksessa työläiset päättivät turvata työläisten ja heidän perheidensä jäsenten täydellisen osanoton Neuvostojen vaaleihin, järjestää vaalien edellä haastemiitingin ja lähettivät haasteet Jartsevon tekstiilitehtaan työläisille sekä Smolenskin, Brjanskin ja Kalugan läänien muiden tehtaiden työläisille. Työläiset lähettivät J. V. Stalinille ja M. I. Kalininille kirjeen, jossa he ilmoittivat valinneensa J. V. Stalinin ja M. I. Kalininin vaalienedellisen haastemiitingin kunniapuhemiehiksi ja pyysivät antamaan ohjeita kilpailun järjestämisestä Neuvostojen vaalien parhaiten suorittamiseksi. — ***321.***

60 Kts. „Kominternin VI kongressin pikakirjoituspöytäkirja. 6. vihko. Teesejä, päätöslauselmia, päätöksiä, julistuksia". M. — L., 1929, s. 57. — *326.*

61 Ammattiliittojen Punaisen Internationalen IV kongressi pidettiin Moskovassa maaliskuun 17 — huhtikuun 3 pnä 1928. Kongressi käsitteli seuraavat kysymykset: kansainvälisen ammatillisen liikkeen yhteenvedot ja päiväjärjestyksessä olevat tehtävät; työläisnuorisosta ammatillisessa liikkeessä; organisatiokysymys; taistelutoimenpiteistä fasismia ja keltaisia ammattiliittoja vastaan; ammatillinen liike siirtomaissa ja puolisiirtomaissa y. m. Päätöksissään kongressi korosti, että kapitalistisen vakaantumisen yhä suuremman horjunnan oloissa luokkataistelu kasvaa ja kärjistyy ja että Profinternin koko toiminnan suuntana pitää olla joukkojen valtaaminen ja niiden johtaminen taistelussa pääomaa vastaan. Kongressi osoitti, että Profinternin keskeisin tehtävä on reformististen ammattiliittojen valtaaminen puolelleen ja lakkotaistelujen johtaminen reformististen johtajain vastustuksesta huolimatta. Organisatiokysymyksestä tekemässään päätöslauselmassa kongressi korosti, että vallankumouksellisten ammattiliittojen on tehtävä lakkaamatta työtä proletariaatin laajojen kerrosten vetämiseksi ammatillisiin järjestöihin. — *331.*

62 Kts. „Kominternin VI kongressin pikakirjoituspöytäkirja. 6. vihko. Teesejä, päätöslauselmia, päätöksiä ja julistuksia". M. — L., 1929, s. 80. — *334.*

63 Tarkoitetaan Kominternin II kongressin päätöslauselmaa „Kommunistiseen Internationaleen hyväksymisen ehdot", joka vahvistettiin elokuun 6 pnä 1920. Tämän päätöslauselman teesit, joita käsiteltiin erikoisvaliokunnassa ja jotka esitettiin kongressin harkittaviksi, olivat V. I. Leninin kirjoittamat (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 279—284). — *335.*

64 Tarkoitetaan päätöslauselmaa „Kansantalouden kontrolliluvuista vuodelle 1928/29", jonka NKP(b):n Keskuskomitean marraskuun täysistunnon valitsema valiokunta oli J. V. Stalinin johdolla

laatinut ja joka hyväksyttiin täysistunnossa marraskuun 24 pnä 1928. Päätöslauselman loppuosassa täysistunto osoitti, että on välttämätöntä käydä taistelua kahdella rintamalla, ja määritteli menetelmät taistelussa oikeistovaaraa vastaan katsoen sen päävaaraksi NKP(b):ssa (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 296—297). — *341.*

65 Puolueen XV edustajakokouksen päätöslauselmaa „Oppositiosta“ kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 259—261. — *346.*

66 „Rulj“ („Peräsin“) — valkoemigrantti-kadettien lehti; julkaistiin Berliinissä marraskuusta 1920 lokakuuhun 1931. — *347.*

67 V. I. Lenin. „VKP:n X edustajakokouksen päätöslauselman alkuperäinen luonnos puolueen yhtenäisyydestä“ (kts. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 259—260. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 739—742). — *348.*

68 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXIX osa, s. 229. — *355.*

69 „Golovanovilaisuus“ ilmeni siinä, että teatterityöntekijäin eräs osa pyrki siirtämään neuvostoteatteriin vanhoja, porvarillisia tapoja ja työmenetelmiä. Vuosina 1926—1928 ryhmä Suuren teatterin näyttelijöitä, päämiehenään orkesterinjohtaja Golovanov, esiintyi ohjelmiston uudistamista ja sellaisen uuden ohjelmiston luomista vastaan, joka olisi vastannut laajojen työtätekevien kerrosten kasvaneita vaatimuksia sekä sosialistisen rakennustyön tehtäviä. Tämä ryhmä asettui vastustamaan teatterin kollektiivia ja kieltäytyi nostamasta esiin nuoria näyttelijävoimia. Puolueen toimenpiteet neuvostoteatterin työn uudestijärjestämiseksi turvasivat „golovanovilaisuuden“ voittamisen. — *361.*

70 J. V. Stalinin tervehdyssähkösanoma oli lähetetty Proskuroviin punaisen ratsuväkidivisioonan Ensimmäisen punaisen

kasakkarykmentin puna-armeijalaisille, komentajille ja poliittisen työn tekijöille Punaisen Armeijan yhdenneksitoista vuosipäiväksi. — *365.*

71 „Selskohozjaistvennaja Gazeta“ („Maatalouslehti“) — päivälehti, Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston äänenkannattaja. Ilmestyi maaliskuun 1 päivästä 1929 tammikuun 29 päivään 1930, jonka jälkeen se muutettiin „Sotsialistitsheskoje Zemledelije“ („Sosialistinen Maanviljelys“) lehdeksi. — *366.*

72 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 1. osa, s. 137—138. Suom. V. I. Lenin. Valitut teokset kahdessa osassa, I osa, s. 85—86. — *372.*

73 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 2. osa, s. 333, 342. — *373.*

74 J. V. Stalin. „Idän kansojen Yliopiston poliittisista tehtävistä“ (kts. Teokset, 7. osa, s. 140—160). — *377.*

75 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, s. 146. — *379.*

76 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 22. osa, s. 135—136. — *381.*

77 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 4. painos, 20. osa, s. 23. — *386.*

78 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 2. osa, s. 342. — *387.*

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(1928 — maaliskuu 1929)

1928

Tammikuun 7. J. V. Stalin keskustelee NKP(b):n Leningradin aluekomitean sihteerin S. M. Kirovin kanssa.

Tammikuun 10. J. V. Stalin keskustelee Tverin puuvillatrustin hallinnon puheenjohtajan kanssa tuotannon rationalisointikysymyksistä.

Tammikuun 11. J. V. Stalin keskustelee Brjanskin läänin puolue- ja neuvostoelinten edustajien kanssa teollisuuden työstä ja kollektiivisista työsopimuksista.

Tammikuun 13. J. V. Stalin keskustelee Maatalousosuuskuntien Liiton, Hlebotsentrin, Hleboproduktin ja Neuvostoliiton Kauppa-asiain Kansankomissariaatin edustajain kanssa.

Tammikuun 15. J. V. Stalin matkustaa Siperiaan viljanhankintojen epätyydyttävän kulun johdosta aluepiirissä.

Tammikuun 18. J. V. Stalin osallistuu Novosibirskin kaupungissa NKP(b):n Siperian aluepiirikomitean istuntoon, joka pidettiin yhdessä hankintaelinten edustajain kanssa.

Tammikuun 22. J. V. Stalin johtaa Barnaulin kaupungissa NKP(b):n Barnaulin järjestön aktiivin neuvottelukokousta, johon osallistuvat puolueen Biiskin ja Rubtsovskin piirikuntajärjestöjen edustajat ja joka käsittelee kysymystä viljanhankintasuunnitelman täyttämisestä.

Tammikuun 23. J. V. Stalin puhuu NKP(b):n Rubtsovskin piirikuntakomitean byroon istunnossa viljanhankintojen kulkua koskevasta kysymyksestä piirikunnassa.

Tammikuun 27, 28. J. V. Stalin osallistuu NKP(b):n Omskin piirikuntakomitean byroon istunnoissa viljanhankintoja koskevan kysymyksen käsittelyyn.

Helmikuun 6. J. V. Stalin palasi Moskovaan Siperian matkaltaan.

Helmikuun 9—25. J. V. Stalin osallistuu Kominternin Toimeenpanevan Komitean IX täysistunnon työhön.

Helmikuun 10. J. V. Stalin keskustelee NKP(b):n Nizhnyi-Novgorodin läänikomitean sihteerin A. A. Zhdanovin kanssa.

Helmikuun 13. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen kaikille NKP(b):n järjestöille — „Hankintakamppailun ensimmäiset yhteenvedot ja puolueen tehtävät edelleen".

Helmikuun 23. J. V. Stalinin tervehdys Punaisen Armeijan kymmenvuotispäivälle julkaistaan „Krasnaja Zvezda" lehdessä № 46.

Helmikuun 25. J. V. Stalin pitää puheen „Punaisen Armeijan kolmesta erikoisuudesta" Punaisen Armeijan kymmenvuotispäivälle omistetussa Moskovan Neuvoston täysistunnon juhlakokouksessa.

Helmikuun 26. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Punaisella torilla Punaisen Armeijan kymmenvuotispäivän

kunniaksi järjestetyssä Moskovan varusväen sotajoukkojen paraatissa ja työtätekevien mielenosoituksessa.

J. V. Stalin kävi Vallankumouksellisen Venäjän taiteilijaliiton (AHRR) näyttelyssä, joka oli omistettu Punaisen Armeijan kymmenvuotispäivälle.

Maaliskuun 21. J. V. Stalin keskustelee sanomalehti „Pravdan" ja aikakauslehti „Bolshevikin" toimitusten työntekijäin kanssa.

J. V. Stalin keskustelee NKP(b):n Omskin piirikuntakomitean sihteerin kanssa viljanhankintakysymyksestä.

Maaliskuun 28. J. V. Stalin keskustelee NKP(b):n Stalingradin läänikomitean ja läänin toimeenpanevan komitean edustajain kanssa piirijakoa koskevista kysymyksistä.

Huhtikuun 6—11. J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon työtä.

Huhtikuun 10. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa puheen sen selostuksen johdosta, jonka Keskuskomitean Politbyroon valiokunta teki käytännöllisistä toimenpiteistä niiden epäkohtien poistamiseksi, jotka olivat paljastuneet Shahtyn jutun yhteydessä. Täysistunto valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, joka toimitti lopullisesti päätöslauselman tästä kysymyksestä.

Huhtikuun 13. J. V. Stalin tekee NKP(b):n Moskovan järjestön aktiivin kokouksessa selostuksen „Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun yhdistetyn täysistunnon työstä".

Huhtikuun 30. J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Kostroman kaupungin työläisille sen johdosta, että toukokuun 1 pnä 1928 Kostroman kaupungissa paljastettiin V. I. Leninin muistopatsas.

Toukokuun 1. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Punaisella torilla Moskovan varusväen sotajoukkojen juhlaparaatissa ja työtätekevien mielenosoituksessa.

Toukokuun 9. J. V. Stalin otti vastaan J. M. Sverdlovin Kommunistisen yliopiston ylioppilaiden lähetystön.

J. V. Stalin keskustelee Neuvostoliiton Korkeimman kansantalousneuvoston Metalliteollisuuden päähallinnon päällikön kanssa metalliteollisuuden uudestijärjestämisen kysymyksistä.

Toukokuun 16. J. V. Stalin pitää puheen NLKNL:n VIII edustajakokouksessa.

Toukokuun 26. J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen „Komsomolskaja Pravdalle" lehden kolmivuotispäivän johdosta. Tervehdys on julkaistu „Komsomolskaja Pravdassa" № 122 toukokuun 27 pnä 1928.

Toukokuun 27. J. V. Stalinin tervehdys J. M. Sverdlovin Kommunistiselle yliopistolle sen 10-vuotispäivän johdosta julkaistaan „Pravda" lehdessä № 122.

Toukokuun 28. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Suuressa teatterissa J. M. Sverdlovin Kommunistisen yliopiston 10-vuotispäivän johdosta pidetyssä juhlaistunnossa.

J. V. Stalin keskustelee Punaisten professorien instituutin, Kommunistisen akatemian ja

J. M. Sverdlovin Kommunistisen yliopiston ylioppilaiden kanssa tilanteesta viljarintamalla.

Toukokuun 30. J. V. Stalin otti vastaan NKP(b):n Tulan, Smolenskin, Jaroslavlin ja Vladimirin läänikomiteoiden sihteerit.

Kesäkuun 8. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen Kommunistisessa akatemiassa toimivan puoluerakennustyön kerhon jäsenille Slepkovin itsekritiikkiteesien johdosta.

Kesäkuun 12. J. V. Stalin kirjoittaa kirjoituksen „Lenin ja kysymys liitosta keskitalonpojan kanssa. Vastaus tov. S:lle“. Kirjoitus on julkaistu „Pravda“ lehdessä № 152 heinäkuun 3 pnä 1928.

Kesäkuun 20. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen „Keskuskomitean Politbyroon jäsenille. Vastaus Frumkinille. (Frumkinin kirjeen johdosta kesäkuun 15 päivältä 1928)“.

Kesäkuun 26. J. V. Stalinin kirjoitus „Itsekritiikkitunnuksen mataloittamista vastaan“ julkaistaan „Pravda“ lehdessä № 146.

Heinäkuun 4—12. J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.

Heinäkuun 5. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa puheen „Kominternin ohjelmasta“.

Heinäkuun 9. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa puheen „Teollistamisesta ja viljaprobleemista“.

Heinäkuun 11. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa puheen „Työläisten ja talonpoikain liittoyhteydestä ja neuvostotiloista“.

Heinäkuun 13. J. V. Stalin tekee NKP(b):n Leningradin järjestön aktiivin kokouksessa selostuksen „NKP(b):n Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon yhteenvedoista“.

Heinäkuun 15. J. V. Stalinin vetoomus „Leningradin Osoaviahimille“ „puolustusviikon“ johdosta julkaistaan „Krasnaja Gazeta“ lehdessä (Leningrad) № 163.

Heinäkuun 17. J. V. Stalin valitaan Kominternin VI kongressin istunnossa kongressin puhemiehistön jäseneksi.

J. V. Stalin osallistuu Kominternin VI kongressissa olevan NKP(b):n edustajiston istuntoon ja valitaan edustajiston byrooseen.

Heinäkuun 19. J. V. Stalin valitaan Kominternin VI kongressissa Kominternin ohjelmaa laativaan valiokuntaan.

Heinäkuun 30. J. V. Stalin valitaan Kominternin VI kongressissa poliittiseen valiokuntaan, jonka tehtävänä oli laatia teesit kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen tehtävistä.

Elokuun 31. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen V. V. Kuibysheville.

Syyskuun 1. J. V. Stalin valitaan Kominternin VI kongressissa Kominternin Toimeenpanevan Komitean jäseneksi.

Syyskuun 3. J. V. Stalin valitaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean täysistunnossa Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistöön.

Lokakuun 9. „Pravda“ lehdessä № 235 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoittama muistokirjoitus „Tov. I. I. Skvortsov-Stepanovin muistolle“.

Lokakuun 12. J. V. Stalin osallistuu I. I. Skvortsov-Stepanovin hautajaisiin.

Lokakuun 19. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Moskovan Komitean ja Moskovan Kontrollikomitean täysistunnossa puheen „Oikeistovaarasta NKP(b):ssa".

Lokakuun 27. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen „Vastaus tov. Sh—lle".

J. V. Stalin otti vastaan rautatieläisten ammattiliiton Keskuskomitean puheenjohtajan.

Lokakuun 28. J. V. Stalinin tervehdys „Leniniläiselle Nuorisoliitolle" NLKNL:n 10-vuotispäivän johdosta julkaistaan „Pravda" lehdessä № 252.

Lokakuun 30. J. V. Stalin otti vastaan Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossa olevan Ylioppilaiden keskusbyroon edustajat.

Marraskuun 6. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen 11-vuotispäivän johdosta.

Marraskuun 7. J. V. Stalin on läsnä Moskovan Punaisella torilla Moskovan varusväen sotajoukkojen paraatissa ja työtätekevien mielenosoituksessa.

Marraskuun 16—24. J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.

Marraskuun 17. J. V. Stalinin tervehdys „Työläis- ja talonpoikaisnaisten ensimmäisen edustajakokouksen kymmenvuotispäivän johdosta" julkaistaan „Pravda" lehdessä № 267.

Marraskuun 19. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa puheen „Maan teollistamisesta ja oikeistopoikkeamasta NKP(b):ssa“.

Marraskuun 20. J. V. Stalin valitaan NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa valiokuntaan, joka toimitti päätöslauselman Neuvostoliiton kansantalouden kontrolliluvuista vuodelle 1928/29.

Marraskuun 25. J. V. Stalinin kirje Smolenskin läänin „Katushka“ tehtaan sekä Jartsevon tehtaan työläisille Neuvostojen vaalikamppailun parhaasta suorituksesta järjestetyn kilpailun johdosta julkaistaan „Pravda“ lehdessä № 274.

Marraskuun 26. J. V. Stalin ottaa vastaan NKP(b):n Moskovan kaupunkijärjestön piirikomiteain sihteerit.

Marraskuun 27. J. V. Stalin ottaa vastaan nuorisoliiton johtavia työntekijöitä.

Marraskuun 29. J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen „Krasnyi Profintern“ (Bezhitsan kaupungissa) tehtaan työläisille Neuvostojen vaalikamppailun suorituksen johdosta. Tervehdys on julkaistu „Pravda“ lehdessä № 278 marraskuun 30 pnä 1928.

Joulukuun 4. J. V. Stalin keskustelee työläis- ja talonpoikaiskirjeenvaihtajain edustajiston kanssa.

Joulukuun 9. J. V. Stalinin tervehdys Frunzen Sota-akatemialle sen 10-vuotispäivän johdosta julkaistaan „Pravda“ lehdessä № 286.

Joulukuun 12. J. V. Stalin keskustelee „Izvestija“ lehden työntekijäin kanssa.

Joulukuun 19. J. V. Stalin pitää Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön istunnossa puheen „Oikeistovaarasta Saksan kommunistisessa puolueessa“.

J. V. Stalin keskustelee Komin alueen johtavien työntekijäin kanssa piirijakoa koskevista kysymyksistä.

Joulukuun 28. J. V. Stalin kirjoittaa „Vastauksen Kushtyseville".

1929

Tammikuun loppu ja helmikuun alku. J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetyssä istunnossa puheet „Buharinin ryhmä ja oikeistopoikkeama puolueessamme".

Helmikuun 2. J. V. Stalin kirjoittaa „Vastauksen Bill-Belotserkovskille".

J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen „Krasnyi Treugolnik" tehtaan työmiehille ja työläisnaisille 7-tuntiseen työpäivään siirtymisen johdosta. Tervehdys on julkaistu „Leningradskaja Pravda" lehdessä № 28 helmikuun 3 pnä 1929.

Helmikuun 12. J. V. Stalin keskustelee ukrainalaisten kirjailijain edustajiston kanssa.

Helmikuun 22. J. V. Stalin lähettää tervehdyssähkösanoman Proskuroviin Ensimmäisen punaisen kasakkarykmentin puna-armeijalaisille, päällystölle ja poliittisen työn tekijöille Punaisen Armeijan 11-vuotispäiväksi.

Maaliskuun 1. J. V. Stalinin tervehdys „Selskohozjaistvennaja Gazeta" lehden ilmestymisen johdosta julkaistaan lehden ensimmäisessä numerossa.

Maaliskuun 14. Puolueen Leningradin II aluekonferenssi valitsee J. V. Stalinin NKP(b):n Leningradin aluekomitean jäseneksi.

Maaliskuun 18. J. V. Stalin kirjoittaa teoksen „Kansallisuuskysymys ja leninismi. Vastaus Meshkoville, Kovaltshukille ja muille tovereille“.

Maaliskuun 30. J. V. Stalin osallistuu Neuvostoliiton TpKK:n ja Yleisvenäläisen TpKK:n Puhemiehistöjen, Neuvostoliiton ja VSFNT:n Kansankomissaarien Neuvostojen yhdistettyyn istuntoon, joka oli omistettu M. I. Kalininin juhlimiselle sen johdosta, että hän oli ollut kymmenen vuotta Yleisvenäläisen TpKK:n ja Neuvostoliiton TpKK:n puheenjohtajan tehtävässä.

SISÄLTÖ

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu 32